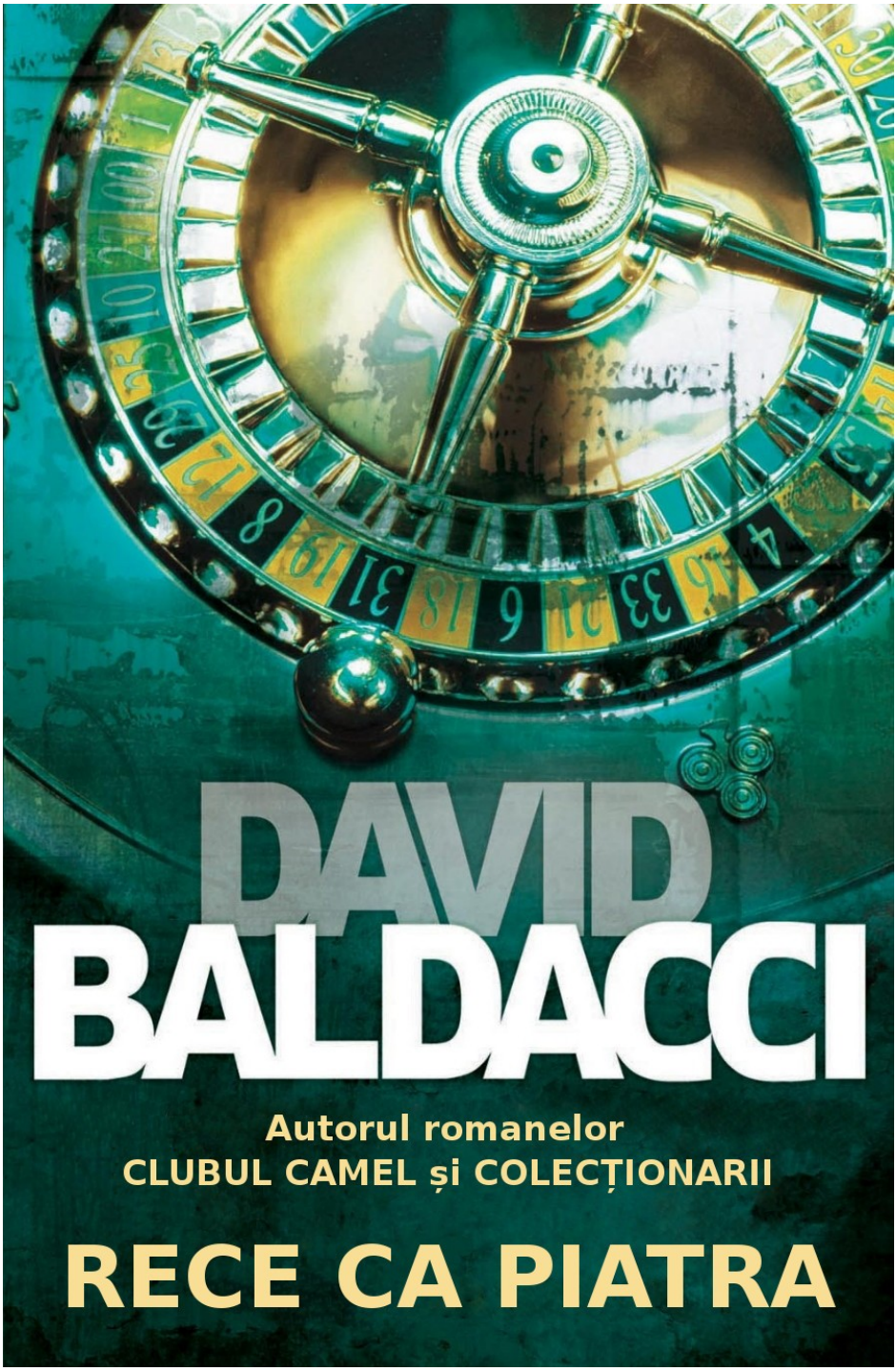
DAVID
BALDACCI
Autorul romanelor
CLUBUL CAMEL și COLECȚIONARII
RECE CA PIATRA

David Baldacci

RECE CA PIATRA

A TREIA CARTE DIN SERIA *CLUBUL CAMEL*

Traducere din limba engleză:
CRISTINA-TEODORA BRAIT

Descrierea CIF a Bibliotecii Naţionale a României
BALDACCI, DAVID
Rece ca piatra / David Baldacci; trad. : Cristina-Teodora Brait/ Lingua Connexion. – Bucureşti: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-309-5

I. Brait, Cristina-Teodora (trad.)
821.111 (73)-312.4= 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.rao.ro

DAVID BALDACCI
Stone Cold

Copyright © 2007 by Columbus Rose, Ltd.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
CRISTINA-TEODORA BRAIT
prin LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2013
Pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-309-5

Lui Bernard Mason, steel true, blade straight[1]
şi
În memoria lui Frank L. Jennings,
care a însemnat atât de mult pentru atât de mulţi

Capitolul 1.....9
Capitolul 2.....13
Capitolul 3.....15
Capitolul 4.....20
Capitolul 5.....25
Capitolul 6.....30
Capitolul 7.....35
Capitolul 8.....38
Capitolul 9.....41
Capitolul 10.....46
Capitolul 11.....48
Capitolul 12.....51
Capitolul 13.....54
Capitolul 14.....58
Capitolul 15.....61
Capitolul 16.....64
Capitolul 17.....67
Capitolul 18.....72
Capitolul 19.....74
Capitolul 20.....78
Capitolul 21.....81
Capitolul 22.....84
Capitolul 23.....87
Capitolul 24.....91
Capitolul 25.....94
Capitolul 26.....97
Capitolul 27.....99
Capitolul 28.....103
Capitolul 29.....107
Capitolul 30.....111
Capitolul 31.....113
Capitolul 32.....117
Capitolul 33.....121

[1] Parte a epitafului de pe mormântul lui Sir Arthur Conan Doyle, însemnând aproximativ „loial şi integru“. (n.red.)

Capitolul 34....124
Capitolul 35....128
Capitolul 36....132
Capitolul 37....135
Capitolul 38....137
Capitolul 39....143
Capitolul 40....148
Capitolul 41....150
Capitolul 42....153
Capitolul 43....155
Capitolul 44....158
Capitolul 45....160
Capitolul 46....163
Capitolul 47....168
Capitolul 48....171
Capitolul 49....176
Capitolul 50....180
Capitolul 51....184
Capitolul 52....188
Capitolul 53....192
Capitolul 54....195
Capitolul 55....199
Capitolul 56....203
Capitolul 57....206
Capitolul 58....210
Capitolul 59....214
Capitolul 60....219
Capitolul 61....222
Capitolul 62....226
Capitolul 63....230
Capitolul 64....235
Capitolul 65....238
Capitolul 66....241
Capitolul 67....245
Capitolul 68....248
Capitolul 69....252
Capitolul 70....255
Capitolul 71....258
Capitolul 72....260
Capitolul 73....263

Capitolul 74....266
Capitolul 75....269
Capitolul 76....274
Capitolul 77....283
Capitolul 78....285
Capitolul 79....288
Capitolul 80....293
Capitolul 81....296
Capitolul 82....300
Capitolul 83....303
Capitolul 84....305
Capitolul 85....310
Capitolul 86....315
Capitolul 87....318
Capitolul 88....321
Capitolul 89....324
Capitolul 90....327
Capitolul 91....330
Capitolul 92....335
Capitolul 93....338
Capitolul 94....342
Capitolul 95....346
Capitolul 96....350
Capitolul 97....352
Capitolul 98....354
Capitolul 99....356
Nota autorului....358
Mulţumiri....359

Capitolul 1

Harry Finn se trezi, după cum îi era obiceiul, la ora şase treizeci, puse de cafea, dădu drumul câinelui în curtea îngrădită, pentru nevoile de dimineaţă, făcu un duş, se bărbieri, îşi trezi copiii ca să meargă la şcoală şi, în următoarea jumătate de oră, supraveghe complicata operaţiune în vreme ce micul dejun fu înfulecat, rucsacurile şi încălţămintea înşfăcate, iar certurile pornite şi aplanate. Soţia sa i se alătură, arătând somnoroasă, dar gata pentru o nouă zi în rolul de mamă/şofer pentru trei copii, printre care şi un adolescent precoce şi cu o atitudine independentă.

Harry Finn avea treizeci şi ceva de ani, trăsături încă tinereşti şi ochi de un albastru intens, cărora nu le scăpa nimic. Se căsătorise de tânăr, îşi iubea soţia şi pe cei trei copii şi chiar resimţea o afecţiune sinceră faţă de câinele familiei, o corcitură clăpăugă de labrador şi caniş, pe nume George. Finn avea în jur de un metru optzeci şi cinci şi o constituţie vânoasă, cu membre lungi, ideală pentru viteză şi rezistenţă. Era îmbrăcat, ca de obicei, cu o pereche de blugi spălăciţi, purtând cămaşa pe dinafară. Şi, având pe nas ochelarii cu rame rotunde şi o expresie inteligentă, introspectivă, arăta ca un contabil căruia îi plăcea să asculte Aerosmith după o zi de calcule nesfârşite. Deşi uimitor de atletic, inteligenţa era cea care îi permitea să pună pâine pe masă şi iPoduri la urechile copiilor, fiind foarte bun în meseria sa. Într-adevăr, existau prea puţini oameni care puteau face ceea ce făcea el. Şi să mai şi supravieţuiască pe deasupra.

Îşi luă la revedere de la soţie cu un sărut, îşi îmbrăţişă copiii – chiar şi pe adolescent – înhăţă un rucsac pe care îl lăsase lângă uşa de la intrare în seara precedentă, se strecură agil în Toyota sa Prius şi conduse până la Aeroportul Naţional de pe cursul râului Potomac, chiar lângă Washington, D.C. Numele acestuia fusese schimbat în

Aeroportul Naţional Ronald Reagan din Washington, dar pentru localnici avea să rămână mereu Naţionalul, pur şi simplu. Finn opri maşina în una dintre parcările de lângă clădirea terminalului principal, a cărei trăsătură arhitecturală principală era o serie de domuri care se conectează între ele, copiate după Monticello, preaiubita proprietate a lui Thomas Jefferson. Cu rucsacul în mână, traversă pasarela care ducea în interiorul elegant al aeroportului. Înăuntrul unei cabine de toaletă, deschise rucsacul, trase pe el o haină albastră groasă, cu dungi reflectorizante pe mâneci şi o pereche de pantaloni albaştri de salopetă, îşi petrecu după gât o pereche de căşti de protecţie împotriva zgomotului şi-şi prinse de haină o legitimaţie cu aspect oficial.

Recurgând la o metodă clasică de trecere a barierei, se alătură unui grup de angajaţi ai aeroportului care mărşăluiau pentru a trece printr-un punct de control „special”. În mod ironic, acestei verificări nu i se acorda nici măcar atenţia superficială la care erau supuşi pasagerii obişnuiţi. Odată ajuns de cealaltă parte a barierei, îşi cumpără o cafea şi îl urmă fără nici o grijă pe un alt angajat al aeroportului, care ieşea pe uşa securizată ce ducea pe pistă. Bărbatul chiar îi ţinu uşa deschisă ca să treacă.

— Ce tură eşti? îl întrebă Finn pe angajat, care îi şi răspunse. Eu acuma intru, continuă Finn. Ceea ce n-ar fi o problemă, dacă n-aş fi stat treaz aseară să văd afurisitul de meci.

— Mie-mi spui! aprobă omul.

Finn parcurse în fugă treptele de metal şi se îndreptă spre un 737 pe care tocmai îl pregăteau pentru un zbor scurt până la Detroit, de unde pleca apoi spre Seattle. În drumul său, trecu pe lângă mai multe persoane, inclusiv pe lângă un responsabil cu alimentarea, doi hamali şi un mecanic care inspecta roţile avionului cu destinaţia Michigan. Nimeni nu-l luă la întrebări, deoarece se comporta ca şi cum ar fi fost îndreptăţit să se afle acolo. În timp ce-şi termina cafeaua, trecu pe lângă avion.

Se îndreptă apoi spre un Airbus A320 care trebuia să

decoleze spre Florida peste aproximativ o oră. Lângă el era parcată maşina de transport bagaje. Cu o mişcare exersată, Finn scoase micul pachet din buzunarul jachetei şi îl strecură într-un buzunar lateral al uneia dintre genţile aşezate unele peste altele. Îngenunche apoi lângă roţile din spate ale avionului, prefăcându-se că verifică striaţiile cauciucurilor. Încă o dată, cei din jurul său nu-l luară în seamă, deoarece Harry Finn avea aerul unui om care se simte pe deplin în largul său în împrejurările date. Un minut mai târziu făcea conversaţie cu un angajat din echipa de la sol, analizând şansele echipei Washington Redskins şi situaţia deplorabilă a celor care trudesc în industria aviatică.

— Toţi, cu excepţia mahărilor, observă Finn. Nenorociţii ăia scot bani pe bandă.

— Asta aşa-i, replică celălalt bărbat, şi cei doi îşi loviră uşor pumnii pentru a pecetlui acordul lor solemn în privinţa lăcomiei dezgustătoare a bogătaşilor lipsiţi de scrupule care stăpâneau industria aviatică, nu chiar atât de prietenoasă pe cât se vehicula în reclame.

Finn observă că trapa din spate a calei avionului cu destinaţia Detroit era deschisă. Aşteptă până când hamalii plecară cu maşina de transport pentru a aduce bagajele, apoi urcă pe platforma de ridicare parcată acolo. Se strecură în interiorul calei şi se instală în ascunzătoare. Şi-o alesese deja când studiase câteva schiţe ale calei de la modelul 737 pe care le puteai găsi uşor dacă ştiai unde să cauţi, şi se vedea că Finn ştiuse. Mai aflase, de asemenea, căutând pe internet, informaţii disponibile publicului general, că avionul avea să fie plin doar pe jumătate, aşa că greutatea sa adăugată în partea din spate nu avea să creeze probleme.

În vreme ce Finn rămase ghemuit în ascunzătoarea sa, avionul fu încărcat cu bagaje burduhănoase şi pasageri stresaţi, apoi acesta decolă în direcţia Detroit. Finn zbură confortabil în cala presurizată, deşi aici era mai rece decât în cabina principală, bucurându-se că purta o haină groasă. După vreo oră, avionul ateriză şi se îndreptă încet spre

poartă. După câteva minute, cala fu deschisă şi bagajele, descărcate. Finn aşteptă răbdător încă puţin după ce fu descărcat ultimul bagaj, înainte de a ieşi din ascunzătoare şi a privi prin uşa deschisă în partea din spate a avionului. Erau ceva oameni prin preajmă, dar nimeni nu se uita în direcţia lui. Coborî din avion. O clipă mai târziu, observă doi agenţi de securitate care se îndreptau spre el sorbind din cafea şi sporovăind. Băgă mâna în buzunar, scoase o pungă din care luă un sandvici cu şuncă şi începu să mănânce, îndepărtându-se de avion.

Când cei doi agenţi trecură pe lângă el; îi salută cu o mişcare a capului.

— Cafea normală sau sunteţi din ăia care beau café-latte pe jumătate decofeinizată, cu caramel şi o aromă de nu-ştiu-care cu o doză de nu-ştiu-ce? Rânji cu gura plină de sandvici cu şuncă. Cei doi poliţişti chicotiră auzindu-i remarca, iar el trecu mai departe.

Se strecură în interiorul terminalului, merse la toaletă, îşi scoase haina, căştile şi legitimaţia, dădu un telefon scurt şi se îndreptă spre biroul de securitate al aeroportului.

— Am pus o bombă într-o geantă care a fost încărcată pe un A320 la Aeroportul Naţional azi-dimineaţă, îi explică el ofiţerului de serviciu. Iar eu tocmai am călătorit în cala unui 737 de la Washington. Aş fi putut să-l fac să se prăbuşească oricând.

Ofiţerul nu purta armă, aşa că, uluit, sări peste birou ca să-l pună la pământ. Finn se dădu frumos la o parte din faţa atacului, iar tipul căzu lat pe podea, strigând după ajutor. Alţi poliţişti dădură năvală din biroul din spate şi înaintau spre Finn cu armele în mână, dar Finn scosese la iveală scrisoarea de acreditare chiar înainte ca pistoalele să apară.

În acel moment, uşa biroului se deschise şi intrară trei bărbaţi, ţinând ca pe nişte sceptre regeşti insignele de agenţi federali.

— Departamentul pentru Securitatea Internă, lătră unul dintre aceştia la poliţişti. Arătă înspre Harry Finn. Omul acesta lucrează pentru noi. Şi cineva tocmai a dat de belea.

Capitolul 2

— Bine lucrat, Harry, ca de obicei, zise mai târziu şeful echipei de la Departamentul pentru Securitatea Internă, bătându-l pe Finn pe spate. Angajaţii au fost mustraţi, s-au redactat rapoarte, s-au trimis e-mailuri, iar telefoanele au rămas fără baterie pe măsură ce deficienţele sistemului de securitate scoase la iveală de Harry Finn au fost dezvăluite organelor abilitate. În mod normal, Finn nu ar fi fost însărcinat de Departamentul pentru Securitatea Internă[2] sau DHS, cum era cunoscut adesea, să execute o breşă de securitate pe un aeroport, fiindcă Administraţia Federală a Aviaţiei[3] nu permitea intervenţii externe. Finn bănuia că această atitudine se datora faptului că băieţii de la FAA ştiau prea bine ce neajunsuri are sistemul şi nu voiau ca cineva din afară să afle. Cu toate acestea, tipii de la DHS obţinuseră autorizaţia pentru operaţiune şi îl aleseseră pe el să apese pe trăgaci.

Finn nu era angajat al DHS. Firma pentru care lucra el fusese contractată de agenţie pentru a testa securitatea atât a unor obiective guvernamentale, cât şi a unora private, dar de mare importanţă, răspândite pe întreg teritoriul ţării. Modul lor de operare era practic şi îndrăzneţ: încercau să treacă de securitatea locaţiei prin orice mijloc posibil. DHS încheia adesea asemenea contracte cu firme din exterior. Aveau un buget anual de vreo 40 de miliarde şi trebuia să bage banii în ceva. Firma lui Finn prelua doar o parte din aceste afaceri, dar chiar şi o bucăţică din câteva miliarde reprezenta un flux de venit bunicel.

În mod normal, Finn ar fi părăsit aeroportul fără a dezvălui ce făcuse, lăsând restul în seama altora. Totuşi, cei de la DHS, evident sătui de starea securităţii aeroporturilor şi vrând, fără îndoială, să facă o declaraţie de impact, îl instruiseră să meargă înăuntru şi să mărturisească, pentru

[2] Department of Homeland Security

[3] Federal Aviation Administration

ca ei să poată intra teatral în urma lui, cu mare tam-tam. Mass-media avea să jubileze, şi industria aviatică avea să fie zdruncinată, iar Departamentul pentru Securitatea Internă avea să arate foarte eficient şi eroic. Finn nu se amestecă defel în toată afacerea. Nu dădu nici un interviu, iar numele său nu apăru în ziare. El îşi îndeplini îndatoririle fără a face vâlvă.

Avea să susţină *totuşi o* sesiune de informare cu agenţii de securitate ai aeroportului pe care îi păcălise, încercând să se arate încurajator şi diplomat în evaluarea performanţei sau a lipsei acesteia şi să le recomande să ia măsuri pe viitor. Câteodată, sesiunile de informare erau partea cea mai periculoasă a activităţii sale. Oamenii se enervau destul de tare când aflau că fuseseră şi fraieriţi, *şi* făcuţi de râs. În trecut, Finn fusese chiar nevoit să-şi facă loc cu pumnii ca să iasă dintr-o încăpere.

Bărbatul de la DHS adăugă:

— Îi punem noi la punct pe oamenii ăştia cumva, într-un fel sau altul…

— Nu cred că voi trăi să o mai văd şi pe-asta, domnule, replică Finn.

— Poţi să zbori la D.C. împreună cu noi, continuă bărbatul. Avem un avion al agenţiei care ne aşteaptă.

— Mulţumesc, dar vreau să fac o vizită cuiva care locuieşte aici. Mă întorc mâine.

— Bine. Pe data viitoare.

„Pe data viitoare“, se gândi Finn.

Bărbaţii plecară, iar Finn închirie o maşină cu care se îndreptă spre o zonă suburbană a Detroitului, oprindu-se întâi la un minimall. Din rucsac scoase o hartă şi un dosar cu o poză înăuntru. Bărbatul din poză avea şaizeci şi trei de ani, era chel, purta câteva tatuaje distinctive şi răspundea la numele de Dan Ross.

Nu era numele său adevărat, cum nu era nici cel al lui Finn.

Capitolul 3

Artrită. Şi lupus pe deasupra. Un duo încântător, menit să-i facă viaţa un iad din pricina durerii violente. Fiecare os scârţâia, fiecare tendon pârâia. Resimţea fiecare mişcare ca pe o lovitură de picior drept în pântece, dar el continua să meargă, deoarece, dacă te opreai, era definitiv. Dădu pe gât câteva pastile tari, pe care nu ar fi avut voie să le deţină, şi-şi trânti o şapcă pe capul chel, palid, trăgându-şi cozorocul peste ochi şi punându-şi şi o pereche de ochelari de soare. Nu-i plăcea ca oamenii să ştie la ce se uită. Şi nici nu voia ca oamenii să-l poată privi atent.

Se sui cu grijă în maşină şi conduse până la magazin. Pe drum, medicamentele îşi făcură efectul şi se simţea bine sau cel puţin avea să se simtă pentru câteva ore.

— Mulţumesc, domnule Ross, îi spuse vânzătorul, aruncând o privire la numele de pe cartea de credit înainte de a i-o înapoia împreună cu punga cu cumpărături. O zi bună să aveţi!

— Nu mai am zile bune, răspunse Dan Ross. Mai am doar zile *de trăit.*

Vânzătorul privi scurt la şapca ce-i acoperea capul fără păr.

— Nu e cancer, zise Ross, citindu-i gândurile. Mai bine ar fi fost. Mai rapid, înţelegi ce zic?

Vânzătorul, care nu avea mai mult de douăzeci şi ceva de ani şi era, desigur, încă nemuritor, nu părea defel să înţeleagă la ce se referă Ross. Dădu stânjenit din cap şi se întoarse să servească un alt client.

Ross părăsi magazinul, reflectând la ce avea de făcut. Nu-şi punea problema banilor. Statul se ocupase de el, acum, că era bătrân şi pricăjit. Avea o pensie frumoasă, asigurare de sănătate – aşijderea; aceasta era o treabă pe care federalii o făceau bine. În opinia sa, una dintr-o listă *scurtă.* Acum avea timp la dispoziţie. Aceasta era principala sa grijă. Ce să facă acum? Să meargă acasă şi să nu facă

nimic? Sau să ia prânzul la un fast-food din oraş, unde putea să-şi umple stomacul, să se uite la televizor şi să flirteze cu chelneriţa care nu-l băga în seamă? Dar putea totuşi să viseze, nu-i aşa? Să viseze la vremurile când femeile făceau mult mai mult decât să-l bage în seamă.

Asta nu prea era viaţă, trebuia să recunoască. În timp ce se gândea la toate acestea, privirea îi fugea discret în toate direcţiile. Nici în ziua de azi nu putea să-şi înfrângă imboldul de a se asigura că nu este urmărit. Aşa se întâmplă când oamenii încearcă mereu să te ucidă. Doamne, dar cât îi plăcuse totuşi! Cu mult mai bine decât să aibă de ales între fast-food şi casă în fiecare zi mizerabilă pe care o trăia odată ajuns la vârsta „de aur“. Cu trei decenii în urmă se afla în altă ţară, în fiecare lună. În fiecare lună din vremurile bune.

„Am văzut lumea din zbor, cu o rugăciune şi o armă la alegere“, obişnuia el să spună. Îşi îngădui un zâmbet nostalgic. Asta era tot ce mai avea acum: amintirile. Şi blestematul de lupus. *Se pare că Dumnezeu totuşi există.* Ce porcărie să afle tocmai acum.

Din păcate pentru Ross, deşi aptitudinile sale de observator erau încă bune, nu mai erau infailibile. În josul străzii, Harry Finn stătea în maşina sa închiriată şi îl urmărea pe inimitabilul domn Ross. „Încotro, Danny? Acasă ori la fast-food? La fast-food sau acasă? Cât de mult ai decăzut.“

Cam în trei sferturi dintre cazurile în care Finn îl urmărise, Dan Ross alesese localul în locul casei. Această proporţie se adeveri şi astăzi, de vreme ce acesta se întoarse, porni în josul străzii şi intră la Edsel Deli, deschis din 1954, după cum anunţa semnul de deasupra uşii, ceea ce îl făcea mult mai popular decât maşina lipsită de merite după care fusese numit.

Ross avea să rămână acolo cel puţin o oră, mâncând şi urmărind fiecare mişcare a chelneriţelor drăguţe. Apoi mai făcea douăzeci de minute cu maşina până la el acasă. După aceea, avea să se aşeze în curtea din spate, să citească ziarul, apoi venea vremea să intre: trăgea un pui de somn,

îşi pregătea o cină nepretenţioasă, se uita la televizor, juca Solitaire pe măsuţa din faţa ferestrei, la lumina unei lămpi, şi, în cele din urmă, se ducea la culcare. La ora nouă luminile din bungalow se stingeau, iar Dan Ross adormea şi se trezea a doua zi pentru a o lua de la capăt. Finn bifă metodic în minte toate aceste momente din existenţa monotonă a bătrânului.

După ce Finn îl localizase pe Ross în acest oraş, călătorise de mai multe ori până aici pentru a-i afla activitatea zilnică. Supravegherea îi permisese să pună la cale planul perfect pentru a-şi duce la îndeplinire misiunea.

Cu vreo cinci minute înainte ca Ross să iasă de la Edsel, Finn coborî din maşină, traversă strada cu paşi mari, privi pe geamul localului şi-l văzu pe Ross la obişnuita sa masă din spate, studiind nota de plată care tocmai îi fusese adusă. Finn se îndreptă fără grabă spre locul unde era parcată maşina lui Ross. În două minute era din nou la automobilul pe care-l închiriase. După trei minute, Ross ieşi din restaurant, o luă agale pe lângă clădiri, urcă în maşină şi demară.

Finn plecă în direcţia opusă.

În acea seară Ross îşi duse la bun sfârşit ritualul zilnic, încheind cu trei degete de Johnnie Walker Black şi, ignorând toate avertismentele de pe etichetă, îl combină cu o doză zdravănă de calmante. Abia ajunse până la pat, că se instală paralizia. Iniţial, presupuse că era efectul medicamentelor şi chiar se bucură de senzaţia de amorţire. Dar, întinzându-se în pat, se panică puţin gândindu-se că poate lupusul avansa spre o fază mai gravă şi mai agresivă. Când, dintr-odată, îi fu greu să respire, ştiu că era vorba despre cu totul altceva. Atac de cord? Dar unde erau greutatea din piept, durerea ascuţită din braţul stâng? Atac cerebral? Dar putea încă să gândească, să vorbească. Rosti câteva cuvinte fără să mormăie. Faţa nu părea să i se fi lăsat într-o parte. Nu simţise înainte nici o durere în afară de cea obişnuită. Tocmai asta era problema; nu-şi mai simţea mâinile şi picioarele absolut deloc. Privirea îi coborî

pe braţ până la palma stângă. Încercă să-şi frece degetele între ele, dar se părea că degetele nu primeau comanda trimisă de creier.

Dar mai devreme *simţise* ceva pe degete. Ceva alunecos, ca vaselina. Puteai să tot freci că nu se usca. Se spălase pe mâini când ajunsese acasă şi se părea că asta rezolvase problema. Nu-şi mai simţise degetele alunecoase. Nu ştia însă dacă asta se întâmplase din pricina săpunului şi a apei sau pentru că substanţa, oricare ar fi fost ea, se evaporase.

Atunci, adevărul îl lovi ca un glonţ de calibrul 50. „Sau pentru că fusese absorbită. Absorbită de corpul meu.“

Dar unde se udase pe degete? Se forţă să-şi amintească. Nu de dimineaţă. Nici la magazin sau la local. După aceea? Poate. Când se urcase în maşină. Mânerul uşii de la maşină! Dacă ar fi putut, Ross s-ar fi ridicat să strige „Evrika“! Dar nu putea. Abia dacă mai era în stare să respire. Tot ce ieşea din gura lui era un gâfâit întretăiat. Mânerul uşii de la maşină fusese uns cu ceva care acum îl omora. Ochi telefonul de pe noptieră. Era la doar jumătate de metru, dar i-ar fi fost tot aşa de util şi dacă el s-ar fi aflat în China.

Din întuneric apăru o siluetă lângă patul său. Bărbatul nu se deghizase; Ross putea să-i distingă trăsăturile chiar şi în lumina slabă. Era tânăr şi arăta obişnuit, Ross văzuse mii de feţe ca a sa şi nu le acordase prea multă atenţie. Slujba lui nu presupusese lucruri obişnuite; avusese de-a face doar cu extraordinarul. Nu-şi putea imagina cum un om ca ăsta reuşise să-l ucidă.

Pe măsură ce respiraţia lui Ross devenea tot mai greoaie, tipul scoase ceva din buzunar şi i-l arătă. Era o fotografie, dar Ross nu putu vedea pe cine înfăţişa. Dându-şi seama de acest lucru, Harry Finn aprinse o lanternă mică şi o îndreptă spre fotografie. Privirea lui Ross se plimbă pe imagine în sus şi-n jos. Totuşi, nu reuşi să recunoască persoana până când Finn nu îi rosti numele.

— Acum ştii, rosti Finn încet, acum ştii.

Puse apoi fotografia deoparte şi rămase în picioare, uitându-se în tăcere la Ross în timp ce paralizia avansa în continuare. Îl ţintui pe celălalt bărbat cu privirea până când

acesta scoase un ultim suspin şi pupilele îi deveniră sticloase.

Două minute mai târziu, Harry Finn străbătea pădurea din spatele casei lui Ross. A doua zi de dimineaţă se afla în avion, de data aceasta în cabina pasagerilor. Ateriză, conduse până acasă, îşi sărută soţia, se jucă puţin cu câinele şi îşi luă copiii de la şcoală. În acea seară, ieşiră cu toţii la cină pentru a sărbători desemnarea mezinei lor, Susie, în vârstă de opt ani, în rolul de copac vorbitor într-o piesă montată la şcoală.

Cam pe la miezul nopţii Harry Finn se aventură până jos, în bucătărie, unde George, credincioasa corcitură de labrador şi caniş, se ridică din patul său moale şi-i veni în întâmpinare. Stând la masa din bucătărie şi mângâindu-şi câinele, Finn îl tăie, în minte, pe Dan Ross de pe lista sa.

Acum se concentra pe următorul nume: *Carter Grey,* fostul şef al spionajului american.

Capitolul 4

Annabelle Conroy îşi întinse picioarele în timp ce privea peisajul care se derula pe fereastra trenului Acela al companiei Amtrak. Nu călătorea aproape niciodată cu trenul; voiajele sale se desfăşurau de obicei la aproape douăsprezece mii de metri, înălţime unde ronţăia alune, sorbea din cocteiluri de şapte dolari şi punea la cale următoarea escrocherie. Astăzi mergea cu trenul deoarece însoţitorul său, Milton Farb, nu punea piciorul în nici un vehicul care avea capacitatea şi intenţia de a se ridica de la sol.

— Zborul cu avionul este cel mai sigur mod de a călători, îl informase ea pe Milton.

— Nu şi dacă te afli într-un avion care se îndreaptă spre pământ într-o spirală a morţii. În acest caz, şansele de a muri sunt de aproximativ sută la sută. Şi nu-mi place probabilitatea asta.

Era greu să te cerţi cu un geniu, după cum descoperise Annabelle. Totuşi, Milton, bărbatul cu o memorie fotografică şi un talent în devenire la a minţi strălucit, făcuse treabă bună. Plecaseră de la Boston după o afacere de succes. Obiectul fusese repus la locul său şi nimeni nu se gândise să sune la poliţie. În lumea escrocheriilor cu miză mare, în care se învârtea Annabelle, asta echivala cu perfecţiunea.

Treizeci de minute mai târziu, în vreme ce trenul de mare viteză de la Amtrak şerpuia de-a lungul Coastei de Est, Annabelle privi pe fereastră şi se cutremură fără să vrea când conductorul anunţă că tocmai soseau în Newark, New Jersey. Jersey era teritoriul lui Jerry Bagger, deşi, din fericire, trenul Acela nu oprea la Atlantic City unde patronul maniac de cazinou îşi avea imperiul. Dacă s-ar fi oprit, Annabelle nu ar mai fi fost în tren.

Totuşi, era suficient de deşteaptă să-şi dea seama că Jerry Bagger era destul de motivat să plece din Atlantic City şi să o caute oriunde s-ar fi aflat. Când jecmăneşti pe

cineva de patruzeci de milioane de dolari, nu ar fi iraţional din partea ta să presupui că acesta va face tot ce-i stă în putinţă să-ţi jupoaie pielea bucată cu bucată.

Îi aruncă o privire lui Milton, care arăta de optsprezece ani, cu faţa sa copilăroasă şi părul destul de lung. În realitate, bărbatul se apropia de cincizeci. Lucra la calculator făcând ceva ce nici Annabelle, nici altcineva care nu era un geniu nu putea să înţeleagă.

Plictisită, Annabelle se ridică, merse la vagonul-restaurant şi cumpără o bere şi o pungă de chipsuri. La întoarcere observă un *New York Times* uitat pe una dintre mese. Se aşeză pe un scaun, îşi bău berea şi ronţăi chipsurile întorcând leneşă paginile în căutarea unei frânturi de informaţie care să declanşeze o nouă aventură. După ce ajungea la Washington, avea de luat câteva decizii, în primul rând dacă să rămână pe loc sau să fugă din ţară. Ştia care *ar fi trebuit* să fie răspunsul. O insulă necunoscută din Pacificul de Sud ar fi reprezentat cel mai sigur loc pentru ea deocamdată, un loc unde să aştepte ca tsunamiul numit Jerry să treacă. Bagger avea în jur de şaizeci şi cinci de ani, iar escrocheria elaborată pe care o pusese la cale îi ridicase, fără îndoială, tensiunea. Cu puţin noroc, acesta avea să crape în curând din cauza unui atac de cord, şi ea avea să fie liberă ca pasărea cerului. Totuşi, nu putea să se bazeze pe asta. În cazul lui Jerry, trebuia să-ţi închipui că tot norocul pe care-l ai se va transforma în ghinion.

N-ar fi trebuit să fie o decizie dificilă, dar totuşi era. Se apropiase, pe cât putea cineva ca ea, de un grup straniu de bărbaţi care-şi spuneau Clubul Camel. Zâmbi ca pentru sine gândindu-se la cei patru, dintre care unul se numea Caleb Shaw şi lucra la Biblioteca Congresului. Îi amintea foarte bine de leul laş din *Vrăjitorul din Oz.* Apoi zâmbetul i se stinse. Oliver Stone, şeful acestei bande de rebeli, era cu totul altceva. Avea probabil un trecut infernal, se gândi Annabelle – o poveste care o întrecea chiar şi pe a ei în privinţa neobişnuitului şi extraordinarului, şi asta nu era de ici, de colo. Nu ştia dacă era în stare să-şi ia rămas-bun de

la Oliver Stone. Se îndoia că o să mai întâlnească pe cineva ca el.

Aruncă o ocheadă tânărului care trecea pe lângă ea şi care nu încercă să-şi ascundă admiraţia pentru silueta ei înaltă şi unduioasă, părul blond şi lung şi chipul său de treizeci şi şase de ani care, dacă nu te făcea să exclami „uau“, era oricum pe-aproape. Şi asta în ciuda unei mici cicatrice în formă de cârlig, sub ochiul stâng; un cadou de la tatăl său, Paddy Conroy, cel mai bun din generaţia sa la escrocherii uşoare şi cel mai rău tată din lume, cel puţin după părerea unicului său copil.

— Bună, făcu tânărul. Cu silueta sa subţire, părul ciufulit şi hainele scumpe care erau create să pară ieftine şi jerpelite, arăta ca o reclamă la *Abercrombie & Fitch.* Îl evaluă rapid ca fiind un student privilegiat, cu mult mai mulţi bani decât era sănătos şi cu o atitudine nesuferită de superioritate.

— Bună şi ţie! răspunse ea şi se întoarse la ziar.

— Încotro mergi? întrebă el luând loc lângă ea.

— Nu în aceeaşi direcţie cu tine.

— Dar nu ştii unde vreau să ajung eu, ripostă el pe un ton jucăuş.

— Presupun că vrei să zici ceva cu asta, nu?

Tânărul fie nu înţelese, fie nu se sinchisi.

— Merg la Harvard.

— Uau, cine ar fi crezut?

— Dar eu sunt din Philly[4]. Zona suburbană. Părinţii mei au o moşie acolo.

— Încă o dată uau. E plăcut să ai părinţi proprietari de moşii, continuă ea pe un ton evident lipsit de interes.

— E plăcut şi să ai părinţi care sunt plecaţi din ţară jumătate din timp. Dau o mică petrecere acolo diseară. Va fi dementţial. Te interesează?

Annabelle simţea privirea tipului plimbându-i-se pe trup. „Bine, o luăm de la capăt.“ Ştia că nu ar fi trebuit să facă asta, dar cu asemenea oameni pur şi simplu nu se putea

[4] Oraşul Philadelphia, Pennsylvania (n. tr.)

abţine. Împături ziarul.

— Nu ştiu. Când zici demenţial, cât de demenţial va fi de fapt?

— Cât de demenţial vrei tu să fie?

Îl văzu pregătindu-se a rosti cuvântul „păpuşă“, dar se pare că se gândi de două ori înainte de a-l folosi în conversaţie, cel puţin nu atât de devreme.

— Nu-mi place să fiu dezamăgită.

El îi atinse braţul.

— Nu cred că vei fi.

Ea zâmbi şi îl mângâie pe mână.

— Deci, despre ce vorbim de fapt? Băutură şi sex?

— Se înţelege. O strânse de braţ. Hei, eu sunt la clasa întâi. Ce-ar fi să mi te alături?

— Altceva în afară de băutură şi sex mai aveţi?

— Vrei să intru în detalii?

— Totul stă în detalii, ăă…

— Steve. Steve Brinkman. Şi, scoţând un chicotit exersat: ştii, fac parte din *acea* familie Brinkman. Tatăl meu este vicepreşedintele uneia dintre cele mai mari bănci din ţară.

— Ca să ştii, Steve, dacă n-ai decât coca la petrecere, şi nu mă refer la coca-cola, aş fi cu siguranţă dezamăgită.

— Ce-ţi trebuie? Sunt sigur că pot face rost. Am cunoştinţe.

— Calmante, metadonă, PEP şi toată artileria de rigoare, şi fără limonadă, limonada mă calcă pe nervi, adăugă ea, referindu-se la droguri de proastă calitate.

— Uau, chiar te pricepi la din astea, făcu Steve, uitându-se neliniştit în jurul său la ceilalţi clienţi din local.

— Ai fumat vreodată de pe o bucată de staniol, Steve? îl întrebă ea.

— Ăă… nu.

— E un mod mişto de a inhala heroina. Îţi dă cea mai grozavă senzaţie din lume, dacă nu te ucide.

El îşi luă mâna de pe braţul ei.

— Nu pare un lucru prea inteligent.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci. De ce?

— Îmi plac bărbaţii un pic mai tineri decât tine. După mine, când un tip ajunge la optsprezece ani nu mai e ce era în pat. Deci, o să aveţi şi ceva minori la petrecere?

Tânărul se ridică.

— Poate că nu a fost o idee prea bună.

— O, nu sunt pretenţioasă. Pot fi fete sau băieţi. Adică, atunci când eşti rupt în gură de la prafuri, cui îi mai pasă?

— Bine, eu o să plec acum, zise Steve grăbit.

— Încă ceva. Annabelle îşi scoase portofelul şi-i băgă sub nas o insignă falsă. Vorbi pe un ton scăzut: Recunoşti însemnele de la DEA, Steve? De la Departamentul Antidrog?

— Dumnezeule!

— Şi acum, că mi-ai spus despre proprietatea lui mami şi tati Brinkman din suburbie, sunt sigură că echipa de intervenţie nu va avea probleme să găsească locul. Asta dacă mai ai încă de gând să ţii petrecerea aia *dementială...*

— Vă rog, vă jur, eu doar... Întinse o mână ca să se sprijine. Annabelle o apucă şi-i strânse tare degetele.

— Întoarce-te la Harvard, Stevie, şi, după ce termini şcoala, poţi să-ţi strici viaţa cum vrei. Dar, pe viitor, ai grijă ce le spui unor străine întâlnite în tren.

Îl privi mergând cu paşi grăbiţi pe culoar şi dispărând în siguranţă în vagonul de clasa întâi.

Annabelle îşi termină berea şi citi alene ultimele pagini din ziar. Acum fu rândul ei să i se scurgă tot sângele din obraji.

Un american identificat provizoriu ca Anthony Wallace fusese găsit bătut aproape mortal la un conac de pe litoralul Portugaliei. Alţi trei fuseseră găsiţi morţi la reşedinţa aflată pe o porţiune de plajă izolată. Se credea că jaful era mobilul. Deşi Wallace era încă în viaţă, se afla în comă după ce suferise leziuni extinse pe creier, iar doctorii nu aveau mari speranţe de recuperare în privinţa sa.

Annabelle rupse articolul şi se întoarse clătinându-se la locul său.

Jerry Bagger ajunsese la Tony, unul dintre partenerii la escrocherie. Un conac? Îi spusese anume lui Tony să se dea

la fund şi să nu arunce cu banii. Nu o ascultase şi acum era o legumă. De obicei, Jerry nu lăsa martori în urmă.

Dar oare ce reuşise Jerry să scoată de la Tony cu bătaia? La întrebarea asta ştia răspunsul. *Totul.*

Milton se opri din tastat la calculator şi-şi ridică privirea spre ea.

— Eşti bine?

Annabelle nu răspunse. În vreme ce trenul zbura înapoi spre Washington, aceasta privea pe fereastră, dar ce vedea ea nu era peisajul rural din Jersey. Încrederea ei se risipise şi acum avea înaintea ochilor doar detaliile grafice ale morţii sale iminente, primind complimente din partea lui Jerry Bagger.

Capitolul 5

Oliver Stone reuşi să ridice piatra de mormânt, veche şi plină de muşchi, în poziţie verticală, şi adună pământ în jurul acesteia, pentru a o menţine aşa. Se aşeză pe vine şi-şi şterse fruntea. Jos, lângă el, avea un radio portabil setat pe staţia locală de ştiri. Stone tânjea după informaţie aşa cum aveau alţii nevoie de oxigen. Ascultând, auzi ceva şocant şi neaşteptat. În acea după-amiază, urma să se ţină la Casa Albă o ceremonie de premiere în care nimeni altul decât Carter Gray, şeful recent pensionat al serviciilor de informaţii ale ţării, avea să primească Medalia Prezidenţială a Libertăţii, cea mai înaltă distincţie civilă a naţiunii. Gray îşi slujise ţara cu distincţie timp de aproape patru decenii, zise crainicul, şi-l cită pe preşedinte, care ar fi afirmat că Gray era un om de care toată America ar fi trebuit să fie mândră; un adevărat patriot în serviciul public.

Stone nu era tocmai de acord cu această evaluare. De fapt, el fusese motivul pentru care Carter Gray demisionase din postul său de ţar al serviciilor naţionale de informaţii.

Stone îşi spuse: „Dacă preşedintele ar şti că bărbatul căruia îi va înmâna medalia este acelaşi care era gata să-i tragă un glonţ în cap“. Ţara nu avea să fie niciodată pregătită pentru un asemenea adevăr.

Se uită la ceas. Morţii puteau, cu siguranţă, să supravieţuiască şi fără el pentru o vreme. O oră mai târziu, îmbăiat şi îmbrăcat în cele mai bune haine ale sale, cumpărate de la un magazin second-hand, acesta ieşi din căsuţa unde locuia ca îngrijitor al cimitirului Mt. Zion, un punct de pe ruta de evadare a sclavilor şi loc de veci al unor personalităţi de origine afroamericană din secolul al XIX-lea. Drumul de la marginea Georgetownului până la Casa Albă fu acoperit repede de paşii mari ai lui Stone, un bărbat înalt de aproape un metru nouăzeci.

La şaizeci şi unu de ani îşi pierduse foarte puţin din energie şi vigoare. Cu părul său alb tuns foarte scurt, arăta

ca un sergent instructor pensionat din Marină. Era şi acum un fel de comandant, deşi regimentul său pestriţ, numit Clubul Camel, avea un statut total neoficial. Din club făceau parte, pe lângă el, alţi trei: Caleb Shaw, Reuben Rhodes şi Milton Farb.

Şi totuşi, Stone ar fi trebuit să adauge încă un nume pe listă: Annabelle Conroy. Aproape că muriseră cu toţii în ultima lor aventură. Adevărul e că Annabelle era una dintre persoanele cele mai agere, capabile şi îndrăzneţe pe care le cunoscuse vreodată. Cu toate acestea, instinctul îi spunea că femeia, care se ocupa în prezent de nişte afaceri neterminate cu ajutorul lui Milton Farb, avea să-i părăsească în curând. Cineva era pe urmele ei – Stone ştia asta –, cineva de care Annabelle chiar se temea. Şi în asemenea împrejurări uneori cea mai inteligentă mişcare era să fugi. Stone înţelegea foarte bine asta.

Casa Albă se afla drept în faţă. Nu aveau să-l lase niciodată să intre pe porţile sacre din faţă şi nu se bucura nici măcar de dreptul de a zăbovi în acea parte atât de râvnită de pe Pennsylvania Avenue. Putea doar să aştepte în Parcul Lafayette de peste drum. Pe vremuri, ridicase un cort acolo, până când Serviciul Secret îl obligase de curând să-l demonteze. Dar libertatea cuvântului era încă vie în America, aşa că pancarta lui rămăsese. Desfăşurată între două bare de oţel înfipte în pământ, puteai citi pe ea: „Vreau adevărul”. La fel şi alţi *câţiva* oameni din oraş, umbla vorba. Până la acea dată, Stone nu auzise să-l fi aflat cineva în interiorul capitalei mondiale a muşamalizării şi înşelăciunii.

Ca să treacă vremea, stătu de vorbă cu doi agenţi în uniformă ai Serviciului Secret pe care îi cunoştea. Când porţile de la Casa Albă se deschiseră, întrerupse conversaţia şi privi limuzina neagră care ieşea. Nu putea să vadă prin geamurile negre, dar cumva ştiu că în ea se afla Carter Gray. Poate că din cauza mirosului.

Bănuiala lui se dovedi corectă când geamul fu coborât şi se trezi faţă în faţă cu fostul şef al serviciilor de informaţii, proaspăt câştigător al Medaliei Libertăţii şi mare rival al lui

Oliver Stone.

În vreme ce maşina încetini pentru a vira pe stradă, faţa latã, acoperită cu ochelari, a lui Gray îl ţintui impasibilă. Apoi, zâmbind, Gray ridică medalia sa mare, strălucitoare, ca Stone să o poată vedea.

Neavând şi el o medalie, Stone alese să-i arate degetul. Zâmbetul lui Gray se transformă într-un mârâit, şi geamul fu ridicat.

Stone se întoarse şi se îndreptă pe jos spre cimitirul său, simţind că nu bătuse drumul degeaba.

Când maşina lui Carter Gray viră pe 17th Street, un alt vehicul îl urmă. Harry Finn ajunsese la Washington cu maşina în acea dimineaţă. Şi el auzise de măreaţa zi de la Casa Albă şi, la fel ca Oliver Stone, venise să-l vadă. În timp ce Stone se aventurase până aici pentru a-l sfida pe omul pe care îl dispreţuia, Finn venise pentru a-şi desăvârşi planul de a-l ucide pe Gray.

Drumul îi duse la ieşirea din Washington şi apoi până în Maryland, în oraşul de la malul apei, Annapolis, situat în golful Chesapeake. Acesta era faimos, printre altele, pentru plăcintele cu crab şi pentru că aici se afla Academia Navală a Statelor Unite. Gray schimbase de curând ferma retrasă din Virginia cu o casă izolată de pe o stâncă cu vedere la golf. De vreme ce nu mai lucra pentru guvern, efectivul său de securitate era mult mai redus decât înainte. Totuşi, deoarece fusese director al CIA, încă primea rapoarte zilnice de informare. I se alocaseră şi doi agenţi de pază, deoarece activitatea sa din trecut îi înfuriase pe mai mulţi duşmani ai Americii, cărora nu le-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-i tragă un glonţ între ochi.

Finn ştia că avea să fie mult mai dificil să-l ucidă pe Gray decât să achite pe cineva ca Dan Ross. Având în vedere complexitatea situaţiei, aceasta era una dintre nenumăratele călătorii de recunoaştere pe care le făcea pentru a-l studia pe Gray. De fiecare dată folosise maşini diferite, închiriate sub nume false şi se deghizase pentru a nu fi recunoscut. Şi, chiar dacă ar fi pierdut limuzina în

trafic, ştia unde merge. Îşi întrerupse urmărirea doar când aceasta intră pe un drum privat de pietriş şi se îndreptă spre casa lui Gray de pe stânci unde, la cincisprezece metri mai jos, apele golfului vuiau izbindu-se de stânci.

Mai târziu, folosind un binoclu cu rază lungă, dintr-un copac în care se cocoţase, Finn văzuse ceva în spatele casei lui Gray care avea să-i permită să-l ucidă pe tip. Zâmbi în timp ce încropi rapid planul în minte.

În acea seară o duse pe fiica sa, Susie, la înot. Stând în tribună şi privind trupul ei mic alunecând fără greş de la un capăt la altul al bazinului, îşi imagina ultimele secunde din viaţa lui Carter Gray. Avea să merite.

Îşi duse fiica acasă, îşi ajută soţia să-i trimită la culcare pe ea şi pe fratele ei de zece ani, Patrick, se certă cu fiul său adolescent, apoi jucă baschet cu el pe aleea casei lor, până când într-un sfârşit, transpiraţi, izbucniră amândoi în râs. Mai târziu, făcu dragoste cu soţia sa, Amanda, căreia toată lumea îi spunea Mandy, şi, neavând stare, se trezi în jur de miezul nopţii şi pregăti pachetele cu mâncare ale copiilor pentru a doua zi. Semnă, de asemenea, un bilet de voie pentru ca fiul său mai mare, David, să poată merge într-o excursie ca să viziteze Capitoliul şi alte obiective turistice din centru. David avea să intre la liceu anul următor, iar Finn şi Mandy îl duseseră la câteva evenimente gen „Ziua porţilor deschise” organizate de mai multe şcoli. Lui David îi plăceau matematica şi ştiinţele exacte. „Probabil va fi inginer”, se gândi Finn. Având el însuşi înclinaţie spre mecanică, Finn aproape că o luase pe acel drum înainte ca viaţa lui să devieze pe o altă cale. Se înrolase în Marină, unde se făcuse repede remarcat.

Finn era un fost puşcaş marin cu experienţă în operaţiuni speciale şi luptă activă adăugată la CV. Deţinea, de asemenea, abilităţi lingvistice unice pentru limbi străine, dobândite la o şcoală din California unde învăţarea limbii se baza pe imersiune între nativi şi unde îşi petrecuse o parte din viaţă învăţând limba arabă, iar mai apoi asimilase pe teren, la faţa locului, dialectele care nu-i fuseseră predate la şcoală. Slujba sa actuală îi oferea ocazia să călătorească

mult, dar şi să petreacă suficient timp acasă. Nu lipsea aproape niciodată de la evenimentele sportive sau şcolare majore. Îşi susţinea copiii sperând că şi ei aveau să-l susţină mai târziu. Asta e tot ce putea spera un părinte, după părerea sa.

Termină de făcut pachetele, merse în micul lui atelier, închise uşa şi începu să schiţeze planul care-l privea pe Carter Gray. Din motive practice, nu avea să semene cu acela pentru Dan Ross. Şi totuşi, Finn nu era omul care să se complice inutil. Chiar şi ucigaşii trebuiau să fie flexibili; de fapt, poate mai flexibili decât oricine altcineva.

Privirea lui Finn se opri la fotografiile celor trei copii ai săi aşezate pe biroul său, la margine şi în mijloc. Naştere şi moarte. Era la fel pentru toată lumea. Începeai să respiri la un capăt şi încetai la celălalt. Ce ai făcut în acest timp defineşte cine şi ce ai fost. Cu toate acestea, Harry Finn îşi dădea seama că el ar fi foarte greu de categorisit. Câteodată nici chiar el nu înţelegea.

Capitolul 6

Maşina închiriată trase în faţa porţilor cimitirului tocmai când Oliver Stone îşi termina treaba. Scuturându-şi pantalonii şi privind într-acolo, bărbatul avu un sentiment de déjà-vu. Femeia îl mai pusese în situaţia asta, dar în cele din urmă se întorsese. Cumva, Stone nu credea că doamna va lăsa să se mai întâmple una ca asta. Va trebui să vadă ce era de făcut, pentru că nu voia s-o piardă.

Annabelle Conroy coborî din maşină şi intră pe porţile deschise. Paltonul ei negru şi lung fâlfâia în bătaia vântului, lăsând să se vadă o fustă maro până la genunchi şi o pereche de cizme; părul îi era ascuns de o pălărie cu boruri largi şi lăsate. Stone închise uşa micului şopron cu unelte de lângă cabană şi puse lacătul.

— Milton mi-a spus că excursia la Boston a fost un succes, zise el. Nu cred că am mai auzit cuvintele „genială”, „uimitoare” şi „neclintită” folosite de-atâtea ori pentru a descrie o persoană. Sper că te-ai recunoscut.

— Milton ar fi un escroc grozav. Nu că aş recomanda viaţa asta unei persoane la care ţin.

— Mi-a mai spus şi că păreai tulburată la întoarcere. S-a întâmplat ceva?

Ea aruncă o privire spre căsuţă.

— Putem vorbi înăuntru?

Să descrii interiorul cabanei lui Stone ca fiind spartan însemna să faci o afirmaţie generoasă. Câteva scaune, mai multe mese desperecheate, etajere lăsate sub greutatea cărţilor în diferite limbi şi un birou cu sertare pe margini, vechi şi mâncat de cari, alături de un spaţiu mic alocat bucătăriei, un dormitor şi o baie micuţă, toate înşirate în aproximativ o sută optzeci de metri pătraţi, constituiau caracteristicile întregii locuinţe.

Se aşezară în faţa şemineului gol, pe cele mai confortabile două scaune, adică cele cu căptuşeală.

— Am venit să-ţi spun că plec. Şi, după tot ce s-a

întâmplat, simt că-ţi datorez o explicaţie, spuse ea.

— Nu-mi datorezi nimic, Annabelle.

— Nu spune asta! sări ea. Şi-aşa mi-e destul de greu. Aşa că ascultă-mă, Oliver.

Bărbatul se lăsă pe spate, îşi încrucişă braţele şi aşteptă.

Ea scoase articolul de ziar din buzunarul hainei şi i-l înmână.

— Citeşte asta mai întâi.

— Şi cine e Anthony Wallace ăsta? întrebă el după ce termină.

— Cineva cu care am lucrat, răspunse Annabelle vag.

— Cineva cu care ai lucrat *la o escrocherie?*

Femeia încuviinţă din cap, absentă.

— Trei oameni ucişi?

Annabelle se ridică şi începu să se mişte încoace şi-ncolo.

— Tocmai asta mă scoate din minţi. I-am spus lui Tony să se dea la fund şi să nu arunce cu banii. Şi el ce-a făcut? A făcut exact pe dos şi acum au murit trei oameni nevinovaţi, care nu ar fi trebuit să moară.

Stone bătu cu degetele pe ziar.

— Păi, după cum se vede, domnul Wallace va completa cvartetul.

— Dar Tony nu era nevinovat. Ştia exact în ce se bagă.

— Şi anume?

Annabelle se opri din mers.

— Oliver, îmi place de tine şi te respect, dar asta e un pic…

— Ilegal? Sper că-ţi dai seama cât sunt de şocat.

— Şi nu te deranjează?

— Mă îndoiesc că ai fi putut face ceva care să întreacă ce am văzut eu la viaţa mea.

Ea îşi înălţă capul.

— Ai văzut sau ai făcut?

— Cine e pe urmele tale şi de ce?

— Asta nu te priveşte.

— Ba mă priveşte, dacă vrei să te ajut.

— Nu vreau ajutor. Vreau doar să înţelegi de ce trebuie să plec.

— Chiar crezi că vei fi mai în siguranţă pe cont propriu?

— Cred că tu şi ceilalţi veţi fi mai în siguranţă dacă nu sunt eu prin preajmă.

— Nu asta te-am întrebat.

— Am mai intrat eu în multe încurcături, dar am reuşit întotdeauna să ies din ele.

— Dintr-o încurcătură ca asta? Aruncă o privire spre ziar. Omul ăsta nu pare să se joace.

— Tony a făcut o greşeală, una majoră. Eu n-am de gând să fac asta. Mă dau la fund cât timp o să fie nevoie şi o să plec oricât de departe de aici.

— Dar nu ştii ce le-a putut spune Tony. Cunoştea informaţii care pot fi folosite ca să-ţi dea de urmă?

Annabelle se cocoţă pe bordura ridicată de la căminul şemineului.

— Poate, zise ea brusc. Probabil, se corectă ea.

— Atunci cu atât mai mult nu ar trebui să pleci singură. Te putem ajuta să te aperi.

— Oliver, apreciez grija pe care mi-o porţi, dar nu ai idee în ce te implici. Nu numai că tipul ăsta este jigodia pământului, are mulţi bani şi zdrahoni în spate, dar, pe deasupra, ce am făcut a fost ilegal. Pe lângă faptul că-ţi rişti viaţa, ai adăposti un infractor.

— Nu ar fi pentru prima dată, replică el.

— Cine eşti tu *de fapt?* întrebă ea.

— Ştii tot ce ai nevoie să ştii despre mine.

— Şi credeam că *eu* sunt o mincinoasă de talie mondială.

— Pierdem vremea, mai bine mi-ai spune mai multe despre el.

Îşi frecă degetele lungi şi subţiri, trase adânc aer în piept şi zise:

— Îl cheamă Jerry Bagger. E patronul cazinoului Pompei, cel mai mare din Atlantic City. L-au gonit din Vegas cu ani în urmă pentru că era un dement. Îţi scotea la propriu maţele dacă încercai să furi un jeton de cinci dolari.

— Şi tu de cât l-ai *uşurat?*

— De ce e nevoie să ştii?

— E important să ştiu cât e de motivat să pună mâna pe

tine.

— Patruzeci de milioane de dolari. Crezi că asta o să-l motiveze?

— Sunt impresionat. Bagger nu pare un tip uşor de păcălit.

Annabelle îşi permise un zâmbet scurt.

— A fost una dintre cele mai bune escrocherii ale mele, trebuie să recunosc. Dar Jerry e şi foarte periculos şi nu chiar întreg la minte. Dacă bănuieşte că mă ajută cineva, e ca şi cum ar fi vorba despre mine. Acea persoană va avea parte de acelaşi tratament: moarte în chinuri groaznice.

— Ai vreun motiv să crezi că el ştie că te afli în Washington?

— Nu. Tony n-avea habar că voi veni aici. Şi nici ceilalţi.

— Deci, mai sunt şi alţii implicaţi în escrocherie? S-ar putea ca Bagger să ajungă la ei.

— S-ar putea. Dar, cum am zis, nici ei nu ştiu că sunt aici.

Stone încuviinţă cu o mişcare uşoară a capului.

— Bineînţeles, nu putem fi siguri de ce ştie sau nu ştie Bagger în acest moment. Sunt sigur că informaţiile publice despre mica noastră aventură de la Librăria Congresului nu au inclus numele şi poza ta. Cu toate astea, nu putem avea certitudinea că nu există ceva care l-ar putea ajuta să te găsească.

— Planul meu iniţial era să plec în Pacificul de Sud.

Stone scutură din cap.

— Fugarii pleacă întotdeauna în Pacificul de Sud. Probabil e primul loc unde te va căuta Bagger.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— În parte, da. Dar doar în parte.

— Deci, chiar crezi că ar trebui să rămân aici?

— Da. Bănuiesc că ţi-ai acoperit bine urmele. Există indicii care să-l conducă aici? Nume, aranjamente de călătorie, telefoane, prieteni?

Ea clătină din cap.

— Venirea aici a fost o decizie de moment. Şi totul sub un nume fals.

— Mişcarea inteligentă în acest moment ar fi să afli, cât

de discret posibil, ce ştie Bagger.

— Oliver, nu te poţi apropia de el nici de la o poştă. Ar fi sinucidere curată.

— Ştiu cum să procedez, aşa că lasă-mă să fac ceea ce consider eu potrivit.

— Nu i-am mai cerut nimănui ajutorul până acum.

— Mie mi-a luat zeci de ani înainte să pot cere cuiva să mă ajute.

Femeii nu-i venea să creadă.

— Dar te bucuri că ai făcut-o?

— E singurul motiv pentru care sunt încă în viaţă acum. Mută-te din hotelul în care stai. Presupun că ai bani.

— Banii nu sunt o problemă. Se ridică şi se îndreptă către uşă, dar apoi se întoarse. Oliver, îţi sunt recunoscătoare pentru asta.

— Să sperăm că vei putea spune acelaşi lucru când se va termina totul.

Capitolul 7

— Mă crezi prost? urlă Jerry Bagger.

Patronul cazinoului îşi înfipse arma în traheea celuilalt bărbat, izbindu-l de peretele biroului luxos al lui Bagger de la etajul douăzeci şi trei al cazinoului Pompei. Draperiile erau trase. Întotdeauna Bagger trăgea draperiile când voia să i-o tragă pe canapea unei doamne doritoare sau să bată măr pe cineva. Chestiunile acestea nu trebuiau cunoscute de toată lumea, după părerea lui. Era o problemă de onoare.

Bărbatul nu răspunse întrebării lui Bagger, în primul rând pentru că nu putea respira. Oricum, Bagger nu aştepta un răspuns. Prima lovitură îl nimeri pe tip fix în nas şi i-l fractură. A doua lovitură îi scoase un dinte din faţă. Bărbatul căzu la podea plângând. Ca să fie sigur, Bagger îi trase un picior în stomac. Asta îl făcu pe individ să vomite pe podea. În vreme ce voma se împrăştia pe covorul scump, bodiguarzii lui Bagger fură nevoiţi să-l împiedice pe şeful lor să-i mai facă rău.

Tipul fu scos din încăpere plângând, sângerând şi mormăind că-i pare rău. Bagger se aşează la birou şi-şi frecă încheieturile degetelor. Aruncându-i o privire şefului serviciului de pază, mormăi:

— Bobby, dacă îmi mai aduci vreun pişat din ăştia, care zice că ştie ceva despre Annabelle Conroy şi apoi încearcă să mă stoarcă de bani, dar îmi spune numai căcaturi, jur că o omor pe maică-ta. Şi, deşi mi-e simpatică, tot am s-o omor. Mă *auzi?*

Şeful serviciului de pază, un negru robust, se dădu un pas înapoi şi înghiţi nervos în sec.

— Niciodată, domnu' Bagger. Îmi pare rău, domnule. Foarte, foarte rău.

— Tuturor vă pare rău, dar nimeni nu face dracului ceva să mi-o aducă pe târfa, nu-i aşa? mugi Bagger.

— Credeam că avem o pistă. Una bună.

— Credeaţi? Credeaţi? Ei bine, poate ar trebui să încetaţi să mai credeţi ceva.

Bagger apăsă un buton de pe birou şi draperiile se deschiseră. Sări în picioare şi privi pe fereastră.

— Patruzeci de milioane de dolari a luat de la mine. Asta mi-ar putea strica toată afacerea, ştiaţi asta? Nu am suficiente fonduri ca să îndeplinesc reglementările de stat. Dacă vine un conţopist de la guvern să ne verifice registrele, ar putea să-mi închidă afacerea. *Mie!* Pe vremuri, puteai să-i plăteşti pe nenorociţii ăştia, dar acum, cu toată porcăria asta care se vehiculează, cu anticorupţia şi etica, nu mai poţi să faci nici asta. Ascultaţi-mă pe mine, prostia asta cu transparenţa va distruge o ţară măreaţă.

— O s-o găsim, şefu', şi o să luăm banii înapoi, îl asigură şeful serviciului de pază.

Bagger nu părea să-l asculte. Uitându-se fix în stradă, continuă:

— Peste tot o văd numai pe târfa aia. În vis, în mâncarea pe care o mănânc, când mă bărbieresc, e prezentă în oglindă. La dracu', chiar şi când mă uşurez, faţa ei mă priveşte din vasul de toaletă. Mă face s-o iau razna!

Se aşeză pe canapea ca să se calmeze.

— Ce se mai aude cu băiatul nostru, Tony Wallace?

— Avem pe cineva care lucrează la spitalul din Portugalia. Ticălosul e încă în comă. Dar, chiar dacă îşi revine, nu e mare lucru. Sursa noastră zice că tipul va fi retardat permanent.

— După părerea mea, era un retardat cu mult înainte să ajungem noi la el.

— Ştiţi, şefu', poate ar fi trebuit să-l omorâm ca şi pe ceilalţi.

— I-am dat cuvântul meu. Mi-a spus ce ştia, l-am lăsat în viaţă; aşa ne-a fost înţelegerea. Dar, după mine, să fii o legumă înseamnă să fii în viaţă. Mulţi trăiesc patruzeci, cincizeci de ani aşa. E ca şi cum ai rămâne copil până la optzeci de ani. Eşti hrănit printr-un tub, eşti şters la fund în fiecare zi şi te joci cu cuburile. Ce-i drept, nu e cine ştie ce viaţă, dar nu mi-am încălcat cuvântul. Oamenii pot să

spună că sunt violent şi temperamental şi toate prostiile astea, dar nu pot să-mi arate o dată când mi-am luat înapoi cuvântul. Ştii de ce?

Şeful pazei scutură precaut din cap, nu foarte convins că şeful său dorea cu adevărat un răspuns.

— Pentru că am anumite standarde, de-aia. Acum ieşi.

Singur, Bagger se aşează la birou şi-şi sprijini capul în mâini. N-ar fi recunoscut niciodată în faţa cuiva, dar amestecată cu toată ura sa pentru Annabelle Conroy era şi o admiraţie sinceră, împotriva voinţei sale.

— Annabelle, rosti el cu voce tare, eşti, fără îndoială, cea mai pricepută escroacă din lume. Mi-ar fi făcut plăcere să lucrez cu tine. Şi, probabil, ai fost cea mai bună bucăţică pe care am pus laba. Aşa că e păcat că m-ai tras pe sfoară, pentru că acum va trebui să te ucid. Sunt nevoit să te pedepsesc exemplar. Şi e o pierdere, dar aşa trebuie să fie.

Pierderea celor patruzeci de milioane de dolari nu era singurul lucru care îl înnebunea pe Bagger. De când se răspândise zvonul escrocheriei de succes, trişorii deveniseră mult mai îndrăzneţi în cazinoul său. Pierderile crescuseră rapid, iar competitorii şi partenerii de afaceri nu-i mai arătau chiar acelaşi respect ca altădată, simţind că Bagger nu mai era la fel de ager, că devenise vulnerabil. Oamenii nu-l mai sunau imediat. În pat, nu mai avea parte de atâta acţiune ca în trecut.

— Un exemplu, reluă Bagger. Să le arăt nenorociţilor ăstora că nu sunt doar în vârf, ci devin mai puternic pe zi ce trece. Şi am să te găsesc, doamnă. Am să te găsesc.

Capitolul 8

Omul de legătură la care Oliver Stone propuse să apeleze era un membru onorific al Clubului Camel, un agent al Serviciului Secret, pe nume Alex Ford. Cei doi aveau încredere deplină unul în celălalt, iar Oliver ştia că la el putea recurge pentru a obţine informaţii în mod discret.

— Treaba asta are vreo legătură cu femeia aia cu care lucrai? Susan o chema parcă, nu? întrebă Alex când Stone îl sună şi-i făcu cunoscută cererea sa.

— Nu are nici o legătură cu ea, minţi Stone. De fapt, o să plece curând din oraş. Asta are de-a face cu o altă treabă în care sunt implicat.

— Pentru un angajat la cimitir, te mişti destul de mult.

— Aşa mă menţin tânăr.

— FBI-ul te poate ajuta. După ce ai făcut pentru ei ultima dată, îţi sunt datori. Când ai nevoie de un răspuns?

— De îndată ce poţi afla ceva.

— Cu titlu informativ, să ştii că am auzit şi eu de tipul ăsta, Jerry Bagger. Departamentul de Justiţie încearcă de mult să-l prindă cu ceva.

— Sunt sigur că merită atenţia acordată. Mersi, Alex.

Mai târziu în acea seară, Reuben Rhodes şi Caleb Shaw îl vizitară pe Stone. Caleb era foarte nehotărât.

— Mi-au propus, dar nu ştiu dacă ar trebui să accept sau nu. Pur şi simplu nu ştiu, se văită el.

— Deci, Librăria Congresului vrea să devii directorul Diviziei de Cărţi Rare, zise Stone. Pare o promovare grozavă. Ce e de hotărât?

Caleb răspunse încordat:

— Păi, având în vedere că postul s-a eliberat *doar* pentru că fostul director a căzut victimă unei crime oribile săvârşite în incintă, iar directorul interimar care i-a urmat a suferit o cădere nervoasă din cauza celor întâmplate acolo, te *cam* face să stai pe gânduri.

Reuben mormăi:

— Ce dracu', Caleb, dă-i bătaie. Adică cine s-ar pune cu un tinerel de toată frumuseţea ca tine?

Caleb, la cincizeci de ani, nu foarte înalt şi cam durduliu, fără a fi deloc genul sportiv sau curajos, nu fu amuzat de comentariul său.

— Ziceai că este vorba despre mai mulţi bani, îi reaminti Stone. Despre mult mai mulţi.

— Da, dar, dacă asta înseamnă doar că îmi voi putea permite o înmormântare mult mai frumoasă, nu cred că mă interesează.

— Dar când ai să mori, interveni Reuben morocănos, mori ştiind că ai mai multe de lăsat prietenilor. Acum, dacă nici asta nu e o consolare, atunci nu ştiu ce e.

— De ce oare mă mai obosesc să-ţi cer ţie părerea nu ştiu, rosti Caleb supărat.

Reuben îşi întoarse atenţia spre Stone.

— Ai mai văzut-o pe Susan în ultima vreme?

Doar Stone cunoştea numele real al lui Annabelle.

— A trecut pe-aici zilele astea, dar n-a stat decât câteva minute. Şi-a încheiat cu succes misiunea cu Milton. Obiectul a fost returnat la locul său.

— Trebuie să recunosc, zise Caleb. A făcut ceea ce a promis.

— Şi acum, continuă Ruben, dacă aş putea s-o conving să iasă cu mine. Mereu are alte planuri. Nu sunt sigur dacă încearcă să-mi dea cu tifla sau nu. Dar nu pricep. Adică, uită-te la mine. Cum să nu mă iubeşti?

Reuben avea aproape şaizeci de ani, o barbă lungă şi păr ondulat, negru înspicat cu argintiu care-i ajungea până la umeri. Avea un metru nouăzeci şi cinci şi constituţia unui atacant stânga din NFL. Veteran al Războiului din Vietnam, decorat cu distincţii înalte şi fost ofiţer de spionaj în armată, dăduse cu piciorul multor legături profesionale şi aproape cedase în faţa pastilelor şi a sticlei înainte ca Oliver Stone să-l salveze de pe marginea prăpastiei. Acum lucra la o platformă de încărcare.

— Am văzut unde a primit „prietenul" tău Carter Gray Medalia Libertăţii, zise Caleb după ce îi aruncase lui Reuben

o privire neîncrezătoare. Ca să vezi ironia sorţii. Dacă ar fi fost după el, voi doi aţi fi morţi, iar noi am înghiţi apă în vreo cameră de tortură a CIA.

— Pentru a suta oară, urlă Reuben, se spune „a tortura prin înec” nu a „înghiţi apă”.

— Ei, cum s-o numi, tipul e rău.

— De fapt, e un om care crede că doar calea sa e cea dreaptă şi, cu siguranţă, nu e singurul de această părere, observă Stone. M-am dus la Casa Albă şi l-am condus după ce şi-a primit premiul.

— Ai mers la Casa Albă? se miră Caleb.

— Păi, el mi-a arătat medalia, iar eu i-am făcut cu *mâna.*

— Ce, acum sunteţi cei mai buni prieteni? adăugă Reuben pufnind. Cu unu’ care a încercat de două ori să te omoare?

— A şi salvat pe cineva pentru mine, răspunse Stone încet.

— Ai vrea să ne explici? întrebă Stone curios.

— Nu.

Cineva bătu la uşă. Stone se ridică să răspundă, gândindu-se că putea fi Milton sau poate Annabelle.

Bărbatul din prag era îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi avea un pistol sub haină, observă Stone. Îi întinse lui Stone o hârtie şi plecă. Stone deschise biletul.

Carter Gray voia ca Stone să-i facă o vizită acasă peste două zile. Avea să-l ia o maşină. Nu părea să i se dea posibilitatea de a refuza ordinul. Când le spuse şi celorlalţi, Caleb zise:

— Oliver, nu te duci.

— Ba sigur că da, răspunse Stone.

Capitolul 9

Acum Harry Finn respira şi privea cu ajutorul echipamentului special care-i acoperea capul. Mergeau atât de repede, că nu prea aveai ce vedea. Furtuna se dezlănţuise, iar cei de pe puntea navei erau, fără îndoială, nu doar uzi, ci şi îngrijoraţi. Nici lui Finn însă nu-i era mai bine unde se găsea. Dovedindu-şi încă o dată talentul pentru alegeri neobişnuite în domeniul mijloacelor de transport, acesta se afla într-o bulă strâmtă, ataşată de partea exterioară a navei, lângă pupă, cu un dispozitiv de susţinere necunoscut publicului larg. Finn descoperise o „fereastră” în perimetrul sistemului de supraveghere video şi uman, iar acum devenise o protuberanţă invizibilă în coasta de metal cenuşiu a navei. Călătoria era mult mai incomodă decât cea în cala avionului. De fapt, în ciuda dispozitivului special, era să fie aruncat de două ori din locul unde era cocoţat. Dacă ar fi căzut, şi-ar fi pierdut viaţa la impactul cu cele două elice care propulsau nava pe apă. Călătoria sa începuse la ceea ce ar fi trebuit să fie un loc de andocare de înaltă securitate al armatei, şi anume Baza Navală Norfolk. Cu toate acestea, „înalta securitate” se dusese pe apa sâmbetei la confruntarea cu Harry Finn purtând una dintre deghizările din vastul său arsenal şi afişând un aer de om care se simte în largul său în orice situaţie s-ar găsi.

Nava încetini şi ocoli vasul mai mare pentru a trece de partea babordului. Finn o lăsă să se oprească înainte de a-şi da drumul sub apă, luându-şi avânt cu o lovitură de picior în latura acesteia. În spate avea un rucsac etanş, iar în jurul taliei – o staţie de bruiaj care-l făcea invizibil oricărui echipament de depistare de pe cele două nave. Se scufundă şi mai adânc şi se îndreptă spre celălalt vas, care naviga la limita superioară de afundare a chilei, nu fără motiv. Acesta cântărea peste optzeci de mii de tone, transporta aproape o sută de avioane şi şase mii de

angajaţi ai Aviaţiei şi Marinei, adăpostea nu unul, ci două generatoare nucleare şi scosese din buzunarul contribuabililor americani peste trei miliarde de dolari.

Odată ajuns la locul dorit, îi luă doar două minute să ataşeze dispozitivul de fundul navei şi apoi, ţinându-se la distanţă de elicele uriaşe, îşi croi drum către ambarcaţiunea cu care venise. Acceptase misiunea aceasta în mare parte, deoarece îi permitea să exerseze pentru o sarcină viitoare, cu un caracter ceva mai personal. Se gândi la detaliile acelei misiuni chiar în timp ce se întorcea spre mal. După ce barca andocă, Finn se furişă din ascunzătoare, înotă până la un loc izolat de pe dig, se căţără afară şi-şi scoase echipamentul. Dădu un telefon şi apoi se prezentă la raport în biroul ofiţerului de serviciu, însoţit de o escortă de militari cu grade înalte ai cărei membri pariaseră că nimeni nu ar putea să facă ceea ce făcuse Finn: să amplaseze o bombă pe fundul transportatorului de clasă Nimitz şi mândria Marinei, *George Washington,* andocat pe coasta Virginiei. Era o bombă destul de puternică pentru a scufunda transportatorul şi pe toţi cei aflaţi la bord împreună cu avioane în valoare de câteva miliarde de dolari.

De data aceasta, amiralul flotei din Atlantic şi toţi subalternii săi fuseseră loviţi de către şeful Statului-Major, întâmplător şi general cu patru stele, ca de o bombă de patru megatone. Omul de-abia îşi putu ascunde încântarea de a aduce zdrobitoarea veste la cunoştinţa colegului său, iar săpuneala pe care-o primi amiralul fu atât de răsunătoare, încât se spune că îl auziseră pe general, aflat la mai bine de trei sute de kilometri depărtare, şi de la Washington. Această umilire publică fu întărită şi de prezenţa secretarului Apărării, care rămăsese în elicopterul său, aşteptând să vadă dacă Harry Finn avea să o poată scoate la capăt. Faptul că bărbatul reuşi o victorie improbabilă, în ciuda unor dificultăţi imense, îl făcu pe secretar să-i ofere pe loc o slujbă lui Harry Finn.

Secretarul Departamentului pentru Securitatea Internă însă nu vru să accepte cooptarea de către altcineva a unui

contractor de valoare. Cei doi membri ai Cabinetului se luară la harţă ca doi şcolari pe terenul de joacă, până când însuşi preşedintele interveni într-o videoconferinţă securizată şi decretă că Harry Finn avea să rămână unde era: în poziţia de colaborator independent al Departamentului de Securitate Internă. Ministrul de Interne, înfrânt şi ofensat, urcă în elicopterul privat şi se întoarse la Washington.

Harry Finn rămase în Norfolk pentru şedinţa de informare cu un grup de ofiţeri umiliţi, de la securitatea Marinei. Deşi era întotdeauna politicos şi plin de respect, nu-şi dilua comentariile. „S-au comis greşeli, iată cum am procedat şi iată ce trebuie să faceţi pentru a împiedica un terorist get-beget să facă aşa ceva de-adevăratelea.“

Profesia lui Finn era cunoscută în branşă drept „celulele roşii“. Termenul fusese inventat de un fost puşcaş marin care ajutase la iniţierea programului. Proiectul celulele roşii fusese înfiinţat după Războiul din Vietnam la cererea unui viceamiral de a testa securitatea obiectivelor militare. După 11 septembrie fusese extins pentru a testa obiective nonmilitare împotriva infiltrării teroriştilor şi a altor organizaţii criminale.

Oamenii cu talente speciale, ca ale lui Finn, dintre care aproape toţi făcuseră parte din armată, primiseră misiunea de a juca rolul de membri ai unor celule teroriste şi de a încerca să treacă de sistemul de securitate al unui obiectiv. De multe ori aceste incursiuni erau operate într-un mod netradiţional, ceea ce se numea şi umanizarea sarcinii. Asta însemna că Finn şi membrii echipei sale imitau nivelul abilităţilor teroriştilor pe care îi atacau. În momentul de faţă, nu se credea că teroriştii musulmani aveau abilităţi sofisticate. Chiar şi după 11 septembrie, în cercurile serviciilor secrete americane exista o oarecare neîncredere că aceste celule ale terorii ar putea pune mâna pe un obiectiv important sau să facă ceea ce făcuse Finn în acea noapte cu transportorul. Se pricepeau să se arunce în aer pe ei înşişi şi pe alţii sau să intre cu avionul într-un zgârie-nori, dar atacarea unei centrale nucleare sau a unei baze

militare era cu totul altă mâncare de peşte.

Cu toate acestea, atât politicienii, cât şi şefii armatei înţeleseseră în cele din urmă că musulmanii nu era singurii potenţiali terorişti din lume. Era posibil ca şi China, Rusia şi alte ţări din fostul bloc sovietic, ba chiar mai multe naţiuni din aceeaşi emisferă cu America să-şi dorească la fel de bine să facă rău Statelor Unite. Iar aceste ţări *chiar* aveau infrastructura, personalul şi accesul la informaţie pentru a executa atacuri serioase şi eventual reuşite împotriva obiectivelor americane securizate. Aşa că lui Finn i se ordonase să nu se dea înapoi de la nimic şi să-şi folosească îndemânarea şi echipamentul de vârf pentru a străpunge apărarea Marinei. Şi asta şi făcuse.

Alţii, inclusiv câţiva membri ai unor echipe de celule roşii cu care Finn lucrase în trecut, ar fi petrecut până în zori sărbătorind acest triumf major. Totuşi, Finn nu se asemăna cu majoritatea oamenilor. Rămăsese în zona Norfolkului încă o zi, dintr-un motiv foarte important. Fiul său cel mare, David, era în turneu cu echipa de fotbal şi avea un meci în apropiere. În ziua de după şedinţa de informare, Finn asistă la meciul fiului său şi apoi îl conduse victorios şi bine dispus pe David înapoi acasă în acea seară. Pe drum, discutară despre şcoală, fete, sport. Apoi David, care la treisprezece ani era aproape la fel de înalt ca tatăl său, îl întrebă:

— Şi ce făceai aici? Treburi de serviciu?

Finn încuviinţă din cap.

— Cineva avea nişte probleme de securitate şi m-a rugat să vin şi să-l ajut.

— Ai rezolvat?

— A, da. Toată lumea a înţeles. De fapt, nu a fost atât de complicat odată ce problema a fost identificată.

— Ce fel de securitate?

— O mulţime de chestii. Nimic interesant.

— Deci, poţi să-mi povesteşti şi mie?

— Mă îndoiesc că ţi-ar părea interesant. Sunt aceleaşi chestii pe care le fac o mulţime de oameni peste tot în ţară. Singura parte bună e că eu nu sunt nevoit să stau în spatele unui birou în fiecare zi.

— Am întrebat-o şi pe mama odată. Mi-a spus că nu ştie exact cu ce te ocupi.

— Cred că mama ta glumea.

— Nu eşti spion, nu-i aşa?

Finn zâmbi.

— Păi, dacă aş fi, nu aş putea să-ţi spun.

— Sau dacă mi-ai spune, ar trebui să mă omori, nu-i aşa? făcu David râzând.

— Nu fac decât să-i ajut pe oameni să facă treabă mai bună, indicându-le punctele slabe ale sistemului lor.

— Cum face un informatician cu erorile din sistem? Eşti ca un *debugger.*

— Exact. Cum ziceam, chestii destul de plictisitoare, dar se câştigă bine şi avem mâncare pe masă, din care tu, apropo, pari să mănânci cam cincizeci de kilograme pe zi.

— Cresc şi eu, tati. Hei, ştiai că tatăl lui Barry Waller l-a urmărit pe un tip cu maşina pe o alee şi s-a bătut cu el ca să-i ia arma după ce ăla jefuise o bancă? Barry zice că tipul aproape l-a împuşcat pe taică-său.

— Munca unui poliţist poate fi foarte periculoasă. Tatăl lui Barry e un bărbat curajos.

— Mă bucur că tu nu faci aşa ceva.

— Şi eu.

— Aşa că vezi-ţi tu de *debugging*-ul tău plictisitor, tati. David îl lovi în joacă pe tatăl său cu pumnul în braţ. Şi să te fereşti de necazuri, bine?

— O să mă feresc, fiule, o să mă feresc, zise Harry Finn.

Capitolul 10

Stone şi Alex Ford îşi dăduseră întâlnire într-un loc cunoscut amândurora, Parcul Lafayette de peste drum de Casa Albă. Aici, Alex, un bărbat înalt de un metru nouăzeci, îl păzise ani de zile pe ocupantul Biroului Oval, iar Oliver Stone protestase respectuos împotriva aceluiaşi locatar, precum şi împotriva predecesorilor acestuia, din parcul de vizavi. Cei doi bărbaţi se aşezară pe o bancă lângă statuia unui general polonez pe care istoria îl reţine ca pe un aliat de nădejde al americanilor în războiul lor de independenţă. Era, de asemenea, un om pe care, se putea spune aproape cu certitudine, nu îl cunoştea şi de care nici nu-i păsa vreunui american din zilele noastre.

— Ce ai pentru mine? întrebă Stone, uitându-se la dosarul pe care Alex îl scotea dintr-o servietă de piele neagră.

— Nu ştiam exact ce vrei să afli, aşa că m-am gândit să arunc plasa pe o suprafaţă cât mai mare.

— E perfect, Alex, mulţumesc.

În timp ce Stone se uita peste dosar, Alex îşi studia prietenul.

— După cum ţi-am spus, Departamentul de Justiţie e interesat de Bagger de mult timp, dar nu pot să „lipească” nici o acuzaţie de el. Am discutat cu Kate despre asta. Mi-a spus că cei de la Justiţie nu au renunţat, dar, dacă nu-l prind cu ceva cât de curând, vor fi nevoiţi să meargă mai departe. Chiar şi resursele Unchiului Sam sunt limitate.

— Ce mai face Kate? întrebă Stone, referindu-se la Kate Adams, avocata de la Departamentul de Justiţie cu care ieşea Alex.

— Nu a mers relaţia. Acum se vede cu altcineva.

— Îmi pare rău să aud asta. E o femeie minunată, zise Stone.

— Da, este, dar nu e femeia potrivită pentru mine sau eu bărbatul potrivit pentru ea. Că tot veni vorba despre femei,

unde e Adelphia?

Adelphia, o femeie ciudată, de origine nedefinită şi cu un accent interesant, fusese singurul protestatar rămas în Parcul Lafayette în afară de Stone. Alex bănuia de mult că acesteia îi căzuse cu tronc prietenul său.

— N-am mai văzut-o de ceva vreme, replică Stone. Şi-a dat chiar şi pancarta jos.

— Era o pasăre ciudată.

— Cu toţii suntem. Închise dosarul şi se ridică. Apreciez ce ai făcut pentru mine. Îmi va fi de mare ajutor.

— Jerry Bagger, proprietar de cazinou în Jersey. Intenţionezi să joci o mână?

— Poate, dar nu în felul în care îţi imaginezi tu, probabil.

— Din câte am auzit eu, Bagger e un adevărat psihopat cu înclinaţii sadice. Nu e omul cu care să te pui.

— N-am nici o intenţie să fac aşa ceva.

Alex se ridică şi el.

— Chiar şi aşa, să mă aştept la un telefon în al unsprezecelea ceas ca să intervină cavaleria?

— Să sperăm că nu se va ajunge la asta.

— Am văzut că prietenul tău favorit, Carter Gray, a primit Medalia Libertăţii. A trebuit să fac un efort de voinţă să nu-l sun şi să-i spun să se ducă la naiba.

— Evident, voinţa mea nu e la fel de puternică precum a ta. Stone îi explică ce făcuse.

Chipul lui Alex se însenină.

— Nu se poate!

— Ba da, se poate. Şi pe deasupra, Gray m-a invitat să-l vizitez acasă în seara asta.

— Şi te duci?

— Nici nu mă gândesc să ratez ocazia.

— De ce? Ce-ar putea să-ţi spună ca să te intereseze?

— Vreau să-i pun câteva întrebări despre… fiica mea.

Expresia lui Alex se îmblânzi şi îl bătu pe Stone pe umăr.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

— Viaţa e ceea ce e, Alex. Trebuie să o accepţi pentru că nu ai de ales.

Capitolul 11

Ambarcaţiunea cu care călătorea Harry Finn acum nu era la fel de rapidă precum nava militară care-l dusese mai devreme la destinaţie, dar era mai mult decât potrivită. La fel ca tipii din Marină, cei cu care făcea autostopul în seara aceasta nu aveau nici cea mai vagă idee de prezenţa sa. Îi alesese deoarece mergeau în direcţia în care voia şi el să meargă. Acasă va trebui să ajungă într-un alt mod, un mod pe care-l şi găsise deja. Cronometrase durata călătoriei şi se tot uita la ceasul cu lumină, în aşteptarea momentului când avea să se desprindă şi să înoate către mal. O furtună începea să prindă viaţă, ceea ce era şi bine, dar şi rău pentru planul său. Venise pregătit; ca întotdeauna.

În timp ce barca se apropia de locul unde avea s-o părăsească, Finn reflecta la ultima discuţie pe care o avusese cu soţia sa, Mandy. Tocmai terminase de tuns iarba şi intrase să facă un duş. Ea îl oprise în dormitor.

— Mi-a zis David că aţi discutat despre munca ta.

— Aşa e. Zicea că tu i-ai spus că nu ştii sigur cu ce mă ocup.

— Chiar nu ştiu.

— Ştii că, după ce mi-am dat demisia din armată, am început să colaborez cu cei de la Departamentul de Securitate Internă.

— Dar lui David nu-i putem spune asta? Şi mie nu-mi poţi spune mai multe?

— E mai bine aşa. Îmi pare rău. Dar va trebui să ai încredere în mine.

— Măcar când erai în Marină ştiam în ce m-am băgat. Acum ce te pun să faci?

El îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei.

— Cum ţi-am mai spus, ajut la siguranţa noastră. Sunt multe găuri în sistem. Treaba mea este să le astup, să devenim mai puternici. Nu e câtuşi de puţin periculos.

Pe chipul ei se citea clar încordarea.

— Dacă nu e câtuşi de puţin periculos, de ce nu poţi să-mi spui?

— Pur şi simplu nu pot.

— Niciodată n-ai fost tu prea vorbăreţ, nu-i aşa?

— Am presupus mereu că ăsta este unul dintre lucrurile care-ţi plac cel mai mult la mine.

Şi au lăsat-o aşa. Mandy nu avea să ştie niciodată că el zbura în mod ilegal în cala avioanelor comerciale şi călătorea fără nici o autorizaţie ataşat de coca navelor militare, deoarece care soţie ar avea nevoie să ştie asemenea lucruri? Şi nu avea să ştie niciodată despre cei ca Dan Ross şi despre soarta care i-a lovit. Sau despre cei precum Carter Gray, care odată ţineau toate cărţile în mână, dar acum nu mai era cazul.

Şi totuşi, Harry Finn era tulburat; era un om scrupulos de onest căruia nu-i plăcea să aibă secrete faţă de femeia pe care o iubise de când o văzuse într-un campus universitar, cu aproape cincisprezece ani în urmă. Era în permisie atunci şi îşi vizita un prieten, după ce îi venise rândul prin rotaţie să se întoarcă din trupele desfăşurate în străinătate. Fusese întotdeauna timid şi cam introvertit, o calitate care îi prinsese bine în cariera militară. Meseria sa impunea săptămâni sau chiar luni de pregătiri atente şi meticuloase, urmate de câteva secunde de haos alimentat de adrenalină, în mijlocul căruia el trebuia să funcţioneze cu un calm exasperant şi ucigător. Excelase la ambele extreme ale acestui spectru solicitant.

Dar, în acea zi, văzând-o pe Amanda Graham traversând peluza, în pantalonii ei scurţi de blugi şi sandale deschise, cu părul blond ajungându-i la talie şi o faţă mai încântătoare decât oricare pe care o văzuse până atunci, se dusese aţă la tânăra femeie şi o invitase în oraş chiar în acea seară. Ea refuzase la început, poate ofensată de faptul că el presupunea că ea avea să fie liberă. Dar Finn fusese foarte insistent. I-a devenit prietenă, apoi soţie. Finn se luptase cu şefii lui pentru o permisie pe uscat, iar el şi Mandy se căsătoriră imediat după ce ea termină facultatea. La mai puţin de un an veni pe lume David, urmat de Patrick

şi Susie. Erau un cuplu foarte fericit. Crescuseră nişte copii cuminţi care aveau să schimbe lumea în care trăiau, poate doar în moduri mărunte, dar aveau să fie oricum schimbări *pozitive.*

Finn n-avea habar de ce reflecta la astfel de lucruri în toiul unor acţiuni incredibil de nebuneşti, cum ar fi să călătorească cu viteză, ataşat de latura unei nave, dar pur şi simplu aşa era.

Se uită la ceas, strânse cureaua genţii impermeabile pe care o purta pe umăr şi se pregăti pentru următorul pas. Asta era partea cu dichis, să se desprindă de nava în viteză şi să evite elicele de la pupa. Fiindcă, atunci când îşi dădea drumul, exista posibilitatea ca, dacă nu împingea destul de puternic cu picioarele în sensul opus celui în care se deplasa nava şi nu se scufunda destul de adânc în apă, ultima sa amintire să fie imaginea echipamentului auxiliar care-i sfâşie cu sălbăticie torsul în două.

Îşi îndoi picioarele şi le fixă pe latura navei. Numărând până la trei, împinse cât putu de tare în cocă şi sări în lateral, scufundându-se chiar când simţi forţa elicelor trăgându-l spre pupa. Ieşi la suprafaţă şi privi luminile vasului dispărând. Se uită în jur, îşi veni repede în fire şi înotă cu putere spre stânci.

Capitolul 12

Jerry Bagger nu se mai aventura decât rareori afară din Atlantic City. Avea propriul avion particular, dar nu-l folosea decât rar. Ultima călătorie cu avionul pe care o făcuse fusese în Portugalia şi se dovedise fatală pentru nefericitul Tony Wallace. Mai demult avusese şi un iaht, dar îl vânduse când îşi dăduse seama că suferă de rău de mare, un lucru stânjenitor pentru un om care se mândrea cu duritatea sa. Într-adevăr, rareori mai părăsea cazinoul. Era singurul loc în care se simţea în largul său în ultima vreme.

În mod ironic, Bagger nu se născuse în Vegas sau Jersey. Tupeistul şi şmecheraşul băiat de oraş văzuse lumina zilei, dintre toate locurile posibile, tocmai în Wyoming, la o fermă unde tatăl său lucra pentru un salariu sub cel minim pe economie. Mama sa închisese ochii chiar în prima zi de viaţă a lui Bagger din cauza unor complicaţii la naştere, complicaţii pe care orice spital le-ar fi putut trata cu uşurinţă. Dar, cum pe o distanţă de cinci sute de kilometri nu exista nici un spital, aceasta murise. Tatăl lui Bagger îi urmase optsprezece luni mai târziu, după un accident cauzat de whisky şi un cal nărăvaş.

Proprietarul fermei din Wyoming nu avea nici un interes să crească un copil bastard – mama şi tatăl lui Bagger nu se obosiseră să se mai căsătorească –, aşa că fu expediat la familia mamei sale, din Brooklyn. În spaţiul restrâns al creuzetului cultural din New York, şi nu în câmpiile întinse din Wyoming, îi fu lui Bagger menit să trăiască, şi acolo înflorise.

În cele din urmă se întorsese în Vest. După cincisprezece ani cu zile de lucru de douăzeci de ore, afaceri ilegale şi după ce riscase şi apoi aproape pierduse totul de vreo zece ori, avea propriul cazinou. În curând afacerile mergeau atât de bine, încât începuse să facă bani pe bandă rulantă. Apoi temperamentul său îi venise de hac şi fusese alungat din Las Vegas, primind interdicţie de a se mai întoarce

vreodată. Respectase interdicţia, deşi de fiecare dată când zbura pe deasupra oraşului se uita pe geamul avionului şi-i arăta ceremonios degetul întregului stat Nevada.

Bagger ieşi din apartamentul său de lux şi coborî cu liftul privat la parterul cazinoului. Acolo trecu printr-o mare de aparate, mese de joc şi camere de pariuri sportive unde jucătorii, de la neiniţiaţi la cei mai experimentaţi, lăsau mult mai mulţi bani decât aveau să recupereze. De fiecare dată când zărea un copil care stătea plictisit în sala de jocuri, lângă părinţii care băgau găleţi de monede în aparate – cu mâinile înnegrite din cauza activităţii, Bagger dădea comandă să i se aducă mâncare, cărţi şi jocuri video şi-i strecura acestuia o bancnotă de douăzeci de dolari în mână. Apoi dădea un telefon şi un angajat de la Pompei îi aborda imediat pe părinţi şi le reamintea că, deşi intrarea copiilor în cazinou era permisă, aceştia nu aveau voie în sala de jocuri.

Bagger ar fi zdrobit oricare adult ce i-ar fi stat în cale, dar de copii nu se atingea. Lucrurile se schimbau când împlineau optsprezece ani – atunci toţi puteau fi o ţintă dar până atunci copiii erau de neatins. Era şi aşa destul de nasol să fii adult, după părerea sa, aşa că îi lăsa pe micii ştrengari să se bucure de timpul pe care-l aveau până la maturitate. În spatele acestei filosofii se afla probabil faptul că Jerry Bagger nu avusese copilărie. Sărac lipit, se apucase să facă afaceri necurate la vârsta de nouă ani, într-un bloc infect, şi nu mai privise înapoi. Viaţa grea era unul dintre motivele succesului său, dar cicatricele erau adânci. Atât de adânci, încât nici măcar nu se mai gândea la ele. Acestea făceau parte din identitatea sa.

În timpul rondului său, Bagger dădu trei telefoane de acest fel pentru copiii lăsaţi de către părinţii lor în spaţiul de joacă, scuturând din cap de fiecare dată. „Rataţi“, murmură el. Jerry Bagger nu pariase niciodată nici măcar un bănuţ. Aşa ceva era pentru fraieri. Avea el multe hibe, dar prostia nu era printre ele. Idioţii ăştia strigau şi săreau în sus după ce câştigau o sută de dolari, uitând că aruncaseră *două sute* pe fereastră pentru acest privilegiu.

Dar totuşi această ciudăţenie psihologică a oamenilor îl îmbogăţise pe Bagger, aşa că el nu se plângea.

Se opri la unul dintre baruri şi ridică o sprânceană către chelneriţă, care se grăbi să-i aducă băutura sa obişnuită: apă minerală cu lămâie. Nu bea niciodată alcool în sala de joc, după cum nu beau nici unul dintre angajaţii săi. Se cocoţă pe un taburet înalt şi privi cum Pompeiul funcţiona la capacitate maximă. Se găseau acolo reprezentanţi ai tuturor grupelor de vârstă. Nebunii erau şi ei numeroşi, ştia din experienţa sa de zeci de ani. Nu exista nici o categorie de deraiat care să nu fi intrat în cazinoul său la un moment dat. Adevărul era că Bagger se înţelegea mai bine cu aceştia decât cu oamenii „normali“.

Ochi un cuplu de tineri însurăţei încă în hainele de nuntă. Cazinoul avea o ofertă avantajoasă, fără bacşiş inclus, pentru cei care doreau să-şi pună pirostriile, care includea o cameră standard cu o saltea nouă şi solidă, un buchet de flori ieftin, serviciile unui preot cu autorizaţie, o cină, băuturi şi două masaje ca să se destindă după atâta dat în bărci. Şi, cel mai important lucru, cazinoul oferea şi jetoane în valoare de cincizeci de dolari. Bagger nu era deloc interesat să promoveze dragostea; ştia din experienţă că cei cincizeci de dolari din jetoane se transformau de obicei într-un profit de două mii de dolari pentru casă, până la sfârşitul unui weekend prelungit, chiar dacă luai în considerare şi gratuităţile.

Cei doi la care se uita păreau că se străduiesc din răsputeri să-şi înghită reciproc limbile. Bagger făcu o grimasă la manifestarea publică de afecţiune. „Luaţi-vă o cameră, mormăi el. E chestia cea mai ieftină în oraşul ăsta, după băutură. Şi sex“.

Bagger nu se căsătorise niciodată, în primul rând pentru că nu întâlnise nici o femeie care să-i reţină interesul. Annabelle Conroy îi stârnise *şi* îi reţinuse interesul. Era mai mult decât fermecătoare. Îşi dorise să-şi petreacă tot timpul cu ea. De fapt, înainte să afle că îl fraierise, se întrebase dacă nu cumva, după atâţia ani, o găsise în sfârşit pe doamna pe care să o ducă în faţa altarului. Acum părea o

nebunie, având în vedere ce se întâmplase, cum îşi bătuse joc de el. Şi, cu toate acestea, Bagger trebui să zâmbească. Ce mai imagine! El şi Annabelle ca soţ şi soţie? Foarte amuzant.

Şi atunci, cum se întâmpla adesea, lui Jerry Bagger îi veni o idee genială când nici măcar nu încerca.

Îşi termină apa minerală şi se îndreptă iar spre birou, să dea câteva telefoane pentru a afla un singur lucru. Cât ţinuse păcăleala, Annabelle îi spusese că nu fusese căsătorită şi că nu avea copii. Dar dacă, de fapt, Annabelle Conroy fusese căsătorită? Pentru că, dacă spusese vreodată „Da“, era aur curat pentru a-i da de urmă.

Capitolul 13

Stone refuză băutura oferită de Gray. Cei doi bărbaţi se aşezară în biroul confortabil al lui Gray, în care se aflau la fel de multe cărţi în diverse limbi ca în cabana lui Stone, însă aici erau aranjate cu mai mult stil.

Stone privi pe fereastra înaltă, de unde se vedeau stâncile deasupra apei.

— Te-ai săturat de zona rurală din Virginia? întrebă acesta.

— Când eram tânăr, ambiţia mea era să devin marinar, să văd lumea de pe puntea unei nave, răspunse Gray înclinând paharul cu scotch.

Era deştept, Stone ştia prea bine. Gray nu era un om pe care să-l poţi *supra*estima.

— Ambiţia unui tânăr. Poate exista oare o perspectivă mai trecătoare? făcu Stone absent. Întunericul de afară era total. Fără lună, fără stele; o furtună care se apropia ascunsese cerul.

— N-am crezut niciodată că John Carr ar avea înclinaţii filosofice.

— Asta arată cât de bine mă cunoşti. Şi nu mai folosesc numele de John Carr. E mort. Sunt sigur că ai fost informat cu ani în urmă.

Gray continuă, netulburat:

— Casa asta a aparţinut unui alt fost director CIA care a devenit vicepreşedinte. Are tot ce-mi trebuie ca să trăiesc în confort şi siguranţă la bătrâneţe.

— Mă bucur tare mult pentru tine, zise Stone.

— Sunt chiar surprins că ai venit. După gestul din faţa Casei Albe?

— Apropo, ce mai face preşedintele?

— Bine.

— Ai simţit cumva impulsuri ucigaşe când ţi-a dat medalia aia? Sau ţi-a trecut, nu mai vrei să-l omori?

— Fără a răspunde în mod direct întrebării tale ridicole,

circumstanţele se schimbă. Niciodată nu e vorba despre o chestiune personală. Ar trebui să ştii asta la fel ca orice om în viaţă.

— Ideea e că eu *n-aş* mai fi în viaţă, dacă ar fi fost după tine. Înainte ca Gray să apuce să răspundă, Stone continuă: Vreau să-ţi pun câteva întrebări şi aş aprecia nişte răspunsuri, răspunsuri sincere.

Gray puse jos paharul de scotch.

— De acord.

Stone îşi întoarse privirea de la fereastră spre el.

— Atât de uşor?

— De ce să pierdem timpul pe care-l avem jucând jocuri care nu mai contează? Să înţeleg că vrei să ştii despre Elizabeth.

— Vreau să ştiu despre *Beth,* fiica mea.

— Voi răspunde la ce pot.

Stone se aşează vizavi de el şi puse întrebare după întrebare timp de douăzeci de minute. Cea din urmă fu rostită cu oarecare nelinişte.

— A întrebat vreodată de mine, de tatăl ei?

— După cum ştii, senatorul Simpson şi soţia sa au crescut-o după ce au adoptat-o.

— Dar mi-ai spus că le-ai adus-o pe Beth când Simpson era încă la CIA. Dacă ar fi spus ceva, cu siguranţă…

Gray ridică mâna.

— A spus. S-a întâmplat, de fapt, după ce Simpson a plecat de la CIA şi şi-a început cariera politică. Trebuie să înţelegi că se poate să fi menţionat ceva despre asta şi înainte, dar eu atunci am auzit prima dată de asemenea întrebări. Îi spuseseră despre adopţie cu ani în urmă. Nu părea să fie ceva la care Beth să se gândească prea mult. De fapt, nu cred că a povestit multora despre asta.

Stone se aplecă spre el.

— Ce a zis despre părinţii ei adevăraţi?

— Ca să fim sinceri, trebuie să-ţi spun că a întrebat mai întâi de mama sa. Fetele, ştii tu, vor să ştie.

— Sigur că trebuie să ştie despre mama sa.

— A trebuit să se poarte cu delicateţe, având în vedere…

ă… circumstanţele în care a murit mama sa.

— Cum a fost *ucisă,* vrei să spui. De oameni care voiau să mă ucidă pe mine.

— După cum ţi-am spus, nu am avut nimic de-a face cu asta. Am simpatizat-o sincer pe soţia ta. Şi, dacă tot e să spun adevărul, ar fi încă în viaţă azi dacă tu ai fi…

Stone se ridică şi îl ţintui de sus cu o privire care îl înfioră chiar şi pe Gray care ştia prea bine în câte feluri putea John Carr să ucidă un om. Şi nici un angajat de-ai săi nu fusese vreodată mai priceput la aşa ceva.

— Îmi pare rău, John… adică Oliver. Recunosc că nu a fost vina ta.

Se opri un moment, cât Stone se aşeză încet jos.

— I-au spus câte ceva despre mama sa, doar de bine, te asigur, şi că a murit într-un accident.

— Dar eu?

— I s-a spus că tatăl ei a fost un soldat căzut la datorie. Mi se pare chiar că au dus-o la „mormântul” tău din Arlington. Pentru fiica ta, tu ai murit ca un erou. Gray făcu o pauză şi apoi adăugă: Eşti mulţumit cu asta?

Felul în care rostise întrebarea îl făcu pe Stone să se gândească: „Oare ăsta să fie adevărul adevărat sau adevărul în stilul lui Carter Gray, adică o grămadă de rahat care să mă liniştească?”

— Ce motiv aş putea avea să te mint acum? Nu mai are nici o importanţă, nu-i aşa? Eu şi cu tine, noi nu mai contăm.

— De ce m-ai invitat aici în seara asta?

Ca răspuns, Gray se duse în spatele biroului şi luă un dosar. Îl deschise şi-i arătă trei fotografii color ale unor bărbaţi cam la şaizeci de ani. Le aşeză una câte una în faţa lui Stone.

— Primul e Joel Walker, al doilea, Douglas Bennett, iar ultimul e Dan Ross.

— Numele astea nu-mi spun nimic, şi nici fotografiile.

Gray mai scoase încă trei fotografii din dosar, toate mult mai vechi şi alb-negru.

— Cred că astea îţi vor părea mai cunoscute. La fel şi

numele: Judd Bingham, Bob Cole şi Lou Cincetti.

Stone abia dacă le auzi numele. Se uita ţintă la fotografiile bărbaţilor alături de care trăise, muncise şi aproape murise în cei zece ani de colaborare. Îşi ridică ochii spre Gray.

— De ce îmi arăţi astea?

— Pentru că în ultimele două luni toţi aceşti trei foşti camarazi ai tăi au murit.

— Cum au murit?

— Bingham a fost găsit în patul său. Avea lupus. La autopsie nu s-a găsit nimic neobişnuit. Cole s-a spânzurat. Cel puţin aşa se părea, iar poliţia a închis oficial cazul. Aparent, Cincetti s-a îmbătat, a căzut în piscină şi s-a înecat.

— Deci, moarte naturală la Bingham, suicid în cazul lui Cole şi un accident la Cincetti.

— Nici tu nu crezi asta mai mult decât mine; trei oameni din aceeaşi unitate să moară într-un interval de două luni?

— Lumea e un loc periculos.

— Lucru pe care îl ştim foarte bine amândoi.

— Crezi că au fost ucişi?

— Desigur.

— Şi m-ai chemat aici să mă avertizezi sau ce?

— Mi s-a părut cea mai prudentă mişcare.

— Dar cum spuneai şi tu, John Carr a murit. Cine ar încerca să ucidă un om mort?

— Tipii ăştia trei aveau o acoperire excelentă. Mai ales Cincetti, foarte bine ascuns. Dacă cineva l-a putut găsi pe el, va putea să afle şi că John Carr nu se odihneşte în sicriul de la Arlington. Că, de fapt, e un bărbat cât se poate de viu, care-şi spune Oliver Stone.

— Dar tu? Carter Gray a fost maestrul strateg al micului nostru grup. Tu n-ai avut nici o acoperire în toţi anii ăştia.

— Eu sunt păzit. Tu nu.

— Atunci mă consider avertizat. Stone se ridică.

— Îmi pare rău că lucrurile s-au sfârşit aşa. Meritai mai mult.

— Nu cu mult timp în urmă erai gata să mă sacrifici pe

mine şi pe prietenii mei pentru binele ţării.

— Tot ce am făcut a fost pentru binele acestei ţări.

— Cel puţin după definiţia *ta.* Nu după a mea.

— Putem accepta că nu suntem de acord în privinţa asta.

Stone se întoarse şi ieşi.

Capitolul 14

Corespondenţa lui Carter Gray era verificată altundeva, la un centru condus de FBI, şi apoi îi era livrată seara. Curierul trase pe dreapta şi îi dădu corespondenţa unuia dintre oamenii însărcinaţi cu paza lui Gray. Oamenii aceştia locuiau într-o cabană la vreo sută de metri de clădirea principală. Gray nu accepta ca nişte străini să locuiască cu el în casă, care era protejată de un sistem de securitate de ultimă generaţie.

Gray deschise scrisorile şi pachetele, fără a se concentra cu adevărat asupra lor, până când ajunse la un plic. Acesta era roşu şi avea ştampila poştei din Washington, D.C. Înăuntru nu se afla decât un singur lucru: o fotografie. Se uită la fotografie şi apoi la dosarul de pe birou. Îi venise şi lui vremea, se părea.

Stinse luminile în birou şi se duse în dormitor. Sărută fotografiile soţiei şi fiicei sale care ocupau locul de onoare pe poliţa de deasupra şemineului. Într-o grotescă răsturnare a sorţii, amândouă pieriseră la Pentagon pe 11 septembrie. Gray îngenunche, îşi spuse rugăciunile obişnuite, apoi stinse lumina.

Afară, la vreo cinci sute de metri de casă, Harry Finn lăsă jos telescopul cu vedere nocturnă la mare distanţă. Îl văzuse pe Gray deschizând plicul roşu. Se uitase cu atenţie la faţa lui când acesta privea fotografia. Gray ştia. Urcuşul pe stânca golaşă fusese o provocare chiar şi pentru Finn. Dar îi permisese să ajungă până aici. Şi nu mai avea decât puţin de mers.

Finn mai aşteptă o oră ca să adoarmă Gray şi apoi se strecură până la regulatorul de presiune a gazului. O conductă fusese amplasată aici în mod special, pentru că Gray prefera încălzirea şi gătitul cu gaz. Zece minute mai târziu, presiunea gazului care intra în casa lui Gray stinse flăcările de veghe şi copleşi toate sistemele de securitate încorporate. În câteva secunde, casa se umplu de gaz letal.

Dacă ar fi fost încă treaz, Gray ar fi putut să-l miroasă, deoarece compania de gaze adăugase, pentru avertizare, o substanţă care, în mod natural, nu avea miros. Da, Gray ar fi putut să-l miroasă dacă ar fi fost treaz, dar n-ar mai fi putut face nimic altceva.

Finn încărcă iute carabina cu un glonţ. Acesta arăta normal, cu excepţia vârfului colorat în verde. Ţinti şi trase în fereastra înaltă din spatele casei. Nu fu o lovitură dificilă. Glonţul sparse geamul şi cantitatea mică de pulbere explozivă din glonţul incendiar pe care îl încărcase se aprinse. Acoperişul zbură la cinci metri în aer, în vreme ce toţi pereţii fură forţaţi şase metri spre exterior. Ce mai rămase din acoperiş căzu înapoi, aterizând exact pe focul mistuitor. În câteva secunde, era greu de crezut că acolo existase cândva o casă.

Finn se întorsese, gata să fugă pe ruta de scăpare stabilită, când auzi un strigăt şi se uită înapoi. Unul dintre paznici ieşise din casa de oaspeţi, fusese lovit de o bucată din rămăşiţele în flăcări şi luase foc. Nici urmă de celălalt paznic. Fără să se gândească prea bine, Finn o luă la fugă înainte, îl aruncă la pământ pe omul care se zbătea şi îl rostogoli stingând flăcările. Se ridică în picioare şi fugi cu toată viteza înapoi la echipamentul pe care îl lăsase lângă regulatorul de gaz. Resetase deja presiunea la normal şi încuiase uşa de acces. Îşi luă geanta şi arma, se îndreptă în fugă spre stânci şi azvârli carabina şi echipamentul în prăpastie. Fluxul avea să le poarte în curând în larg.

Finn se dădu câţiva paşi înapoi şi se repezi spre marginea stâncii. Se înălţă în aer şi apoi căzu în mare, cu corpul arcuit ca pentru o săritură de la mare înălţime. Lovi apa perfect, se scufundă şi apoi ieşi din nou la suprafaţă. Înotă cu mişcări puternice şi exersate şi ieşi la mal la vreo opt sute de metri depărtare. Aici, într-o pădurice, acoperise cu un strat de frunze o motocicletă mică. O luă peste miriade de cărări dosnice până la un drum principal, apoi opri în cele din urmă pe o străduţă lăturalnică unde era parcată o furgonetă. Împinse motocicleta în spatele maşinii, sări pe locul şoferului şi demară în trombă. Furgoneta şi

motocicleta rămaseră într-un garaj privat pe care Finn îl deţinea la vreo cincisprezece kilometri de casă. Conduse până acasă în Toyota sa Prius, se schimbă în garaj înainte de a intra, îşi puse hainele murdare în maşina de spălat şi porni programul.

Câteva minute mai târziu urcă fără zgomot la etaj şi trecu să-şi vadă copiii. Mandy adormise; cartea pe care o citea îi era încă pe piept. Închise cartea, o puse deoparte şi stinse veioza de pe noptiera ei înainte de a se strecura în pat. Finn tăie în minte numele lui Carter Gray de pe listă şi trecu la următorul.

Îşi privi mâinile. Deşi purtase mănuşi, se cam arsese când îl salvase pe paznic. Înainte de a urca, îşi pusese gheaţă şi apoi se dăduse cu alifie. „Să nu mai faci din astea, Harry“, şopti el pentru sine, dar făcând-o totuşi pe soţia sa să geamă şi să se mişte uşor în somn. Îi puse o mână pe cap şi-i mângâie părul. Mâna sa înroşită alături de frumosul păr blond al soţiei sale; strania asociere îl făcu dintr-odată pe Finn să-şi dorească s-o ia la fugă cât îl ţineau picioarele, de parcă ar fi putut să scape de toate astea. Frumoasa lui soţie şi cei trei copii minunaţi ai lor. O casă frumoasă, o slujbă pe care o iubea şi la care se pricepea. Viaţa sa era plină de lucrurile pe care şi le dorise dintotdeauna. Şi de încă ceva ce nu voise niciodată să recunoască. Nu părea drept. Dar cum ar fi putut să se oprească? Îi fusese inoculat de când se ştia. Era o parte din el mai mult decât orice altceva, chiar mai mult decât rolul său de soţ şi tată. Şi ăsta era singurul lucrul dintre toate care îl speria cu adevărat.

Finn îşi ascunse mâinile sub plapumă şi încercă să adoarmă.

Capitolul 15

— Bagger a ajuns la Tony, zise Annabelle. Nu dormise toată noaptea şi îl sunase pe fostul ei partener Leo Richter la revărsatul zorilor. Habar nu avea în ce fus orar se găsea acesta şi nici nu-i păsa.

La celălalt capăt al firului, Leo se ridică şi simţi că ultima masă îi vine în gât.

— Ce dracu' vrei să zici?

— Tony a făcut-o de oaie. A scos banii la iveală, şi Bagger l-a găsit. A omorât trei oameni şi l-a lăsat pe Tony să moară după ce i-a făcut creierii ferfeniţă.

— Păi poţi să fii sigură că şobolanul ne-a trădat, atunci. De ce nu poate cineva să-l omoare pe Bagger? E chiar aşa de greu?

— Dacă Tony mi-a aflat numele de familie? continuă Annabelle. Tu i-ai spus lui Freddy, poate Freddy i-a spus lui Tony. Sau puştiul o fi auzit conversaţia.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Annabelle. S-ar putea să ne ducem amândoi naibii, oricum ar fi. Nu sunt prea multe Annabelle sau prea mulţi Leo în lumea escrocheriilor care să joace la nivelul ăsta.

— Dacă ştii unde e Freddy, poate ar fi bine să-l avertizezi.

— Voi face tot ce pot. Uite, vrei să ne întâlnim? Să încercăm să ieşim din rahatul ăsta?

— Şi să-l ajutăm pe Jerry să prindă doi iepuri dintr-o lovitură? Stai unde eşti şi ascunde-te cât de bine poţi.

Închise telefonul şi se aşeză pe pat. Poate că acum ar trebui să-şi pună la bătaie milioanele. Să le folosească pentru a putea pleca. Avion privat, insulă privată, o mulţime de bodigarzi. Suna tentant, dar instinctul îi spunea că asta ar fi ca şi cum ai flutura un steag în faţa unui taur. Cugeta încă la ce să facă atunci când sună telefonul. Era Oliver Stone.

— Sper că nu te-am trezit, începu el.

— Mă trezesc devreme, minţi ea.

— Am noutăţi. Ne putem întâlni la mine la cabană mai târziu, propuse el.

— De ce nu vii tu încoace, Oliver, zise ea. Putem lua micul dejun. E un local chiar după colţ.

Îi dădu adresa. Treizeci de minute mai târziu, se aşezară la o masă dintr-un colţ îndepărtat, la distanţă de ceilalţi clienţi. După ce comandară, Oliver îi spuse lui Annabelle ce aflase.

— Nu sunt sigură cu ce ne ajută asta, zise ea în timp ce-şi punea zahăr în cafea.

— Cea mai bună apărare e un atac eficient. Guvernul ar fi încântat să-l pună la zid. Dacă îi ajutăm să facă asta, mă îndoiesc că vor mai avea timp şi de tine. De fapt, dacă îi distragem atenţia cu o anchetă de la guvern, s-ar putea să fie suficient pentru ca tu să fii în siguranţă.

Annabelle nu părea convinsă.

— Nu-l cunoşti pe Jerry. Are patruzeci de milioane de motive ca să-şi dedice fiecare secundă rămasă din viaţă ca să mă omoare.

Stone încuviinţă din cap cu un aer de cunoscător.

— Ba îl cunosc pe Jerry, cel puţin pe oamenii de teapa lui. Problema nu sunt doar banii, desigur. Problema e şi pierderea prestanţei, a respectului. Trebuie să fie invincibil în ochii tuturor. Altfel, nu ar fi Jerry Bagger.

— L-ai descris perfect.

— Cum spuneam, am cunoscut mulţi ca Bagger, chiar am lucrat pentru câţiva.

Annabelle zise cu precauţie:

— Şi dacă *chiar* am vrea să-i venim de hac lui Jerry, cum am proceda?

— Trebuie să aflăm unde e vulnerabil. Acolo e punctul cu cea mai mică rezistenţă, desigur. A omorât trei oameni în Portugalia şi l-a băgat pe al patrulea în comă. Dacă putem să-i punem asta în cârcă, va sta la pârnaie pe veci.

— Ştiu că el a făcut-o, dar nu am nici o dovadă. Şi, dacă merg la poliţie, va trebui să le explic totul, iar atunci nu cred că vor muri de nerăbdare să-mi dea o medalie.

— Sau ai putea să-i înapoiezi partea ta de bani lui Bagger

şi să speri că asta va fi de-ajuns.

— Am câştigat banii în mod corect, fiecare cent. Şi, cum ai zis şi tu, nu e vorba despre bani. Tot ar vrea să mă omoare.

— Dar dacă am putea face legătura dintre Bagger şi aceste crime fără ca tu să depui mărturie sau să te implici în vreun fel?

— Păi asta ar cam rezolva toate problemele mele, nu-i aşa? Doar că nu prea văd cum ar putea să meargă.

— La asta noi va trebui să găsim un răspuns. Stone vru să mai spună şi altceva, dar îi sună telefonul. Era Alex Ford şi în vocea lui se simţea tensiunea.

— Oliver, te-ai întâlnit cu Carter Gray aseară?

— Da, m-am întâlnit.

— La ce oră ai ajuns şi când ai plecat?

Stone îi spuse.

— Sunt sigur că şoferul poate să confirme. Despre ce e vorba?

— Nu pot să cred că n-ai auzit.

— Ce să aud?

— Cineva a aruncat în aer casa lui Carter Gray aseară, cu el înăuntru. Ştiu că va fi neplăcut, dar cred că FBI-ul va dori să vorbească cu tine despre întâlnirea cu Gray.

Lui Stone îi pică fisa. „FBI-ul va dori să vorbească cu mine. Despre Gray.“

Annabelle întrebă numaidecât:

— Necazuri?

— Unul mic, răspunse el încet în timp ce mintea îi lucra cu febrilitate. Poate ceva mai mare, de fapt.

Ea ciocni ceaşca de cafea de a lui.

— Bine-ai venit în club!

Capitolul 16

Oliver Stone se uita fix la peretele din faţa sa în timp ce doi bărbaţi de treizeci şi ceva de ani, în cămaşă şi cu armele şi insignele atârnând de centura neagră, îi dădeau târcoale ca nişte vulturi pe lângă un leş. Apariţia sa voluntară la Biroul Teritorial din Washington al FBI-ului nu îi adusese nici o bilă albă, deşi Alex Ford de la Serviciul Secret îl însoţea la interogatoriu. Alex le povestise agenţilor însărcinaţi cu investigarea morţii lui Carter Gray despre recentele fapte de eroism ale lui Stone în dejucarea planurilor unei reţele de spionaj. Agenţii trecură însă peste acest fapt.

Unul dintre ei îi spuse lui Alex:

— Am de-a face cu o crimă, una care-mi dă mari bătăi de cap, iar cei de sus mă presează să obţin rezultate.

Se lăsă pe un scaun în faţa lui Stone, la masa scundă.

— Acu’ să mai încercăm o dată chestia cu numele. Tu cum te numeşti?

— Oliver Stone, cum v-am spus în ultimele patru dăţi când m-aţi întrebat.

— Să-ţi văd actele.

— Cum v-am mai spus de patru ori, nu am aşa ceva.

Celălalt agent interveni neîncrezător:

— Cum se poate ca în secolul XXI cineva să nu aibă acte de identitate?

Stone se uită la el uimit.

— Eu ştiu cine sunt. Şi nu-mi pasă dacă nu ştie şi altcineva.

— Deci, ai venit până aici ca să ne spui ce – nimic mai mult decât că eşti, după toate aparenţele, un regizor de film care se îmbracă precum un vagabond?

— De fapt, am venit să vă spun că aseară l-am vizitat pe Carter Gray la el acasă, la cererea *sa.* Am sosit în jurul orei nouă şi am plecat cam patruzeci şi cinci de minute mai târziu. A trimis şoferul după mine. Omul poate, cu

siguranţă, să mărturisească faptul că, atunci când am plecat, casa era încă în picioare, iar bărbatul dinăuntru încă în viaţă.

Alex interveni:

— Aţi vorbit cu şoferul?

Cei doi agenţi schimbară o privire. Unul din ei i se adresă lui Oliver Stone:

— Despre ce aţi vorbit?

— Chestiuni personale. Sunt sigur că nu a avut nici o legătură cu ce i s-a întâmplat domnului Gray.

Desigur, Stone avea toate motivele să creadă că ceea ce îi spusese Gray despre decesul celor trei bărbaţi avea legătură şi cu moartea acestuia.

— Simt un comportament necooperant, remarcă acelaşi agent.

Partenerul său adăugă:

— Iar eu simt că se apropie o acuzaţie de obstrucţionare a justiţiei. Ţi-ar plăcea să stai într-o celulă, domnule Stone, până cercetăm noi cine eşti cu adevărat?

Stone răspunse calm.

— Dacă dumneavoastră consideraţi că aveţi destule informaţii ca să mă puneţi sub acuzare, atunci faceţi-o. Dacă nu, am o altă întâlnire la care am întârziat deja.

— Eşti un om ocupat, nu-i aşa, *domnule* Stone? remarcă sarcastic unul din agenţi.

— Încerc să fiu productiv. Dar vă propun o înţelegere.

— Noi nu facem înţelegeri.

— Merg cu voi la locul crimei. Dacă văd ceva care nu miroase a bine, vă spun.

— Care nu miroase a bine? Ce naiba vrea să însemne asta? întrebă primul agent.

— Exact ce pare.

— Nici gând să te ducem la locul crimei.

— Dacă tu l-ai omorât, ai putea să distrugi ceva dovezi, zise şi celălalt.

Stone suspină.

— Sunaţi-l pe directorul FBI, vă rog.

— Pardon, sări unul din ei, nevenindu-i să creadă.

— Sunaţi-l pe şeful de la FBI. Mi-a trimis de curând o scrisoare de felicitare. Întâmplător am adus o copie cu mine. L-am sunat la birou înainte de a veni. I-am spus că, dacă voi avea probleme, îl sun.

Stone îi întinse agentului scrisoarea. Cei doi o citiră cuvânt cu cuvânt, apoi îi aruncară o privire lui Alex care se mulţumi să ridice din umeri.

Stone zise:

— Sunaţi sau alegem să nu-l deranjăm pe domnul director şi să mergem direct la locul crimei? Nu am toată ziua la dispoziţie.

— Nu e nevoie să-l deranjăm pe domnul director, conchise unul din agenţi în cele din urmă.

Stone se ridică.

— Mă bucur să aud asta.

Capitolul 17

Stone se apropie de ruinele casei lui Gray însoţit de unul din agenţii FBI şi de Alex Ford.

— Explozie de gaze? îl întrebă Alex pe agent.

— Aşa se pare, deşi nu ştiu cum a fost posibil. Casa nu era atât de veche. Şi avea cele mai moderne dotări de siguranţă.

Stone se uita atent la ceea ce mai rămăsese din casa unde fusese cu doar o seară în urmă.

— Unde i-a fost găsit cadavrul?

— Regret, dar n-aş putea să spun. *Rămăşiţele* corpului au fost găsite în dormitor.

— Au fost identificate?

— E de-ajuns să zicem că anchetăm moartea proprietarului casei.

— L-aţi găsit pe şofer ca să confirme povestea lui Oliver?

Agentul scutură din cap.

— Tipul a dispărut. Lucra la CIA. Nu ştiu exact care a fost treaba. Desigur, asta înseamnă că nu avem decât cuvântul tău că te-a condus acasă, adăugă el sfredelindu-l cu privirea pe Stone.

— Dacă aveam de gând să-l arunc în aer, n-aş fi spus nimănui că mă întâlnesc cu el, cu atât mai puţin unui agent al Serviciului Secret al Statelor Unite. Şi, cu siguranţă, nu aş fi comis fapta chiar în seara în care am avut întâlnire.

— Faptul că a explodat clădirea chiar după întâlnirea cu tine *este* motivul pentru care eşti suspectat, contracară agentul.

— Şi e şi motivul pentru care mă aflu aici, zise Stone. Cu cât îl găsiţi mai repede pe adevăratul ucigaş, cu atât mai curând voi fi şters de pe listă.

— Mai era cineva prin preajmă? întrebă Alex.

Bărbatul încuviinţă din cap, cu privirea încă la Stone.

— Un agent. A ieşit din casa de oaspeţi de acolo, a fost lovit de ceva resturi şi a luat chiar foc. Zice că îşi aminteşte

că cineva l-a aruncat la pământ şi a stins flăcările. A leşinat şi nu-şi mai aminteşte decât că a fost urcat într-o ambulanţă. Se află la secţia de arşi a unui spital din Annapolis. Se va face bine.

Alex concluzionă:

— Deci *a fost* şi altcineva aici aseară.

Agentul se uita încă la Stone care-şi ridică mâinile şi zise:

— Poţi să verifici dacă am arsuri, dacă vrei.

— Nu a fost celălalt tip, şoferul? zise Alex grăbit aruncându-i lui Stone o privire care însemna „termină cu astea“.

— Bodigardul avea dureri atât de mari, încât nu a văzut decât că era un bărbat, recunoscu agentul. Dar, dacă *a fost* şoferul, de ce să fi fugit?

— Ar fi făcut-o dacă ar fi fost implicat în explozie, observă Stone. Şi faptul că încă nu e de găsit? Nu că vreau să-ţi spun cum să conduci investigaţia, dar e ceva care te pune pe gânduri.

— Ne-am gândit şi la asta, rosti morocănos agentul.

— Aţi găsit ceva folositor în casă? se interesă Stone.

— Dacă am găsit, tu nu ai fi pe lista celor pe care i-am informa.

Stone zâmbi, se întoarse şi îl văzu. Zise cu glas măsurat:

— Păi, de vreme ce nu trebuie să ştiu, nu vă deranjează dacă fac o plimbare pe lângă stânci. Aveţi grijă să fiţi cu ochii pe mine în caz că încerc să fug.

Când Oliver se îndepărtă, agentul îi zise lui Alex:

— OK, ca de la agent la agent, cine naiba e tipul ăla?

— Cineva căruia mi-aş încredinţa viaţa. Cineva căruia *i-am încredinţat-o* şi altă dată.

— Vrei să-mi povesteşti şi mie?

— Nu, sunt chestiuni de securitate naţională şi oricum nu m-ai crede.

Agentul se uită lung după bărbatul jerpelit.

— Securitate naţională! Tipul nu arata cu mult mai bine decât un cerşetor.

— De fapt, lucrează într-un cimitir, îi explică Alex amabil.

Agentul scutură din cap, apoi se duse după Stone care se

apropia de stânci.

Ceea ce îi atrăsese atenţia lui Stone era boxa unde se afla regulatorul de presiune a gazului. În timp ce se îndrepta într-acolo, agentul strigă în urma lui:

— Am verificat asta deja. Era ceva evident.

— Şi?

— Şi funcţiona corect, şi nici intrarea n-a fost forţată.

— Nici n-ar trebui să fie semne de intrare forţată, dacă persoana respectivă ştia ce face. Dar presiunea gazului poate fi modificată de aici?

— Teoretic. Dar am verificat, şi presiunea nu a fost schimbată.

Stone îşi aminti fereastra lungă de la casa lui Gray, cu vedere spre stânci. Îşi dădu seama de ceva. Se întoarse din nou spre agent.

— Păi, dacă modifici presiunea, poţi şi să o modifici la loc.

— Bine, mai e ceva care ţi se pare ciudat? îl întrebă bărbatul.

— Să zicem că ridici foarte mult presiunea gazului care intră în casă, supraîncărcând siguranţele. În câteva secunde interiorul e plin de gaz.

— Dar ai nevoie de ceva care să aprindă gazul.

— Dacă aprinzi becul, se creează o scânteie. Asta e suficient ca să provoace o explozie.

— Adevărat. Am aranjat să vină nişte câini de la genişti. Dacă nu găsesc ceva dinamită sau C4, vom fi nevoiţi să privim teoria cu mai multă atenţie.

Stone îşi aminti dintr-odată ce avea de făcut. Îl lăsă pe agent şi se duse lângă Alex.

— Ţi-a venit vreo idee? îl întrebă Alex.

— Umpli casa cu gaz modificând presiunea. O mică scânteie va aprinde gazul, dar, dacă Gray doarme, nu poţi să te bazezi pe asta. Şi nu vrei să miroasă cumva gazul şi să fugă. Un om stă la vreo sută cinzeci de metri în spatele casei lângă stâncile de-acolo. Trage un glonţ incendiar prin fereastră. Glonţul străpunge sticla, aprinzându-se la impact şi declanşând explozia. Dacă găsesc o bucăţică de metal colorat acolo, poate fi din vârful glonţului. Gloanţele

incendiare sunt, de obicei, colorate, ca să nu le încurci.

Alex dădu din cap gânditor.

— Dar cum ar putea să scape? Faţa era blocată. Doar dacă agentul de pază care a luat foc a leşinat şi nu l-a văzut pe tip trecând pe lângă el.

Stone şi Alex se întoarseră lângă agent.

— Aţi găsit vreo dovadă că persoana ar fi fugit prin pădurea de-acolo? îl întrebă Stone pe tipul de la FBI.

Agentul scutură din cap.

— Am cercetat tot locul. Nici o urmă, şi ar fi trebuit să fie. Nu există cale uşoară de întoarcere la drumul principal de-acolo.

— Dar omul ar fi putut să o ia atunci direct pe drumul principal?

— N-aş crede. Am uitat să menţionez că paznicul cu arsuri a zis că tipul care l-a ajutat a luat-o la fugă încoace, nu spre drum.

Stone se îndreptă spre stânci, urmat de agent.

— Atunci a plecat pe-aici. Probabil pe-aici a şi venit.

Agentul se uită în jos.

— Aia e stâncă netedă, pe zece metri.

— Nu e chiar netedă. Sunt destui colţi de care să te agăţi cu mâna, dacă ştii unde să cauţi.

— Bine, să zicem că urci. Dar cum cobori?

— Păi, cum nu văd nimic pe-aici de care ai putea lega o frânghie, presupun că a sărit.

Agentul privi apa învolburată de dedesubt.

— Asta e imposibil.

— Nu chiar. „De fapt, am făcut acelaşi lucru acu’ treizeci de ani. Doar că înălţimea era de cincisprezece metri şi nişte tipi trăgeau în mine“, îşi aminti Stone.

Stone se întoarse la D.C. împreună cu Alex, în maşina acestuia.

— A fost o dimineaţă destul de productivă, remarcă Alex apreciativ.

— Să ştii cum s-a procedat şi să afli cine a făcut-o sunt două lucruri foarte diferite. Carter Gray a avut mulţi

duşmani.

— Aşa e, dar nu ai vreo bănuială? Adică trebuie să fi avut un motiv să vrea să te întâlnească.

Stone ezită. Nu-i făcea plăcere să se ascundă de Alex, dar câteodată o mărturisire sinceră, chiar făcută din motive întemeiate, se poate dovedi o idee proastă.

— Nu cred că are vreo legătură.

Realiză că Alex nu dădu crezare afirmaţiei sale, dar alese să nu mai adauge nimic.

Pe drum, Stone privi pe geamul maşinii. Trei oameni cu care lucrase cu zeci de ani în urmă muriseră subit. Carter Gray îl convocase la o întâlnire ca să-l avertizeze despre strania înlănţuire de evenimente. Chiar în noaptea în care lansase avertismentul, acesta fusese aruncat în aer. Autorul faptei descoperise şi omorâse trei foşti asasini foarte bine ascunşi şi foarte pricepuţi. Apoi reuşise să-l ucidă pe Carter Gray, un om ca puţini alţii, când venea vorba de a-şi păcăli adversarii.

Era de presupus că o persoană îndeajuns de inteligentă să facă toate astea avea să descopere adevărata identitate a lui Oliver Stone. Şi să vină pe urmele lui ca să-l ucidă.

„Şi poate că aş merita-o“, se gândi Stone. Pentru că singurul lucru pe care îl avea în comun cu bărbaţii decedaţi era faptul că şi el fusese cândva un asasin.

Capitolul 18

Annabelle se afla în faţa porţilor cimitirului unde Stone lucra ca îngrijitor. În urma telefonului dat lui Leo şi a discuţiei cu Stone, luase o hotărâre. Lupta aceasta nu-l implica pe Oliver Stone. Fie că-i era sau nu prieten, nu-i putea permite să se implice. Dacă se întâmpla ca Bagger să-l ucidă, Annabelle ştia că nu ar fi putut trăi cu vina aceasta.

Porţile erau închise, dar, cu o agrafă şi un şperaclu, două minute mai târziu se deschiseră şi ea înaintă până pe veranda cabanei. Strecură sub uşă biletul care-i luase aproape o oră să-l încropească, în ciuda caracterului său succint. După un minut, se afla din nou în maşină. Două ore mai târziu călătorea prin văzduh la bordul unui avion al companiei United Airlines. În vreme ce avionul urma după decolare traiectoria râului Potomac, Annabelle privi prin hublou. Georgetown se întindea chiar sub ei. I se păru că vede micul cimitir îngrijit, cimitirul *lui.* Poate că el se afla acolo, printre morminte, lucrând de zor la pietrele funerare, îngrijind de cei morţi şi îngropaţi, ispăşind păcatele trecutului.

„Rămas-bun, Oliver Stone, îşi spuse ea. *Adio, John Carr“.*

— Iubesc porcăria asta de internet, urlă Bagger privind cu atenţie hârtiile pe care unul dintre băieţii de la IT tocmai i le înmânase.

— E de-a dreptul minunat, domnule Bagger, începu tânărul cu ochelari pe un ton lipsit de modestie. Şi, la drept vorbind…

— Ieşi naibii odată! scoase Bagger un răget, iar tânărul înspăimântat o luă la picior.

Bagger se aşează la birou şi studie din nou hârtiile. Angajase o organizaţie de căutare prin internet. Nu ştia ce surse aveau şi nici nu-i păsa. Îşi făcuseră treaba, asta e tot ce conta. Annabelle mersese în faţa altarului, cu peste

cincisprezece ani în urmă, alături de un tip pe nume Jonathan DeHaven. Se căsătoriseră, în mod ironic, după părerea lui Bagger, chiar în Vegas. Partea proastă e că nu existau fotografii cu fericitul cuplu, doar numele. Dar trebuia să fie aceeaşi Annabelle Conroy, câte femei care purtau acelaşi nume se căsătoriseră în oraşul păcatelor? Dar trebuia să fie sigur. Aşa că Bagger puse mâna pe telefon şi sună la o firmă de detectivi pe care îi mai angajase în trecut. Tipii aceştia lucrau la graniţa legalităţii şi, ocazional, chiar o încălcau. Din acest motiv apela la ei, dar şi pentru că obţineau rezultate. I-ar fi pus mai de mult pe urmele lui Annabelle, dar voia să le dea o informaţie de început, iar acum o avea. Când se căsătoresc, oamenii semnează multe documente. Şi apoi trebuie să-şi găsească o locuinţă, să-şi facă asigurare, să plătească utilităţi şi poate chiar să facă un testament şi să cumpere maşini înregistrate pe numele amândurora.

Bagger chicoti. Annabelle se dăduse drept agentă CIA când îl trăsese pe sfoară. Ei bine, acum avea să-i arate el ce înseamnă cu adevărat să aduni informaţii.

— Salut, Joe! Jerry Bagger sunt, am o treabă pentru tine. Una foarte, foarte importantă. Trebuie să dau de o veche prietenă. Şi asta cât mai repede, fiindcă vreau să o iau în braţe pe doamnă şi să o strâng cum se cuvine.

Capitolul 19

Când Stone ajunse înapoi acasă, văzu biletul. Deşi ştiu în mod instinctiv ce conţinea chiar dinainte de a-l deschide, îl citi fără grabă. Când termină, se lasă în scaun şi suspină adânc. Apoi se înfurie. Îi sună pe Reuben, Milton şi Caleb. Le spuse că va avea loc o întâlnire a Clubului Camel în acea seară, la el la cabană. Deşi Caleb se plânse că trebuie să lucreze până târziu ca să termine un proiect, Stone insistă să fie prezent.

— E ceva important, Caleb. Legat de prietena noastră.

— Care prietenă?

— Susan.

— Are probleme?

— Da.

— Atunci am să fiu acolo, confirmă Caleb fără ezitare.

Stone îşi petrecu următoarele ore lucrând în cimitir, proptind pietrele funerare vechi care alunecau de la locul lor de fiecare dată când era furtună, indiferent de câte ori le-ar fi îndreptat şi consolidat el. Însă nu doar trebăluia. Voia să ajungă la ceva îngropat de mult timp, atât în pământ, cât şi în mintea sa.

Vechea piatră avea statuia unui vultur fixată în vârf. Prefăcându-se că încearcă să îndrepte piatra, în caz că cineva l-ar fi urmărit, o lăsă să cadă la pământ ca din greşeală. Dedesubt, ieşi la iveală o mică groapă. În groapă se afla o cutie dreptunghiulară de metal, închisă etanş. Stone ridică uşor cutia şi o puse în sacul de gunoi pe care îl folosea la adunatul buruienilor. Lăsă piatra culcată pe-o parte, se scutură pe mâini şi intră în casă cu sacul.

Pe birou deschise cutia cu o cheie pe care o păstra în spatele întrerupătorului din mica sa baie. Împrăştie conţinutul cutiei în faţa sa. Asta îi era poliţa de asigurare, în caz că cineva ar fi căutat să-i facă vreun rău. Stone fusese destul de inteligent ca să ştie că ceea ce i se cerea să facă pentru ţara sa putea fi considerat, dintr-o altă perspectivă,

ca fiind pur şi simplu nişte crime comise sub stindardul neconvingător al contraspionajului. I se spusese cu nenumărate ocazii că, dacă el sau membrii echipei sale ar fi fost prinşi în timpul unei misiuni, să nu se bazeze pe guvern ca să-i salveze. Erau pe cont propriu. Însă unor tineri cu talente deosebite şi cu o încredere nebunească asta li se păruse o provocare de nerefuzat.

Stone şi oameni ca Lou Cincetti şi Bob Cole glumiseră adesea, în momente de umor negru, că, în cazul în care capturarea lor ar părea iminentă, s-ar împuşca pur şi simplu reciproc, părăsind astfel lumea aceasta cum se cuvine, în echipă. Totuşi, pe măsură ce anii treceau şi asasinatele continuau, Stone începuse să colecteze informaţii în timpul acestor „sarcini“. Guvernul putea să nu-i promită sprijin, dar lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă ar fi putut trage la răspundere una dintre agenţiile sale. În cele din urmă însă nimic nu mai contase. Soţia lui murise, îşi pierduse fiica, iar oamenii care ordonaseră distrugerea sa, din simplul motiv că nu-şi mai dorea să ucidă, nu suferiseră o singură clipă din această cauză.

Stone privi îndelung fotografia. Fusese făcută în Vietnam pe vremea când era încă soldat, dar unul extrem de bine antrenat. Primise misiunea să asasineze un politician din Vietnamul de Nord, un om în jurul căruia inamicii începeau să se organizeze. În mod normal, o lovitură de la mare distanţă era îndeplinită de o echipă. Aveai observatori şi oameni la pândă şi unii care verificau vântul şi alte condiţii meteorologice. Cu toate acestea, Stone fusese trimis singur, însărcinat cu o misiune care îi părea imposibilă chiar şi lui. Urma să fie paraşutat dintr-un elicopter în jungla mişunând de soldaţi ai Viet Cong. Trebuia apoi să străbată pe jos vreo opt kilometri de teren periculos şi să-l ucidă pe tip la o adunare unde aveau să participe mai bine de zece mii de oameni şi unde paza era asigurată de o adevărată armată. După aceea avea să se întoarcă şi să meargă kilometri întregi până la un loc anume, pe care cu greu l-ai fi găsit ziua, darămite noaptea. Elicopterul urma să fie acolo la exact patru ore după ce-l lăsase. Un singur survol.

Dacă nu se întorcea la timp, Stone rămânea ţintă de antrenament pentru Viet Cong.

După toate aparenţele, îl aleseseră pentru ceea ce putea deveni o misiune de sinucidere tocmai fiindcă era cel mai bun; cel mai bun ţintaş şi cel mai neobosit pe teren, aceasta era părerea generală. Pe vremea aceea, Stone era o maşină. Putea fugi o zi şi-o noapte întreagă. Odată fusese paraşutat în Marea Chinei de Sud şi înotase kilometri întregi prin ape învolburate ca să ucidă pe cineva pe care Statele Unite îl considerau ostil. Îi trăsese un glonţ în cap de la opt sute de metri, în timp ce acesta şedea la masa din bucătărie citind ziarul şi fumând o ţigară. Apoi înotase înapoi şi fusese luat la bord de un submarin.

Cu toate acestea, în cazul misiunii din Vietnam, Stone bănuise că superiorii săi luau poziţie în faţa atitudinii sale tot mai reţinute în privinţa războiului. Unii dintre ei se rugau, fără îndoială, ca el să eşueze. Şi să moară. Nu le făcuse pe plac în acea seară. Îl omorâse pe politician de la o distanţă problematică până şi pentru un trăgător de elită, folosind o lunetă care i-ar fi făcut să râdă pe lunetiştii de azi. Stone ajunsese înapoi la luminiş tocmai când elicopterul se pregătea să întoarcă după ce survolase zona o singură dată. Ştia că piloţii îl văzuseră, dar nu păreau dispuşi să se întoarcă şi să-l ia. Stone trase un glonţ de calibru mare prin uşile din spate ale elicopterului, ca să le arate că o apucaseră pe o cale greşită.

Aterizaseră pentru o clipă doar, însă fusese suficient ca el să se agaţe de trenul de aterizare. Când elicopterul se ridicase, de jos începuse să plouă cu gloanţe asupra lor. Stone alergase în acea noapte cum nu alergase niciodată în viaţa lui. În ciuda acestui fapt, nu era totuşi cu mult înaintea batalionului de nord-vietnamezi furioşi. Succesul acestei misiuni atrăsese atenţia CIA-ului şi avusese ca rezultat introducerea lui în „respectatul grup“ de asasini ai guvernului, cunoscut sub numele de Divizia Triple Six.

Triple Six era o unitate despre care puţini dintre cei din Agenţie ştiau că există. Probabil că dormeau mai liniştiţi în ignoranţa lor. Totuşi, fiecare ţară „civilizată” avea asasinii

ei care făceau diverse lucruri pentru a proteja interesele naţiunii lor, iar America avea, cu siguranţă, dreptul la ai săi. Cel puţin aceasta era justificarea instituţiei.

Stone îşi întoarse atenţia spre o altă hârtie, cu nişte nume scrise pe ea şi o fotografie ataşată. Îi înfăţişa pe Stone, Bob Cole, Lou Cincetti, Roger Simpson, Judd Bingham şi Carter Gray. Din câte ştia el, aceasta era singura fotografie în care apăreau toţi şase. Faptul că apăreau toţi împreună se întâmplase doar pentru că, după o misiune deosebit de dificilă, ieşiseră cu toţii în oraş şi se îmbătaseră de îndată ce avionul aterizase pe pământ american. Uitându-se la chipul său aproape fără riduri – de acum câteva decenii, chipul unui ucigaş încrezător care nu bănuia necazurile personale şi pierderile ce aveau să urmeze –, Stone simţi o greutate pe piept.

Miji ochii la figura bărbatului înalt şi elegant care fusese Roger Simpson în acele vremuri. Simpson nu fusese niciodată agent de teren; în schimb, la fel ca Gray, orchestrase activităţile lui Stone şi ale celorlalţi de la o distanţă relativ sigură. Intrase în politică, iar acum era la fel de înalt şi chipeş ca odinioară. Însă ambiţia care-l caracteriza şi care păruse o trăsătură pozitivă în tinereţe îl transformase, trei decenii mai târziu, într-un complotist diabolic şi un om care nu uită o ofensă oricât de neînsemnată. Nemulţumindu-se să fie doar unul dintre cei o sută de senatori, îşi dorea cu disperare preşedinţia şi se străduise îndelung şi din greu să o obţină. Şi, când mandatul actualului preşedinte se va încheia, se părea într-adevăr că Simpson era printre favoriţi în a-i lua locul. Soţia sa, fostă Miss Alabama, îi aducea coeficientul de strălucire pe care oarecum rigidul Simpson nu ar fi reuşit niciodată să-l inspire el însuşi. Se zvonea însă, în mod discret şi anonim, că doamnei Simpson nu îi făcea chiar atâta plăcere compania soţului său. Dar se părea totuşi că îşi dorea să fie prima-doamnă suficient de mult pentru a-şi juca rolul.

Stone îl considerase întotdeauna pe Simpson un nenorocit lipsit de voinţă şi un trădător. Faptul că un asemenea om era pe cale să pună mâna pe cea mai înaltă

poziţie în stat în doar câţiva ani nu făcea decât să întărească părerea proastă pe care Stone o avea deja despre politica americană.

Puse obiectele înapoi în cutie, iar cutia o aşeză din nou în groapă, potrivind piatra funerară la locul său. În timp ce aştepta să vină cineva şi să-l ucidă, avea să se concentreze asupra menţinerii lui Annabelle Conroy în rândul celor vii, chiar dacă femeia îi spusese că nu vrea ca el s-o ajute.

Îşi pierduse fiica. Nu avea de gând să o piardă şi pe Annabelle.

Capitolul 20

Clubul Camel se reuni în acea seară la ora opt, la cabana lui Stone. Ca de obicei, Milton îşi aduse laptopul şi se juca cu cheile, în timp ce Caleb stătea neliniştit pe un scaun şubred, iar Reuben se sprijinea de un perete.

Stone le povesti despre dilema lui Susan şi despre plecarea sa din oraş.

— Fir-ar să fie! exclamă Reuben. Nici măcar nu am ieşit să bem şi noi un pahar.

Stone le explică:

— Jerry Bagger probabil i-a ucis pe oamenii ăia în Portugalia şi i-a lăsat partenerul pe jumătate mort. Are nevoie de ajutorul nostru, dar crede că ne-ar pune astfel în prea mare pericol.

Caleb îşi îndreptă umerii.

— În mod evident, ea nu ştie că acest grup *se delectează* pur şi simplu cu situaţii periculoase.

Stone îşi drese glasul.

— Da, păi planul meu iniţial a fost să-l cercetăm pe acest Jerry Bagger şi să vedem dacă putem reuşi să aranjăm să fie arestat.

— Un plan bun *în teorie,* dar cum îl punem în practică? întrebă Reuben.

— M-am gândit că ar merita să mergem la Atlantic City şi să vedem cu ce se ocupă.

Milton interveni:

— Uite o poză de-ale lui. Cazinoul Pompei are propriul site web.

Caleb se uită la Bagger, care zâmbea de pe ecranul calculatorului, şi gemu înspăimântat.

— Dumnezeule, uitaţi-vă la faţa aia; la ochi! E un mafiot, fără doar şi poate, Oliver. Nu poţi să mergi pur şi simplu *să vezi cu ce se ocupă* un mafiot.

Reuben îi aruncă şi el o privire lui Stone.

— Ar putea fi cam riscant să intrăm pe terenul său.

— Nu facem decât să adunăm informaţii, zise Stone. Fără confruntări. Doar observăm şi poate vorbim cu câţiva oameni care ne-ar putea fi de ajutor.

— Dar dacă Bagger ăsta află? S-ar putea să o ia pe urmele noastre! observă Caleb.

— Acuma nu te mai *delectezi* cu situaţii periculoase, Caleb? îi reaminti Reuben.

Caleb i-o întoarse.

— Tipul ăsta omoară oameni, probabil doar pentru distracţie.

— Vestea bună e că tu nu trebuie să mergi, Caleb, zise Stone. Se întoarse către ceilalţi doi. Mă gândeam că poate Milton şi Reuben ar putea face prima incursiune de recunoaştere; asta dacă Reuben poate să-şi ia liber de la docuri.

— Pot oricând să găsesc o scuză ca să nu încarc poveri *uriaşe* în camioane *uriaşe* pentru o plată *minusculă.*

Milton răspunse simplu:

— E bine aşa.

— E bine aşa? exclamă Caleb. Milton, omul ăsta e periculos. E patron de *cazinou,* pentru numele lui Dumnezeu! adăugă cu un şuierat. Face bani din viciile oamenilor. Pun pariu că e implicat şi în afaceri cu droguri. Şi prostituţie! încheie el cu o înfloritură teatrală.

— Trebuie să fiţi atenţi, avertiză Stone. Fără riscuri inutile.

— Am înţeles, confirmă Reuben. Trec să-l iau pe Milton cu camioneta mâine-dimineaţă.

— Şi, în timp ce voi vă ocupaţi de asta, eu o voi căuta pe Susan. A plecat de la hotel, dar am eu câteva idei.

— Şi eu ce ar trebui să fac în timp ce voi trei vă distraţi? întrebă Caleb.

— Ce faci tu de obicei, Superman, răspunse Reuben. Să aperi capitala naţiunii în numele adevărului, dreptăţii şi stilului de viaţă american.

Stone zise:

— A, Caleb, am nevoie de maşina ta. Mă îndoiesc că Susan mai e încă în oraş, aşa că va trebui să circul.

Caleb se holbă la el alarmat.

— Vrei să-ţi împrumut maşina? Maşina mea! Aşa ceva nu se poate. Maşina lui Caleb era o Nova antică, de culoarea cositorului, cu toba de eşapament mereu gata să cadă. Avea mai multă rugină decât metal, mai multe arcuri decât tapiţerie, căldura şi aerul condiţionat nu funcţionau, dar omul trata acea epavă ca şi cum ar fi fost un Bentley vintage.

— Dă-i odată cheile, mârâi Reuben.

— Şi eu cum mai ajung acasă?

— Te duc eu cu motocicleta.

— Refuz să merg cu capcana aia mortală.

Reuben îi aruncă o privire atât de feroce, încât Caleb se grăbi să scoată cheile şi i le dădu lui Stone.

— Pe de altă parte, nu e rău să încerci lucruri noi. Apoi adăugă dintr-odată: Oliver, tu ai măcar permis de conducere?

— Da, dar din păcate e expirat de mai bine de douăzeci de ani.

Caleb păli.

— Dar asta înseamnă că, legal, nu poţi conduce.

— Exact. Dar, având în vedere seriozitatea misiunii noastre, sunt sigur că vei înţelege.

Stone îl lăsă pe Caleb stând acolo, cu gura deschisă, şi se îndreptă spre Reuben care-i făcea semn din uşă.

Reuben vorbi cu voce joasă:

— Casa lui Carter Gray a fost aruncată în aer cu el înăuntru.

— Ştiam.

— Sper că nu *prea multe.*

— Cei de la FBI au trecut deja pe la mine. Am fost să văd casa lui Gray sau, mă rog, ce a mai rămas din ea, împreună cu doi agenţi şi cu Alex Ford, şi le-am spus ce cred.

— Crimă?

— Fără îndoială.

Reuben continuă:

— Asta nu are legătură cu, ştii tu, trecutul tău? El era singurul membru al Clubului Camel care avea cât de cât

idee despre ceea ce făcuse Stone cu decenii în urmă.

— Sper că nu. Ne vedem când vă întoarceţi din Atlantic City. Ţine minte, să nu atrageţi atenţia.

— Dacă tot voi fi acolo, vrei să fac un joc pentru tine la masa de zaruri?

— Eu nu joc jocuri de noroc, Reuben.

— Cum aşa?

— Unu, nu am bani, şi doi, nu-mi place să pierd.

Capitolul 21

A doua zi de dimineaţă Bagger se întâlni cu Joe de la firma de detectivi. Bărbatul era slab, cu ochi cenuşii, calmi. Deşi vorbea pe un ton blând, Joe nu era deloc intimidat de regele cazinourilor. Era unul dintre lucrurile pe care Bagger le aprecia la el. Se aşează vizavi de Bagger şi deschise un dosar.

— Am obţinut rapid rezultate în această chestiune, domnule Bagger. Se uită peste pagini, apoi îşi ridică privirea. V-am pregătit un raport scris, dar haideţi să vă prezint esenţialul. Îi înmânã o fotografie. L-am rugat pe un asociat de-ai noştri din Vegas să treacă pe la capela unde s-au căsătorit Conroy şi DeHaven. E o afacere tipică de familie; de fapt, e deţinută de acelaşi cuplu şi azi. După un pic de încurajare de natură financiară, ne-au lăsat să aruncăm o privire pe registre şi de-acolo am obţinut o copie a fotografiei. Se pare că aceştia le fac poze tuturor celor pe care îi căsătoresc şi le pun pe perete. După expresia feţei dumneavoastră, domnule Bagger, presupun că asta e fata noastră.

Bagger zâmbi şi încuviinţă din cap uitându-se la fotografia care înfăţişa o Annabelle Conroy mai tânără alături de proaspătul său soţ, Jonathan DeHaven.

— Ea e draga mea prietenă. Bravo, Joe! Ce altceva ai mai aflat?

— Ei bine, s-ar putea ca asta să ne facă treaba mai uşoară. Dar nu sunt sigur încă.

Bagger îşi ridică privirea de pe fotografie.

— Ce anume?

Ca răspuns, Joe îi înmânã lui Bagger o tăietură dintr-un ziar.

— Numele DeHaven mi se părea cunoscut, dar la momentul respectiv nu ştiam de ce. Apoi am făcut nişte săpături. Şi bingo!

— A fost ucis! exclamă Bagger! citind titlul.

— Foarte recent. A fost găsit într-o secţiune a Librăriei Congresului din D.C. Afacerea are legătură cu o reţea de spioni aflată în centrul atenţiei la Washington.

— Suntem siguri că e vorba despre aceeaşi persoană?

Joe îi înmânã lui Bagger o altă fotografie cu DeHaven dintr-un articol care detalia moartea sa.

— Se vede că e acelaşi tip, doar mai în vârstă.

— Deci, soţiorul lui Annabelle era spion şi a fost eliminat?

— Fostul soţ. Am aflat şi că au anulat căsătoria un an mai târziu.

— Au anulat-o? Asta înseamnă că nu au făcut sex sau ceva de genul ăsta? Timp de un an întreg, ce naiba? Bagger fixă cu privirea fotografia de la nunta lui Annabelle. Doamna era uimitoare. Desigur, Bagger o ura pentru că îl trăsese pe sfoară, dar cum, pentru numele lui Dumnezeu, se putuse abţine soţul său să nu sară pe ea imediat după ce zisese „Da“? „DeHaven ăsta era homosexual sau ce?“

— Nu cunosc detaliile pentru care a fost anulată căsătoria, dar aşa s-a întâmplat, iar faptul a fost consemnat în Washington D.C., unde se presupune că perechea s-a întors pentru a se stabili. Şi DeHaven nu făcea parte din reţeaua de spioni. Încă nu s-au aflat toate detaliile şi unele dintre ele sunt îngropate în interesul securităţii naţionale, dar se pare că era un tip nevinovat care a nimerit în mijlocul unei situaţii unde nu avea ce căuta.

Bagger se lăsă pe spate gânditor. Annabelle îl păcălise, făcându-l să creadă că lucra pentru CIA, iar banii pe care îi dăduse el reprezentau o modalitate pentru guvern de a spăla bani în străinătate. Dar dacă, într-adevăr, lucra pentru CIA? Dacă guvernul fusese cel care-l trăsese pe sfoară? Nu puteai da în judecată guvernul. Nu puteai omorî statul.

Se uită la Joe.

— Bună treabă, Joe. Continuă săpăturile şi vezi ce mai poţi afla.

Joe se ridică.

— Am şi pornit deja, domnule Bagger.

După ce plecă Joe, Bagger privi poza tinerei Annabelle.

Părea fericită, chiar dacă soţiorul ei arăta, ei bine, ca un bibliotecar.

Bagger se ridică şi privi pe geam la imperiul său care ocupa aproape un cvartal pe Boardwalk[5]. Hotărându-se, ridică receptorul şi îl sună pe şeful pazei.

— Pregăteşte avionul, decolăm.

— Încotro, domnule Bagger?

— Oraşul meu preferat: Washington, D.C.

[5] Alee pavată cu scânduri, la malul oceanului Atlantic, unde se regăseşte cea mai mare concentrare de cazinouri şi magazine din Atlantic City (n. tr.).

Capitolul 22

A doua zi de dimineaţă, în timp ce Reuben şi Milton călătoreau cu maşina spre Atlantic City, Harry Finn era şi el ocupat. Împreună cu alţi doi membri ai echipei supraveghea o fâşie de teren din apropierea Capitoliului Statelor Unite. Uniformele lor erau perfecte, echipamentul – standard. Şi, ce era mai important, radiau aerul unor oameni care aveau tot dreptul să se afle acolo unde se aflau. Când doi ofiţeri de poliţie de la Capitoliu îi abordară, Finn scoase calm o hârtie din buzunar şi le arătă acestora ordinele ce păreau oficiale.

— Eu merg acolo unde mă trimit, prieteni, zise el scuzându-se. Nu mai stăm mult. E vorba despre nenorocitul ăla de proiect pentru un centru de primire a vizitatorilor.

— Adică groapa care înghite banii contribuabililor? mârâi unul dintre poliţişti. Proiectul devenise versiunea locală a scandalului Big Dig[6] din Boston.

Finn încuviinţă din cap.

— Ştiţi cum e, în oraşul ăsta fiecare crede că e jurisdicţia altuia. Deci, noi trebuie să facem acelaşi lucru de zece ori pentru că aşa i s-a sculat unuia.

— Mie-mi spui, zise celălalt poliţist. Dar grăbiţi-vă.

— Am înţeles, răspunse Finn, întorcându-se la munca sa.

Aparatul de detectare pe care-l foloseau era de fapt o cameră video care filma două dintre intrările clădirii Capitoliului şi înregistra rotaţia agenţilor de securitate şi alte elemente esenţiale pentru o pătrundere cu succes mai târziu. De când un tip reuşise să treacă de perimetrul de securitate al Capitoliului cu relativă uşurinţă, câţiva dintre politicienii sus-puşi erau galbeni la faţă. Angajaseră în

[6] Megaproiect de îmbunătăţire a infrastructurii oraşului, a cărui realizare a fost întârziată de o serie de factori, precum planuri defectuoase şi proasta calitate a execuţiei, ce au dus la întârzieri majore şi costuri mult peste estimările iniţiale. Deşi încheierea lucrărilor a fost prevăzută pentru 1998, proiectul a fost terminat abia în 2007 (n. tr.).

secret compania lui Finn ca să testeze dacă noile măsuri de securitate „sporită“ implementate rezolvaseră sau nu problema. Din ce văzuse Finn până acum, era clar că nu.

Întors la birou, Finn îşi petrecu următoarele două ore cu „pescuitul la telefon“. Era un exerciţiu complex care presupunea apelarea unui şir de persoane şi folosirea informaţiei obţinute în urma fiecărui apel pentru a afla alte date mai exacte de la fiecare persoană apelată pe rând. Finn mai folosise această tehnică pentru a afla locul din Statele Unite unde se producea un vaccin împotriva unui virus periculos, folosit în bioterorism, dându-se drept un student la marketing care scria o lucrare despre tehnicile de distribuţie comercială. Vorbise cu opt oameni, încheind cu vicepreşedintele companiei producătoare a vaccinului, iar acesta îi confirmase locul fără să-şi dea seama, răspunzând la o serie de întrebări care, fără îndoială, i se păruseră fără nici o legătură.

Astăzi, Finn aduna informaţii despre două proiecte viitoare: lovitura asupra Capitoliului şi o mult mai complicată pătrundere în Pentagon. Deşi fusese dovedit, din păcate, fără umbră de îndoială, că se putea intra cu un avion de dimensiuni mari în sediul armatei Statelor Unite producând astfel stricăciuni, existau mijloace mult mai subtile de a trece de securitatea clădirii şi de a face, poate, mai mult rău decât făcuse acel avion nenorocit. Printre alte scenarii posibile, cineva ar fi putut să pună o capcană care să arunce în aer sistemul de comandă şi control al armatei sau să saboteze sistemul de filtrare a aerului, omorând sau îmbolnăvind astfel zeci de mii de angajaţi-cheie ai guvernului, sau chiar să arunce întreaga clădire în aer din interior.

În timp ce Finn îşi făcea treaba, stătea cu un ochi şi pe internet să verifice ştirile despre Carter Gray. Cum era de aşteptat, autorităţile erau foarte zgârcite cu informaţiile. Nu existase nici o scurgere de informaţii, iar majoritatea articolelor se limitau la relatări despre glorioasa carieră politică şi în serviciul public al răposatului Carter Robert Gray. În cele din urmă, Finn nu mai rezistă. Plecă să se

plimbe.

Şi atunci, sub impulsul momentului, decise să-şi viziteze mama. Avea să ia avionul chiar în acea noapte, după ce copiii vor fi în pat. Putea să se întâlnească a doua zi cu ea şi să se întoarcă seara acasă. După afacerea cu Marina, îl aştepta oricum o perioadă de relaxare. Nu avea o slujbă de la 9 la 5. Şi, cum următoarele misiuni erau în faza pregătitoare, acum era momentul potrivit să meargă.

Iubea şi ura deopotrivă să-şi vadă mama. Rutina nu se schimba niciodată; nici nu avea cum, de fapt. Dar, având în vedere că totul începuse cu ea, Finn trebuia să se întoarcă din când în când la această piatră de temelie. Nu era ca şi cum ar fi mers să dea raportul, dar, într-un fel, chiar asta făcea.

Îşi făcu o rezervare online la avion şi o sună pe Mandy ca să-i spună. Plecă mai devreme de la lucru, îi duse pe cei doi copii mai mici la înot, respectiv, la antrenamentul de baseball şi mai târziu trecu să-i ia. După ce aceştia se culcară, Finn se duse la aeroport să se îmbarce pentru un zbor scurt către una dintre cele mai lungi zile din viaţa sa.

Capitolul 23

Stone formă numărul de telefon al lui Annabelle. Sună de patru ori şi presupuse că ea nu avea să răspundă, când îi auzi vocea.

— Alo?

— Unde eşti? întrebă el.

— Oliver, ţi-am lăsat un bilet.

— Biletul e o prostie. Unde eşti?

— Nu vreau să fii amestecat în afacerea asta, aşa că uită-mă.

— I-am trimis pe Milton şi Reuben la Atlantic City să adune informaţii despre Bagger.

— Ce-ai făcut? strigă ea în telefon. Eşti nebun?

— Ei, asta e Annabelle pe care am ajuns să o cunosc şi să o admir.

— Asta e sinucidere, să-i trimiţi pe terenul lui Bagger.

— Ştiu să-şi poarte singuri de grijă.

— Oliver, am plecat din oraş ca să *nu* te implici.

— Atunci întoarce-te, pentru că suntem deja implicaţi.

— Nu pot să mă întorc. *Nu vreau* să mă întorc.

— Atunci răspunde-mi doar la o întrebare.

— Ce? întrebă ea, cu precauţie.

— Ce a făcut Jerry Bagger de te-ai hotărât să-l jupoi de atâtea milioane?

— I-am luat banii pentru că eu cu asta mă ocup. Sunt o escroacă.

— Dacă nu încetezi cu minciunile, chiar mă supăr.

— De ce-ţi pasă?

— Tu ne-ai ajutat pe noi, acum este rândul nostru să te ajutăm pe tine.

— Eu m-am ajutat pe mine însămi. S-a întâmplat doar ca voi să-mi ieşiţi în cale.

— Chiar şi aşa, tot ai nevoie de noi. Şi pierdem timpul. Dacă Bagger e atât de bun pe cât spui, s-ar putea să nu mai ai prea mult timp la dispoziţie.

— Mulţumesc pentru votul de încredere.
— Sunt doar pragmatic. Unde eşti?
— Las-o baltă.
— Atunci dă-mi voie să ghicesc. Dar, dacă ghicesc, trebuie să-mi spui unde eşti. De acord?
— Cum vrei tu.
— De acord?
— Bine, de acord.
— Bine, te-ai decis să-mi urmezi sfatul şi încerci să-i pui ceva în cârcă lui Bagger. Iar ceea ce încerci tu să-i pui în cârcă e şi motivul pentru care l-ai jumulit de bani. Şi acolo te afli acum, în locul în care ţi-a făcut ceva atât de rău, ţie sau familiei tale, încât a trebuit să te întorci ca să te răzbuni. Al naibii de crâncen. Am dreptate?
Annabelle nu scoase un cuvânt.
El continuă:
— Acum, de vreme ce am câştigat pariul, trebuie să-mi spui unde eşti.
— Nu mi-ai spus exact locul unde sunt.
— Nici nu am zis că o voi face. De fapt, ce ţi-am spus eu a fost mult mai mult decât să-ţi dau numele unui oraş. Dar, dacă vrei să nu respecţi un pariu…
— Niciodată nu dau înapoi de la un pariu.
— Spune-mi atunci.
Urmă o pauză foarte lungă.
— Sunt în Maine.
— Unde anume?
— Puţin mai la sud de Kennenbunk, pe coastă.
— Acolo s-a întâmplat?
Urmă o altă pauză lungă.
— Da.
— Şi ce s-a întâmplat?
— Asta e treaba mea! sări ea.
— Cred că ţi-am dovedit că poţi avea încredere în mine.
— Nu cred că cineva îmi poate dovedi asta.
— Bine, cum vrei. Pornesc spre Atlantic City să-mi încerc şi eu norocul cu bătrânul Jerry.
— Oliver, nu poţi face aşa ceva. O să te omoare. Nu

înţelegi asta?

— Atunci sângele meu va fi pe mâinile tale, zise el pe un ton glumeţ.

— Nu-ţi bate joc de mine. Nu am nevoie de porcăriile astea acum.

— Exact, zise Stone, de data aceasta pe un ton aspru. Nu ai nevoie de glume stupide din partea mea; ai nevoie de un plan care să te scoată din bătaia puştii lui Bagger. Şi apoi trebuie să pui planul în aplicare.

— Şi crezi că tu poţi face asta?

— Pe vremuri asta-mi era meseria. Sunt sigur că Jerry Bagger e un ticălos dat dracului, dar nici eu nu am lucrat la Disneyland. Nu mai auzi nimic în telefon. Stone crezu că închisese.

— Annabelle?

— Mi-a ucis mama. Poftim, acum ştii.

— Şi ea ce i-a făcut lui Bagger?

— Nimic. A fost vina tatălui meu, Paddy. El l-a înşelat cu zece mii de dolari şi asta a costat-o viaţa pe mama.

— L-a ucis şi pe tatăl tău?

— Nu, cumva bătrânul s-a făcut nevăzut şi a uitat să-i spună mamei că ucigaşul de Bagger se îndrepta spre oraşul nostru.

Stone expiră prelung.

— Asta e o povară greu de dus. Îmi pare rău, Annabelle.

— Nu am nevoie de milă, Oliver. Am nevoie să găsesc o cale să-l dobor pe animalul ăsta o dată pentru totdeauna, fiindcă, drept să-ţi spun, faptul că i-am furat patruzeci de milioane de dolari nici măcar nu s-a apropiat de o reglare a conturilor cu ticălosul ăla.

— Spune-mi exact unde eşti. Pot să ajung acolo diseară.

— Cum ai de gând să faci asta? Iei avionul?

— Nu am bani de avion.

— Pot să-ţi cumpăr eu un bilet.

— Din păcate, eu nu am acte şi, fără aşa ceva, nu pot să urc într-un avion.

— Trebuia să-mi fi spus, ţi-aş fi făcut rost de unele atât de bune, încât nici FBI-ul nu şi-ar fi dat seama că sunt false,

cu atât mai puţin salahorii de la securitatea aeroportului.

— S-ar putea să-ţi accept oferta într-o bună zi. Deocamdată merg cu maşina.

Ea îi spuse unde se afla.

— Eşti sigur de toată treaba asta? Poţi încă să renunţi, fără explicaţii. Sunt obişnuită să fiu pe cont propriu.

— Nici un prieten al Clubului Camel nu e pe cont propriu. Ne vedem în Maine, Annabelle.

Capitolul 24

Milton stătea în picioare în spatele unor jucători de la masa de blackjack, privind jocul, supraveghind cu privirea, asemenea unei raze laser, cărţile care ieşeau din dispenser.

Reuben îşi făcu apariţia lângă el.

— Cum merge?

Milton zâmbi.

— Ăsta pare amuzant.

— Păi treaba noastră e să ne amestecăm în mulţime, aşa că joacă şi tu câteva mâini. Numai să nu-ţi pierzi şi cămaşa de pe tine. Avem nevoie de bani de benzină ca să ne întoarcem acasă.

Reuben porni cu paşi lenţi, privirea rătăcindu-i încoace şi încolo, căutând ceva sau pe cineva care i-ar fi putut fi de folos. După ce luptase în Vietnam, trudise ani de zile pentru Defense Intelligence Agency sau DIA, echivalentul militar al CIA. Deşi se retrăsese din joc de ceva timp, nu uitase cum să-l joace bine. Şi pentru Reuben asta însemna să treacă pe la bar să bea ceva.

Se trânti pe un scaun înalt şi comandă un gin tonic, se uită la ceas şi apoi o studie din priviri pe barmaniţă, o femeie de vârstă mijlocie, atrăgătoare, dar cu înfăţişarea palidă şi obosită a cuiva care petrecuse prea mulţi ani lucrând după orarul şi sub luminile cazinoului.

— Deci, ce mai are de oferit locul ăsta în ziua de azi? o întrebă el molfăind nişte alune şi sorbind leneş din cocteil.

Ea şterse tejgheaua cu o cârpă şi zise:

— Depinde ce cauţi.

— Ceva în afară de sloturi, zaruri şi altele asemenea, care costă bani.

— Atunci nu te afli unde trebuie.

El râse.

— Povestea vieţii mele. Eu sunt Roy. Îi întinse mâna.

Ea i-o strânse.

— Angie. De unde eşti?

— Dintr-un loc ceva mai la sud de-aici. Tu eşti din partea locului?

— M-am născut în Minnesota, dacă-ţi vine să crezi. Dar cred că locuiesc aici de suficient timp ca să merit statutul de localnică. Odată cu deschiderea cazinourilor, cine mai poate spune că e din Atlantic City? Adică e un loc unde mergi, nu de unde te tragi, cel puţin acum.

Reuben ridică paharul.

— Închin în cinstea elocinţei tale! Se uită în jur la interiorul cu decoraţiuni scumpe. Mă gândesc că vreo corporaţie babană deţine locul ăsta. Prin comparaţie, Bellagio sau Mandalay Bay arată ieftin.

Angie scutură din cap.

— Nici o corporaţie. Un singur om.

— Fii serioasă, Angie. Eu credeam că toate cazinourile sunt deţinute de companii barosane.

— Nu şi ăsta. Proprietarul e Jerry Bagger.

— Bagger? Îmi pare cunoscut numele.

— E un om memorabil. Dacă l-ai întâlnit o dată, n-o să-l uiţi.

— Din tonul tău, deduc că nu e un om bun şi iubitor.

— Nu poţi construi un loc ca ăsta şi să fii om. Dintr-odată îl privi pe Reuben cu suspiciune. Asta nu e un fel de înscenare, nu? Nu lucrezi pentru domnul Bagger, nu-i aşa? Nu spun nimic împotriva lui. E un şef bun.

— Angie, stai calmă. Sunt ceea ce par, un biet fraier venit în oraş care şi-a spart toţi banii repede la zaruri şi a decis să-şi petreacă ultima seară aici, să se distreze pe bune înainte să pornească la drum cu coada între picioare. Se uită în spate. Dar mersi pentru informaţie. Nu vreau să dau din întâmplare peste tipul ăsta şi să zic ce nu trebuie. Pare foarte dur.

— Nu-ţi face griji, e plecat din oraş. L-am văzut plecând cu băieţii lui ieri.

— A, călătoreşte mult?

— Nu prea, deşi are avion personal.

— Atunci merge probabil la Vegas, să vadă ce face concurenţa.

— L-au gonit din Vegas cu mult timp în urmă. Ştiu chiar unde a mers pentru că prietena mea cea mai bună e iubita pilotului domnului Bagger.

— Deci, unde a plecat mahărul, atunci? întrebă Reuben pe un ton plictisit, înghiţind un pumn de arahide.

— Washington, D.C.

Reuben se înecă atât de tare, încât Angie trebui să-l bată pe spate. Revenindu-şi, zise:

— Al naibii reflux gastric. Mi-a închis gâtlejul aproape complet.

— Mamă, ce m-ai speriat! Dar n-a murit încă nimeni lângă mine, totuşi. Se uită în jur şi-şi coborî vocea. N-aş putea spune acelaşi lucru despre toţi cei de-aici.

Reuben zise încet:

— A dat careva colţul recent pe-aici?

— Să zicem doar că am avut câţiva angajaţi din conducere internaţi în spital. Ni s-a spus că au gripă. Am însă un prieten care lucrează la spitalul unde au fost duşi. De când cauzează gripa vânătăi şi tăieturi? Asta să-mi spui mie.

— Dar sunt încă în viaţă.

— Sunt, dar am mai avut un tip aici, genul ăla de deştept care se pricepe la calculatoare. A dispărut. Au zis că s-a angajat în altă parte. Ei bine, nu şi-a anunţat familia şi a uitat să-şi ia lucrurile din apartament.

— Drace, ce i s-o fi putut întâmpla?

Angie aruncă o privire apreciativă siluetei masive a lui Roy.

— Ies de la lucru la nouă, Roy. Îmi faci cinste cu cina şi-ţi spun mai multe. De acord?

După ce plecă de la bar, Reuben îl sună pe Stone şi-i spuse despre prezenţa lui Bagger în D.C.

— Bună treabă, Reuben, zise Stone. Chiar acum sunt în drum spre Susan.

— Parcă ziceai că a dispărut.

— Să zicem doar că am convins-o să ne mai acorde o şansă. N-ai aflat cumva şi de ce e Bagger în Washington?

— M-am gândit să încerc să o trag de limbă diseară. N-

am vrut să insist prea tare. Ştii ce zic?

— Desigur. Ţine-mă la curent.

— Şi spune-i lui Susan că tot vreau să-i dau întâlnire.

Capitolul 25

Reuben continuă să se plimbe prin cazinou, încercând să memoreze cât de multe detalii-cheie cu putinţă. Nu ştia exact ce fel de informaţii dorea Stone, aşa că decise că e mai bine să exagereze decât să rateze ceva. În orice caz, era cu mult mai bine decât să încarci camioane.

În cele din urmă se hotărî să i se alăture lui Milton la masa de blackjack. Când ajunse acolo, îi căzu faţa. Milton avea nişte coloane imense din jetoane aranjate frumos în faţa sa.

— Milton, ce naiba s-a întâmplat? zise Reuben.

— S-a întâmplat, zise jucătorul de lângă Milton, că prietenul tău a câştigat vreo patru mii de parai.

Reuben se holbă la tip, apoi la supraveghetorul musculos care se uita pieziş la Milton şi la câştigurile sale.

— La naiba, Batman, exclamă Reuben. Patru miare!

Supraveghetorul se aplecă, apropiindu-şi faţa de a lui Milton.

— Trişezi.

— Nu, nu trişez, replică Milton indignat.

— Numeri cărţile, târâtură. Aşa te distrezi tu? Ce, cu doamnele ai probleme? Trebuie să vii aici şi să trişezi. Apoi mergi acasă s-o freci? Aşa stă treaba?

Milton se înroşi până în vârful urechilor.

— E prima dată când intru într-un cazinou.

Supraveghetorul urlă:

— Doar nu vrei să cred tromboanele astea?

Reuben interveni politicos:

— Uitaţi ce e, sunt sigur că nu e nimic care…

Milton îi tăie vorba.

— Şi ce dacă le număr? E cumva ilegal în New Jersey? Nu cred, pentru că m-am documentat. Şi poţi să aplici contramăsuri împotriva mea, dar doar dacă sunt un „jucător experimentat”, ceea ce nu sunt, şi oricum, prin lege, contramăsurile pe care le poţi folosi sunt limitate.

Acum, în Vegas, ai putea pretinde că vă încalc proprietatea, mi-ai citi din legea încălcării proprietăţii private şi mi-ai putea interzice să mai calc în cazinouri timp de un an, dar aici nu suntem în Vegas, nu-i aşa?

— Ştii toate chestiile astea şi mai zici că e prima dată când pui piciorul într-un cazinou, îl luă supraveghetorul peste picior.

— Am căutat pe internet aseară. Mamă, ce mai idee! Aşa că dă-te la o parte şi lasă-mă să joc.

Supraveghetorul cu grumaz gros păru gata să se repeadă la Milton peste masă, dar Reuben se postă între ei.

— Cred că prietenul meu va merge acum să-şi ia banii.

— Dar… Reuben, protestă Milton, mă descurc de minune.

— O să-şi ia banii, repetă Reuben foarte ferm.

Mai târziu, Milton îl întrebă pe Reuben:

— De ce nu m-ai lăsat să joc în continuare?

— Dar să trăieşti nu mai vrei, Milton, ce zici de asta?

— Ei, haide, suntem în secolul XXI. Nu se mai fac din astea.

— Aşa crezi? Lasă legea, un cazinou te poate da afară din ce motiv pofteşte. Ai noroc că supraveghetorul probabil era prea încet să ajungă la masă. Pun pariu pe ce vrei că avem câteva gorile pe urmele noastre chiar acum.

Milton întoarse numaidecât capul.

— Unde?

— N-ai să-i vezi! Reuben se opri o clipă. Şi totuşi, cum ai câştigat atâţia bani?

Milton îi răspunse cu voce scăzută:

— Am început cu o schemă Hi-Lo pe mai multe niveluri, alături de o metodă adiţională bazată pe sistemul de numărare Zen. Bineînţeles, foloseam în acelaşi timp o metodologie generală de numărare reală care ia în considerare multiplele pachete utilizate în joc. Mai târziu am recurs la ceva mai rafinat, la metoda avansată Uston de numărare a punctelor, şi am avut grijă mai ales să-mi optimizez pariurile folosind scenariul jetoanelor în trei culori ca să-mi deghizez sumele pariate.

Reuben rămase cu gura căscată.

— Milton, de unde naiba ştii toate lucrurile astea?

— Am citit aseară douăsprezece articole pe tema asta pe internet. Foarte interesante. Şi, odată ce am citit ceva…

— Nu mai uiţi niciodată, ştiu, ştiu, oftă Reuben. Înzestrarea intelectuală a prietenului său părea fără limite. Deci supraveghetorul avea dreptate, chiar numărai cărţile. Din fericire, nu foloseai un calculator, asta nu se face.

— Am şi eu un calculator. Se cheamă creier.

— Bine, domnule Creier, ca să ştii şi tu, regula spune că în misiunile de recunoaştere echipa împarte totul pe din două.

— Pe din două?

— Da. Deci, mie îmi revin două miare. Scoate-le la iveală.

Milton îi întinse banii.

— Nu uita, trebuie să plăteşti şi impozit pe ei.

— Eu nu plătesc impozite.

— Reuben, trebuie să-ţi plăteşti impozitele.

— Statul poate să jupoaie pe altcineva. Şi, în timp ce tu luai toţi banii de la cazinou, eu chiar am adunat informaţii. Îi povesti lui Milton despre Angie.

— Pare foarte promiţător, Reuben, bună treabă.

— La felul în care mă privea Angie, preţul s-ar putea să fie destul de piperat.

— Păi asta n-ar trebui să fie o problemă, ai două mii de dolari.

Reuben îi aruncă o privire lungă prietenului său şi doar scutură din cap.

Capitolul 26

Carter Gray o luă încet pe coridorul lung care fusese pictat roz somon din oarece motiv, poate pentru a induce o stare de calm, se gândi el. Cu toate acestea, nu era o clădire care să inspire calm, doar crize. La capătul holului subteran se afla o încăpere solitară, în spatele unei uşi ca un seif de bancă. Introduse codurile de securitate şi lăsă cititorul biometric să-l scaneze. Uşa se deschise fără zgomot. Măsurile de securitate à la James Bond costaseră milioane din banii contribuabililor. Dar, la urma urmei, la ce altceva erau buni contribuabilii? se gândi Gray. Consumau mult prea mult, plăteau taxe prea mari şi guvernul cheltuia mult mai mult decât s-ar fi cuvenit, de obicei pe chestii stupide. După el, asta echilibra balanţa.

Gray merse până la peretele cu seifuri în miniatură şi introduse cheia electronică în unul dintre ele, frecându-şi în acelaşi timp degetul de scannerul de amprente. Uşa se deschise, el scoase dosarul, se aşeză pe un scaun şi începu să citească.

Jumătate de oră mai târziu, Gray terminase de studiat dosarul. Apoi luă poza pe care o primise prin poştă şi o compară cu cea din dosar. Era acelaşi bărbat, desigur. Îl ştia foarte bine. Din multe puncte de vedere, fusese cel mai apropiat confident al lui Gray. Zeci de ani se temuse că nefericita chestiune a lui Rayfield Solomon se va întoarce ca să-l bântuie. Acum chiar aşa se întâmplase.

Cole, Cincetti, Bingham, toţi morţi. Iar Carter Gray aproape li se alăturase. Şi chiar aşa s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost buncărul construit sub casă de către fostul director CIA şi vicepreşedinte care locuise acolo înaintea sa; o cameră subterană care era deopotrivă rezistentă la foc şi la explozii. Când Gray îi explicase lui Oliver Stone că se simţea în acelaşi timp confortabil şi *în siguranţă* în noua sa casă, vorbise foarte serios. Iar casa lui includea un tunel fortificat care-l condusese fără primejdie în afara

proprietăţii, de cealaltă parte a drumului principal, de unde îl ridicase o maşină condusă de unul dintre agenţii săi. Gray părăsise casa cu mai bine de o oră înainte de explozie. Plecase la câteva minute după ce primise fotografia. Totuşi, scăpase ca prin urechile acului. FBI-ul începuse o anchetă de crimă, recunoscând în mod public că se găsise un cadavru printre dărâmături. Gray pusese planul în mişcare din spatele scenei. Îşi *dorea* ca lumea să-l creadă mort.

Ar fi fost mort dacă asasinul aspirant nu i-ar fi trimis fotografia. Ce risc îşi asumase! Ce mai greşeală tactică! Şi totuşi, trebuie să fi fost important pentru acea persoană ca Gray să înţeleagă clar de ce voia să-l ucidă; din fericire, asta îi dezvăluise multe despre potenţialul ucigaş. Era, fără îndoială, cineva care ţinea foarte mult la Rayfield Solomon. Iar pentru Gray asta era dovada unei relaţii de rudenie sau ceva asemănător.

Celelalte ţinte erau acum evidente, cugetă Gray aşezat în scaun, la treizeci de metri sub sediul CIA din Langley, Virginia, o corabie al cărei căpitan fusese pe vremuri. Doar actualul şi foştii directori ai CIA aveau acces la această cameră. Aici se păstrau dosare conţinând secrete pe care publicul american nu avea să le ştie vreodată. Într-adevăr, aici se găseau poveşti de care nici preşedinţii americani nu aveau habar. Când vorbeai despre „dosare“, asta însemna desigur mai mult decât simple hârtii. Conţineau carne şi sânge. În mod sigur aşa se întâmplase în cazul lui Ray Solomon. Gray nu ştiuse de ordinul de a-l asasina pe Solomon. Dacă ar fi ştiut, ar fi împiedicat executarea acestuia. Regretase moartea prietenului său în toţi aceşti ani. În acest caz însă regretul era o emoţie ieftină. Tu te simţeai prost, dar celălalt era mort.

Gray puse dosarele la loc şi încuie seiful. Erau mulţi oameni importanţi care nu-şi doreau ca povestea lui Ray Solomon să mai iasă vreodată la iveală. Aveau să-şi folosească toate resursele pentru a-l vâna pe cel care încercase să-l ucidă pe Carter Gray înainte ca respectivul să lovească din nou. Iar acum Gray îi susţinea din toată inima. Prietenul său era mort de zeci de ani. Nu avea rost să aţâţe

iar focul.

Şi fusese corect că-l avertizase pe John Carr. Alt ajutor nu mai avea să primească de la el. Şi, dacă murea, murea.

Capitolul 27

Traversând Washingtonul în maşina condusă de şofer, Jerry Bagger trecu prin faţa Departamentului de Justiţie. Remarcând clădirea, arătă numaidecât degetul întregii agenţii federale.

— Ăsta da loc pentru un atac nuclear. Şi poate ar reuşi să elimine şi FBI-ul în acelaşi timp. Adică avocaţi şi poliţai, cine are nevoie de ei? Eu, unu', nu. Se uită la unul dintre oamenii săi. Mike, tu ai nevoie de ei?

— Nu, domnu' Bagger.

— Bine gândit.

Bagger primise un raport mai detaliat de la firma de detectivi după sosirea sa în D.C.; din această cauză coborî acum din maşină şi intră într-o bibliotecă. Nu era o bibliotecă oarecare; era, pentru mulţi oameni învăţaţi, Biblioteca cu B mare: Biblioteca Congresului.

Oamenii săi puseră câteva întrebări, iar două minute mai târziu Bagger şi anturajul său intrară în sala de lectură a cărţilor rare, unde răposatul Jonathan DeHaven, care era şi fostul soţ al lui Annabelle, fusese cândva director. Acolo lucra în prezent şi Caleb Shaw. Acesta însuşi ieşi dintre rândurile de cărţi tocmai când intra Bagger.

Spre cinstea sa, Caleb nu începu să vomite recunoscându-l pe Bagger din fotografia pe care i-o arătase Milton, deşi stomacul său dădea semne clare în acest sens.

În schimb, rămase locului, iar faţa i se destinse într-un zâmbet. Habar n-avea de ce zâmbeşte. Lovit subit de groază, se gândi că zâmbetul era primul pas spre isterie. Trebuia să facă ceva fără întârziere.

— Vă pot fi de folos? zise el, îndreptându-se spre grupul de bărbaţi tineri şi masivi, îmbrăcaţi în costume închise la culoare, care-l înconjurau pe Bagger, foarte atletic la cei şaizeci şi şase de ani ai săi, cu umeri laţi, părul alb şi tenul bronzat, cu nasul său rupt şi o cicatrice hidoasă brăzdându-i unul din obraji de sus în jos.

„Arată ca un pirat“, îşi spuse Caleb.

— Sper că da, începu Bagger politicos. Aici e locul cu cărţi rare? Se uită în jur.

— Sala de lectură a secţiunii de cărţi rare, da.

— Şi cât de rare sunt cărţile de aici?

— Foarte, şi nu sunt doar cărţi, avem culegeri de texte vechi, manuscrise, incunabule, ziare, o biblie Gutenberg, o copie a Declaraţiei de Independenţă, biblioteca personală a lui Jefferson şi multe alte lucrări valoroase. Unele dintre ele unicat. Chiar unu din unu.

— Da? făcu Bagger, în mod clar neimpresionat. Ei bine, eu am ceva şi mai rar.

— Chiar aşa, ce e? se interesă Caleb.

— Cartea pe care o citesc *eu,* răspunse Bagger. Pentru că aia e zero din zero. Râse, iar oamenii săi făcură la fel. Caleb zâmbi politicos în timp ce mâinile i se încleştară pe spatele unui scaun, pentru sprijin.

Bagger îl luă pe Caleb pe după umeri.

— Tu arăţi ca un tip care mă poate ajuta. Cum te cheamă?

Caleb încercă cu disperare să se gândească la un nume fals, dar tot ce-i ieşi fu:

— Caleb Shaw.

— Caleb? Uau, nu auzi asta în fiecare zi. Eşti amish sau ceva de genul ăsta?

— Nu, sunt republican, zise Caleb cu voce scăzută, în timp ce braţul musculos al lui Bagger se strânse mai tare în jurul său. „O fi acelaşi braţ care i-a ucis pe toţi acei oameni?“

— Bine, domnule Republican, am putea vorbi undeva între patru ochi? Adică e o clădire mare. Trebuie să fie vreun locşor pentru o discuţie între bărbaţi.

Caleb se temuse de asta. Cel puţin în sala de lectură erau potenţiali martori prin preajmă, chiar dacă doar pentru a vedea cum e hăcuit de mafiot.

— Ăăă, sunt cam ocupat acum. Braţul lui Bagger se strânse şi mai tare în jurul său. Dar, cu siguranţă, aş putea să vă acord câteva minute.

Caleb îl conduse într-un mic birou de pe acelaşi coridor cu sala de lectură.

— Stai jos! îi ordonă Bagger lui Caleb, iar acesta se aşează rapid pe singurul scaun din încăpere. Bine, să vedem, am înţeles că tipul care era şeful aici a fost mătrăşit.

— Directorul Diviziei de Cărţi Rare şi Colecţii Speciale a fost ucis, da.

— Jonathan DeHaven.

— Întocmai. Caleb adăugă cu voce scăzută: A fost ucis. Chiar în această clădire.

— Uau! făcu Bagger, aruncând o ocheadă oamenilor săi. Într-o nenorocită de bibliotecă! Adică cât de violentă poate fi lumea în care trăim? Se întoarse din nou spre Caleb. Chestia e că eu am o prietenă care-l ştia pe tipul ăsta, DeHaven. A fost chiar căsătorită cu el la un moment dat.

— Chiar aşa? Nu ştiam că Jonathan a fost căsătorit. Caleb reuşi să rostească minciuna cu destulă pricepere.

— Ei bine, a fost. O căsătorie cu viaţă scurtă totuşi. Adică el era un tocilar. Fără supărare. Iar femeia nu era. Era un fel de… cum să zic…

— O tornadă combinată cu un uragan? sugeră Caleb.

Bagger îl fulgeră cu o privire suspicioasă.

— Da, ce te face să zici asta?

Dându-şi seama că era foarte aproape de a-i da lui Bagger un motiv potrivit ca să-l tortureze pentru a scoate de la el mai multe informaţii, Caleb zise fără să se poticnească:

— Şi eu am fost căsătorit o dată şi soţia m-a părăsit după doar patru luni. Ea era o tornadă şi un uragan şi, după cum ziceaţi, eu sunt un tocilar. Era uimitor cât de uşor îi fusese să mintă.

— Exact, exact, înţelegi despre ce vorbesc. În orice caz, nu am mai văzut-o de mult pe femeie şi aş vrea să dau de ea. Aşa că m-am gândit că poate a auzit de moartea fostului soţ şi s-a întors pentru înmormântare. Îl privi întrebător pe Caleb.

— Păi eu am fost la slujbă, dar nu am remarcat nici o persoană necunoscută. Cum arată femeia şi cum o

cheamă?

— Înaltă, cu forme plăcute, foarte frumoasă. O cicatrice mică sub ochiul drept. Culoarea părului şi hainele se schimbă cu fiecare zi a săptămânii, ştii ce zic? O cheamă Annabelle Conroy, dar şi asta se schimbă cu fiecare zi a săptămânii.

— Nu-mi spune nimic. Numele evident că nu-i spunea, de vreme ce Caleb o cunoştea pe Annabelle doar sub numele de Susan Hunter, dar descrierea fizică era exactă. Sunt sigur că aş fi observat pe cineva care arată aşa. Majoritatea oamenilor de la înmormântare arătau destul de banal. Ştiţi, aşa, ca mine.

— Mda, sunt sigur, mormăi Bagger. Pocni din degete şi unul dintre oamenii săi scoase o carte de vizită pe care Bagger i-o înmână lui Caleb. Dacă-ţi aminteşti ceva util, sună-mă. Plătesc bine. Foarte bine. Numere cu patru zerouri.

Caleb făcu ochii mari cu mâna încleştată pe cartea de vizită.

— Cred că vă doriţi foarte tare să o găsiţi.

— O, n-ai idee cât de tare, domnule Republican.

Capitolul 28

Harry Finn intră în încăpere fără să spună un cuvânt, se aşează pe scaun şi o fixă cu privirea. Femeia se uită şi ea la el sau prin el, Finn nu ştia niciodată sigur. Cândva vorbise engleza fluent, fără urmă de accent. Dar doamna poliglotă decisese, probabil din cauza paranoiei agravate, să combine patru limbi într-una singură, creând un amalgam derutant de comunicare haotică. Nici Finn nu ştia exact cum, dar reuşea s-o înţeleagă. Nici nu ar fi acceptat mai puţin din partea lui.

Ea mormăi ceva spre el, iar el răspunse salutului ei direct în câteva cuvinte. Asta păru să-i facă plăcere, deoarece încuviinţă din cap apreciativ şi un zâmbet se contură de-a lungul obrajilor căzuţi. De fapt, ea ştiuse că Finn se afla acolo încă dinainte ca el să intre în cameră. Îi explicase asta şi mai de mult, îi simţea *prezenţa.* Avea o aură ciudată, îi spusese ea; una plăcută, dar distinctă. Fiind un om căruia nu-i plăcea să lase urme niciunde, asta îl deranja grozav pe Finn. Dar cum ar putea cineva să şteargă urmele aurei proprii?

Îşi aminti trupul înalt şi puternic al mamei sale, cu mâini de pianistă, de când era copil. Acum parcă intrase la apă; se ofilise. Îi studie faţa. Pe vremuri fusese foarte frumoasă, fragilă, de o drăgălăşenie pe care în copilăria sa o asociase mereu cu crinii sălbatici care înfloresc ziua. Asta pentru că pe vremea când era el mic, în timpul nopţii, frumuseţea sa pălea, iar ea devenea morocănoasă şi câteodată chiar violentă; nu faţă de el, ci faţă de ea însăşi. Şi atunci Finn trebuia să intervină şi să preia frâiele. Făcuse asta de la frageda vârstă de şapte ani. Experienţa îl făcuse să se maturizeze repede, mai repede decât ar fi trebuit. Acum frumuseţea îi dispăruse de pe chip, trupul i se năruise, mâinile ei cândva delicate îi zăceau veştejite şi pline de cicatrice în poală. Nu avea decât vreo şaptezeci de ani, dar arăta deja cu un picior în groapă.

Însă putea încă să-l domine cu indignarea sa, cu pretenţia ca nedreptatea să fie îndreptată. În ciuda degradării sale fizice, vorbele ei aveau puterea de a-l face să simtă durerea şi nedreptatea pe care ea le îndurase.

— Am auzit veştile, zise ea în graiul ei ciudat. S-a rezolvat şi e bine. Tu te-ai descurcat bine.

Se ridică în picioare şi privi pe geam împrejurimile locului acestuia căruia, credea el, i se spunea tot sanatoriu. Aşezate frumos în teanc, pe pervaz, se aflau cele patru ziare pe care ea le citea în fiecare zi, din scoarţă-n scoarţă, cuvânt cu cuvânt. Când termina cu ziarele, asculta radioul sau se uita la televizor până când adormea târziu în noapte. Dimineaţa aducea ştiri noi pe care să le devoreze. Nu era nimic care să-i scape.

— Iar acum treci la următorul, zise ea, ridicând vocea de parcă s-ar fi temut că vorbele ei n-o să ajungă la el, de cealaltă parte a camerei.

El încuviinţă din cap şi zise:

— Da.

— Eşti un *fiu* bun.

Harry se aşează din nou.

— Cum mai stai cu sănătatea?

— Care sănătate? făcu ea zâmbind şi clătinând din cap.

Mereu făcea asta, îşi aminti el. Mereu, ca şi cum ar fi auzit un cântec pe care nimeni altul nu-l auzea. Când era copil, iubea obiceiul acesta al ei, elementul de mister pe care toţi copiii îl caută în părinţii lor. Acum nu-i mai plăcea aşa mult.

— Mi-am pierdut sănătatea. Ştii ce mi-au făcut. Nu poţi să crezi că aşa ceva e normal. Nu sunt chiar atât de bătrână. Stau aici şi putrezesc puţin câte puţin în fiecare zi.

O otrăviseră cu ani în urmă, îi spusese ea. Ajunseseră cumva la ea, nici ea nu ştia cum. Otrava era menită să o omoare, dar ea supravieţuise. Dar o distrugea din interior, cuprinzându-i organele unul câte unul, până când nu mai rămânea nimic. Probabil îşi închipuia că într-o zi avea să dispară pur şi simplu de pe pământ.

— Poţi pleca. Dumneata nu eşti ca toţi ceilalţi de aici.

— Şi unde să mă duc, spune-mi? Unde? Aici sunt în siguranţă. Deci, am să rămân aici până când o să mă bage într-un sac şi o să mă ducă să mă incinereze. Astea sunt dorinţele mele.

Finn îşi ridică mâinile ca şi cum s-ar fi predat. Aveau aceeaşi discuţie la fiecare vizită, cu acelaşi rezultat. Putrezea şi îi era teamă că aici avea să moară. Putea să ţină singur întreaga conversaţie, atât de bine ştia replicile amândurora.

— Şi ce-ţi mai fac soţia şi copiii ăia frumoşi?

— Sunt bine. Sunt sigur că le este dor să te vadă.

— Nu prea mai au ce vedea. Micuţa Susie. Mai are ursuleţul pe care i l-am dat?

— E preferatul ei. Nu-l lasă niciodată de lângă ea.

— Să-i spui să nu renunţe la el niciodată. El reprezintă dragostea mea pentru ea. Să nu renunţe la el niciodată. Nu le-am fost o bunică bună. Ştiu asta. Dar m-ar ucide dacă ar renunţa vreodată la urs. M-ar ucide.

— Ştiu. Şi ştie şi ea. Cum ziceam, îl adoră.

Se ridică încet clătinându-se pe picioare, se duse la un sertar şi scoase o fotografie. Încleştă bucata de carton cu degetele ei răsucite înainte să i-o înmâneze.

— Ia-o, îi spuse. O meriţi.

El îi trase uşor fotografia din mâini şi o ridică să o privească. Era aceeaşi fotografie pe care o văzuseră Judd Bingham, Bob Cole şi Lou Cincetti înainte să moară. Carter Gray privise şi el acea imagine înainte ca explozia să-l trimită pe lumea cealaltă.

Finn trasă cu degetul arătător linia delicată a obrazului lui Rayfield Solomon. Într-o clipită, trecutul îi reveni în minte: despărţirea, vestea morţii tatălui său, ştergerea trecutului şi crearea meticuloasă a unuia nou, iar, de-a lungul anilor, mărturisirile devastatoare ale unei soţii şi mame care-i povesteşte fiului său ce se întâmplase.

— Şi acum, Roger Simpson, zise ea.

— Da. Ultimul, replică Finn cu o umbră de uşurare în voce.

Îi luase ani întregi să-i găsească pe Bingham, Cincetti şi

Cole. Dar, în cele din urmă, reuşise să-i localizeze pe toţi şi atunci începuseră crimele, cu câteva luni în urmă. Ştia unde locuiesc Gray şi senatorul Roger Simpson de pe vremea când erau figuri publice. Dar erau, în acelaşi timp, ţinte mai greu de atins. Ţintise mai întâi punctele mai slabe. Asta crea posibilitatea ca Gray şi Simpson să fie avertizaţi, dar el luase şi asta în calcul. Iar când Gray părăsise guvernul, îi lăsase în urmă şi pe majoritatea celor care-l păzeau. Şi chiar avertizat fiind, Finn tot reuşise să-l omoare. Simpson era următorul la rând. Şi senatorii erau păziţi, dar Finn era încrezător că în cele din urmă avea să ajungă la el.

Când Finn se gândea la viaţa pe care o avea acum – ca parte a unei familii de cinci membri, într-o suburbie destul de banală din Virginia, alături de un câine drăguţ, lecţii de muzică, meciuri de fotbal, partide de baschet şi competiţii de înot – şi o compara cu viaţa pe care o dusese în copilărie, juxtapunerea avea un efect aproape apocaliptic asupra lui. De aceea, rareori medita la aceste două lucruri împreună. De aceea era el Harry Finn, Regele Compartimentalizării. Putea să construiască ziduri în mintea sa pe care nimic nu le-ar fi putut străpunge.

Apoi mama lui continuă:

— Hai să-ţi spun o poveste, Harry.

Harry se lăsă în scaun şi ascultă, deşi o mai auzise înainte – de fapt, acum ar fi putut să o spună la fel de bine ca şi ea. Şi totuşi, o ascultă vorbind, în colajul său de cuvinte, discordant şi lipsit de coerenţă, care reuşea încă să radieze o putere viscerală; amintirile sale conturau un caz grăitor pe care doar adevărul l-ar fi putut naşte. Era în acelaşi timp minunată şi înspăimântătoare, abilitatea ei de a evoca o lume, din urmă cu decenii, cu atâta forţă, încât părea să umple camera cu durerea agonizantă din jurul unui rug în flăcări. Iar când ea avea să termine şi energia să i se istovească, el avea să o sărute de rămas-bun şi să-şi continue călătoria, o călătorie pe care o ducea mai departe pentru ea. Şi poate că şi pentru el.

Capitolul 29

— Calmează-te, Caleb, zise Stone. Şi spune-mi exact ce s-a întâmplat. Stone trăsese la marginea drumului spre Maine când primi telefonul disperat al lui Caleb. Timp de zece minute ascultă relatarea pe care prietenul său i-o făcu dintr-o răsuflare despre întâlnirea sa cu Jerry Bagger.

— Caleb, eşti sigur că nu ştia că minţi? Sigur-sigur?

— Am fost bun, Oliver, ai fi fost mândru de mine. Mi-a dat cartea de vizită. Mi-a zis să-l sun dacă mai am şi alte informaţii. Mi-a oferit o sumă de cinci cifre. Caleb se opri. Şi am aflat că numele ei adevărat e Annabelle Conroy.

— Să nu mai spui asta cuiva!

— Ce vrei să fac acum?

— Nimic. Să nu-l contactezi pe Bagger. Te sun eu mai târziu.

Stone închise, apoi îl sună pe Reuben, în Atlantic City, transmiţându-i ce-i spusese Caleb.

— Ei bine, informaţia ta a fost corectă, Reuben, Bagger *e* în D.C.

— Să sperăm că tipa asta, Angie, îmi va da şi mai multe informaţii diseară. Apropo, tu unde eşti, Oliver?

— În drum spre Maine.

— Maine? Acolo e ea?

— Da.

— De ce tocmai în Maine?

— Să zicem doar că prietena noastră avea ceva treburi neterminate acolo.

— Legate de Bagger ăsta?

— Da.

Stone lăsă telefonul şi îşi continuă drumul. Maşina lui Caleb, deşi veche şi ruginită, se comportase destul de bine, însă nu reuşise nicicum s-o facă să meargă cu mai mult de nouăzeci şi şase de kilometri la oră. Câteva ore mai târziu, după ce întunericul se instalase bine, Stone trecu din New Hampshire în Maine. Verificând harta, ieşi de pe autostradă

şi se îndreptă spre est, spre Oceanul Atlantic. Douăzeci de minute mai târziu, încetini, trecând prin centrul zonei unde locuia Annabelle. Era pitoresc şi plin de magazine unde se găsea orice, de la articole pentru turişti la echipament nautic, cum ofereau multe dintre oraşele de coastă din New England. Acum însă era extrasezon şi majoritatea vizitatorilor plecaseră de mult, nedorind să îndure iarna din Maine care se apropia.

Stone găsi pensiunea unde era cazată Annabelle, trase maşina în parcarea micuţă, îşi luă raniţa şi intră.

Îl aştepta în salon, stând în picioare în faţa focului care pâlpâia plăcut în spatele său. Uşile şi podelele de aici scârţâiau; se simţea un miros de cină recent servită, amestecat cu cel al lemnului vechi de secole şi asprimea aerului sărat al oceanului.

— L-am rugat pe proprietar să ne păstreze ceva de mâncare, zise Annabelle.

Mâncară în sufrageria mică, iar Stone, flămând, înfulecă ciorba de fructe de mare, feliile groase de pâine cu unt şi codul crocant, în timp ce Annabelle abia dacă gustase ceva.

După masă, el zise:

— Unde putem vorbi?

— Ţi-am rezervat o cameră lângă a mea.

— Hm, sunt cam la strâmtoare cu banii acum.

— Oliver, nici nu pomeni de aşa ceva. Te rog frumos.

Annabelle luă un ibric de cafea şi două ceşti din bucătărie şi-l conduse sus, mai întâi în camera lui, ca să-şi lase mica geantă, apoi în a sa, care avea un salon lângă dormitor. În şemineu trosnea focul. Se aşezară şi băură cafeaua fierbinte.

Annabelle căută în geantă, scoase o carte de identitate, un card de credit şi un teanc de bani şi i le aruncă lui Stone. Cartea de identitate avea poza lui pe ea şi alte date din care reieşea că era cetăţean al Districtului Columbia.

— Mi-a făcut-o la repezeală un tip pe care l-am găsit. Am folosit o fotografie de-ale tale pe care o aveam la mine. Cardul de credit e valabil.

— Mulţumesc, dar de ce ai făcut-o?

— Încă o dată, nici să nu pomenim de asta.

Annabelle privea ţintă flăcările în timp ce Stone o studia, gândindu-se dacă să-i spună sau nu.

— Annabelle, pune ceaşca jos.

— Poftim?

— Am ceva să-ţi spun şi nu vreau să verşi cafeaua fierbinte.

O vagă expresie de frică îi străbătu trăsăturile în timp ce aşează încet ceaşca.

— Reuben? Milton? Fir-ar să fie, ţi-am spus să nu-i trimiţi în Atlantic City!

— N-au păţit nimic. E ceva în legătură cu Caleb, dar nici el nu a păţit nimic. A avut însă un vizitator neaşteptat astăzi la bibliotecă.

Annabelle păru să privească prin el când zise:

— Jerry?

Stone încuviinţă din cap.

— Caleb se pare că şi-a jucat bine rolul. Bagger i-a oferit o grămadă de bani pentru informaţii despre tine.

— Cum de a ştiut să meargă la bibliotecă?

— A aflat că ai fost măritată cu DeHaven. Era într-un registru public, şi astăzi o asemenea informaţie e uşor de obţinut de pe internet dacă ştii unde să cauţi.

Annabelle se sprijini cu spatele de spătarul canapelei micuţe.

— Ar fi trebuit să-mi urmez planul de ieşire. Dumnezeule, cât pot să fiu de proastă!

— Nu, eşti doar om. Ai mers să aduci un omagiu bărbatului cu care ai fost măritată şi la care ai ţinut. E normal.

— Nu şi când l-ai jecmănit de patruzeci de milioane de dolari pe un criminal dement ca Jerry Bagger. În cazul ăsta e pur şi simplu o prostie, adăugă ea cu amărăciune.

— Bine, dar nu ai plecat pe insula despre care vorbeai, partenerul tău a dat-o în bară, iar Bagger e pe urmele tale şi a micşorat în mod decisiv distanţa dintre voi. Asta e situaţia cu care trebuie să te confrunţi. Nu poţi fugi acum, pentru că, oricât de bine ai face-o, vei lăsa o urmă

oarecare. Iar el e prea aproape ca să n-o observe. Dacă pleci pe insula ta, singura garanţie pe care o ai e că, atunci când Bagger se va înfiinţa la uşa ta, vei fi singură când te va ucide.

— Mulţumesc, Oliver. Asta chiar m-a făcut să mă simt mult mai bine.

— Ar trebui. Pentru că aici ai oameni dispuşi să-şi rişte viaţa ca să te ajute.

Expresia i se îmblânzi.

— Ştiu asta. Nu aşa am vrut să sune.

Stone privi spre fereastră.

— E un orăşel tare adormit. E greu de crezut că cineva ar putea fi omorât aici. Unde s-a întâmplat?

— Undeva la periferie. Plănuiam să merg acolo mâine-dimineaţă.

— Vrei să discutăm despre asta acum, seara?

— Ai condus mult şi trebuie să fii obosit. Şi nu, nu vreau să vorbesc despre asta acum. Dacă mă voi confrunta cu situaţia mâine, trebuie să dorm. Noapte bună!

Stone văzu uşa dormitorului ei închizându-se, apoi se ridică şi se îndreptă spre camera sa, nesigur de ce avea să aducă dimineaţa.

Capitolul 30

Reuben sparse mai mult de o sută de dolari pentru băuturile şi cina cu Angie, dar se gândi că fusese o investiţie profitabilă, deoarece află nişte lucruri interesante. Cei doi tipi care sfârşiseră în spital şi cel care dispăruse îl nemulţumiseră în mod evident pe şeful lor, Jerry Bagger. Din ce motiv, Angie nu ştia exact, dar se pare că era vorba despre bani. Din păcate, Angie nu ştia nici de ce plecase Bagger la Washington, doar că totul se petrecuse pe neaşteptate.

„Te cred şi eu“, se gândi Reuben.

După al treilea pahar de „Dark and Stormy“, un amestec de rom şi bere de ghimber din care Reuben încercă o înghiţitură şi aproape îi veni să verse, Angie zise:

— Se întâmplă chestii ciudate pe-aici în ultima vreme. Am un amic care lucrează la contabilitatea cazinoului. Mi-a spus că a primit instrucţiuni stricte să facă tot posibilul să întârzie o verificare a registrelor cazinoului de către Comisia de Control.

— Tipul ăsta, Bagger, are probleme cu banii?

Ea scutură din cap.

— Nu văd cum ar putea. Cazinoul Pompei e ca şi Imprimeria Naţională. E o mină de aur, iar domnul Bagger e cel mai deştept administrator din oraş – strâns la pungă – şi ştie cum să facă un ban.

— Ceva trebuie să se fi întâmplat totuşi, insistă Reuben. Poate că tipii care au luat bătaie şi cel care a dispărut au dat-o în bară cu banii cazinoului. Poate că îl storceau de bani. Bagger a aflat şi a luat biciul din cui.

— Domnul Bagger nu e prost. În zilele astea nu mai rupi genunchii oamenilor; asmuţi poliţaii sau avocaţii pe escroci. Deci, aici trebuie să se fi întâmplat ceva foarte important, iar el a luat-o ca pe-o ofensă personală.

— Poliţia nu investighează cazul?

Ea păru neîncrezătoare.

— Domnul Bagger ştie pe cine să ungă. Şi ştii tu câţi bani aduce Pompei statului New Jersey din impozite?

Reuben încuviinţă gânditor.

— Probabil i-a plătit pe cei doi din spital. Iar celălalt tip n-o să ciripească nimic la poliţie.

— Morţii nu vorbesc, ai dreptate. Angie veni mai aproape de Reuben pe bancheta separeului unde erau aşezaţi. Îi mângâie coapsa cu mâna şi apoi o lăsă să se odihnească acolo. Dar destul cu discuţiile de afaceri, spune-mi ceva despre tine. Ai jucat cumva fotbal profesionist? Eşti foarte masiv. Îl strânse de picior şi se sprijini de el.

— Puţin, în facultate. Am fost de vreo două ori în Vietnam. Câteva medalii, câteva bucăţi de şrapnel.

— Serios? Unde? Aici? Îl împunse jucăuşă cu degetul în piept.

— Să zicem doar că n-o să mai am copii pe viitor. Lui Reuben nu-i venea să creadă că-i spunea o astfel de minciună unei femei care voia în mod evident să se culce cu el, dar îl preocupau alte lucruri momentan.

Angie rămase cu gura căscată de uimire.

— Nota, vă rog, îi strigă Reuben chelnerului când trecu pe lângă ei.

Capitolul 31

În vreme ce Reuben o dezamăgea pe Angie, Milton încerca un nou sistem despre care citise la jocul de zaruri. Deocamdată nu-i mergea atât de bine pe cât ar fi vrut. Ce-i drept, câştigase opt mii de dolari destul de repede; el avea însă standarde mai înalte decât majoritatea oamenilor. Totuşi, ceilalţi jucători se adunaseră în jurul mesei şi-i spuneau că e cel mai tare, tatăl lor. Mai mult de doisprezece dintre aceştia pariau după exemplul său, sperând cu disperare că el avea să-i conducă pe toţi spre mari bogăţii sau măcar le va permite să recupereze o parte din banii pe care îi pierduseră până acum în favoarea lui Jerry Bagger.

Femei cu sânii gata să se reverse din maieurile fără bretele sorbeau cocteiluri şi se înghesuiau în jurul său, împungându-l cu pieptul în umeri şi stropindu-l cu băutură pe cămaşă. Pe deasupra, îl sâcâiau cu întrebări prosteşti despre tehnica sa. Milton nu ştia că sunt angajate ale cazinoului, a căror treabă era să distragă concentrarea jucătorilor norocoşi, sperând să le strice astfel şi jocul. Dar asta nu avea nici o importanţă. Era nevoie de mai mult decât câteva perechi de sâni gonflabili şi întrebări stupide pentru ca Milton Farb să-şi piardă puterea de concentrare.

Cei doi crupieri şi responsabilul cu strânsul zarurilor urmăreau atent acţiunea, ţinând evidenţa pădurilor şi supraveghind tot ce se întâmpla în jur, inclusiv pe cei care stăteau lângă balustradă şi pe cei dornici să intre în joc. Momentan, nu prea mai era loc la masa de joc, dar, dacă cineva reuşea să atragă atenţia crupierului şi avea destule jetoane, putea să intre. Iar asta era o masă la care toată lumea voia să joace.

Pit managerul stătea impasibil în spate, observând tot ce se întâmpla. El reprezenta cea mai înaltă instanţă în cazul în care erau probleme, şi era treaba lui să se ocupe întotdeauna de bunul mers al cazinoului, dând în acelaşi

timp iluzia că era corect cu jucătorii. Lumea cazinourilor nu e pentru cei simţitori din fire, iar singurul zeu la care se închină e banul. La sfârşitul zilei, cazinoul trebuia să păstreze mai mulţi bani decât plătea. Acest şef însă era îngrijorat, deoarece avea destulă experienţă ca să recunoască un jucător cu adevărat prolific atunci când îl vedea. Cazinoul avea să şi-o ia serios; avea el un presentiment.

Masa stabilise un pariu minim de cincizeci de dolari şi unul maxim de zece mii, iar Milton avansa pariurile cu o precizie chirurgicală. Îşi dăduse de mult seama de toate probabilităţile statistice, şi acum îşi punea cunoştinţele în practică. Nimerise un şapte la prima încercare, singura dată când acel număr ar fi putut fi norocos. Câştigase cinci sute de dolari la acea aruncare, cu un pariu iniţial agresiv, şi nu se mai uitase înapoi. Întorcea în favoarea sa pariurile *odds,* folosind mai întâi combinaţiile de cinci, şase şi opt, apoi de nouă şi cinci, şi cele mai profitabile, dar mai puţin probabile, zece şi patru, cu fineţea unui maestru cu zeci de ani vechime. Nimerise un patru improbabil de două ori şi câte un opt şi un zece la fel de improbabile. Făcuse de şase ori punctele scontate la aruncare, iar presiunea se acumula.

În cele din urmă, pit managerul, neliniştit, ordonă schimbarea personalului de la masă. Crupierii şi responsabilul cu adunarea zarurilor fură mai mult decât uşor nemulţumiţi, iar expresia lor acră arăta acest lucru. Angajaţii primeau bacşişuri la finalul rundei când un jucător câştiga în stil mare, aşa că oamenii ăştia nu aveau să vadă nici un ban din câştigurile lui Milton. Ordinul pit managerului era însă lege. Luase hotărârea pentru a-l potoli pe Milton şi pe cei de la masă. Dar o asemenea mişcare, deşi permisă de reguli, era întotdeauna antipatică, şi urlete de protest se înălţară din jurul mesei.

Doi agenţi de securitate se apropiară frumuşel de masă după ce pit managerul îi chemase. Văzând siluetele masive care se apropiau, mulţimea se calmă rapid.

Însă planul pit managerului nu funcţionă, deoarece Milton nimeri totalul de încă trei ori pe parcursul unui şir de pariuri

complicate. Câştigase peste douăzeci şi cinci de mii. Dacă nu dădea cumva cu zarurile jos de pe masă, crupierul nu putea să le schimbe, aşa că îngrijoratul şef nu mai avea la dispoziţie multe şmecherii. Stătu doar deoparte şi privi cum Milton continua să sece de bani cazinoul Pompei.

O tăcere plină de uimire se aşternu peste cei de la masă când Milton parie cinci sute de dolari că va nimeri un total de trei, o combinaţie rară. Când zarurile arătară unu şi doi, încasă un câştig cu şanse de cincisprezece la unu, transformând cei cinci sute de dolari în şapte mii cinci sute. Avea acum treizeci şi cinci de mii de dolari în total.

Pit managerul, transpirat tot, fu nevoit să-şi joace ultima carte, făcându-i un semn discret cu capul unui angajat sub acoperire al cazinoului care juca la masă. Bărbatul plasă imediat un pariu pe numărul şapte. Asta, de fapt, însemna că pariază împotriva lui Milton, deoarece, dacă nimerea şapte sau „zaruri“, se termina cu ascensiunea sa fulminantă şi toate sumele pariate erau pierdute. În lumea jocurilor de noroc, se credea că pariatul împotriva unui jucător norocos genera karma negativă, storcând energia de la masă şi făcându-l pe acesta să-şi piardă norocul. Mulţimea începu de îndată să mormăie la tipul sub acoperire care pariase „zaruri”. Unul dintre oamenii de pe margine îi dădu chiar un ghiont, dar paza interveni şi potoli minirăscoala.

Milton nu-şi dădu seama de încercarea evidentă a cazinoului de a-l deturna de pe traiectorie. În timp ce mulţimea îl privea uimită, el plasă calm jetoane în valoare de o mie de dolari pe *boxcars* sau combinaţia de şase cu şase. Aceasta, alături de pariul *snake eyes,* era cea mai agresivă mişcare pe care o puteai face la masa de zaruri, deoarece puteai câştiga cu o cotă de treizeci la unu. Totuşi, fiindcă era un pariu unic, dacă nu scotea un şase dublu la următoarea aruncare, Milton pierdea banii. Astfel, să pariezi o mie de parai pe combinaţia *boxcars* era considerată o nebunie.

La masă domnea o tăcere absolută. Nu era un centimetru liber în jurul mesei, iar privitorii se aşezaseră şi câte şase în

spatele fiecărui jucător, chinuindu-se să vadă acţiunea. Nici o veste nu se răspândea mai repede prin cazinou decât cea despre un jucător de zaruri norocos şi cu un succes uriaş.

Milton îi aruncă o privire pit managerului.

— Tu te simţi norocos? Eu da.

Înainte ca omul, surprins, să poată răspunde, Milton dădu drumul zarurilor. Cele două cuburi se rostogoliră pe pâslă, ocolind frumos toate fişicurile de jetoane de pe masă şi lovindu-se de marginea din capătul opus.

Urmă un moment de calm intens, apoi un ţipăt colectiv ce străbătu tot cazinoul erupse când zarurile se opriră la combinaţia de dublu şase. Milton Farb tocmai câştigase treizeci de mii şi îşi dublase aproape câştigul la şaizeci şi cinci de mii. Tipul de lângă el striga de bucurie şi-l bătea pe spate. Următoarele cuvinte din gura lui Milton făcură ca uralele să fie înlocuite cu un murmur de neîncredere.

— Vreau să-mi încasez banii, îi spuse el crupierului.

Marea de feţe din jurul mesei ar fi arătat mai potrivite la o înmormântare sau la locul unui accident aviatic.

— Continuă, ţipă careva. Eşti pe val. Continuă.

— Aşa reuşesc şi eu să plătesc copiilor taxa la facultate, strigă altul.

Milton contracară:

— Sunt mai mult deştept decât norocos. Ştiu când să mă opresc.

Adevărul ăsta nu e niciodată bine primit într-un cazinou.

— Du-te dracului! exclamă un bărbat masiv îndreptându-se spre Milton şi punându-i o mână cărnoasă pe umăr. Dă-i mai departe cu zarurile alea, m-ai auzit, bulangiule? Toată seara am pierdut până când ai apărut tu. Dă-i mai departe, auzi tu?

— Te-a auzit, interveni o voce în vreme ce o mână mult mai mare se aşează pe umărul bărbatului, smucindu-l înapoi.

— Ce mama dracu’, scuipă el, întorcându-se cu pumnii strânşi. Dădu cu ochii de faţa uriaşului de Reuben Rhodes care apucase băţul de pe masă şi-l ţinea ridicat.

Reuben zise:

— Omul a terminat de jucat, aşa că-ţi sugerez să-l laşi să-

şi ia jetoanele şi să-şi vadă de drum, înainte să iau băţul ăsta şi să ţi-l îndes în fundul ăla gras.

Capitolul 32

Mai târziu, la un pahar într-un bar, Reuben îl muştruluia pe Milton.

— Fir-ar să fie, mai întâi blackjack, acum zaruri. Ţi-am spus să te amesteci prin mulţime, nu să ieşi în evidenţă. Ne îngreunezi treaba dacă te transformi într-un prădător de cazinouri.

Milton părea spăsit.

— Îmi pare rău, Reuben, ai dreptate, sigur. Cred că m-a luat valul. N-o să se mai întâmple.

— Şi cum ai de gând să-ţi încasezi banii fără să le spui cine eşti? Când câştigi în stil mare într-un cazinou, trebuie să completezi declaraţii de impozite cu numele tău, adresa şi numărul de asigurare socială. Vrei ca Bagger să aibă astfel de informaţii?

— Am citit despre condiţia asta. Voi folosi o carte de identitate falsă. N-o să-şi dea seama.

— Dar dacă verifică actele printr-o bază de date?

— Cartea de identitate arată că sunt cetăţean al Marii Britanii; Statele Unite nu-mi pot impune să plătesc impozite. Şi mă îndoiesc că locul ăsta ar avea legături cu vreo bază de date din Anglia.

Suficient de înmuiat, Reuben îi explică lui Milton ce aflase de la Angie.

— Deci, dacă am putea să punem crimele astea în cârca lui Bagger, Susan va scăpa cu faţa curată, zise Milton.

— Uşor de zis, greu de făcut. Un tip ca Bagger ştie cum să-şi acopere urmele.

— Ei bine, poate că aş putea începe să le descopăr.

— Cum?

— Oliver ne-a spus despre tipul ăsta, Anthony Wallace. Bagger a aflat despre el şi aproape că l-a ucis. Ei, *cum* a aflat despre el?

— Nu ştiu.

— Ştiu că e târziu, dar sună-i totuşi pe Oliver şi Susan.

Roag-o să-ţi spună tot ce poate despre Wallace. Unde stătea, ce făcea, chestii de genul ăsta.

Reuben sună şi apoi se întoarse la prietenul său.

— Oliver a trezit-o şi a întrebat-o. Wallace stătea în hotelul de vizavi de Pompei. Folosea un pseudonim, Robby Thomas, din Michigan. Un metru şaptezeci şi doi, subţire, păr negru, genul de băiat frumuşel. Stătea într-o cameră care avea vedere directă spre biroul lui Bagger.

— Asta aveam nevoie să ştiu. Milton se ridică.

— Unde mergi? îl întrebă Reuben.

— Vizavi. Sunt şanse mari ca Bagger să-şi fi dat seama că Wallace îl spionează. În cazul ăsta s-ar fi dus să verifice. Deci, asta am să fac şi eu.

— Cum?

— Nu m-am învârtit în preajma lui Susan degeaba. Aşteaptă numai.

Mintea ageră a lui Milton puse la cale detaliile pe drumul spre hotelul de vizavi.

Ajuns la recepţie, zise:

— Îl caut pe domnul Robert Thomas. Îşi spune Robby de obicei. Ar trebui să fie cazat aici. Aţi putea să-l sunaţi în cameră?

După o verificare rapidă pe calculator, recepţionerul clătină din cap.

— Nu avem nici un oaspete cu acest nume.

Milton păru confuz.

— Foarte ciudat. El şi cu fiul meu au fost colegi la Michigan. Plănuiserăm să luăm cina împreună.

— Îmi pare rău, domnule.

— Se poate să fi înţeles greşit data? Secretara mea a aranjat întâlnirea şi a mai făcut ea prostii din astea în trecut. M-aş simţi groaznic să-l las cu ochii-n soare.

Recepţionerul apăsă câteva taste.

— Am avut pe cineva cazat cu numele de Robert Thomas, din Michigan, dar cu ceva timp în urmă.

— Dumnezeule, o concediez pe secretară cum mă întorc acasă. Mă întreb de ce nu m-o fi sunat Robby.

— Cine i-a dat datele dumneavoastră de contact?

Milton scoase un oftat.

— Secretara mea! Idioata! Data greşită, numărul de telefon probabil la fel, dacă s-o fi deranjat să i-l dea totuşi.

Recepţionerul îl privi cu înţelegere.

— Păi sper că Robby s-a distrat cât a stat aici.

Recepţionerul aruncă o privire la monitor.

— Registrul arată că a cerut un masaj. Aşa că, dacă aţi ratat cina, măcar s-a relaxat.

Milton râse.

— Mamă, un masaj, n-am mai fost la masaj de ani de zile.

— Avem nişte angajaţi foarte pricepuţi.

— Trebuie să fii cazat la hotel?

— A, nu, pot să vă fac o programare chiar acum dacă doriţi.

— Ştiţi ce, daţi-mi aceeaşi maseuză la care a fost Robby. Aşa am putea să povestim despre Robby. E un om remarcabil şi sunt sigur că maseuza îşi aminteşte de el.

Recepţionerul zâmbi.

— Desigur, domnule. O să dau un telefon.

Recepţionerul sună la spa, vorbi câteva minute, apoi faţa i se înnoură.

— A, da, nu mi-am dat seama că era vorba despre ea. Bine, te sun înapoi.

Închise şi se întoarse înspre Milton.

— Mă tem că nu puteţi să mergeţi la aceeaşi maseuză, domnule.

— A, nu mai lucrează aici?

— Nu e vorba despre asta. Recepţionerul coborî vocea. Ei bine, a murit.

— Doamne fereşte! Accident?

— Mă tem că nu v-aş putea spune, domnule.

— Vă înţeleg perfect. Cât de trist. Era tânără?

— Da. Şi Cindy era şi o persoană tare de treabă.

— Ce să zic… E îngrozitor.

— Aţi vrea totuşi un masaj la altcineva? Avem un loc liber pentru dumneavoastră chiar acum.

— Da, da, cred că da. Cindy ziceaţi că o chema?

— Exact. Cindy Johnson.

— Va trebui să-i spun lui Robby.

O oră mai târziu, lui Milton i se făcuse deja un masaj viguros de către o femeie foarte entuziastă, pe nume Helen. Totuşi, când el menţionă, ca din întâmplare, chestiunea morţii lui Cindy, aceasta se întunecă.

— A fost îngrozitor. O chestie de genul astăzi eşti, mâine nu mai eşti.

— Un accident, am auzit, zise Milton, aşezat în salon, învelit într-un halat şi sorbind dintr-o ceaşcă plină cu apă de izvor.

Helen pufni.

— Accident?

— Nu crezi că a fost asta?

— Nu zic nici aşa, nici aşa. Nici nu e treaba mea. Dar biata maică-sa e distrusă, asta e sigur.

— Mama ei? Biata femeie. A trebuit să vină în oraş ca să identifice cadavrul?

— Cum? Nu, Dolores locuieşte chiar aici. Lucrează la o masă de zaruri la Pompei.

— Vai de mine, de-acolo vin.

— Lumea e mică, aprecie Helen.

— Săraca doamnă Johnson, continuă Milton. Să-ţi pierzi aşa fiica!

— Ştiu. Acum e doamna Radnor, s-a recăsătorit. Lui Cin îi plăcea de tatăl ei vitreg, zicea ea.

Milton îşi termină apa.

— Ei bine, mulţumesc pentru masajul excelent. Mă simt ca nou.

— Oricând, domnule, oricând.

Capitolul 33

Întors la Pompei, Milton îl puse pe Reuben la curent cu descoperirile pe care le făcuse.

Prietenul său păru impresionat.

— La naiba, Milton, *chiar* te-ai molipsit de la Susan.

După ce plasară câteva bancnote de douăzeci de dolari în mâinile potrivite, cei doi primiră indicaţii către masa lui Dolores Radnor. Milton parie pe unul dintre jucătorii pe val, în timp ce o măsura din priviri pe femeie. Era slabă, cu faţa ridată şi cu un aer de tristeţe perpetuă. După o oră, femeia luă o pauză, iar Milton o urmă la o masă din afara zonei barului, unde aceasta sorbea dintr-o ceaşcă de cafea, ţinând în mâna liberă o ţigară neaprinsă.

Milton zise:

— Doamna Radnor?

Tresărind, femeia îl privi precaută.

— De unde ştii cum mă cheamă? E vreo problemă?

— Mă simt oarecum stânjenit, începu Milton, în timp ce Dolores îl privea aşteptând. Am trecut prin oraş cu câteva luni în urmă şi fiica dumneavoastră mi-a făcut cel mai bun masaj din viaţa mea.

Buzele femeii începură să tremure.

— Cindy a mea era tare pricepută la masaje. A făcut şcoală pentru asta, avea şi diplomă.

— Ştiu, ştiu. Era minunată. Şi i-am promis că data viitoare când aveam să vin în oraş, am s-o caut. Vin de la hotel şi mi-au spus ce s-a întâmplat. Au fost drăguţi că mi-au dat numele dumneavoastră şi mi-au spus unde lucraţi.

— De ce v-a interesat? întrebă ea, deşi expresia sa era acum mai mult tristă decât suspicioasă.

— A fost atât de drăguţă cu mine, încât i-am promis că data viitoare când vin o să pun un pariu la zaruri pentru ea.

Dolores îl privi cu mai multă atenţie.

— Hei, nu eşti tu jucătorul care a ras totul la Masa 7? Am trecut şi eu pe-acolo într-o pauză, fiindcă toată lumea

vorbea despre asta.

— Chiar eu. Scoase portofelul. Şi am vrut să vă dau dumneavoastră partea lui Cindy.

— Domnule, nu trebuie să faceţi asta.

— Promisiunea e promisiune. Milton îi înmână douăzeci de bancnote de o sută de dolari.

— Dumnezeule! făcu Dolores.

Încercă să îi înapoieze lui Milton, dar acesta insistă până când îi băgă în buzunar.

— Faptul că dumneavoastră aţi venit şi mi-aţi dat atâţia bani e singurul lucru bun care mi s-a întâmplat de multă vreme. Izbucni dintr-odată în plâns.

Milton îi întinse nişte şerveţele din suportul de pe masă. Femeia îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul.

— Mulţumesc, zise.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Radnor?

— Poţi să-mi spui Dolores. Aţi făcut un lucru minunat.

— Helen de la spa mi-a spus că a murit într-un accident. Un accident de maşină?

Faţa femeii se încordă.

— Supradoză *accidentală* au zis. Asta e o tâmpenie. Cindy nu a luat droguri în viaţa ei. Aş fi ştiut, am luat şi eu la viaţa mea. Drogaţii se recunosc între ei, dar ea nu era aşa.

— Şi atunci de ce cred că din cauza asta a murit?

— Substanţele din corpul ei. Şi un recipient cu droguri lângă pat şi, gata, e o drogată. Dar eu o cunosc pe Cindy. A văzut ce mi-au făcut mie drogurile. Mi-am revenit în cele din urmă, am găsit o slujbă bună şi acum asta. Fetiţa mea nu mai e. Începu să lăcrimeze din nou.

— Încă o dată, îmi pare foarte rău.

Milton se duse să se întâlnească cu Reuben.

— Deci, Cindy îi face lui Tony Wallace, cunoscut şi ca Robby Thomas, un masaj, zise Milton. Wallace primeşte o bătaie soră cu moartea de la Bagger, iar Cindy moare din cauza unei supradoze accidentale, deşi se pare că nu consuma droguri.

— Nu poate fi o coincidenţă, observă Reuben.

— Cel mai probabil Bagger a ordonat să fie ucisă. Mai cercetez pe site-ul cazinoului. Poate găsesc o portiţă de care să mă folosesc.

Plecară fără să-l observe pe bărbatul în costum care-l văzuse pe Milton vorbind cu Dolores. Acesta comunică în staţie:

— S-ar putea să avem o mare problemă. Contactează-l pe domnul Bagger.

Capitolul 34

O misiune de recunoaştere şi penetrare de ultim moment era singurul motiv pentru care Harry Finn stătea la o coadă dimineaţa devreme, după ce se întorsese cu avionul în noaptea de dinainte, din vizita făcută mamei sale. În timp ce-l asculta pe bărbatul din faţa lui trăncănind, gândurile îi zburau înapoi, la mama sa firavă, dar atât de hotărâtă. Povestea pe care i-o spusese, cum o mai făcuse de sute de ori înainte, era despre Rayfield Solomon, tatăl lui Harry Finn. Solomon fusese un om de o curiozitate intelectuală neobosită şi de o integritate de nestrămutat. Muncise pentru ţara sa decenii la rând, construindu-şi o reputaţie nu doar ca patriot adevărat, ci şi ca om care putea rezolva probleme cu ideile sale, care vedea răspunsul când nimeni altcineva nu putea. Apoi, mai târziu în viaţă, se îndrăgostise de mama lui şi se căsătorise cu ea. După ce se născuse Finn lucrurile începuseră să se schimbe sau, mai exact, să se deterioreze.

După aceea tatăl său a murit, s-a sinucis, s-a pretins, într-un acces de vinovăţie. Dar mama lui Finn ştia mai bine.

— Erau toate nişte minciuni, îi spusese ea de nenumărate ori. Nimic nu era adevărat. Nici despre mine şi nici despre el. Au avut motivele lor să-l ucidă.

Finn cunoştea motivele, pentru că mama sa i le inoculase adânc în minte. Cariera lui Rayfield Solomon în slujba ţării sale fusese uitată, bunul său renume – mânjit. Însă nu ruşinea nemeritată o rănea atât de cumplit pe mama lui Finn, ci faptul că îl pierduse pe bărbatul iubit mult mai repede decât ar fi trebuit.

— Nu a meritat nimic din toate astea, îi spusese ea lui Finn. Şi acum cineva trebuie să plătească.

Finn îşi amintea că auzise pentru prima dată povestea asta când avea doar şapte ani, curând după moartea tatălui său. Îl bulversase atunci, insultându-i simţul justiţiei încă în dezvoltare. Şi astăzi încă îl uimea cât de nedrept şi de

complet putuseră să-l distrugă.

Se eliberă însă de aceste gânduri şi se concentră asupra a ceea ce avea de făcut. În mulţime, alături de el, se mai aflau trei membri ai echipei sale. Doi erau nişte studenţi pe care îi luase de la birou pentru un pic de aventură pe teren. A treia era o femeie aproape la fel de pricepută în domeniu ca şi el.

Cu ajutorul unor dispute şi jonglerii puseseră mâna pe câteva bilete VIP pentru un tur al Centrului pentru Vizitatori al Capitoliului, a cărui construcţie era aproape terminată. Complexul de 55 740 de metri pătraţi, pe trei niveluri, era amplasat în partea de est a Capitoliului, pe un teren mai jos decât acesta. Asta deoarece baza sa era mai mare decât cea a Capitoliului, iar proiectanţii nu voiseră să distragă atenţia de la construcţia istorică. Centrul pentru vizitatori includea cinematografe cu filme istorice, magazine de cadouri, restaurante, o sală festivă, spaţiu de expoziţie, un amfiteatru şi altele, inclusiv un foarte necesar spaţiu pentru întâlniri ale Camerei Reprezentanţilor şi Senatului. După deschidere, avea să găzduiască în fiecare an milioane de vizitatori din lumea întreagă. Şi, în concordanţă cu magnifica reputaţie a Washingtonului pentru eficienţă şi integritate, proiectul avea o întârziere de doar câţiva ani şi o depăşire de buget de doar câteva milioane de dolari.

Finn era foarte intrigat de două elemente: în primul rând, tunelul de legătură dintre centrul pentru vizitatori şi Capitoliu, şi în al doilea rând, un tunel de serviciu pentru camioanele de livrări. Livrarea pe care o plănuia el era una pe care nici un membru al Congresului nu şi-ar fi dorit-o.

Fiecare membru al echipei purta o cameră digitală la butonieră şi captau pe ascuns, byte după byte, imaginea subteranului. Tuneluri neterminate şi holuri coteau în direcţii imprevizibile, aşa că avea să le fie de mare folos mai târziu lui Finn şi oamenilor săi.

Finn îi puse câteva întrebări ghidului, destul de nevinovate în aparenţă. Dar, ca şi în cazul pescuitului la telefon, aceste întrebări erau formulate în mod subtil, ca să ofere informaţii pe care ghidul nu le-ar fi dezvăluit niciodată

cu bună ştiinţă. La un semnal, ceilalţi membri ai echipei lui Finn puseseră întrebări ajutătoare care scoaseră la iveală şi mai multe. Odată ce totul va fi pus cap la cap, ghidul turului le va fi dezvăluit, fără să bănuiască nimic, aproape suficiente informaţii ca să distrugă Capitoliul şi pe toţi cei aflaţi înăuntru.

„Eşti cel mai bun prieten al teroriştilor, fără ca măcar s-o ştii“, se gândi Finn la ghidul amabil.

Afară Finn studie Statuia Libertăţii, o lucrare în bronz care încorona domul Capitoliului. Era o imagine frumoasă, îşi zise el. Totuşi, nu ştia dacă oamenii care lucrau înăuntru meritau o asemenea pană la pălărie. După părerea lui, concepte ca libertate, adevăr şi onoare erau ultimul lucru la care se gândeau cei de acolo.

El şi echipa străbătură la pas cei aproape şaizeci de acri de teren care aparţineau de Capitoliu, adunând şi mai multe date folositoare. Se întâlniră toţi la un restaurant ordinar, gol, de pe Independence Avenue, pentru a analiza rezultatele şi a adăuga elemente noi asaltului plănuit asupra Capitoliului.

— Bănuiesc că membrilor Congresului le place să fie în siguranţă, observă unul dintre colegi. Pentru că operaţiunea pe care o punem noi la cale costă statul o sumă frumuşică.

— E doar o picătură pentru bugetul federal, replică femeia. Noi ne întoarcem la birou, Harry. Trebuie să mai încerc un „pescuit la telefon” pentru misiunea de la Pentagon.

— Voi puteţi să vă întoarceţi, zise Finn. Eu am altceva de făcut.

Îi lăsă la restaurant şi se îndreptă spre Clădirea Hart a Senatului, cel mai nou şi mai mare dintre cele trei complexe destinate confortului celor o sută de senatori ai Americii şi personalului lor imens. Finn era uimit că o sută de oameni nu-şi puteau limita operaţiunile într-un spaţiu mai mic de *o sută optzeci şi cinci de mii de metri pătraţi* pe care clădirile de birouri ale senatului, botezate Hart, Russell şi Dirksen îl ofereau împreună. La urma urmei asta însemna mai mult de 1 850 de metri pătraţi pe senator. Iar

politicienii continuau să ceară clădiri mai mari şi mai mulţi bani din taxe, cu care să le construiască.

Clădirea Hart a Senatului era amplasată la intersecţia Second Street şi Constitution şi fusese numită după Philip Aloysius Hart, un senator de Michigan care murise în 1976. Răposatul Hart, după cum spunea inscripţia de deasupra intrării principale a clădirii, „a fost un om de o integritate desăvârşită”.

„Respectivul s-ar simţi destul de singur în Capitoliu în ziua de azi“, se gândi Finn.

Se plimbă prin clădire, admirând atriumul principal, de douăzeci şi şapte de metri înălţime, şi atracţia sa principală, o sculptură *mobile-stabile,* intitulată *Munţi şi nori* şi realizată de celebrul Alexander Calder. Sculptorul venise în D.C. în 1976 pentru a face retuşurile finale la lucrare care era enormă – cel mai înalt vârf de munte atingea 15 metri înălţime – şi apoi murise brusc în aceeaşi noapte, după ce se întorsese la New York. Era o mărturie grăitoare a vechii zicale potrivit căreia „Washingtonul poate să-ţi afecteze mortal sănătatea”.

Deşi se aflau cincizeci de senatori în clădirea Hart, pe Finn nu-l interesa decât unul: Roger Simpson.

Securitatea clădirii, chiar şi după 11 septembrie, era de tot râsul. După ce treceai printr-un detector de metale, puteai să mergi cam unde voiai. Finn luă liftul până la etajul unde se afla biroul lui Simpson. N-aveai cum să-l ratezi. Steagul statului Alabama era amplasat la intrare. În timp ce aştepta lângă uşa de sticlă, Finn făcu câteva fotografii cu interiorul, folosindu-se de camera sa minusculă, concentrându-se pe tânăra recepţioneră. Luă aminte la toate detaliile de pe etaj şi se pregătea să plece, când uşa se deschise şi bărbatul ieşi, însoţit de un anturaj considerabil.

Roger Simpson era înalt, un metru nouăzeci şi patru, şi atletic, cu păr blond, presărat cu fire albe peste tot, şi aerul calm şi distant al unui om obişnuit să i se respecte spaţiul personal şi să i se urmeze ordinele.

Uşa liftului de la capătul holului se deschise şi din el ieşi o

blondă înaltă. Când o văzu, Simpson zâmbi şi înaintă, îmbrăţişând-o scurt. La rândul său, aceasta îl sărută pe obraz, gest care, în ochii lui Finn, era doar de faţadă, fără substanţă. Aceasta era doamna Simpson, fostă Miss Alabama, cu un MBA de la o universitate din Ivy League. Avea un CV neobişnuit pentru o primă-doamnă.

Finn îi observă pe cei doi bărbaţi de lângă Simpson. Aveau căşti în ureche şi purtau arme, posibil agenţi secreţi. Fără îndoială, Simpson îşi luase precauţii suplimentare, mai ales după ce trei foşti membri ai Triple Six şi Carter Gray muriseră. Planul lui Finn nu presupunea un atac direct asupra lui Simpson. Singura piesă care putea crea probleme era fotografia lui Rayfield Solomon. Simpson trebuia să ştie de ce i se sfârşea viaţa. Dar Finn avea să găsească o modalitate; întotdeauna găsea.

În linişte, părăsi clădirea.

Capitolul 35

Stone se trezi devreme, dar Annabelle era deja jos, bând un ceai fierbinte în faţa şemineului. O salută cu o înclinare a capului şi se uită să vadă dacă mai era cineva în jur.

— Suntem doar noi, zise ea fără introducere. Vrei să iei micul dejun?

Mâncară într-o cameră răcoroasă de lângă bucătărie. Annabelle abia dacă se uită la mâncare, în timp ce Stone îşi mestecă ouăle şi pâinea prăjită aruncându-i câte-o privire din când în când.

— Ai mai primit veşti de la Milton şi Reuben după ce te-au sunat? întrebă ea. Au mai aflat şi altceva?

— Nu încă, dar sunt sigur c-o să auzim în curând de ei.

De îndată ce-şi termină Stone ceaşca de cafea, Annabelle se ridică în picioare.

— Eşti gata?

— Mergem să vedem casa?

— Nu putem. Au dărâmat-o şi au ridicat un monstru în locul ei. Dar putem totuşi să vedem zona.

Obrajii îi erau roşii şi privirea pierdută. Stone se întrebă dacă nu cumva era bolnavă.

Parcă venind cu un răspuns la gândurile sale, ea zise:

— Sunt bine. Doar că n-am prea dormit.

O jumătate de oră mai târziu stăteau în faţa locului unde fusese ucisă mama lui Annabelle.

Annabelle zise:

— Aici e. Sau a fost, cel puţin. Casa mamei era doar o căbănuţă.

Casa de acum nu era mică. Era o potenţială candidată la coperta revistei *Architectural Digest,* o imensitate de o mie de metri pătraţi, cu ţiglă şi turete, chiar lângă ocean.

— Cu cât timp în urmă au dărâmat cabana? întrebă Stone.

— Acum şase ani. Nu mult după ce a fost ucisă. O vedere la ocean bate mereu o crimă brutală.

— Bine, deci cum vrei să procedăm? se interesă el.

— Propun să ne dăm drept tată şi fiică, fără supărare, în căutarea unui loc unde să stai la pensie. Găsim un agent imobiliar de pe-aici şi începem să punem întrebări.

Mai târziu în acea după-amiază, Annabelle şi Stone o urmau pe o femeie scundă, cu părul negru, scurt şi cu o siluetă ca un butoi de bere, în jurul unei case de vânzare spaţioase. Era la patru loturi mai încolo de locul unde mama lui Annabelle fusese împuşcată în cap prin amabilitatea lui Jerry Bagger.

— E adorabilă, tati, ciripi Annabelle în timp ce studiau locuinţa prost întreţinută. Nu înţeleg de ce n-a pus nimeni mâna pe ea.

— În primul rând, nu e tocmai mică. În al doilea, are, în mod evident, nevoie de reparaţii, zise Stone ferm.

— Haide, tati, făcu Annabelle. E chiar pe faleză. Cauţi de mult timp şi nu ai găsit nimic potrivit. Nu te-ai vedea petrecându-ţi anii de pensie aici? Uită-te numai ce privelişte.

El se întoarse către agentă.

— Casa de la capătul străzii, pe dreapta, e o frumuseţe şi într-o stare foarte bună. Ştiţi cumva dacă ar vrea să vândă?

— Familia MacIntosh? Nu, nu cred că vor s-o vândă.

Annabelle interveni.

— Familia MacIntosh? Numele nu-mi spune nimic. Dar ştiam o familie care a locuit acolo. Nu îi cunoşteam prea bine, ştiţi, printr-un prieten al unui prieten. Am fost în vizită la ei o dată; de asta căutăm ceva în zonă, de fapt. Îmi amintesc că era foarte frumos.

— Locuiesc aici de mult timp, vă mai amintiţi cum îi chema?

Annabelle se prefăcu că se gândeşte.

— Connor sau Conway. Nu, Conroy, exact Conroy.

— Nu cumva Tammy Conroy? întrebă agenta.

— Cred că da, da. Acum îmi amintesc. O femeie cu păr roşcat, înaltă, slabă.

Agenta păru tulburată.

— Tammy Conroy, Dumnezeule! Sunteţi sigură?

— De ce, s-a întâmplat ceva? întrebă Annabelle.

— Cât de bine o cunoşteaţi?

— Cum v-am spus, prin nişte prieteni. De ce?

— Ei bine, cred că tot o să aflaţi mai devreme sau mai târziu. Cu câţiva ani în urmă Tammy Conroy a fost ucisă într-o căbănuţă care se afla acolo unde e acum casa familiei MacIntosh.

— Ucisă! Annabelle îl apucă pe Stone de braţ.

— Ucisă, vreţi să spuneţi accidental? se interesă Stone.

— De fapt, nu, a fost, ei bine, asasinată. Femeia adăugă repede: Dar de-atunci nu s-a mai petrecut nici o crimă. E un loc foarte sigur.

— L-au prins pe făptaş? întrebă Annabelle.

Agenta păru şi mai stânjenită.

— De fapt, nu, nu l-au prins.

Stone zise:

— La naiba, ar putea să fie încă în libertate, aşteptând să ucidă din nou. Poate are o fixaţie în legătură cu cartierul ăsta. S-au văzut şi lucruri mai ciudate.

— Nu cred că e cazul, replică agenta. Înainte să se mute aici femeia care a fost omorâtă, locul era al unei văduve în vârstă. A murit de bătrâneţe, iar fiul său i-a vândut casa doamnei Conroy. De fapt, eu l-am reprezentat pe proprietar în tranzacţie.

— Poate că soţul ei a fost vinovatul, sugeră Annabelle. Adică, dacă era căsătorită. Sunt atâtea crime în familie. E îngrozitor!

— A existat *într-adevăr* un soţ, nu-mi amintesc numele lui acum. Dar cred că el plecase deja la vremea când ea a fost ucisă. Cel puţin poliţia nu l-a considerat suspect. Eu am crezut mereu că vreun străin trebuie s-o fi făcut. Tammy era retrasă. Nici nu cred că avea copii. Dar asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă şi, cum v-am mai spus, e o zonă foarte sigură. Şi acum n-aţi vrea să vedeţi interiorul casei?

După un tur rapid al casei, luară cartea de vizită a doamnei şi-i promiseră că o vor suna.

În maşină, Annabelle scoase o eşarfa din buzunar şi o mângâie uşor.

— Ce e aia?

— O eşarfă de la mama mea. Mi-a dat-o de ziua mea. A fost ultimul lucru pe care a apucat să mi-l mai dea.

— Îmi pare rău, Annabelle.

Ea se lăsă în scaun şi-şi închise ochii.

— Nici măcar nu am putut merge la înmormântare. Am auzit zvonuri cum că Bagger a fost implicat şi că tata a scăpat basma curată, ca de obicei. Ştiam că Bagger avea să supravegheze locul. Nu am fost niciodată la ea la mormânt.

— Şi crezi că tatăl tău a murit?

— Să zicem doar că, dacă ar fi să mi se împlinească visul, da.

În timp ce conducea de-a lungul străzii, lumina semaforului se schimbă şi Stone opri maşina.

Annabelle se uită din întâmplare la un bărbat înalt şi slab care ieşea dintr-un bar, iar faţa îi împietri.

Stone îi observă expresia şi o întrebă:

— Ce e?

— Bărbatul care a ieşit din barul de vizavi, şopti ea în timp ce el o privea.

Stone aruncă o privire în direcţia lui.

— Ce-i cu el?

— E tatăl meu, Paddy Conroy.

Capitolul 36

— Opreşte, Oliver, strigă Annabelle.

— Ce vrei să faci?

— Momentan, încerc din răsputeri să nu vomit. Îşi sprijini bărbia de bord, dar rămase cu ochii la tatăl său. Doamne, parc-aş vedea o fantomă.

Se lăsă uşor pe spate şi-şi şterse fruntea umedă de sudoare.

— Ce vrei să faci? o întrebă el din nou.

— Nu ştiu. Parcă mi-a stat mintea-n loc.

— Bine, o să decid eu. Îl urmărim. S-ar putea să ducă la ceva folositor.

— Ticălosul a lăsat-o pe mama să moară. Stone observă că Annabelle strângea mânerul scaunului cu atâta putere, încât degetele i se albiseră. Îi puse o mână liniştitoare pe umăr.

— Te înţeleg, Annabelle. Înţeleg foarte bine cum şi de ce oamenii trăiesc sau mor din motive nepotrivite. Şi ştiu că a fost un şoc pentru tine să afli că tatăl tău e în viaţă şi, mai mult, chiar aici. Dar trebuie să ne ţinem firea. Nu-mi vine să cred că prezenţa lui aici e o coincidenţă. Ţie?

Ea scutură din cap.

— Deci, o să-l urmărim, continuă el. Te crezi în stare? Sau vrei să te las la pensiune? Pot s-o fac şi singur.

— Nu, vreau să iau şi eu parte, zise ea aprigă. Apoi adăugă cu mai mult calm: Mă simt bine acum, Oliver. Mulţumesc. Îi strânse mâna recunoscătoare.

Îl priviră amândoi pe Paddy Conroy care se urca într-o rablă de camionetă parcată pe stradă.

Călătoria dură doar zece minute. În acest timp, se îndepărtaseră bine de centru şi intraseră în zona rurală. Când camioneta viră să intre pe nişte porţi de fier forjat, Annabelle îşi trase repede răsuflarea.

Stone aşteptă câteva momente, apoi intră şi el pe poarta cimitirului Mt. Holy. Câteva minute mai târziu se dădură jos

din maşină şi se furişară nevăzuţi spre un pâlc de copaci. Din ascunzătoarea lor, priviră cum Paddy îşi târâi picioarele până lângă o placă comemorativă. Scoase câteva flori din haina ponosită, îngenunche şi le aşeză pe pământ.

Îşi scoase pălăria, dând la iveală un păr cărunt şi des, îşi împreună mâinile şi păru să se roage. La un moment dat auziră un geamăt lung, răsunător, venind din direcţia sa. Băgă mâna în buzunar, scoase o batistă şi-şi şterse faţa.

— Mormântul mamei tale? întrebă Stone.

Ea încuviinţă scurt şi tăios.

— Cum ziceam, nu am venit niciodată să-l văd, dar m-am interesat unde se află.

— Pare că jeleşte.

— Ticălosul o face doar ca să nu se simtă atât de vinovat pentru ce a făcut. Nu s-a schimbat deloc.

— Oamenii chiar se mai schimbă, observă Stone.

— El nu, niciodată. Annabelle îl apucă de braţ când el plecă de lângă ea. Oliver, ce faci?

— Îţi testez teoria.

Înainte ca ea să-l poată opri, el ieşi din ascunzătoare şi se îndreptă spre Paddy. Stone încetini, dând impresia că citeşte pietrele comemorative înainte să se oprească la una aflată la două morminte distanţă de locul unde Paddy plângea în genunchi.

Stone începu pe un ton blând:

— N-am vrut să vă încalc intimitatea. N-am mai fost să văd mormântul mătuşii mele de câţiva ani. Am vrut să-i aduc un omagiu.

Paddy îşi înălţă privirea şi-şi şterse faţa lată cu o batistă.

— E un cimitir public, prietene.

Stone îngenunche în faţa plăcii pe care o alesese, dar cu coada ochiului îl observa pe Paddy.

— Cimitirele astea parcă te lasă fără puteri, nu vi se pare? reluă el pe un ton scăzut.

Paddy încuviinţă.

— E penitenţă, ştiţi, pentru cei vii. Şi un avertisment pentru noi toţi.

— Avertisment? Stone se întoarse să-l privească. Şi

atunci ştiu. Paddy Conroy era pe moarte. Se vedea după tenta cenuşie a feţei sale albe şi supte, după corpul uscăţiv şi mâinile tremurânde.

Paddy încuviinţă din cap.

— Uitaţi-vă la toate mormintele astea. Ridică o mână nesigură. Toţi aceşti morţi care aşteaptă ca Atotputernicul să se pogoare şi să le spună încotro se îndreaptă. Aşteaptă în pământ sau în Purgatoriu, depinde de credinţă. Aşteaptă ca Dumnezeu să se pogoare şi să le spună. Pentru eternitate.

— În rai sau în iad, zise şi Stone, încuviinţând din cap.

— Vă plac jocurile de noroc?

Stone scutură din cap.

— Eu mi-am petrecut întreaga viaţă pariind pe diverse lucruri. Dar, dacă v-ar plăcea totuşi jocurile de noroc, câte credeţi că pot fi câştigătoare şi câte nu?

— Să sperăm că cele câştigătoare sunt mai numeroase decât cele necâştigătoare.

— V-aţi pierde toţi banii, să ştiţi.

— Mai mulţi oameni răi decât buni, nu-i aşa?

— Eu, de exemplu. Chiar aş putea de pe-acum să-mi aleg un loc frumos şi însorit sub talpa iadului. Nici o îndoială unde merge băiatu'.

— Aveţi regrete?

— Regrete? Domnule, dacă regretele ar fi dolari, eu aş fi domnul Bill Gates. Paddy se aplecă şi sărută piatra. Adio, draga mea Tammy. Să te odihneşti în pace. Se ridică în picioare un pic nesigur şi-şi puse pălăria. Se întoarse către Stone: Doamna de aici, ea va merge în rai. Ştiţi de ce?

Stone scutură din cap.

— Pentru că e o sfântă. E o sfântă pentru că l-a îndurat pe unu' ca mine. Şi numa' pentru asta, în Ziua Judecăţii, Sfântul Petru o va primi cu braţele deschise. De-aş fi acolo s-o pot vedea!

Capitolul 37

Era dimineaţă devreme. Jerry Bagger se afla în apartamentul său, într-un hotel de fiţe, gândindu-se serios că ar trebui să mărească tariful camerelor de la Pompei. Pentru el, priveliştea Casei Albe nu făcea o mie de dolari pe noapte. Pe când admira el casa preşedintelui de la fereastră, un membru al echipei sale de securitate, Mike, intră în cameră.

— Am primit un telefon de la cazinou aseară târziu, dar n-am vrut să vă trezim. Un tip vorbea cu Dolores.

Bagger se întoarse.

— *Despre ce* vorbeau?

— Din ce a auzit omul nostru, au menţionat numele fetei de câteva ori.

— Draga de Cindy, făcu Bagger domol. Mă gândesc că Dolores încă îşi regretă fata. Cine e tipul? Poliţai? Federal?

— Acuma verificăm. Şi mai are un tip cu el. L-am pus sub urmărire. Stau la o speluncă, undeva pe Boardwalk.

— Păi, verificaţi mai repede.

— Şi dacă e poliţai?

— Îmi daţi de veste. Vedem atunci. Să omori un poliţist e cu totul altă treabă. Omori unul, apar alţii, la fel şi cu federalii. Stai cu ochii pe situaţie. Verifică să vezi pe unde mai umblă tipu’ ăsta. Bagger se aşează, iar Mike se îndreptă spre uşă. Ia stai oleacă, Mike, a sunat labagiul ăla de republican amish?

— Nu, domnule.

— Ştii că povestea lui părea în regulă, da’ de ce mi se pare mie că minte de rupe?

— Aveţi cele mai bune instincte dintre toţi oamenii pe care-i ştiu, domnule Bagger.

„Nu destul de bune, se gândi Bagger. Annabelle Conroy m-a apucat de boaşe şi m-a stors de bani.“

— Vreţi să avem o mică discuţie cu el?

Bagger clătină din cap.

— Nu încă. Dar ţineţi-vă după el. Vreau să văd unde merge noaptea tipu’ ăsta cu cărţile lui rare.

— Deci, mai rămânem în oraş?

Bagger privi pe fereastră.

— De ce nu? Locul începe să-mi placă. Arătă spre Casa Albă. Uită-te acolo, Mike. Aia e casa preşedintelui, cel mai puternic nenorocit din lume. O dată să dea din cap şi o ţară întreagă e ştearsă de bomba atomică. Dacă se băşeşte, bursa scade cu o mie de puncte. E înconjurat de armată. Orice vrea primeşte. Bagger pocni din degete. Uite-aşa. O muie în Biroul Oval, taxe mici pentru bogătaşi, invazia altor ţări, poate şi s-o ciupească de fund pe regină, orice. Pentru că el e barosanu’. Am tot respectul pentru asta. Tipul face doar patru sute de mii de dolari pe an, da’ avantajele sunt mortale şi zboară gratis într-un avion mult mai mare decât al meu. Dar, cu toate astea, ştii ce, Mike?

— Ce, domnu’ Bagger?

— Odată ce nu mai e în funcţie, devine un nimic. Dar eu sunt tot Jerry Bagger.

Capitolul 38

Harry Finn privi cum fiul său cel mic, Patrick, încearcă să lovească şi apoi ratează o minge aruncată la nivelul ochilor. Părinţii de pe locurile din spatele lui Finn mormăiră, arbitrul strigă a treia lovitură şi jocul se încheie. Patrick îl lăsase pe jucătorul care ar fi putut egala la baza a doua, iar cel care ar fi putut aduce victoria era chiar el însuşi, la baza-casă. Băiatul de zece ani se îndreptă abătut înapoi la banca echipei, târând bâta după el, în vreme ce echipa adversă începu să sărbătorească. Antrenorul lui Patrick le spuse câteva cuvinte încurajatoare, băieţii luară gustarea de după meci – care pentru mulţi reprezenta apogeul serii –, iar părinţii le adunară pe viitoarele staruri ale sportului ca să le ducă acasă.

Patrick rămase aşezat pe bancă, cu casca şi mănuşile puse, ca şi cum ar fi aşteptat o altă şansă de a trimite mingea peste gard. Finn îi aduse o gustare şi se aşeză lângă el pe bancă.

— Ai făcut un joc grozav, Pat, zise el, întinzându-i băiatului o pungă de chipsuri şi un Gatorade de portocale. Sunt mândru de tine!

— Am ratat, tată. *Am pierdut* meciul pentru întreaga echipă.

— Dar ai şi ajuns la bază de două ori, ai marcat de ambele dăţi şi i-ai ajutat să mai marcheze două. Iar când ai jucat pe poziţia de central, ai prins o minge care era peste gard, cu doi oameni şi doi eliminaţi. Ai salvat trei puncte aşa. Îl bătu pe umăr. Ai făcut un joc bun. Dar nu poţi să le câştigi pe toate.

— Şi acum ai să-mi spui că înfrângerile întăresc caracterul?

— Da, exact. Dar să nu-ţi faci un obicei din asta. Nimănui nu-i plac învinşii. Îi dădu în joacă o palmă peste cască. Şi, dacă n-ai de gând să mănânci chipsurile alea, le iau eu. Îi înhăţă punga.

— Hei, astea-s ale mele. Le merit.

— Credeam că ai pierdut meciul pentru întreaga echipă.

— Dacă nu aş fi fost eu, n-am fi fost nici măcar aproape de victorie.

— Ţi-ai dat în sfârşit seama, ha? Ştiam că undeva, pe-acolo, se găseşte mintea familiei Finn. Îl bătu uşor cu pumnul în cască. Şi scoate-ţi chestia asta, eşti şi aşa destul de tare de cap.

— Vai, tati, mulţumesc pentru sprijin.

— Ce zici să mâncăm ceva în drum spre casă?

Patrick păru plăcut surprins.

— Doar noi doi?

— Doar noi doi.

— N-o să se supere David?

— Fratele tău are treisprezece ani. Nu prea-i place să stea cu bătrânul lui tată la vârsta asta. Nu sunt îndeajuns de *cool* şi de deştept. Asta o să se schimbe în vreo zece ani, când o să fie înglodat în datorii din cauza taxelor de facultate, n-o să-şi poată găsi o slujbă, şi atunci o să fiu din nou grozav.

— Eu cred că eşti deştept. Şi *cool.*

— Asta îmi place mie la tine. Când se îndreptau spre maşină, Finn îl ridică pe Patrick pe umeri şi o luă la fugă. Ajungând în parcare, Finn, cu răsuflarea tăiată, îşi lăsă fiul jos.

Râzând, Patrick îl întrebă:

— Tati, de ce mă tot ridici pe umeri?

Un zâmbet îi îndulci trăsăturile şi ochii i se umeziră un pic.

— Pentru că destul de curând n-o să mai pot face asta, fiule. Vei fi prea mare. Şi, chiar dacă n-ai fi, n-ai mai vrea să fac aşa ceva.

— E o chestie chiar aşa de importantă? zise Patrick, ronţăindu-şi chipsurile.

Finn descuie uşa şi aruncă geanta fiului său înăuntru.

— Da, este. Vei înţelege foarte bine când vei fi tată.

Mâncară la un fast-food la vreun kilometru şi jumătate de

casă.

Patrick zise:

— Ce-mi place mâncarea asta; e numai grăsime.

— Bucură-te de ea cât mai poţi. Când ai să fii de vârsta mea, corpul tău o să se împace mai greu cu ea.

Patrick îşi îndesă un cartof prăjit în gură şi zise:

— Ce mai face bunica?

Finn deveni un pic mai rigid.

— Mami zice că ai fost s-o vizitezi. Cum se simte?

— Bine. De fapt, nu prea grozav.

— Cum de nu mai mergem s-o vedem?

— Nu cred că ar vrea s-o vedeţi în starea asta.

— Nu-mi pasă mie de asta. Mă distram cu ea chiar şi când vorbea puţin ciudat.

— Da, aşa e, zise Finn, privind în jos la cheeseburgerul său mâncat pe jumătate, pierzându-şi brusc apetitul. Poate că vom merge la ea în curând.

— Ştii, tati, nu prea arată a irlandeză.

Finn se gândi la femeia înaltă, cu umeri largi şi trăsături aspru cizelate, aproape întunecate, pe care atâţia est-europeni din generaţia ei le posedau. Îi era aproape imposibil să împace acea imagine cu masa uscată în care se transformase mama sa. Fiul său avea dreptate, nu arăta a irlandeză, pentru că nici nu era. Totuşi, Finn semăna mai mult cu mama decât cu tatăl său. Îi răspunse grăbit.

— Nici nu e. Bunicul tău era irlandez. Nu-i făcea plăcere să-şi mintă fiul, dar ştia că nu era posibil să-i spună adevărul în această chestiune. Da, tatăl său, irlandezul evreu.

— Ai zis că era un tip de treabă.

— Foarte.

— Aş fi vrut să-l cunosc.

„Şi eu, se gândi Finn. Mult mai mult decât am avut ocazia.“

— Şi atunci de unde e bunica?

— Bunica ta are mai multe origini, îi răspunse el vag.

Când ajunseră acasă, Mandy îi întâmpină la uşă. După ce

îl trimise pe Patrick să se schimbe pentru culcare, zise:

— Harry, ar trebui să mergi la Susie la şcoală mâine. E ziua carierei.

— Mandy, ţi-am spus că nu prea mă simt în largul meu să fac asta.

— Toţi ceilalţi părinţi o fac. N-o putem lăsa pe Susie pe dinafară. M-aş duce eu, dar nu cred că gătitul, curăţenia şi şofatul reprezintă o carieră.

El o sărută.

— Pentru mine, da. Eşti cea mai muncitoare persoană pe care-o cunosc.

— Trebuie să mergi, Harry. Susie o să fie dezamăgită dacă nu mergi.

— Haide, draga mea. Înţelege-mă şi tu.

— Bine, dar, dacă ai de gând să te fofilezi, du-te şi spune-i. Te aşteaptă în pat, e trează.

Mandy plecă lăsându-l pe Finn în picioare lângă uşă. Mormăind, îşi târî picioarele în sus pe scări.

Susie stătea sprijinită de speteaza patului, înconjurată de animalele sale de pluş. Avea unsprezece pe care le păstra pe pat; nu putea să doarmă fără ele. Le numea îngerii ei păzitori. La picioarele patului mai erau încă zece animale de pluş. Ăştia erau „Cavalerii Mesei Rotunde“.

Îl privi cu ochii ei mari şi albaştri, trecând direct la subiect.

— Vii mâine, tati?

— Tocmai vorbeam cu mama ta despre asta.

— Astăzi a venit mama lui Jimmy Pott. E biolog marin. Susie pronunţă cuvintele încet, scărpinându-şi obrazul. Nu ştiu ce e aia, dar, tati, ne-a adus nişte peşti vii.

— Pare foarte interesant.

— Ştiu că şi tu o să fii la fel. Le-am spus tuturor despre tine.

— Ce le-ai spus? Susie nu avea nici o idee cu se ocupa el.

— Că ai fost soldat.

— Da, aşa e, am fost.

— Le-am spus tuturor că ai fost în Marină. Şi că ai fost un *pescăruş,* adăugă ea plină de importanţă.

Finn se străduia din răsputeri să nu râdă în timp ce-i explica cum el fusese un *puşcaş,* iar nu un *pescăruş* marin.

— Nu uita, draga mea, în zona asta sunt mulţi oameni care au fost în armată. Nu e ceva chiar atât de special.

— Dar tu o să fii cel mai bun, tati, ştiu asta. Te rog să vii, te rog! Îl trase de mânecă, apoi îl înconjură cu braţele.

În această situaţie, care tată ar fi putut zice nu?

— Bine, dragă, voi fi acolo.

Când vru să stingă lumina şi să plece, Susie zise:

— Tati, pot să te-ntreb ceva?

— Sigur, ce e?

— Când erai soldat, ai ucis vreodată pe cineva?

Finn se sprijini de uşă. Nu era o întrebare la care se aştepta.

Susie adăugă:

— Fiindcă Joey Menkel a zis că tatăl său a ucis mulţi oameni în Irak. Şi el a fost soldat. Tu ai ucis pe cineva?

Finn se aşeză din nou lângă fiica sa, îi luă mâna şi zise încet:

— Când se luptă între ei, oamenii se rănesc, draga mea. Nu e niciodată bine să răneşti pe cineva. Iar soldaţii nu fac asta decât ca să se apere pe ei înşişi şi ţara lor, locul unde trăiesc familiile lor.

— Dar tu ai făcut-o? insistă ea.

— Ne vedem mâine la şcoală. Somn uşor! O sărută pe frunte şi ieşi aproape în pas alergător din cameră.

Un minut mai târziu era în garaj. Acolo ţinea seiful cu arme. Cântărea aproape cinci sute de kilograme şi avea un sistem de închidere biometric, cu cheie şi combinaţie, pe care doar el îl putea deschide. Descuie uşa grea şi scoase o altă cutie, mai mică, protejată, de asemenea, cu cheie şi cu combinaţie. Deschizând-o, luă dosarul, îl puse pe masa de lucru şi începu să-l răsfoiască. Fotografiile, rapoartele se decoloraseră, dar reuşeau întotdeauna să trezească în el o furie aproape incontrolabilă. Citi cuvintele cu voce tare: „Rayfield Solomon, bănuit de trădare, se sinucide în America de Sud“. Se uită la poza lui Rayfield Solomon, tatăl său, un om mort, cu o gaură în tâmpla dreaptă şi lăsând în

urmă moştenirea unui trădător de ţară.

Finn mai simţea furia şi în această seară, dar nu era la fel ca în celelalte dăţi când privise ultima epavă a trecutului tatălui său, şi asta datorită întrebării unei fetiţe:

„Tu ai ucis vreodată pe cineva, tati?“

Da, dragă, tati *a ucis.*

Încuie lucrurile la loc şi stinse lumina din garaj. Nu se mai întoarse în casă. Ieşi să se plimbe. Se plimbă până se făcu miezul nopţii. Când se întoarse acasă, toţi dormeau de mult. Soţia sa era obişnuită cu hoinărelile lui târzii prin cartier. Se strecură în camera lui Susie, se aşeză pe pat şi-i privi pieptul ridicându-se şi coborând, cu mâna încleştată pe unul dintre preţioşii săi îngeri păzitori.

Când se iviră zorii, Finn plecă de lângă fiica sa, făcu un duş, se îmbrăcă şi se pregăti să meargă la şcoală să vorbească despre meseria de soldat. Bineînţeles, nu avea să le vorbească despre cea de asasin. Deşi el asta era.

Străbătând coridorul spre sala clasei a treia, unde învăţa fiica sa, o mică fisură apăru în zidul imaginar care-l separa pe Harry Finn de celălalt bărbat care trebuia să fie. E îndoielnic ca el să-şi fi dat măcar seama de asta. Deschise uşa clasei şi fu aproape doborât de fiica sa care zbură din celălalt capăt al sălii să-l îmbrăţişeze.

— El e tati al meu, îşi anunţă ea colegii cu mândrie. Şi e un puşcaş, nu un pescăruş. Şi e un om bun.

„Oare?“ se gândi Harry Finn.

Capitolul 39

Stone îi relată lui Annabelle conversaţia pe care o avusese cu tatăl ei la mormânt.

— Pare să fie pe moarte.

— Mă bucur să aud asta.

— Şi pare să se simtă cu adevărat vinovat pentru ce i s-a întâmplat mamei tale.

— Mă îndoiesc serios.

— Vrei să-l urmărim?

— Nu, vreau să-l omorâm.

— Bine, atunci ce facem? Investigăm prin oraş?

— Nu. Hai să ne întoarcem la han. Am nevoie să beau ceva şi vreau să o fac în intimitatea camerei mele.

Stone o lăsă la han şi plecă din nou. Conduse pe puţinele străzi ale oraşului, până când văzu camioneta lui Paddy parcată lângă bordură. Şi tatăl, şi fiica avuseseră aceeaşi idee. Parcă maşina şi intră.

Barul era murdar şi întunecat. La ora aceasta a după-amiezii nu se afla decât un singur om la bar, cu o halbă înainte. Stone se aşează lângă Paddy care abia dacă-şi ridică privirea.

— Se pare că cimitirele ne fac sete, zise Stone.

Paddy îl privi pieziş şi luă o înghiţitură de bere. Pleoapele îi erau căzute, pielea chiar mai cenuşie înăuntrul barului decât fusese la lumina soarelui.

— Nu mi-a trebuit niciodată un motiv să beau o bere sau două, răspunse Paddy cu limba uşor împleticită.

— Oliver mă cheamă, făcu Stone, întinzându-i mâna.

Paddy nu i-o strânse; îl studie pe Stone cu precauţie.

— Te întâlneşti cu cineva o dată, nici o problemă. Te-ntâlneşti de două ori într-o oră, te pune pe gânduri.

— Oraşul nu e prea mare.

— Destul ca să ai loc în el.

— Am voie să mă mişc.

Paddy îl mai sfredeli cu privirea o clipă sau două.

— Să lăsăm. Ce bei? Fac cinste.

— Nu-i nevoie.

— Niciodată nu e nevoie să-i cumperi cuiva de băut. E un privilegiu. Şi să nu mă refuzi. Sunt irlandez. Aş fi nevoit să-ţi tai beregata pentru că m-ai refuzat.

Două ore mai târziu, Stone şi Paddy plecară de la bar, Stone sprijinindu-l pe Paddy.

— Eşti un tip pe cinste, serios, bolborosi el. Un prieten bun.

— Mă bucur că ai o asemenea părere. Nu cred însă că poţi să conduci. Spune-mi unde locuieşti şi te duc eu acolo.

Paddy adormi în maşina lui Stone. Aşa era cel mai bine, deoarece Stone îl ducea pe tată să-şi întâlnească fiica.

Annabelle se uitase la sticla de gin cel puţin o oră fără să se atingă de vreo picătură. Nu obişnuia să bea decât dacă un rol pe care îl juca îi cerea s-o facă. Avea destule amintiri în care tatăl său beţiv spunea sau făcea chestii incredibil de stupide, ca s-o convingă să nu pună niciodată băutură în gură. Bătaia din uşă abia dacă o făcu să-şi ridice privirea.

— Da?

— Oliver sunt.

— E descuiat.

O deschise. Annabelle nu se uită în direcţia uşii decât atunci când îşi dădu seama că se auzeau patru picioare, în loc de două.

— Ce naiba faci? strigă ea.

Stone aproape îl cără pe Paddy până la canapea şi-l lăsă să cadă acolo.

Totuşi, sunetul vocii fiicei sale reuşi să străpungă zidul ridicat de băutură. Paddy se ridică de jumătate.

— Annabelle?

Annabelle se mişcă atât de repede, încât Stone nu apucă s-o oprească. Sări la Paddy, îl lovi în abdomen cu umărul şi se prăbuşiră amândoi grămadă la podea. Îl ţintui pe bătrân la podea şi începu să-l pălmuiască peste faţă.

Stone o smulse din încăierare, ridicând-o de la podea în timp ce ea încerca să-şi lovească tatăl cu mâinile şi cu

picioarele.

Stone o împinse pe Annabelle la perete şi o pironi acolo. Cum nu se oprea din lovit, o pălmui. Ea îngheţă, mută de uimire. Apoi se uită la tatăl ei prăbuşit pe podea, chiar la timp pentru a-l vedea albindu-se la faţă şi vomitând.

În următorul moment, se eliberă şi fugi din cameră.

Două ore mai târziu, Paddy îşi deschise ochii şi se uită în jur. Apoi se ridică şi simţi îndată mâna lui Stone pe umăr.

— Uşurel, zise Stone. Ai suferit un şoc puternic.

— Annie? Annie? Paddy se uită prin cameră.

— O să se întoarcă, zise Stone. A trebuit să... plece un moment.

El curăţase deja voma lui Paddy şi aşteptase ca acesta să-şi revină.

— Chiar era Annie? întrebă Paddy, apucând braţul lui Stone cu o mână tremurândă.

— Da, era chiar Annie.

Când Stone auzi paşii lui Annabelle pe scări, se poziţionă între Paddy şi fiica sa. Uşa se deschise şi ea rămase acolo, cu faţa albă şi lipsită de expresie. Pentru o clipă, Stone se întrebă îngrozit dacă nu cumva ieşise să aducă o armă.

Închise uşa în urma sa, îşi trase un scaun de la măsuţa din colţ şi se aşeză cu faţa la cei doi bărbaţi. Îşi fixă privirea în spaţiul dintre ei înainte să se i se adreseze lui Paddy.

— Gata cu borâtul?

El dădu din cap, năuc.

— Annie?

Ea ridică o mână.

— Te rog să taci. N-am zis că poţi să vorbeşti, nu-i aşa?

El scutură din cap şi se lăsă pe canapea, cu o mână pe stomacul plat.

Ea îşi îndreptă atenţia către Stone.

— De ce naiba l-ai adus aici?

— M-am gândit că e timpul ca voi doi să vorbiţi.

— Te-ai gândit prost.

— N-am mai apucat să-ţi spun înainte să ieşi valvârtej. Când mama ta a fost ucisă, tatăl tău era într-o celulă a FBI-

ului din Boston, acuzat de falsificarea unor cecuri fără acoperire.

Stone se aşeză lângă Paddy şi o studie pe Annabelle. Femeia *chiar era* cea mai mare maestră a disimulării din generaţia sa, se gândi el, deoarece faţa ei nu trădă nici cel mai mic semn de emoţie la auzul uluitoarelor veşti.

— De unde ştii? zise ea într-un sfârşit fără să-l slăbească din priviri.

— L-am pus pe prietenul meu Alex să verifice când am venit. Acum toate chestiile astea sunt pe computer.

— Cum de te-ai gândit să verifici? întrebă ea plictisită.

— Pentru că tipu' m-a întrebat despre moartea mamei tale când stăteam la bar, interveni Paddy. I-am spus. Am fost în nenorocita aia de celulă aproape o lună. N-au avut destule dovezi să mă condamne, da' nu-mi permiteam un avocat. Când am ajuns, mama ta era de mult îngropată.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că a murit din cauza ta.

— N-am zis că ar schimba. Nu trece nici o clipă în care să nu-mi doresc să fiu eu în pământ în locul ei.

Annabelle îl privi pe Stone.

— Şi tu ai crezut povestea asta lacrimogenă? E o prefăcătorie derizorie.

— Nu, e adevărat şi puţin îmi pasă dacă mă crezi sau nu! exclamă Paddy ridicându-se şi clătinându-se pe picioare.

— Vine mereu să-i vadă mormântul, adăugă Stone.

— Cui îi pasă? sări Annabelle. Dacă nu erau prăpădiţii ăia de zece mii de dolari pe care gunoiul ăsta i-a stors de la Bagger, ea ar fi în viaţă şi astăzi.

— N-am crezut că are să vină la ea. Nu ştiu cine i-a spus lui Bagger unde e. Dacă aş fi ştiut, l-aş fi omorât pe nenorocit.

— Spune-i cuiva căruia-i pasă.

— Şi nu trece măcar o zi în care să nu mă gândesc că-mi pun mâinile în jurul gâtului lui Jerry Bagger.

— Chiar aşa? Şi de ce nu ai făcut-o? Că doar ştii unde locuieşte.

— Are o armată în jurul lui.

— De parcă eu n-aş şti.

Paddy o privi curios.

— Am auzit că Bagger a dat de nişte necazuri de curând. Se aud zvonuri prin breasla escrocilor. Tu ai fost?

Annabelle se ridică şi deschise uşa.

— Ieşi imediat!

— Annie…

— Ieşi, n-auzi?

Paddy plecă, lovindu-se de perete în drum. Annabelle se uită la Stone.

— N-o să ţi-o iert niciodată.

— Nu caut iertarea. Se ridică în picioare.

— De ce l-ai adus, de fapt, aici?

— Ce-ar fi să te gândeşti la asta şi să vezi dacă poţi să-ţi dai seama de răspuns de una singură. Poate aşa o să însemne mai mult pentru tine.

Stone ieşi pe uşă, iar Annabelle o trânti cu piciorul.

Capitolul 40

Doi dintre oamenii lui Bagger descoperiră că Milton se dusese la hotelul de vizavi de Pompei. Vorbiră cu recepţionerul de serviciu şi, de asemenea, cu Helen, maseuza care-l servise pe Milton. Confruntaţi cu infanteriştii încruntaţi ai lui Bagger, nici unul nu ascunse nimic. Iar Milton, în mod evident, nu era poliţist sau agent federal. Informaţia îi fu transmisă mai târziu în acea dimineaţă lui Bagger printr-un telefon.

— Ridică-l pe el şi pe prietenul lui, află ce pun la cale şi ucide-i, fu răspunsul lui Bagger. Apoi asiguraţi-vă că ştirea ajunge la Dolores. Dacă asta nu-i va închide gura pentru totdeauna, ştiu ceva care o va face.

Bărbaţii merseră cu maşina la hotelul lui Milton şi Reuben, la marginea aleii cazinourilor, unde le spusese echipa de supraveghere că se cazaseră cei doi.

Se opriră în faţa motelului şi se dădură jos. Milton şi Reuben stăteau la etajul doi, camera 214.

Intrară în forţă. Milton era pe pat, îşi făcea bagajul.

Unul dintre oamenii lui Bagger zise:

— Bine, mama ta de... Asta fu tot ce putu zice, pentru că falca-i fu zdrobită ca de un ciocan de pumnul lui Reuben. Căzu la podea, inconştient. Reuben îl apucă pe celălalt tip, îl ridică şi-l izbi de perete, îi aplică un cot în ceafă şi-l lăsă să cadă ca o cârpă la pământ.

Reuben le cotrobăi rapid prin buzunare, luându-le muniţia din pistoale şi cheile de la maşină. Se uită la acte. Cazinoul Pompei. Erau gorilele lui Bagger. Îi văzuse sosind într-un Hummer, se furişase în baie, de unde îi atacase în clipa în care ei intraseră.

— De unde ai ştiut că vin încoace? îl întrebă Milton privind uimit la cei doi bărbaţi inconştienţi.

— M-am gândit că, dacă au ucis-o pe tipa aia, Cindy, o supraveghează îndeaproape şi pe maică-sa. Probabil că te-au văzut vorbind cu ea aseară, de atunci până acum ţi-au

refăcut traseul, au aflat că te interesează Robby Thomas, şi Bagger a ordonat o mică vizită.

— O deducţie destul de tare.

— Cei zece ani în serviciul de informaţii al armatei nu au fost fără folos pentru mine. Să mergem.

Îşi încărcară genţile în camioneta lui Reuben. Cinci minute mai târziu, goneau spre sud cât îi ţinea maşina veche de zece ani a lui Reuben.

— Reuben, mi-e frică, zise Milton când ajunseră pe autostradă.

— Ar trebui să-ţi fie. *Eu* fac pe mine.

Capitolul 41

Carter Gray îi vorbea actualului director al CIA despre cazul Rayfield Solomon.

— Cred că e vreun apropiat de-ai lui, îi spuse Gray directorului. După poza care mi-a fost trimisă, voiau să ştiu de ce mor.

— Solomon avea rude? întrebă directorul. Cunosc cazul, desigur, dar s-a întâmplat înainte să lucrez aici.

— Solomon avea o relaţie cu o rusoaică. De aici a pornit totul. Nu-i ştim decât prenumele, Lesya.

— Şi după moartea lui Solomon ce s-a întâmplat?

— A dispărut. De fapt, ea a dispărut *înainte* de moartea lui. Credem că a fost ceva aranjat. Ştiau că suntem aproape. Pe el l-am găsit, clar pe ea nu.

— Şi cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

Gray zise:

— Cu mai bine de treizeci de ani.

— Ei bine, dacă mai e încă în viaţă, mă îndoiesc că ea e cea care zburdă pe-aici omorând oameni.

— Nici eu nu cred. Dar asta nu înseamnă că nu e implicată. S-a priceput dintotdeauna să manipuleze.

— Ştii atâtea despre ea, dar nu-i ştii numele de familie?

— De fapt, fiind rusoaică, are *trei* nume: numele de botez sau *imia,* un patronim sau *otchestvo,* şi un nume de familie sau *familia.* După expresia condescendentă a lui Gray, se vedea că ar fi putut termina minilecţia cu cuvintele „idiot ce eşti“, dar se abţinu în mod înţelept.

— Rămăşiţe ale Războiului Rece, răspunse directorul. Nu prea ne mai preocupă acum.

— Poate n-ar fi rău să vă revizuiţi priorităţile. În timp ce pariaţi pe Muhammad, Putin, Chávez şi Hu ne mănâncă din farfuria ţării. Iar pe lângă ei, Al-Qaeda este mic copil când vine vorba de potenţial de distrugere pe scară largă.

Directorul îşi drese vocea.

— Da, ei bine, cum se face că nu aţi încercat să o găsiţi

pe Lesya atunci?

— Trebuia să ţinem cont de priorităţi. Solomon fusese eliminat. Lesya se dăduse la fund. Am luat o decizie tactică şi am hotărât că folosirea unor resurse adiţionale pentru a o găsi nu merita investiţia. Credeam că o scoseserăm din circuit. Şi, timp de mai mult de trei decenii, chiar aşa a fost.

— Până acum sau cel puţin aşa credeţi. Lesya are ceva asociaţi pe care-i cunoaştem?

— Va trebui să aflăm.

— Şi atunci *ce* ştiţi mai exact despre femeia asta?

— A fost unul dintre cei mai buni agenţi de contraspionaj pe care i-a dat Uniunea Sovietică. Nu am văzut-o niciodată în persoană, doar în fotografii. Înaltă şi frumoasă, nu prea se încadra în tipul spionului, fiindcă avea tendinţa să iasă în evidenţă. Dar ea a contrazis stereotipul. Avea mai mult tupeu decât orice agent din branşă. Într-adevăr, a primit un nume potrivit, deoarece Lesya înseamnă „curaj“ în limba rusă. Nu lucra direct pentru KGB. Avea şefi sus-puşi. Bănuiam că primeşte ordine direct de la conducătorii Uniunii. A lucrat la noi în ţară un timp, apoi în Anglia, Franţa, Japonia, China şi în alte asemenea misiuni tipice la nivel înalt. Îşi dădea silinţa să-i convertească şi pe alţii. L-a recrutat pe Solomon, s-a căsătorit cu el în secret şi l-a întors împotriva ţării sale. Trădarea lui a costat scump America.

— De unde ştiţi că erau căsătoriţi?

— Rectific. Noi *credem* că au fost căsătoriţi. Ne bazam pe informaţii nedezvăluite la acel moment. Dovezi indirecte, dar luate împreună păreau să indice că cei doi trecuseră prin faţa altarului.

— Şi el s-a sinucis?

— Aşa scrie la dosar, da. Presupun că se simţea vinovat pentru ceea ce făcuse, dar şi din cauză că eram pe urmele lui.

— Dar parcă ziceaţi mai înainte că „noi“ l-am prins. Deci, noi l-am ucis şi sinuciderea a fost de faţadă? Sau chiar s-a sinucis?

— Dacă s-a sinucis sau nu, nu are importanţă, oricum ar

fi fost executat pentru trădare. Tonul lui Gray sugera clar că nu avea de gând să mai dezvăluie ceva, nici măcar directorului CIA.

— Am citit dosarul. Pare să aibă unele găuri.

— Pe vremea aceea nu aveam computere bune. Şi se ştie că dosarele din acea perioadă sunt incomplete, replică Gray cu diplomaţie.

Directorul păru să renunţe să mai pună întrebări în acest sens. Fusese chiar subalternul lui Gray cu ani în urmă şi nu era nici pe departe la fel de deştept ca el, şi o ştia.

— Bine, Carter. L-ai avertizat pe domnul senator Simpson?

— Desigur. E pregătit.

— Mai e altcineva?

— Mai era un bărbat care a făcut parte din echipă, unul John Carr, dar el e mort de mult.

Întâlnirea se încheie aici. Era evident că Gray nu spusese tot adevărul. Apreciase cu perspicacitate că aşa era cel mai bine, fiindcă, oricum, nimeni nu voia să audă tot adevărul. Ţara avea mult prea multe probleme în prezent ca să-şi mai bată capul cu ce i se întâmplase cu adevărat, acum mai bine de treizeci de ani, unui om considerat trădător.

Personal, Gray ura ce i se întâmplase lui Solomon, dar nu putea schimba nimic. Trebuia să privească înainte, nu înspre trecut. Şi asta însemna să-l găsească pe asasin înainte să lovească din nou. Şi Lesya, de asemenea, trebuia, în sfârşit, ştearsă de pe faţa pământului.

Urmarea întâlnirii dintre Gray şi director fu că un regiment de agenţi de teren „cercetau chestiunea” în mod oficial. Deşi suna nevinovat, însemna, de fapt, că aceştia se dădeau peste cap să afle cine ucidea foşti agenţi CIA. Şi primiseră ordin să elimine persoana sau persoanele vinovate. Nimeni nu voia un proces în acest caz. Voiau pur şi simplu un cadavru.

Capitolul 42

Harry Finn scăpă din mâinile elevilor de clasa a treia aproape nevătămat. Îi puseseră o mulţime de întrebări totuşi şi, o dată sau de două ori, Finn chiar îşi dori *să fi fost* un pescăruş, şi nu un puşcaş.

La sfârşit, Susie îl îmbrăţişă şi-i ură:

— Să ai o zi grozavă în continuare, tati!

Avea un aer atât de matur, încât pentru un moment crezu c-o să-i plesnească inima. Foştii lui colegi din Marină ar fi fost uluiţi să afle că sub pielea lui de oţel se ascundea o inimă extrem de vulnerabilă şi de susceptibilă la emoţii. Singura sa apărare, singura modalitate de a-şi continua viaţa era să o izoleze. Ducea două vieţi separate şi nu le lăsa să se amestece. Ce făcea el pentru mama lui nu avea niciodată să-i afecteze propria familie. Iar ceea ce făcea împreună cu familia sa nu avea să devină niciodată parte din cealaltă viaţă. Cel puţin aşa se ruga el lui Dumnezeu.

Conduse până la birou şi se întâlni cu echipa pentru a discuta lovitura de la Capitoliu. Întâlnirea dură câteva ore, timp în care ei îşi trasară cu atenţie strategia şi mai făcură ceva muncă de pregătire. Spre sfârşitul întâlnirii, Finn, a cărui minte funcţiona mai bine când făcea mai multe lucruri deodată, avu motiv să zâmbească. Tocmai se gândise la o modalitate de a-l ucide pe Simpson.

Luă prânzul la pachet şi se îndreptă spre depozit. Avea o bombă de construit.

Jerry Bagger urlă în telefon:

— Bravo! Grozavă treabă. Ce-ar fi să mă întorc în oraş şi să vă trag şi eu o mamă de bătaie?! Se mai calmă însă când auzi următoarea veste. Făcând ei în continuare unele săpături, aflară că tipul mai mărunţel câştigase o groază de bani. Iar într-un cazinou asta însemna un singur lucru la fel de inevitabil ca şi moartea: ca să-ţi iei banii, trebuia să completezi declaraţia 1 099, ca statul să ştie că ai câştigat

acei bani, în caz că ai fi uitat să plăteşti impozit pentru ei.

Bagger îşi notă informaţiile şi zise:

— Ia stai oleacă, tipu’ e din Anglia?

— Aşa zice aici.

— Vi s-a părut că e englez?

— Nu ştiu.

— Nu ştii! Da’ ştie careva?

— O să mă interesez, bâigui omul neliniştit.

— Da, păi, după ce te *interesezi* şi afli că actele-i sunt false, ce-ar fi să te *interesezi* unde sunt eu, ca să vii să te strangulez. Bagger trânti telefonul.

Capitolul 43

Când Stone ieşi din casă a doua zi, Annabelle, cu privirea înceţoşată, şedea pe treptele pensiunii.

— Ce vrei de la mine? zise ea cu amărăciune.

— Nimic. Tu ce vrei de la tine?

— Nu face pe psihologul cu mine.

— Tatăl tău era în închisoare când mama ta a fost ucisă.

— Dar tot din cauza lui a fost ucisă.

— În regulă. Dar de ce să nu-i acorzi prezumţia de nevinovăţie şi să-l crezi că nu a vrut niciodată ca Bagger să-i facă rău mamei tale?

— De ce nu? Pentru că tatăl meu e un mincinos căruia nu i-a păsat niciodată de nimeni altcineva decât de sine însuşi.

— Deci, s-a purtat urât cu mama ta? A bătut-o? A ţinut-o fără mâncare?

— Nu face să pară o glumă!

— Încerc doar să înţeleg situaţia.

— Nu, nu a fost niciodată abuziv.

— Deci, se poate s-o fi iubit.

— De ce-mi faci asta? De ce-i iei apărarea?

— Nu iau apărarea nimănui, Annabelle. Omul e pe moarte. A trecut pe la mormântul mamei tale ca să-i aducă un omagiu. Ai crezut că el a trimis-o pe mama ta în gura lupului, dar n-a fost aşa. Stone îşi întinse mâinile. Tot ce vreau să zic e că poate ar trebui să reanalizezi situaţia. Viaţa e scurtă. Familia nu va fi tot timpul lângă tine. Ştiu asta la fel de bine ca oricare.

Annabelle se sprijini de maşină, cu mâinile ascunse la subsuori.

— Mi-a luat doi ani să plănuiesc lovitura împotriva lui Bagger. Doi scurţi, apoi unul lung. Mi-am băgat aproape toţi banii în asta. Am riscat mai mult ca niciodată. O singură greşeală, cât de mică, în faţa lui Jerry şi eram ca şi moartă. Dar m-am bucurat de fiecare clipă. Ştii de ce?

El clătină din cap.

— Spune-mi.

— Pentru că în sfârşit mă răzbunam pe ticălosul care mi-a ucis mama. După toţi aceşti ani, avea să plătească în sfârşit. Şi am reuşit, am câştigat. Am scos mai mulţi bani de la el decât oricine altcineva înaintea mea. Destul cât să-l rănească foarte tare.

— Şi?

— Şi după asta mi-am dat seama că totul e degeaba. Jerry nu făcea decât să fie el însuşi când a ucis-o pe mama. Dinte pentru dinte; asta e legea lumii în care trăim cu toţii. Să nu mă înţelegi greşit, o să-l urăsc mereu pe Jerry pentru ce mi-a făcut. Dar cel pe care l-am urât mai mult a fost tatăl meu.

— Şi astăzi ai aflat că e nevinovat, cel puţin în asta.

Ea-i arată cicatricea de sub ochi.

— Oarecum nevinovat. Eram doar o adolescentă când mi-a făcut asta, pentru că am dat-o-n bară cu o încasare la cazinou. Mi-a zis că numai aşa o să-nvăţ. Numai din cauza lui mama e moartă. Iar el ce-a păţit? Absolut nimic. Nimic nu se lipeşte de ticălos. Îşi continuă viaţa ca şi cum ea n-ar fi primit un glonţ în cap.

— Eu nu văd lucrurile aşa, Annabelle. Viaţa nu pare să fi fost blândă cu el. Şi a venit aici să o jelească pe mama ta. Nu pare genul care a scăpat fără a fi afectat.

— N-o să pot uita niciodată, Oliver. N-o să pot uita ce a făcut.

— Nu-ţi cer să uiţi. Îţi cer doar să te gândeşti, poate, să ierţi. Oamenii fac lucruri rele tot timpul. Asta nu înseamnă neapărat că sunt oameni răi.

— Şi ce vrei să fac? Să alerg să-l îmbrăţişez?

— Asta trebuie să rezolvi tu, în sufletul tău. Înainte să te distrugă. Deoarece, chiar dacă reuşim să-i venim de hac lui Bagger, tu tot n-ai să fii mulţumită din cauza urii faţă de Paddy pe care o ţii în tine. Dacă vrei într-adevăr să-ţi vezi mai departe de viaţa ta, trebuie să te împaci cu asta.

Annabelle scoase cheile de la maşină din buzunar.

— Păi ştii ce? Nu vreau.

Demară în trombă.

De îndată ce Annabelle se pierdu în zare, lui Stone îi sună telefonul. Era Reuben care îi povesti tot ce li se întâmplase în Atlantic City, inclusiv despre câştigurile substanţiale ale lui Milton şi cum fuseseră atacaţi de oamenii lui Bagger. Stone îi spuse lui Reuben să nu-l lase pe Milton acasă, ci să-l ia acasă la el.

— Nu şi-a folosit actele bune când s-a dus să-şi ridice banii, Oliver, preciză Reuben.

— Nu contează. Nu vreau să risc. Tu te-ai mutat de curând. Casa ta nici măcar n-are adresă. Îi va fi foarte greu lui Bagger să te găsească.

— Cum merge cu Susan?

— Nici că se poate mai bine. Stone închise şi se uită în zare după fugara Annabelle.

Familia. Nimic nu poate fi mai complicat.

Capitolul 44

Gray vorbea de la un telefon securizat dintr-un buncăr pe care CIA-ul i-l pusese la dispoziţie. Preşedintele fusese informat despre situaţie şi se folosise de puterea executivă pentru a-i acorda lui Gray, chiar dacă acesta nu avea o funcţie oficială, toate şi oricare dintre resursele guvernului Statelor Unite de care ar fi avut nevoie pentru a lămuri situaţia. Gray, desigur, comunicase doar versiunea sa preşedintelui şi apropiaţilor săi, dar a fost îndeajuns pentru a primi mâna liberă de care avea nevoie ca să ducă la bun sfârşit misiunea care se impunea.

Deşi era la cincisprezece metri sub pământ, buncărul avea toate dotările unui hotel de cinci stele din centrul Manhattanului, inclusiv un valet personal şi un bucătar. Gray fusese tratat întotdeauna ca o vedetă de către comunitatea agenţiilor de informaţii.

Acesta zise la telefon:

— Dacă Lesya şi Rayfield Solomon au fost căsătoriţi, trebuie să existe undeva un registru. Ştiu că atunci nu l-am putut găsi, dar vremurile s-au schimbat. Ruşii ne sunt, cel puţin de ochii lumii, aliaţi. Urmăriţi orice pistă aveţi în această direcţie. Mai există nişte lupi bătrâni care se învârt prin preajma KGB-ului reîncarnat, care ar putea să ne ajute. Să aveţi euro la voi, le plac mai mult decât dolarii, cel puţin în vremurile astea. El încuviinţă din cap când bărbatul de la celălalt capăt al firului zise ceva. Fostul ambasador al Rusiei la noi, Gregori Tupikov, e un vechi prieten al meu. S-ar putea să merite să-i dăm un telefon. Spune-i că lucrezi la ceva în legătură cu investigaţia uciderii mele. Un butoi de votcă, homari de un kilogram şi o roşcată naturală, asta e tot ce-ţi trebuie să-l corupi pe bătrânul Gregori.

Gray închise şi continuă să studieze dosarul în timp ce se făceau ultimele pregătiri pentru cina sa compusă din patru feluri. Deşi computerele şi serverele dominau domeniul său în aceste timpuri, bătrânului veteran al Războiului Rece îi

plăcea să simtă hârtia între degete. Îşi mâncă cina somptuoasă singur, în faţa unui foc pe gaz care-i conferea camerei o strălucire încântătoare, chiar şi la o asemenea adâncime sub pământ. Gray nu făcea nimic ca toţi ceilalţi oameni. Chiar şi mort, era la cincisprezece metri sub pământ în loc de doi, iar „sicriul“ său era cu mult mai luxos decât al oamenilor de rând.

Luând un pahar de coniac în biblioteca îmbrăcată în lambriuri, se aşeză la un birou frumos sculptat şi continuă să analizeze situaţia. Îi plăcea această parte a jocului. Era o bătălie a minţilor, un continuu joc de şah; fiecare încerca să anticipeze mişcarea oponentului, să gândească mai repede decât el. Iar Statele Unite nu avuseseră niciodată un om mai priceput la aceste îndatoriri decât Carter Gray. Acţiunile sale salvaseră atâţia americani, că el le pierduse de mult şirul. Medalia Libertăţii era un gest modest făcut de ţara sa. Dacă ar fi fost englez, l-ar fi ridicat de mult la rangul de cavaler. Şi totuşi, fusese silit să demisioneze, cu mult înainte de a fi pregătit. Pentru că John Carr îi forţase mâna.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se înfuria mai tare. Şi atunci îşi dădu seama de ceva. Cel care-i ucidea unul câte unul pe foştii membri ai echipei de asasini ai lui Gray credea probabil că John Carr era mort. Dar de ce să fie Carr scutit de emoţia de a fi o ţintă?

Gray ridică receptorul telefonului securizat şi apăsă un buton.

— Vreau să transmit o informaţie pe canalele obişnuite. E în legătură cu presupusa moarte a unui om pe nume John Carr. Cred că a venit timpul să îndreptăm lucrurile.

Capitolul 45

Finn ridică dispozitivul. Era cam de dimensiunea unei palme şi arăta aparent inofensiv, dar putea omorî cu uşurinţă pe oricine se afla pe o rază de zece metri. Totuşi, nu avea să ucidă decât un singur om; Finn avea să se asigure de asta.

Probă costumaţia în care avea să se deghizeze şi repetă în minte toţi paşii pe care avea să-i urmeze ca să intre în clădirea Hart şi să ajungă acolo unde dorea.

După ce Finn se pusese pe urmele lui Roger Simpson şi făcuse săpături serioase, aflase că distinsul senator din Alabama fusese în tinereţea sa o haimana căreia nu-i păsa de nimeni şi nimic altceva decât de sine însăşi. Deşi omul rămăsese la fel, strategiile de PR îngropaseră această hibă odată cu debutul carierei sale politice. Maşinaţiunile se făcuseră cu cooperarea deplină, deşi ascunsă, a CIA unde el ocupase o poziţie importantă, deşi nu publică. CV-ul său menţiona o serie de distincţii din partea Agenţiei, dar destul de puţine fapte concrete. Însă pentru ţară era un erou. Şi se pregătea să candideze pentru Casa Albă, din câte auzise Finn.

„Nu prea cred.“

Simpson nu uitase niciodată ajutorul fostului angajator. Ca preşedinte al Comisiei permanente Speciale pentru Informaţii a Senatului, îi lăsa pe cei de la CIA să acţioneze după bunul plac, fără să suporte consecinţele. Se părea că nu exista acţiune, oricât de extremă, pe care Simpson să nu o găsească necesară din motive de securitate naţională. El fusese campionul sau câinele credincios al lui Carter Gray, depinde cum priveai problema, timp de ani de zile. Finn considera că le-ar face pe deplin dreptate dacă i-ar trimite în acelaşi loc şi în acelaşi mod.

Era târziu când ajunse cu maşina acasă în acea seară, dar Mandy îl aştepta trează. În timp ce mâncau câteva felii de plăcintă cu dovleac şi beau un ceai cald, ea-i spuse:

— Ai făcut senzaţie astăzi la şcoală. Susie te-a aşteptat ca să-ţi spună, dar a adormit până la urmă.

— Îmi pare rău că am întârziat, dar a intervenit ceva.

— Eşti sigur că totul e în regulă? Nu pari în apele tale de câteva zile.

— Doar muncă. Multe chestii la care trebuie să mă gândesc.

— Ce mai face Lily?

Lily era mama lui Finn. Ca şi în cazul lui Finn, acesta nu era numele ei adevărat. Harry Finn nu ştia cum e să-ţi foloseşti numele adevărat.

— La fel. De fapt, un pic mai rău. Finn nu folosi cuvântul ales de mama sa, „putrezeşte”.

— Ştiu că şi noi avem problemele noastre, dar, dacă vrei să vină mama ta să locuiască aici cu noi, pe mine nu mă deranjează. O să ne descurcăm noi cumva.

— Nu-i o idee bună, Mandy. Îi e bine unde e acum.

— Bine, Harry, dar poate va veni o vreme când va trebui să luăm şi decizia asta.

— Poate, dar nu acum. Aşa că hai să nu ne mai facem griji în privinţa asta. Avem şi-aşa destule.

— Sigur nu e ceva care te deranjează?

El scutură din cap, dar nu-şi privi soţia.

Ea îi atinse mâna.

— Harry, mi se pare că te îndepărtezi de noi.

Răspunsul său veni cu o asprime care-l surprinse chiar şi pe el.

— M-am dus la Susie la şcoală. Nu lipsesc aproape niciodată de la un meci de baseball sau de fotbal. În curte nu vezi nici o buruiană. Vă ajut cu temele şi cu treburile în casă. Fac pe şoferul la fel de des ca şi tine. Ce mai vrei de mine, Mandy?

Ea îşi retrase mâna încet.

— Cred că nimic…

Îşi terminară plăcinta în linişte. Mandy urcă încet scările, dar Finn rămase în bucătărie privind în gol.

— Nu vii? îl întrebă ea.

— Mai am ceva de făcut.

— Nu mai pleca, Harry, măcar în seara asta.
— Poate doar la o plimbare. Ştii tu.
— Da, ştiu, zise Mandy pentru sine, urcând scările.
— Mandy?
Ea se întoarse.
— O să fie mai bine. Promit. O să fie mai bine în curând. *Aproape am terminat.*
— Sigur, Harry, sigur.

Capitolul 46

Lui Annabelle nu-i mai rămăsese decât un loc unde să meargă: cimitirul. Nu avusese niciodată ocazia să-i aducă un omagiu mamei sale. Şi avea s-o facă chiar în seara aceea.

Îşi parcă maşina închiriată, se strecură pe poartă şi străbătu aleile bătătorite. Locul mormântului mamei sale îi era întipărit în minte. Însă, când ajunse acolo, văzu că ea avea deja un vizitator. Se ascunse în spatele unui tufiş şi privi.

Omul se întinsese pe pământ, lângă mormânt. Ascultând, Annabelle putu să audă cuvintele pe care bărbatul le îngâna. Îi cânta moartei un cântecel irlandez. Era un cântec pe care Annabelle îl auzise cântându-i-l mamei sale când ea era mică. Versurile povesteau despre visuri şi despre un tărâm verde, bogat şi despre un bărbat şi o femeie nespus de îndrăgostiţi. Continuând să asculte, lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji, fără voia ei. Sunetele deveniră din ce în ce mai slabe, iar ea îşi dădu în cele din urmă seama că tatăl său adormise lângă mormântul soţiei sale – mama ei.

Annabelle ieşi de după copac, se îndreptă în linişte spre locul de îngropăciune şi îngenunche de cealaltă parte a mormântului, vizavi de tatăl său care zăcea întins, sforăind încetişor. Apoi făcu ceva ce nu mai făcuse de când lua parte la mesă, în copilărie. Îşi făcu semnul crucii şi se rugă pentru mama ei. Alte lacrimi căzură cu nemiluita de pe chipul său în timp ce ea vorbea cu Dumnezeu şi încerca să-i vorbească şi mamei sale, să-i spună cât de dor îi era de ea, cât de mult îşi dorea să fie încă în viaţă.

Se rugă şi vorbi până când simţi că aproape i se rupe inima. Apoi se ridică, îşi făcu din nou cruce şi, privind la tatăl său adormit, luă o hotărâre.

Fu dureros să simtă cât era de uşor când îl apucă de subsuori să-l ridice în picioare. Se trezi un pic. Annabelle îl

purtă mai mult pe sus la maşină, îl puse înăuntru, se întoarse la pensiune şi-l aşeză să se culce în camera ei. Ea rămase afară pe canapea până când auzi o bătaie la uşă.

Era Stone. Arăta îngrijorat. Îi povesti ce li se întâmplase lui Milton şi lui Reuben, apoi aruncă o privire spre uşa dormitorului de unde răzbătea un sforăit zgomotos.

Stone nu făcu nici o remarcă în această privinţă, fiindcă expresia feţei lui Annabelle îi spunea destul de clar că întrebările sale nu ar fi fost bine primite.

— Vrei să te întorci acasă mâine? o întrebă el în schimb.

— Eu n-am casă, răspunse ea. Dar putem să ne întoarcem *la tine* acasă mâine.

A doua zi de dimineaţă, Annabelle comandă micul dejun în cameră. Când tatăl ei ieşi din dormitor, găsi cafea în ceaşcă şi ouă şi bacon pe farfurie.

— Pari să ai nevoie de mâncare, zise ea.

El se uită în jur.

— Cum naiba am ajuns aici?

— Ai fost la mormânt aseară. La fel şi eu.

El încuviinţă încet, netezindu-şi cu mâna părul încâlcit.

— Înţeleg.

— Hai să mănânci.

— Nu trebuie să te deranjezi, Annie.

— Ştiu. Mănâncă.

El se aşeză şi reuşi să înghită câteva îmbucături şi să bea un pic de cafea.

— Cât de grav e? întrebă ea, studiindu-i faţa suptă, cenuşie.

— Destul de grav. Şase luni fără tratament. Un an cu. Dar cine vrea să umble tot bolnav?

— Ai nevoie de ceva? Bani? Un loc unde să stai?

El se lăsă în scaun şi-şi şterse buzele cu şervetul.

— Nu-mi datorezi nimic, Annie. Şi io n-am să iau nimic de la tine.

— N-are rost să suferi sau să dormi în remorca de la camionetă. Am bani.

— Am whisky ca să-mi alin durerea, iar camioneta aia

veche se cheamă mai nou vehicul de vacanţă economic. Mă descurc.

— În mod evident nu e aşa.

Chipul i se întunecă şi se îndepărtă de masă.

— N-am nevoie de mila ta, Annie, bine? Mi-e mai uşor dacă mă urăşti.

— De asta nu m-ai căutat să-mi spui că erai la închisoare când Bagger a ucis-o pe mama?

— Ar fi contat pentru tine?

— Probabil că nu, recunoscu ea.

— Deci, cum ziceam. Mi-aş fi pierdut naibii timpu'.

Se ridică şi se scotoci prin buzunar, scoţând un pachet de ţigări şi o brichetă.

— Te deranjează, având în vedere că m-a ucis deja? Ea scutură din cap, iar el se duse la fereastră, o deschise şi suflă fumul afară.

— Deci, l-ai pălit pe Jerry în Atlantic City?

— Da.

— Tare?

— Câteva milioane.

— Păi în căzu' ăsta eşti o sfântă, că nimeni n-o merita mai tare decât tipu' ăsta.

— Dar n-a fost de-ajuns, zise Annabelle cu voce stinsă.

Paddy privi posomorât pe fereastră.

— Sigur că nu. Jerry are mulţi bani. Poţi să iei cât vrei, că el tot o să-i facă la loc de pe urma nenorociţilor care se vântură prin cazinoul lui în fiecare clipă.

— Şi-atunci cum să-l rănesc îndeajuns de tare?

El se întoarse ca s-o privească.

— Îi iei un lucru din două: viaţa sau libertatea.

— Nu există termen de prescripţie pentru omor.

— Ai dovezi că a omorât-o pe maică-ta?

— Nimic care să ţină la tribunal. Dar ştiu că el a fost.

— Asta o ştiu şi eu.

Tatăl şi fiica se priviră îndelung.

În cele din urmă, el zise:

— Mai sunt doar doi oameni pe lumea asta care l-au păcălit pe Jerry Bagger şi au scăpat întregi. Şi amândoi se

află aici.

— Deci, vrei să-l mai facem o dată pe Jerry împreună?

— Vreau să plătească pentru ce i-a făcut maică-tii.

— Şi crezi că eu nu?

— Ştiu că vrei. Tu te-ai pus pe urmele lui. Eu n-am avut tupeu'. Sigur, îs un escroc bun, poate unu' din cei mai buni. Am tupeu, mai mult decât mulţi alţii.

— Şi ce s-a schimbat?

— Oricum mor. Deci, ce-mi mai pasă mie? Mai bine un glonţ în cap cadou de la Jerry Bagger decât să stau să mă uit cum putrezesc pe dinăuntru.

— Şi cum propui să facem asta, mai exact?

— De fapt, m-am gândit mult la asta. Probabil singuru' lucru la care mă mai gândesc. Dar şmecheria pe care ai făcut-o tu cu Jerry ne dă o şansă să-i venim de hac.

— Pentru că e pe urmele mele?

— Exact. Ai avut şi o echipă, desigur.

— Doi oameni pe care îi cunoşti sau măcar ai auzit de ei, unul pe care nu-l ştii.

Paddy aruncă ţigara pe fereastră şi se aşează din nou la masă.

— I-a prins Jerry pe vreunul din ei?

— Pe unul. E o legumă.

— Te-o fi turnat?

— Nu încape îndoială. De fapt, Jerry e în D.C. şi încearcă să dea de mine.

— Tipu' ăla înalt, mai în vârstă, cu care umbli, e de încredere?

— Nu m-a dezamăgit până acum.

— E bine să-l ai de prieten. Paddy deveni tăcut, cu privirea la micul dejun pe care nu-l terminase.

— Te simţi în stare să dăm lovitura cu Bagger? Eu am scăpat data trecută pentru că am executat-o la perfecţie. Nu vreau să mă bag şi apoi să mă aleg c-un glonţ pentru că tu ţi-ai dat-o-n petic.

— Întotdeauna ţi-am admirat francheţea.

— Ghici cine m-a învăţat? i-o întoarse ea.

— *Sunt* pregătit pentru asta. La drept vorbind, e singuru'

lucru care mă ţine în viaţă. Am şi un plan.

— Adică?

— În principiu, îl facem pe Jerry să recunoască faptul că a ucis-o pe maică-ta.

— A, serios, aşa de simplu? La naiba, aş vrea să mă fi gândit eu la asta.

— Nu-ţi place ideea?

— Nu, doar cu execuţia, care va fi a noastră, vreau să-ţi spun. Fiindcă, şi te rog să mă corectezi dacă mă-nşel, ca să faci pe cineva să mărturisească o crimă, nu trebuie să te apropii personal de el?

— Absolut. Cât mai mult cu putinţă.

— Păi atunci hai să ne oprim aici. Eu am stat destul pe lângă Jerry. N-am câtuşi de puţin chef s-o fac din nou.

— Cu planu' meu, riscu' pentru tine va fi minim.

— Explică „minim".

— Ai încredere în mine, Annie.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile.

— Nu, sunt doar un om pe moarte care trebuie să se împace cu Dumnezeu. Şi, ca să fac asta, trebuie să îndrept lucrurile. Trebuie.

Remarca aceasta fii atât de neaşteptată, încât Annabelle nu putu face altceva decât să-l privească lung.

— Da' e o mică problemă cu planu', adăugă el.

— Cât de mică?

— Ne trebuie acces la băieţii buni, la poliţai. Nu-i tocmai specialitatea mea. Îi aruncă o privire. Ai vreo idee?

Annabelle se lăsă un pic pe spate, nearătând foarte încrezătoare.

— Ştii că asta e sinucidere curată, nu-i aşa?

— N-o să-l las pe Jerry să te atingă. Da' trebuie s-o fac. Îţi jur pe mormântul mamei tale.

Această ultimă remarcă o afectă pe Annabelle într-un fel în care nu ar fi crezut că ar putea-o afecta vreodată nişte cuvinte. Începu să aibă un soi de sentiment pentru tatăl ei. Nu ştia sigur dacă era înţelegere, milă sau poate ceva mai mult.

— Atunci poate am să găsesc nişte băieţi buni care să ne

ajute, zise ea încet.

Capitolul 47

Annabelle îl lăsă pe tatăl ei şi se duse în camera lui Stone.

— Vrea să facem echipă şi să-l păcălim pe Jerry să mărturisească faptul că a ucis-o pe mama, zise ea fără nici o introducere şi apoi se prăbuşi pe o canapea mică de lângă patul lui Stone.

— Crezi că poţi avea încredere în el?

— Fir-ar să fie, Oliver, tu ţi-ai răcit atâta gura ca să-l iert!

— Să-l ierţi, da, nu să ai încredere în el.

— Nu am nici un motiv s-o fac.

Stone o privi prudent.

— Simt că urmează un „dar“.

— Dar, cu toate astea, *am* încredere în el. Nu ştiu de ce, poţi să-i zici instinct.

— Dar ai nevoie de cavalerie?

— El aşa zice.

— Cred că te pot ajuta.

— Mă gândeam eu. Adică ţi-au rămas datori de data trecută.

— Ei nu sunt niciodată datori, Annabelle. Sau cel puţin aşa cred ei. Lasă-mă să văd ce pot rezolva. Şi ce vrei să faci cu tatăl tău între timp?

— Mă gândeam că eventual ar putea merge la Washington cu noi.

— Şi să stea cu tine? Asta ar putea fi un pic periculos cu Bagger în acelaşi oraş.

— Vom avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi.

— Spune-i tatălui tău să-şi adune lucrurile.

Paddy nu avea ce lucruri să-şi *adune.* Tot ce-i aparţinea se afla deja în camioneta rablagită. Insistă să-i urmeze în maşina sa.

— Camioneta e tot ce mi-a mai rămas. N-o las.

Urmaţi de Paddy, Stone şi Annabelle conduseră spre sud, către casa lui Reuben, în una dintre puţinele zone rurale

rămase în Virginia. Se făcuse foarte târziu când ajunseră acolo, dar Stone îi sunase dinainte.

Intrară pe o alee cu pietriş care era mai mult potecă decât drum şi străjuită de copaci. Trecură pe lângă cocioabe dărăpănate şi maşini ruginite, în vreme ce sălbăticia şi sărăcia creşteau cu schimbarea fiecărei cifre de pe kilometraj. Câteva minute mai târziu farurile Novei luminară o curte plină de buruieni, oprindu-se asupra unui garaj cu uşa de intrare, singura de altfel, ridicată. Interiorul gemea de unelte şi piese de maşină. Lângă acesta erau parcate şase vehicule: două camionete, trei motociclete şi ceva ce semăna a vehicul de deşert, fiecare într-o altă etapă de reconstrucţie. De asemenea, tot lângă garaj se mai vedea şi o rulotă mobilă care nu mai era tocmai capabilă să se mişte, fiind fixată bine pe bolţari.

— Reuben s-a mutat de curând aici, menţionă Stone.

Annabelle aruncă o privire garajului.

— Se ocupă şi cu dezmembrări în timpul liber?

— Nu, tipul e un geniu al mecanicii. Cred că se simte mai apropiat de maşinile sale decât de alţi oameni. De asta ţine atât de mult la motocicletă. Zice că e mult mai de nădejde decât oricare dintre cele trei soţii pe care le-a avut.

— Oliver, ceva prieteni *normali* ai?

— Păi te am pe tine.

— Mamă, ai încurcat-o rău de tot!

Stone observă camioneta lui Reuben în curte şi o lumină aprinsă în rulotă.

— Ne aşteaptă, zise.

Reuben îi întâmpină la uşă şi se uită lung la camioneta cu Paddy la volan.

— Cine e?

— Un prieten, răspunse Annabelle grăbită.

— M-am gândit că ar putea sta aici, cel puţin la noapte, zise Stone.

— Ce naiba mai contează unu-n plus? Poate să stea în apartamentul prezidenţial. E chiar lângă baie.

— Unde e Milton? întrebă Stone.

— A căzut lat. Se pare că e extenuant să câştigi o roabă

de bani la cazinou şi apoi cât pe ce să fii hăcuit.

— Noi mergem să-i ducem înapoi maşina lui Caleb, făcu Stone. Iar mâine vreau să ne întâlnim la mine la cabană, să punem lucrurile cap la cap şi să vedem ce facem mai departe. Şi-am să-l rog pe Alex să ne ajute. Îi aruncă o privire lui Annabelle. Cu o perspectivă nouă.

Reuben îşi mută privirea de la unul la celălalt.

— Bine, încuviinţă el încet.

— Mulţam, Reuben!

O oră mai târziu, Stone şi Annabelle opriră în parcarea de lângă blocul lui Caleb din Washington şi luară liftul până la apartamentul acestuia. Stone bătu la uşă şi auziră paşi apropiindu-se de uşă. Se deschise. Din păcate, în prag nu se afla Caleb.

Capitolul 48

— E ceva de netolerat, Carter, zise senatorul Roger Simpson.

Cei doi bărbaţi se aflau în buncărul CIA, aşezaţi în fotolii de piele, sorbind un pahar de cabernet.

Simpson vorbi mai departe:

— Ca o chestie ca asta să-şi arate chipul urât chiar acum. Când în câţiva ani o să fiu instalat la Casa Albă, dacă totul merge conform planului.

— Roger, dacă totul devine public, nici n-o să intri în cursă. S-ar putea chiar să ajungi la închisoare.

Simpson se înroşi la remarca înţepătoare a lui Gray, dar nu făcu decât să privească posomorât în pahar înainte de a zice:

— Ray Solomon. Cine ar fi crezut că se va întoarce să ne bântuie?

— Posibilitatea a existat mereu. Ne-am asumat un risc calculat. Uneori merge, uneori nu. Sunt sigur că tu ai făcut ce ai crezut că e bine la vremea respectivă.

— Vorbeşti de parcă tu nu ai fi fost deloc implicat. Erai băgat până-n gât, la fel ca şi mine.

Gray sări:

— *Eu* nu am ordonat moartea lui Ray. Era prietenul meu. Din cauza *ta* a murit.

— Omul s-a sinucis în Brazilia.

— Nu, tu l-ai trimis pe John Carr şi echipa lui să-l ucidă, pentru că te temeai că, dacă află adevărul, te dă în vileag.

Simpson îl privi pe Gray pe deasupra gurii paharului.

— Că *ne* dă în vileag, Carter. Să nu uiţi asta.

— Ray Solomon a fost un om bun şi un agent de primă mână. Şi acum e făcut trădător. I-a fost întinată memoria.

— Tot timpul e nevoie să faci sacrificii pentru binele suprem.

— Interesant, dar de ce mi-e mie greu să cred că tu ai fi dispus să-ţi sacrifici vreodată viaţa pentru binele suprem?

— Destinul îi scuteşte pe cei care pot cu adevărat să schimbe ceva, Carter. Oamenii mari dăinuiesc.

— Ei bine, cred că ar trebui să faci apel la destin acum, pentru că cineva în mod evident te vrea mort.

— Şi pe tine. Nu uita.

— Faptul că asasinul crede că sunt mort îmi dă o anumită libertate de acţiune. Dar într-un fel nici nu poţi să-l învinuieşti. Într-adevăr ce ai făcut nu poate fi iertat.

Simpson izbucni furios.

— Am avut motive întemeiate! Şi asta s-a întâmplat demult. Lumea era cu totul alta. Eu eram altul.

— Nici unul din noi nu era chiar *atât* de diferit. Şi nu s-a întâmplat chiar aşa de demult. De fapt nu aparţine trecutului, ci prezentului. E o lecţie care te învaţă să nu rupi definitiv legăturile cu oamenii şi să nu faci tâmpenii.

Simpson zise neliniştit:

— Donna o s-o ia razna dacă se află ceva.

— Şi poţi s-o învinovăţeşti pe soţia ta? Fapta ta ar putea fi privită ca abominabilă.

— Fapta mea! Tu ai pus să fie ucişi oameni, Carter. Ucişi.

— Noi conduceam Divizia Triple Six, nu o grădiniţă pentru spioni aspiranţi. Fiecare ţintă pe care o primeam era autorizată corespunzător, adesea chiar de Casa Albă. Era de datoria noastră să executăm ordinele, fiindcă adversarii noştri puneau totul în joc. O prestaţie mai slabă din partea noastră ar fi fost aproape o trădare.

— Nu fiecare asasinat a fost autorizat, Carter, ştii asta.

Gray îl privi hotărât pe senator.

— Uneori e mai bine ca politicienii să nu ştie totul. Dar în cazul lui Ray Solomon nu ar fi trebuit să fie aşa, Roger. Nu ar fi trebuit s-o faci.

— E uşor de vorbit din perspectiva prezentului. Şi a fost singura dată când am făcut aşa ceva.

— Serios? Dar John Carr?

— El a fost primul. A încercat să-şi dea demisia din Triple Six. Să fim serioşi.

— Ca de obicei, judecata ta e *magnifică.* Carr era, de fapt, *cel mai bun* dintre toţi.

— După părerea ta.

— Şi de asta ai comandat asasinarea lui? Pentru că n-a mai vrut să fie asasin?

Simpson deveni rigid.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Să-l ucid pe unul de-ai noştri? Nemaipomenit!

— Eşti un mincinos foarte prost, Roger. Dacă vrei într-adevăr să candidezi pentru Casa Albă, va trebui să-ţi îmbunătăţeşti figura de joc.

— Nu am pus să fie omorât.

— Cu vreo patru ani în urmă, am stat la o discuţie mai lungă cu Judd Bingham. El mi-a spus. El, Cole şi Cincetti au făcut-o. Propria echipă l-a atacat la ordinele *tale.*

— Asta e o afirmaţie scandaloasă. Nu aveam autoritatea să dau un astfel de ordin.

— Autoritate? Pe vremea aia? Conduceam un grup de asasini. La majoritatea, cu excepţia lui Carr, munca lor le făcea o plăcere imensă. Bingham mi-a zis că el şi ceilalţi doi ţi-au urmat ordinul cu plăcere. Erau foarte supăraţi că John voia să părăsească clubul. Au luat-o ca pe-o ofensă personală.

— Ei bine, de vreme ce Bingham şi ceilalţi doi sunt morţi, nu există nici o dovadă în acest sens, nu-i aşa?

— La fel şi Carr. În prezent locuieşte în Cimitirul Naţional Arlington.

Simpson luă o gură de vin.

— Ştiu.

— Sau cel puţin aşa spune la dosar.

Simpson îl fulgeră cu privirea.

— Ce vrei să spui?

— Carr nu e mort.

Simpson se bâlbâi:

— Dar Bingham a zis… Se opri o secundă prea târziu.

— Îţi mulţumesc că mi-ai confirmat ceea ce ştiam deja. Bingham a fost mereu un mincinos. Nu voia să recunoască faptul că John Carr le-a scăpat în acea noapte. Şi Carr a mai reuşit să ne ucidă şi trei agenţi în acest timp. Bingham, Cole şi Cincetti abia au scăpat cu viaţă, deşi se pare că John

nu ştia că ei erau. Carr era de neegalat când venea vorba de asasinate. A fost o misiune costisitoare, Roger. Şi una pentru care ar fi trebuit să fii tras la răspundere. Ai avut noroc că Bingham şi ceilalţi şi-au ţinut gura în toţi aceşti ani. Dar şi ei ar fi avut probleme la fel de mari ca şi tine dacă ar fi ieşit la iveală adevărul.

— Repet, nu ştiu despre ce vorbeşti.

Gray aşteptă ca Simpson să înghită o gură de vin înainte de a spune:

— Jackie era fiica lui Carr; nu ţi-am zis? I-ai adoptat fiica.

Simpson aşează uşor paharul. Gray observă că mâna îi tremura.

— Nu, ai uitat să-mi spui asta, răspunse Simpson cu o voce chinuită. Ai zis că e orfană, dar nu mi-ai spus cine-i sunt părinţii. Nici nu ştiam că el avea o fiică.

— Ai zice că sunt detalii pe care trebuie să le ştii când vrei să ucizi pe cineva.

— Dacă ai bănuit că sunt implicat, de ce ne-ai dat nouă copilul?

— Trebuia să facem ceva cu fetiţa. Iar tu şi Donna nu puteaţi avea copii. În ciuda a ceea ce cred unii, chiar am o conştiinţă, Roger. Nu era ea vinovată pentru cele întâmplate. Şi nu eram nici eu. Eraţi tu, Bingham, Cincetti şi Cole. Observi cum se conturează o imagine?

Simpson sări în picioare.

— Crezi că i-a ucis Carr?

— Şi a încercat să mă ucidă şi pe mine. Se poate să fi crezut, şi e de înţeles, că am avut şi eu o legătură cu moartea familiei sale.

— Dar de ce să aştepte atâta vreme până să o facă?

— Aici nu pot decât să speculez. Dar trebuie să-l luăm în considerare ca suspect.

— Dacă încă mai e în viaţă.

— Bărbaţii precum Carr sunt extrem de greu de ucis, după cum poţi afirma, desigur, şi tu acum. O echipă de agenţi Triple Six nu a fost în stare.

— Dar nu înţeleg ce legătură are asta cu Solomon?

— Se poate să nu aibă. Poate că acţionează singur şi se

foloseşte de povestea lui Solomon ca acoperire. Asta trebuie noi să aflăm. Dar, în cazul în care Carr lucrează cu cineva care are legătură cu trecutul lui Solomon, atunci trebuie să-i găsim. Am resursele s-o fac. Actualul director are aceleaşi vederi ca şi mine. Aşa şi trebuie; eu l-am instruit.

— Şi o să-l prinzi pe vinovat?

— Da, să sperăm că înainte să te prindă el *pe tine.* De vreme ce eşti în mod sigur pe lista lui de ţinte – şi chiar o ţintă uşoară, de fapt.

— Nu-i deloc amuzant.

— Nici nu voiam să fac o glumă. Trei oameni mult mai abili şi mult mai bine ascunşi decât tine sunt morţi acum. Practic vorbind, eşti o ţintă mult mai „moale“.

— O să plec din ţară pentru o vreme, de mâine-dimineaţă, sări Simpson. N-am să stau să aştept să fiu omorât de un psihopat.

— Sunt sigur că plătitorii de impozite te vor înţelege dacă te fofilezi de la îndatoririle din Congres.

— Nu-mi place tonul tău, Carter.

Drept răspuns, Carter luă Medalia Libertăţii de pe masa de lângă scaunul său şi o ridică la vedere.

— Mi-au dat o bucată de metal în schimbul a aproape patruzeci de ani de serviciu pentru patria mea. Am fost surprins să o primesc, de fapt. La urma urmei, mi-am dat demisia din poziţia de director al Informaţiilor Naţionale, lăsând administraţia de izbelişte.

— M-am întrebat adesea de ce ai făcut-o.

— Poţi să te întrebi în continuare, Robert. Informaţia aia îmi aparţine doar mie.

Simpson privi cu dispreţ la interiorul buncărului.

— Te simţi ca un şobolan în gaură aici.

— Un om care a ucis trei foşti agenţi Triple Six şi care aproape m-a ucis şi pe mine nu trebuie subestimat. Prefer să stau în buncărul meu confortabil deocamdată.

— Minunat, în timp ce eu sunt la vedere, la suprafaţă, zise Simpson furios.

— Nu-ţi face griji, Roger, am înţeles că acordă Medalia

Libertăţii şi postum.

Capitolul 49

Harry Finn muncise din greu a doua zi, apoi, spre seară, vizită un complex de apartamente din Arlington. Locurile de parcare erau numerotate, aşa că-i fu uşor să-l găsească pe cel pe care-l căuta. Trase maşina pe un spaţiu liber, merse la Lincolnul Navigator şi apăsă un dispozitiv de pe bara din spate a acestuia. Becul de la alarmă care pâlpâia pe bordul maşinii de teren se stinse instantaneu. Finn scoase un şperaclu din buzunarul de la haină şi în câteva secunde cilindrul încuietorii de la uşă fu la el în mână. Scoase legitimaţia specială de identificare de pe oglinda retrovizoare, unde o ţinea întotdeauna idiotul care deţinea Lincolnul, şi o înlocui cu una identică, însă aceasta nu avea să mai funcţioneze cum trebuie. Nu avea codurile de criptare imprimate – coduri care lui Finn îi era imposibil să le copieze, de unde şi furtul din această seară. Proprietarul avea să creadă că se defectase şi va cere unul nou. Însă se ştia că această agenţie federală nu anula la timp vechile legitimaţii. Că erau noi, că erau vechi, nu părea să conteze când venea vorba de birocraţie excesivă. Dar pentru Finn conta foarte mult.

Puse cilindrul la loc, încuie din nou uşa, apăsă dispozitivul de aripa maşinii, iar sistemul de alarmă se reactivă. Nu exista nici un semn că el ar fi trecut vreodată pe-acolo. Dacă publicul ar fi ştiut ce dispozitive existau... Însă era mai bine să rămână neştiutori, cu convingerea că se aflau în siguranţă.

Pe drumul de întoarcere, Finn privi legitimaţia furată. Bine că el nu era un băiat rău, pentru că doar cu puţină meştereală la plasticul ăla ar fi putut să răstoarne de unul singur întreaga ramură legislativă a puterii, pe toţi cei cinci sute treizeci şi cinci de membri ai acesteia. Dar el nu-l voia decât pe unul. Pe unul singur.

Stone, Annabelle şi Caleb se aflau pe bancheta din spate

a unei maşini. Mike Manson, unul dintre oamenii lui Bagger, stătea lângă ei. Mike fusese cel care îi deschisese uşa lui Caleb, cu arma îndreptată asupra lor. Stone nu se gândise că aveau să-l urmărească pe Caleb; era o greşeală în calcule care se părea că avea să-i ducă la moarte.

— Şi ce mai face Jerry? întrebă Annabelle într-o doară. A mai dat peste ceva escrocherii bune în ultima vreme?

Mike zise:

— Habar n-am despre ce vorbeşti acolo.

— Mă îndoiesc că mergem la hotelul unde stă el. E un pic cam public.

De data acesta Mike nu mai zise nimic.

Caleb, suferind, stătea cu faţa lipită de fereastră şi părea să se concentreze să nu leşine.

— Mă gândesc că nu ne-ar ajuta să vă mituiesc, nu-i aşa? întrebă Annabelle.

Caleb îşi smuci faţa de la fereastră.

— Ştiţi că puteţi face puşcărie pentru asta!

Mike îndreptă pistolul spre capul lui Caleb.

— Taci dracului!

Maşina derapă într-o parte când un alt vehicul îi tăie calea. În timp ce şoferul se lupta cu volanul, Mike îşi luă ochii de la Stone doar un moment, dar fu de-ajuns.

— Ce nai… începu Mike înainte să se lovească puternic de uşă. Arma îi căzu cu un zăngănit la podea. Stone apucă arma şi i-o puse la cap.

Partea stângă a lui Mike era cuprinsă de spasme după ce Stone îşi apăsase degetul într-un loc de lângă coaste.

— Haide, *bătrâne,* dă-mi pistolul până nu te răneşti, zise Mike cu o grimasă de durere.

Stone trase un glonţ retezând vârful urechii lui Mike înainte de a sparge geamul. Apoi îndreptă arma spre capul şoferului.

— Opreşte *acum,* înainte să ţi-l înfig pe următorul în creier!

Maşina se opri cu un zgâlţâit pe acostament.

Stone se uită la Mike care sângera, uimit.

— Data viitoare când răpeşti pe careva, *băiete,* să-l legi.

Aşa n-ai să mai pici de prost.

— Cine naiba mai eşti şi tu? strigă Mike.

— Speră că n-ai să afli niciodată.

Îi legară pe Mike şi pe şofer folosind corzile şi frânghiile pe care le găsiseră în maşină, apoi îi lăsară într-un şanţ de pe marginea drumului. Căutară şi ceva acte, dar nu găsiră nimic.

Stone se urcă pe locul şoferului, şi cei trei demarară.

Annabelle se uită la Caleb.

— Eşti bine?

El se întoarse către ea, cu o vagă nuanţă de furie pe chip.

— Sunt bine. De ce să nu fiu? În mai puţin de o oră mi-a fost spartă casa, am fost răpit şi apoi aproape ucis. Şi acum monstrul ăsta de Bagger ştie că l-am minţit. Şi mai ştie şi unde locuiesc, şi unde lucrez. O, ce bucurie, ce bucurie pe mine!

— Păi nu am murit, şi asta e ceva, sublinie Stone.

— Nu *încă!* i-o întoarse Caleb.

Stone îi dădu lui Caleb telefonul său.

— Sună acasă la Alex Ford. Am numărul lui pe apelare rapidă. Spune-i ce s-a întâmplat şi de unde poate să-i ia pe oamenii lui Bagger. Se uită la Annabelle. Jerry a făcut o mare greşeală. Şi acum avem ceva să-i legăm de gât fără ca tu şi Paddy să mai mergeţi pe urmele lui.

Caleb dădu telefonul şi ei îşi continuară drumul. Când ajunseră la o curbă, o camionetă ieşi brusc de pe un drum lateral şi le tăie calea. Stone încercă să-i ocolească, dar Annabelle strigă:

— E tata. Şi Reuben.

Erau într-adevăr Paddy Conroy la volan şi Reuben pe locul pasagerului. Paddy trase camioneta lângă maşina lor şi lăsă geamul jos.

Annabelle se aplecă peste Stone.

— Ce naiba faceţi aici?

Reuben zise:

— M-am gândit, după ce aţi plecat voi doi, că, dacă Bagger l-a vizitat pe Caleb la lucru, poate că şi-a pus oamenii să-l urmărească până acasă. Aşa că eu şi Paddy

am decis să venim după voi.

Paddy adăugă:

— Am ajuns la prietenul tău acasă la timp ca să-l vedem ieşind cu voi. Din ce mi-a spus Reuben, tu – arătă spre Stone – nu aveai nevoie decât de o mică distragere ca să preiei controlul situaţiei. Şi cred că avea dreptate, din câte se vede. Se uită la Annabelle. Înţeleg de ce fata mea are atâta încredere în tine.

Stone îi aruncă o privire lui Reuben.

— Eu şi Paddy am avut o mică discuţie pe drum. Îl bătu pe irlandez pe spate. Şi să vă spun ceva, tipu' ştie să conducă.

— În tinereţe am început să lucrez ca şofer. Paddy adăugă grăbit: Pentru armată, normal.

Stone porni maşina, iar Paddy şi Reuben îi urmară. Cu toţii erau binedispuşi că le veniseră de hac lui Bagger şi oamenilor lui. Dar nu a fost scris să fie aşa.

După ce Alex îşi trimise agenţii să-i ridice pe oamenii lui Bagger, aceştia raportară că perechea dispăruse. După aceea, veştile nu se îmbunătăţiră. Pistolul pe care Stone îl luase de la Mike fusese curăţat; maşina, furată. Răpitorii nu menţionaseră numele lui Bagger, aşa că nu aveau nimic care să-l implice pe şeful cazinoului. Nu aveau suficiente dovezi nici ca să-l aducă la un interogatoriu. Autorităţile nu fuseseră mulţumite că se întorseseră cu mâna goală. Li se spuse clar că pe viitor cavaleria nu va mai alerga la solicitări.

Se pare că o luau din nou de la zero în războiul cu Bagger.

Însă Oliver Stone era cel mai îngrijorat dintre toţi. Armă curăţată, maşină furată, nici un fel de acte, oameni legaţi care dispar în noapte fără nici o urmă? Dacă totuşi cei care-i răpiseră nu erau oamenii lui Bagger? Dacă, de fapt, nu o voiau pe Annabelle, ci pe el?

Capitolul 50

Când Mike şi prizonierii săi nu-şi făcură apariţia la locul stabilit dinainte, Bagger nu ţipă, nici nu azvârli cu obiecte. Era mult mai gânditor decât îşi dădeau seama majoritatea oamenilor. Nu ajungeai unde era el fără să analizezi lucrurile din fiecare unghi.

Patronul de cazinou ştiu că pierderea lui Mike nu era un lucru bun. Mai rău decât atât, nu ştia în favoarea cui îl pierduse pe Mike sau ce le putea spune Mike. Oraşul era împânzit de agenţi federali. Dacă scuipai la orice colţ de stradă, nimereai cinci cu uşurinţă. Instinctul îi permisese lui Bagger să supravieţuiască în multe momente grele. Simţea că acesta era unul dintre acele momente. Ar fi putut să-şi pună fundul în avion şi să fugă. Dar asta contrazicea toate principiile pe care îşi clădise cariera. Jerry Bagger nu fugea niciodată din faţa necazurilor.

Dădu câteva telefoane. Primul fu ca să ceară întăriri din Atlantic City. Bagger îl sună pe Joe, tipul de la firma de detectivi, şi îi ceru să mai caute ceva informaţii despre care credea că va avea nevoie pe măsură ce afacerea progresa. Ultimul telefon fu către avocatul său care ştia mai multe secrete despre Bagger decât oricine altcineva. Omul începu de îndată să construiască alibiuri şi strategii legale în cazul în care agenţii federali ar fi bătut la uşa clientului său.

După ce aceste treburi fură rezolvate, Bagger decise să facă o plimbare singur. Spre deosebire de Atlantic City, Washingtonul mergea la culcare devreme. În timpul săptămânii erau puţine restaurante, baruri şi cluburi deschise foarte târziu. Dar, la vreo zece străzi distanţă, Jerry găsi o speluncă luminată de un neon, intră, îşi trase un scaun şi comandă un whisky sour şi o apă minerală de la un barman ale cărui trăsături arătau în mod evident că viaţa îl lovise ca un baros. Tipul gras aşezat lângă el privea somnoros în paharul cu bere, în timp ce un cântec de Elvis Costello răzbătea din tonomatul plin de urme de lovituri şi

acoperit cu un strat de bere şi lacrimi vechi de decenii.

Bagger crescuse într-un loc asemănător, păcălindu-i pe oameni la zaruri. Aproape şaizeci de ani mai târziu, făcea acelaşi lucru, doar că acum era vorba despre milioane. Cu toate acestea, uneori îşi dorea să mai fie acelaşi copil cu o faţă murdară, un zâmbet contagios şi o gură ca o meliţă, luând banii trecătorilor cu escrocherii patentate, fără ca nătărăii să-şi dădea seama ce i-a lovit până când el era departe, îndreptându-se spre următoarea înşelătorie.

— Şi cum zici că se distrează oamenii în oraşu' ăsta? îl întrebă el pe barman.

Bărbatul începu să şteargă pe jos zicând:

— Nu e un oraş făcut pentru distracţie, cel puţin după părerea mea.

— Lumea e numai cu afaceri serioase aici, adică?

Bărbatul rânji.

— Singurul loc care te poate *şi* bombarda, *şi* impozita.

— Unii cred că toţi am duce-o mai bine dacă cineva ar arunca o bombă *aici.*

— Păi numai să mă anunţe cineva cu douăzeci şi patru de ore înainte.

— Eu sunt din Atlantic City.

— Fain loc. Da' mă tem că mi-am cam lăsat fondul de pensie acolo.

— Ai fost vreodată pe la Pompei?

— A, da. Fain cazinou. Tipu' care e patron cică face numai probleme. Foarte dur. Da' cred că aşa trebuie să fii ca să poţi scoate bani din afacerea asta. Aşa că bravo lui.

— Eşti barman de mult?

— De prea mult. Voiam să mă fac jucător profesionist de baseball, da' nu eram destul de talentat. Până să-mi dau seama, tot ce ştiam să fac era să torn băutură în pahare. Da' cu trei copii de hrănit faci orice.

— Şi nevastă-ta?

— A murit de cancer, acu' trei ani. Tocmai când treaba pare să-ţi meargă mai bine, viaţa îţi mai trage o lovitură. Ştii ce zic?

— Da, ştiu. Bagger lăsă zece bancnote de o sută de dolari

drept bacşiş şi se ridică să plece.

Barmanul, uluit, zise:

— Domnule, pentru ce naiba e asta?

— Ca să ţii minte că nici ticăloşii nu sunt răi tot timpul.

Bagger se întoarse pe jos la hotel. Telefonul sună, erau, fără-ndoială, cei de la pază care verificau să vadă dacă e în regulă. Avea mulţi duşmani şi băieţilor lui nu le plăcea să-l lase să iasă singur. Nu din cauză că ţineau la el, Bagger ştia asta. Dacă el nu mai era, slujbele lor dispăreau. În lumea lui Bagger, loialitatea se câştiga fie sub ameninţarea armei, fie fluturând o sumă suficientă de dolari pe sub nasul cuiva. Nu se deranjă să răspundă.

Ajungând în faţa Monumentului lui Washington, se opri. Însă nu obeliscul de o sută şaptezeci de metri îi captase atenţia, ci bărbatul şi femeia care se plimbau ţinându-se de mână pe aleea de lângă monument.

Bagger nu avusese niciodată o relaţie serioasă cu o femeie; fusese prea ocupat să se lupte pentru avere. Toate femeile cu care avusese o legătură fie erau plătite, fie căutau să primească ceva de la bătrânul Jerry în schimbul serviciilor lor. Ştia că nu le păsa de el, aşa că nu-i păsa nici lui de ele.

Asta fusese viaţa lui înainte ca Annabelle Conroy să apară şi să-i întoarcă lumea cu susul în jos. Ea avusese încă de la început ceva ce-l atinsese într-un loc de a cărui existenţă nici măcar nu mai ştia. Îşi permisese să creadă că ei îi păsa cu adevărat de el, şi nu pentru că i-ar fi putut face vreun serviciu.

Apoi totul se dusese de râpă, şi iată-l acum în oraşul pe care-l detesta aproape la fel de mult ca Las Vegasul încercând să ucidă o femeie pe care ar fi putut-o iubi pentru totdeauna. Pierderea celor patruzeci de milioane nu-l distrusese. Putea oricând să facă alţi bani. Însă Annabelle îi răpise ceva de negândit: inima.

Bagger era atât de furios din pricina sentimentului de trădare, încât, dacă ar fi avut o armă la îndemână, i-ar fi împuşcat pe cei doi care trecură la doar câţiva metri de el. De-abia se abţinu să nu se repeadă la ei şi să-i doboare la

pământ.

Se întoarse şi grăbi pasul spre hotel. Când ajunse acolo, îl aştepta o altă surpriză. Mike Manson şi ajutorul său tocmai se întorseseră, însângeraţi şi răvăşiţi.

Înainte de a zice ceva, Bagger făcu o mişcare către un altul dintre oamenii săi şi articulă cuvintele:

— Fără nimic?

— I-am percheziţionat, zise omul. N-au nici un dispozitiv de supraveghere.

Bagger se uită la Mike.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Am făcut-o de oaie, domnu' Bagger, recunoscu Mike. Îi aveam în maşină, apoi bătrânul mi-a luat arma şi ne-a legat. Atât ne-a luat să ne dezlegăm şi să ajungem aici.

— Am mers pe jos opt kilometri, zise şi celălalt.

— Mă doare-n cur dacă a trebuit să vă târâţi în limbă! urlă Jagger. Aţi lăsat o femeie şi un bibliotecar să vă facă?

— Nu a fost bibliotecarul, zise Mike. Era un tip mai în vârstă, da' unu' serios. M-a împuns cu un deget în coaste şi-am amorţit tot. Îi arătă urechea rănită. Apoi mi-a zburat o bucată de ureche cu un glonţ din pistolu' meu, ca şi cum ar fi fost o nimica toată. Era profesionist, domnu' Bagger. Nu ne aşteptam la aşa ceva.

— Mike, dacă n-aş şti că nu eşti de tot rahatul, ţi-aş trage un glonţ drept în cap.

Mike zise nervos:

— Da, domnu' Bagger. Ştiu. Ne-am târât după nişte copaci şi Joe a găsit o bucată de sticlă cu care am tăiat frânghiile. Tocmai când plecam, au ajuns şi poliţiştii. Probabil că ei i-au chemat. Nu ne-au văzut totuşi.

— Eşti sigur?

— Da, domnule.

— Tipu' care v-a făcut era profesionist, zici? Cum arăta?

Mike îl descrise.

— Să fie vreun federal?

— Nu era îmbrăcat ca ei. Şi era cam bătrân pentru asta. Da' profesionist totuşi. Şi se vedea că e prieten cu Conroy.

Bagger se aşeză încet pe un scaun. Cu cine naiba se

combinase Annabelle acum?

Capitolul 51

Domnul senator nu se afla la birou în acea zi, deoarece plecase pe neaşteptate într-o călătorie de lucru, luând cu el un număr mare de angajaţi şi lăsând în urmă doar personalul de bază. Finn descoperise această informaţie interesantă pe site-ul senatorului Simpson, unde acesta se lăuda că deplasarea avea să se dovedească benefică pentru toţi locuitorii Alabamei şi Statelor Unite ale Americii. Cum avea să facă asta o călătorie la clasa întâi către Insulele Grand Cayman, Finn nu ştia. Ceea ce ştia însă era că Simpson primise o avertizare în legătură cu celelalte crime şi că decisese să plece din oraş. Nici o problemă, odată şi-odată tot avea să se întoarcă la Washington. La urma urmei, era senator al Statelor Unite. Nu putea să-şi evite la nesfârşit îndatoririle, deşi unii făcuseră eforturi vitejeşti în acest sens de-a lungul timpului.

Finn purta echipamentul standard al muncitorilor autorizaţi de guvern, ecusonul agăţat la gât şi cutia cu unelte bălăngănind într-o mână. Ţinuta sigură, ecusonul spilcuit cu fotografie şi povestea detaliată despre treaba pe care o avea de făcut avură ca rezultat accesul imediat acolo unde voia să meargă.

Ieşind din lift, Finn ochi uşa de sticlă de la biroul lui Roger Simpson, cu steagul statului Alabama alături. Steagul era alcătuit din Crucea Sfântului Andrei, stacojie, pe un fundal alb, cu model luat de pe flamura de luptă a Confederaţiei. La fel ca acum o sută cincizeci de ani în cazul soldaţilor unionişti, steagul reprezenta o ţintă perfectă pentru Harry Finn. Înaintă până lângă uşă şi o văzu prin geam pe tânăra recepţioneră la biroul său.

Mărise fotografiile pe care le făcuse biroului şi femeii în timpul vizitei anterioare. Se vedea clar numele ei pe plăcuţa de pe birou.

Băgă capul pe uşă şi-i arătă ordinul de lucru fals.

— Bună, Cheryl, Bobby sunt, de la întreţinere. M-au sunat

acu’ câteva zile în legătură cu încuietoarea de la intrare. Scuze că de-abia acum am ajuns, dar am avut câteva lucrări neefectuate. Ştii cumva ce are drăcia aia? S-au mai plâns şi de la alte birouri în legătură cu încuietorile.

Tânăra enervată, care răspundea la o succesiune rapidă de apeluri, acoperi receptorul cu mâna şi zise:

— Habar n-am.

— O să arunc rapid o privire atunci. Stai liniştită, zise Finn. Recepţionera zâmbi recunoscătoare şi se întoarse la treburile ei.

Finn îngenunche, examină încuietoarea şi introduse o bucată mică de metal în gaura cheii. Mai zăbovi câteva minute, făcându-şi de lucru cu uşa, apoi zise:

— S-a rezolvat, Cheryl.

Ea îi făcu cu mâna. În timp ce-şi împacheta uneltele, Finn aruncă o privire prin birou. Aflase deja că nu avea panou de alarmă şi nici senzori de mişcare, dar nu strica niciodată să verifici de două ori.

În hol era o cameră de supraveghere instalată pe tavan, la joncţiunea dintre două culoare. Finn o cronometrase deja. Îşi schimba poziţia la fiecare două minute, ca să prindă ambele culoare. O luă pe hol şi se uită la cameră, verificându-şi şi ceasul. Îşi păstrase intervalul de două minute. Asta era tot ce avea nevoie să ştie. Gardienii patrulau pe coridoare, dar îşi dăduse seama că treceau pe la etajele cu soţ la ore fără soţ, şi pe la cele fără soţ la ore cu soţ. Aşteptă până când nu mai fu nimeni pe coridor şi camera se întoarse în direcţia opusă. Atunci sparse repede încuietoarea încăperii unde ştia el că se ţin decoraţiunile de sărbători şi se strecură înăuntru. Se ascunse în spate, se întinse pe podea şi se culcă.

La două minute după miezul nopţii, Finn strecură un fir cu cameră video pe sub uşa magaziei şi aruncă o privire rapidă în susul şi-n josul holului. Era liber. Camera filma celălalt coridor.

Se grăbi spre uşa biroului lui Simpson. Bucata de metal pe care o inserase în încuietoare mai devreme îndeplinea o singură funcţie, dar o făcea fără greş. Făcea să pară că uşa

era încuiată când, de fapt, nu era, dacă aveai un dispozitiv special, cum avea Finn. Introduse partea magnetizată a uneltei în încuietoare, scoase piesa de metal şi uşa se deschise.

Finn se apucă numaidecât de treabă. Traversă rapid anticamerele până în spaţiosul birou al lui Simpson. Îngenunche lângă spaţiul gol de sub birou şi întoarse unitatea centrală a calculatorului cu spatele spre el. Desfăcu şuruburile capacului, introduse dispozitivul său înăuntru şi-l conectă la alte componente din interiorul computerului.

Finn reuşise să treacă apoi cu dispozitivul de securitate pentru că nu conţinea materiale explozive. În schimb, fusese construit să declanşeze o reacţie chimică în interiorul componentelor din unitatea centrală. Era o reacţie care avea să transforme unitatea inofensivă într-o bombă, o posibilitate despre care nimeni din industria calculatoarelor nu ar vrea să ştie. Dispozitivul avea ataşat un receiver wireless cu o rază de acţiune de vreo o mie trei sute de metri, mai mult decât suficient, după calculele lui Finn. Puse la loc capacul unităţii centrale şi o reaşeză sub birou. Apoi se aşeză la computer şi îl porni. Ecranul se aprinse, dar era nevoie de parolă. Senatorii ocupaţi nu aveau timp să-şi amintească parole complicate sau obscure, aşa că Finn începu pur şi simplu să tasteze câteva nume. La al treilea o nimeri: „Montgomery”, capitala Alabamei.

Tastă comenzile de care avea nevoie şi apoi închise calculatorul. Ultimul lucru pe care-l făcu fu să aşeze un dispozitiv de supraveghere miniatural, pe baterii, alături de un ghiveci de flori aflat pe o etajeră înaltă, de lângă canapeaua senatorului. Filamentele plantei acopereau la fix camera miniaturală. Acum Finn avea o legătură video şi audio directă cu biroul lui Simpson. Avea s-o folosească aşa cum se cuvine.

Se întoarse la uşa de sticlă şi se uită la ceas aşteptând până când camera de supraveghere se îndreptă spre celălalt hol. De îndată ce acest lucru se întâmplă, Finn ieşi pe uşă şi intră din nou în magazie. Scoase din cutia cu

unelte un mic dispozitiv de recepţie care semăna cu un BlackBerry, îl deschise şi privi imaginea de pe ecran. Alesese bine amplasamentul camerei sale în miniatură; biroul lui Simpson se vedea foarte clar. Închise dispozitivul, se întinse pe podea şi se culcă la loc.

A doua zi de dimineaţă se furişă afară din magazie şi o vreme se plimbă în sus şi-n jos cu liftul, prefăcându-se ocupat cu diverse treburi. Apoi părăsi clădirea alături de un grup de oameni, luă metroul spre Virginia, îşi luă maşina şi merse la birou.

Acum tot ce avea de făcut era să aştepte ca Roger Simpson să se întoarcă. Şi de ce întâmpinare va avea parte omul care ajutase la uciderea tatălui său…

Însă, chiar mai mult decât atât, moartea lui Roger Simpson avea să însemne sfârşitul călătoriei lui Harry Finn. Gata cu crimele, gata cu poveştile mamei sale. Ceva-i spunea că ea mai era încă în viaţă doar pentru că aştepta ca să se întâmple asta. De îndată ce Simpson avea să fie mort, Finn bănuia că şi viaţa mamei sale se va sfârşi. Răzbunarea era o forţă puternică şi putea să ţină chiar şi moartea la distanţă. Şi, când mama sa avea să moară, Finn avea să o plângă, să o jelească, dar şi să se simtă uşurat că era în sfârşit liber.

După ce rezolvă ceva treburi la birou şi revizui şi alte detalii legate de planul de atac împotriva Capitoliului, plecă să-şi ia copiii de la şcoală. Petrecu o oră exersând lovituri de baseball cu Patrick, o ajută pe Susie la teme şi discută opţiunile de liceu cu David. Când Mandy se întoarse de la magazin, o ajută să pregătească cina.

— Pari binedispus, comentă ea în timp ce el curăţa cartofi în chiuvetă.

— Am avut o zi grozavă ieri, zise el.

— Îmi pare rău că a trebuit să lucrezi toată noaptea. Trebuie să fii extenuat.

— Nu, de fapt sunt plin de energie. Termină cu ultimul cartof, se şterse pe mâini şi-şi petrecu braţele în jurul taliei ei. Mă gândeam că am putea merge cu toţii într-o călătorie undeva, poate în străinătate. Copiii nu au fost niciodată în

Europa.

— Ar fi grozav, Harry, dar e scump.

— Am avut un an bun. Am ceva bani puşi deoparte. Vara viitoare ar putea fi momentul potrivit s-o facem. Mi-am cam făcut un plan.

— Şi eu cum de aflu mereu ultima lucrurile astea?

— Voiam doar să am totul stabilit înainte să prezint planul comandantului-şef pentru aprobare, doamnă. Aşa te instruieşte la Marină. O sărută.

— Chiar că te schimbi ca vremea, băiete, făcu ea.

— După cum ziceam, văd luminiţa de la capătul tunelului.

Ea râse.

— Să sperăm că nu e un tren care vine spre tine.

Când ea se întoarse spre aragaz, dispoziţia jovială a lui Finn dispăru.

„Un tren care vine spre mine“, se gândi el. Speră ca soţia lui să nu fie profet.

Capitolul 52

După tentativa eşuată de răpire, Caleb şi Paddy se instalaseră la cabana lui Stone, în vreme ce Annabelle se întorsese la hotel, îşi luase lucrurile şi se mutase la un altul, într-o altă parte a oraşului. Îl sunase pe Stone ca să-i dea noua adresă.

Dimineaţă devreme, Stone primi un telefon iritat, de la Reuben.

— Milton mă scoate din minţi, Oliver, se plânse Reuben. Mi-a făcut curat în toată casa. Nu mai găsesc nimic. Şi Delta Dawn se teme să intre, pentru că nenorocitul de aspirator merge de ore-ntregi.

Delta Dawn era ogarul lui Reuben, dar unul fără pedigri.

Vocea îi coborî până deveni o şoaptă.

— Şi n-o să-ţi vină să crezi ce-a făcut cu baia. Arată ca în revistele de femei. Mi-e şi jenă să mă uşurez acolo.

Stone îi răspunse pe un ton istovit.

— Nu am loc de el aici. E destul de aglomerat momentan, Reuben.

— Ştiu, de asta am şi sunat. Mă gândeam că poate vine Paddy să stea cu mine, şi Milton să se mute la tine. Vreau să zic, Paddy e un coleg mai pe gustul meu.

— Să-ţi găsim companionul ideal nu e tocmai o prioritate acum, să rămânem în viaţă e, zise Stone tăios. Şi, cu cât iese mai puţin în public, cu atât e mai bine pentru Paddy.

Reuben lăsă să-i scape un oftat adânc.

— Bine, cred că pot să mai stau o vreme cu domnul Obsedat de Curăţenie. Dar ar fi bine să punem mâna pe Bagger ăsta cât mai curând. Milton a început deja să-mi vorbească despre cum o să mă ducă să-mi cumpăr haine. Şi până aici i-a fost.

Câteva ore mai târziu, Stone îl văzu pe Caleb, foarte irascibil şi şifonat, ieşind din baie îmbrăcat cu hainele din seara precedentă.

— Caleb, aseară, când v-au luat oamenii ăia, au zis ceva?

Caleb se încruntă.

— O, da. Au zis că, dacă scot un sunet, mă omoară! Şi când te gândeşti că, în timp ce vâram cheia în uşă, nu voiam decât să beau un pahar bun de sherry şi să recitesc introducerea de la *Don Quijote...*

— Vreau să zic dacă au menţionat că ar lucra pentru Jerry Bagger?

— Nu, nu au zis. De fapt, nu au zis nimic. Nici nu era nevoie, aveau arme.

— Au pomenit ceva de Annabelle?

— Nu. Nimic. De ce?

— Dar de cineva pe nume John Carr?

— Ăsta cine mai e?

— Nu contează. I-au pomenit numele?

— Nu.

Stone chiar nu avea cum să ştie dacă răpitorii o voiau pe Annabelle sau pe John Carr. Ar fi putut să dea de el prin Caleb, se gândi Stone. Mai trecuse el pe la bibliotecă să-şi viziteze prietenul. Cu toţii presupuseseră că erau oamenii lui Bagger. Dar dacă făceau parte din echipa care-i asasina pe membrii Triple Six? Care-l omorâseră pe Carter Gray? Dar, dacă pe el îl urmăreau, i-ar fi descoperit, desigur, identitatea falsă şi unde locuieşte.

— Şi acum ce fac? întrebă Caleb întrerupând cugetările lui Stone. Ar fi trebuit să plec la lucru acum zece minute. Nu am haine, obiecte de toaletă, nimic.

Stone, enervat din cauza întreruperii, i-o tăie scurt.

— Sună şi spune că eşti bolnav.

— Asta se rezolvă pentru ziua de azi. Dar mâine şi poimâine?

— Nu mai ai zile de concediu?

— Da, dar lucrez pentru guvern. Nu poţi să-ţi iei concediu cum te taie capul. Trebuie să planifici, să anunţi.

— O să ne gândim mâine la asta. Deocamdată stai aici şi relaxează-te.

— Să mă relaxez?! După ce am fost răpit şi aproape omorât? După ce am fost alungat din casa mea şi de la slujba mea, fiindcă mă urmăreşte nu ştiu ce maniac? Vrei

să mă relaxez?

— Păi fie te relaxezi, fie-ţi tai venele. Te las să decizi, se stropşi Stone îndreptându-se spre uşă.

— Unde mergi?

— Să mă întâlnesc cu prietena noastră.

— Grozav. Poţi să-i spui lui *Annabelle* că îmi doresc mai mulţi prieteni ca ea aşa cum îmi doresc şi o colonoscopie fără anestezic.

Paddy ieşi din baie cu părul ud de la duş.

— Care-i treaba?

Stone îl lămuri:

— Caleb tocmai voia să pregătească micul dejun, nu-i aşa, Caleb?

— Poftim?

Paddy se uită de la Stone la Caleb şi zâmbi.

— Păi fain din partea ta.

Pentru o clipă, Caleb păru gata să ţipe, dar se calmă la fel de rapid. În timp ce Paddy dormea, Stone îi povestise lui Caleb totul despre el, inclusiv faptul că era pe moarte.

Caleb zise amabil:

— Sunt, la urma urmei, în slujba *publicului.*

— Vă las atunci să vă vedeţi de-ale voastre, replică Stone.

În timp ce Stone părăsea cimitirul cu paşi repezi, o parte din el se temea că Annabelle fugise din nou după situaţia tensionată de seara trecută. Însă o jumătate de oră mai târziu, o găsi în cameră, în noul ei hotel. Tocmai terminase micul dejun. Îi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză pe marginea patului, în halatul de la hotel, arătând obosită şi nerăbdătoare.

— Cum se simte Paddy?

— Părea mai bine în dimineaţa asta. Mergea mai vioi.

— Se datorează acţiunii de aseară. Se hrăneşte cu asta. Mereu a fost aşa.

— Am avut noroc că a fost acolo aseară. Ne-a salvat vieţile.

— Ştiu, aprobă Annabelle pe un ton nu prea încântat. Mă

enervează. Acum îi sunt, cumva, datoare.

Alegându-şi cu grijă cuvintele, Stone zise:

— I-ai recunoscut pe bărbaţii de aseară? Ca fiind, cu siguranţă, de-ai lui Bagger, adică?

— Nu, dar cine altcineva ar fi putut fi?

— Mai ţii minte mica mea problemă despre care ţi-am vorbit?

— Da.

— Ei bine, s-ar putea ca oamenii de aseară să mă vrea pe *mine,* nu pe tine.

— Cum? Cine să te vrea pe tine?

— Îmbracă-te. Mergem la o plimbare. Trebuie să afli ceva despre mine.

— Unde mergem?

— Cimitirul Naţional Arlington. Vreau să-ţi arăt ceva.

Capitolul 53

— Oliver, tu nu te mai saturi de cimitire? Cum să zic, pari un pic obsedat, comentă Annabelle în timp ce străbăteau cu paşi lenţi aleile asfaltate din Arlington, cel mai glorios loc de îngropăciune pe care naţiunea îl oferea militarilor decedaţi. Cele mai multe dintre morminte erau marcate de o simplă placă albă, deşi monumentele de pe mormintele celor faimoşi sau foarte bogaţi erau extraordinar de ostentative şi adesea de prost gust. Lui Stone i se părea că, cu cât placa era mai modestă, cu atât făcuse răposatul mai multe pentru ţara sa.

— Haide, zise el. Nu mai e mult.

O conduse pe calea cunoscută, numărând rândurile în minte. Era o secţiune liniştită a cimitirului, una pe care Stone o vizitase adesea doar ca să aibă parte de puţină tihnă.

O clipă mai târziu, simţi că se clatină, pierzându-şi brusc echilibrul. Zona nu mai era atât de calmă şi liniştită astăzi. La cea de-a treizeci şi noua placă din rândul patru al secţiunii, activitatea era în toi. Nişte bărbaţi săpau de zor. Stone şi Annabelle priviră cum sicriul fu scos din pământ şi dus pe lângă ei la o dubiţă care fusese trasă aproape, pe alee.

— Oliver? zise Annabelle. Ce e? Ce s-a întâmplat? Ea îi puse o mână pe umăr în timp ce el se sprijini de un copac, pentru echilibru.

Stone îşi găsi în cele din urmă glasul.

— Să nu vii după mine când plecăm. Ne întâlnim la cabană.

— Dar…

— Du-te. El porni în direcţia dubiţei care se îndepărta.

În vreme ce muncitorii de la cimitir începeau să astupe groapa la loc, Annabelle trecu ca într-o doară pe lângă mormânt.

— Eu credeam că sicriele se *îngroapă,* nu se *dezgroapă,*

zise ea.

Unul dintre muncitori îşi ridică privirea spre ea, dar nu zise nimic. Îşi văzu în continuare de lopată.

Annabelle se apropie un pic, mijind ochii ca să citească numele de pe plăcuţă.

— Ăă, ştiţi să-mi spuneţi unde e spectacolul de schimbare a gărzilor? întrebă ea, apropiindu-se şi mai mult.

În timp ce muncitorul îi explica, ea aruncă o privire peste umărul lui şi reuşi în cele din urmă să vadă numele cioplit pe placă.

„John Carr“, citi ea.

Pe jos, Stone urmări dubiţa până când ajunse la drumul principal şi dispăru din raza lui vizuală, după ce trecu de sensul giratoriu. Nu trecu peste Podul Memorial spre Washington. În schimb dubiţa se îndreptă spre vest, pătrunzând mai adânc pe teritoriul Virginiei. Stone ştia destul de bine încotro gonea împreună cu sicriul: la Langley, sediul CIA.

Îl sună pe Reuben pe mobil.

— Vreau să-i contactezi pe toţi prietenii tăi de la DIA şi să afli de ce au exhumat astăzi un sicriu în Cimitirul Naţional Arlington.

— Al cui? întrebă Reuben.

— Al unui bărbat pe nume John Carr.

— Îl ştiai pe tip?

— Ca pe mine însumi. Grăbeşte-te, Reuben, e important.

Stone închise şi dădu încă un telefon, de data asta lui Alex Ford, singurul om în viaţă, în afară de Annabelle Conroy, care ştia că numele adevărat al lui Stone era John Carr.

— I-ai văzut tu când l-au dezgropat? întrebă Alex.

— Da. Te rog să afli ce poţi.

Se întoarse pe jos la cabană, sigur că Annabelle, care-l dusese cu maşina la Arlington, avea să fie acolo înaintea lui.

Când intră, femeia stătea în picioare lângă biroul lui.

— Arăţi bine pentru un mort.

— Unde sunt Paddy şi Caleb? întrebă el.

— S-au dus la magazin. Se pare că nu prea ţii mâncare-n casă. Caleb mi-a zis să-ţi spun că a fost oripilat. Arătă spre hârtiile de pe biroul lui Stone. Ai un dosar măricel despre Jerry aici.

— Despre Jerry şi despre tine, zise el, făcând-o să tresară.

— Ai făcut săpături despre mine?

— Nu, prietenul meu a scos doar dosarul lui Bagger. Chestiile despre tine sunt de conjunctură.

El se aşeză la birou.

— Deci, chestia de la cimitir e gravă, să înţeleg.

Stone îi explică:

— Să zicem doar că, în momentul în care vor deschide sicriul, vor fi surprinşi de ce nu vor găsi în el, şi anume, pe mine.

— În sicriu e un alt cadavru?

El ridică din umeri.

— Nu am avut nimic de-a face cu decizia asta. Eram prea ocupat să nu fiu eu cel *din* sicriu.

— Şi de ce să-l dezgroape tocmai acum?

— Nu ştiu.

— Deci, care era problema despre care vorbeai mai devreme?

— Nu prea pot vorbi despre asta.

Faţa ei se înroşi de furie.

— *Mie* îmi spui tu din astea? După ce mi-am deschis sufletul în faţa ta? Şi n-am mai făcut asta cu nimeni. Niciodată! Vreau adevărul.

— Annabelle, nu pot vorbi despre…

— Nici să nu te gândeşti. Nici să nu te gândeşti să mă iei cu scuzele astea de rahat. Eu am făcut din asta o artă.

Stone nu făcu decât să stea locului în timp ce Annabelle bătea cu tocul în parchet.

— Ascultă aici, Oliver sau John, sau cum te-o chema…

— Ţi-am mai spus cum mă cheamă: John Carr.

— Bun. E un început. Continuă.

El se ridică.

— Nu, n-am să continui. Şi nu mai pot să te ajut acum cu Jerry Bagger. De fapt cu cât pleci mai departe şi mai repede de lângă mine, cu atât mai bine. Ia-l pe tatăl tău şi fugi cât de departe şi de repede poţi. Îmi pare rău, Annabelle. Îmi pare rău. Dacă rămâi în preajma mea, ai să mori. Nu pot să-mi mai încarc conştiinţa şi cu asta.

O apucă de braţ, o conduse până la uşa de la intrare şi o închise în urma ei.

Capitolul 54

Mama lui Harry Finn se trezi devreme. Durerea care-i rodea oasele o făcea să se trezească mereu înainte de răsărit.

Merse la baie, îşi târî picioarele înapoi la pat şi-şi citi ziarele cu disciplina pe care o păstrase toată viaţa. Jurnalele de radio şi de televiziune urmară apoi în ritualul său de cercetări neîncetate. Şi atunci se trezi holbându-se la faţa lui afişată pe ecran. Înhăţă telecomanda, iar mutra rânjită şi superioară dispăru.

Respirând sacadat, îşi aruncă privirea spre telefonul pe care i-l dăduse fiul său. Nu îl sunase niciodată; era rezervat doar pentru urgenţe, îi spusese acesta. Îl ţinea legat de un şnur pe care-l purta în jurul gâtului. Nu-l scotea decât când făcea baie. Trebuia să-l sune. Trebuia să ştie ce e cu bărbatul. Chipul de la televizor. Era adevărat? Putea să fie adevărat?

Auzi pe cineva venind şi se strecură înapoi în pat. Uşa se deschise şi îngrijitoarea intră fluierând.

— Cum ne mai simţim astăzi, Înălţimea Voastră? întrebă aceasta. Porecla şi-o primise din pricina firii sale poruncitoare.

Faţa bătrânei se golise de orice expresie. Murmură câteva cuvinte în limba ei ciudată. Pentru oricine altcineva, ar fi sunat ca nişte bombăneli fără noimă, exact ceea ce-şi dorea şi ea. Îngrijitoarea însă era familiarizată cu limbajul ei.

— Bine, atunci dumneata bombăneşte în continuare până-ţi iau eu hainele murdare şi fac curat în baie. Cum doriţi, Înălţimea Voastră. Îngrijitoarea se uită la ziarele bine răsfoite şi zâmbi. Înălţimea Sa nu era atât de dusă cum voia să lase impresia.

Femeia-şi îndeplini îndatoririle şi plecă. Doar atunci se ridică bătrâna şi se uită din nou la telefon. Era ciudat cum la bătrâneţe deciziile pe care în tinereţe le luai pe loc

necesitau îndelungi reflecţii interioare. Să sune sau să nu sune?

Înainte să se hotărască, degetele ei formau numărul.

I se răspunse înainte ca telefonul să sune o dată. Evident, Finn recunoscuse numărul.

Vocea lui se auzi joasă, dar clară.

— Ce s-a întâmplat? Ai păţit ceva? întrebă el cu fermitate.

— Nu, sunt bine.

— Atunci cum de m-ai sunat?

— Am văzut la ştiri că a plecat din ţară. Omul merge în vacanţă. Omul ăsta îşi poate lua vacanţă? E adevărat? Spune-mi!

— O să mă ocup de asta. Închide acum.

— Dar el trebuie să…

— Nu spune nimic. Închide. Acum.

— Nimeni nu înţelege ce vorbim.

— Acum!

Închise şi-şi petrecu din nou telefonul pe după gât. Harry era furios pe ea. N-ar fi trebuit să sune. Dar nu se putuse abţine. Zi şi noapte stătea aici, în locul ăsta, în iadul ăsta, putrezind şi gândindu-se doar la asta. Şi apoi să-l vadă la televizor.

Merse şontâc până la fereastră şi privi afară. Era o zi frumoasă, dar pentru ea nu conta. Ea nu mai aparţinea acestei lumi. Ea aparţinea trecutului, iar acesta dispăruse şi el aproape de tot. Familia ei, prietenii, soţul, toţi erau morţi. Nu mai rămăsese decât Harry. Şi acum era supărat pe ea. Avea însă să-i treacă. Întotdeauna îi trecea. Era un fiu bun; nici o mamă n-ar fi putut avea un fiu mai bun decât al ei. Deschise sertarul şi scoase singura fotografie a soţului său care-i mai rămăsese.

Se întinse pe pat, pe spate, cu fotografia la inimă, şi visă la moartea lui Roger Simpson.

Harry Finn îşi puse telefonul înapoi în buzunar cu mişcări încete şi se întoarse în bucătărie unde Mandy şi copiii îl priviră neliniştiţi. Când telefonul sunase şi văzuse numărul,

uitase şi că are o familie. Alergase afară din cameră, sigur că mama sa îl suna să-i spună că o descoperiseră. Că urma să moară.

Susie avea un pic de orez care-i atârna din gură. Patrick îşi scăpase furculiţa pe podea, unde George, corcitura de labrador şi caniş, lingea oul de pe ea. David se oprise din ce făcea şi îl fixa pe tatăl său cu o privire îngrijorată. Mandy rămase în picioare lângă aragaz, cu spatula în mână, în timp ce clătita din tigaie se înnegrea.

Îl întrebă neliniştită.

— Harry, s-a întâmplat ceva?

El încercă să zâmbească, dar gura nu-l ascultă.

— Alarmă falsă. Am crezut că s-a întâmplat ceva straniu, m-am înşelat.

Susie, poate din pricina expresiei de pe chipul tatălui său sau a tremurului neobişnuit din voce, începu să plângă. O ridică şi-şi apăsă faţa de a ei.

— Puişor, e în regulă. Tati s-a înşelat. Atâta tot.

Ea îi luă faţa în mâinile sale moi şi-i aruncă o privire pătrunzătoare, cum numai copiii mici ştiu să facă.

— Promiţi? zise ea cu un firicel de voce.

Tremurul de teamă din întrebarea ei îi sfâşie inima.

O sărută pe obraz, în parte pentru că nu voia să se uite în ochii aceia pătrunzători şi rugători.

— Promit! Chiar şi tăticii se mai înşală. El se uită la soţia sa care-şi mai revenise puţin din spaimă. Dar mămicile nu, nu-i aşa? O gâdilă pe Susie şi, cu cealaltă mână, strânse umărul slăbuţ al lui Patrick. Nu-i aşa?

— Aşa e, tati, făcu Susie.

— Aşa e, încuviinţă şi Patrick.

Finn îi duse pe copii cu maşina la şcoală şi-i lăsă acolo. David ieşi ultimul din maşină. Se lăsă pe spate, făcându-şi de lucru cu şireturile, în timp ce fraţii săi se îndreptară spre clădire.

— Hei, tati, eşti sigur că e totul în regulă?

— Absolut, amice, nici o grijă.

— Poţi să vorbeşti cu mine, ştii, despre orice.

Finn zâmbi.

— Credeam că asta e replica mea.

— Vorbesc serios, tată. Ştiu că uneori e greu să vorbeşti cu mama despre unele lucruri. Uneori ai nevoie de un bărbat ca să-ţi descarci sufletul.

Finn întinse mâna şi o strânse pe a fiului său.

— Apreciez asta, Dave. Mai mult decât vei şti vreodată. „Aş vrea să-ţi pot spune totul, fiule, dar nu pot. Nu voi putea niciodată. Îmi pare rău.“ Asta îi trecea prin cap când degetele sale puternice le strângeau pe cele ale fiului său. Nu voia să-i dea drumul.

— O zi bună, tati! David închise uşa şi-i urmă pe Susie şi Patrick înăuntru.

Finn conduse încet, trecând pe lângă maşinile celorlalţi părinţi care, era destul de sigur, nu ar schimba niciodată cu bună ştiinţă locul cu el.

Se uită în oglinda retrovizoare la David care dispăru în clădirea şcolii.

„Dacă voi da greş, fiule, aminteşte-ţi de mine ca de tatăl care am fost, şi nu ca de omul care a trebuit să devin.“

Într-o cameră aflată pe acelaşi hol cu a mamei lui Finn, un individ pe nume Herb Daschle căscă şi se întinse, aşezat lângă un pat în care un bărbat zăcea fără cunoştinţă. Daschle fusese acolo de la miezul nopţii, şi tura nu i se încheia decât peste patru ore. O salută din cap pe o îngrijitoare care intră să vadă de pacient. În acel moment, bărbatul din pat începu să geamă şi de pe buze i se rostogoliră câteva cuvinte. Daschle sări în picioare, o apucă pe îngrijitoare de braţ şi o împinse pe uşă afară, trântind-o în urma ei. Se aplecă lângă faţa bărbatului şi ascultă cu atenţie. Când acesta tăcu, Daschle scoase un telefon şi sună pe cineva, repetând exact ce spusese acesta. Apoi merse la uşă şi strigă. Îngrijitoarea intră din nou, un pic enervată. Dar acest lucru se mai întâmplase şi înainte.

— Îmi cer scuze, zise Daschle politicos, reluându-şi locul.

— O să mă omorâţi cu inima, zise femeia printre dinţi. Nu îndrăzni s-o spună cu voce tare. Nu, nu îndrăzni. Nu cu oameni ca ăştia.

Capitolul 55

— Sunt recunoscător că Gregori a fost atât de serviabil, îi zise Carter Gray directorului de la CIA.

Bărbaţii stăteau în biroul din buncăr. Lui Gray începea chiar să-i placă situaţia actuală. Traiul subteran avea avantajele sale. Vremea nu era niciodată o problemă, nu existau ambuteiaje şi rareori se bucura de compania altcuiva.

Fostul ambasador sovietic în Statele Unite în ultimii ani ai Războiului Rece, Gregori Tupikov, nu mai servea poporul rus; se descurca de minune servindu-se pe sine. Era acum un capitalist gras şi fericit şi un export recent al ţării sale. Se alăturase unui grup de investitori care preluaseră industria cărbunelui, controlată anterior de stat, iar apoi o vânduseră unui alt grup de concetăţeni ruşi. Gregori fusese destul de deştept să fugă din ţară înainte ca securea guvernului să cadă asupra proaspeţilor îmbogăţiţi. Locuia mai tot anul în Elveţia, dar deţinea apartamente în Paris şi New York, iar milioanele sale erau administrate cu grijă de Goldman Sachs.

Gray termină de citit raportul obţinut după întâlnirea cu Tupikov.

— Deci, Lesya şi Rayfield Solomon s-au căsătorit *într-adevăr* la Volvograd; apoi proaspeţii însurăţei au reuşit să fugă din Uniunea Sovietică.

Directorul încuviinţă din cap.

— Potrivit cu ceea ce şi-a amintit Gregori şi ce a aflat de la vechii lui colegi, se pare că prima dată au trecut în Polonia, apoi în Franţa şi de acolo în Groenlanda. Apropo, Lesya era cumva evreică?

— Nu ştiu. Solomon era, deşi nu practicant. Meseria de spion se pune adesea în calea obligaţiilor religioase.

— Eu ajung la biserica prezbiteriană în fiecare duminică, zise directorul.

— Felicitări! Dar, dacă Gregori ştia atât de multe pe-

atunci, de ce nu a făcut nimic? Gray îşi răspunse la propria întrebare. A presupus că lucra încă pentru sovietici.

— Şi nu era aşa? întrebă directorul pe un ton confuz.

— Desigur, zise Gray într-o doară. Şi după Groenlanda?

— Din păcate acolo li se pierde urma. Şi s-ar putea ca lucrurile să rămână aşa. La urma urmei, s-a întâmplat demult.

— Nu se *poate* să rămână, sări Gray.

— Şi unde a fost găsit mai exact Solomon mort? Şi partea asta a dosarului lipseşte.

Gray îşi ridică privirea din hârtiile pe care le studia prefăcându-se că încearcă să-şi amintească detaliile. Acestea îi erau de fapt întipărite în minte.

— În Brazilia. La Sao Paulo.

— Ce făcea el în Sao Paulo?

— Nu ştiu sigur. Nu mai lucra pentru noi atunci, desigur. Lesya îl întorsese împotriva noastră.

— Şi a murit acolo?

Gray încuviinţă din cap.

— Ne-au alertat oamenii de legătură din America de Sud. Am pornit o investigaţie. Dar era clar că se sinucisese.

Directorul se uită la Gray, şi Gray la director.

— Desigur, zise directorul. Şi Lesya a rămas singură?

— Aşa se pare. Altceva?

— S-ar putea.

Gray îşi ridică privirea şi-l văzu pe director zâmbind cu satisfacţie. Îşi aminti acum că, pe vremea când era doar un tânăr agent, actualul director al CIA poseda cea mai slabă capacitate de a-şi ascunde emoţiile din câţi oameni antrenase el, plus un extrem de enervant aer de superioritate, cel mai adesea neîndreptăţită. Gray credea că îl ruşinase destul ca să renunţe la aceste slăbiciuni. Ajungând însă în poziţia de şef al CIA, se vedea clar că aceste calităţi nesuferite ieşiseră din nou la suprafaţă.

— Spune-mi.

— Gregori trebuie să fi fost într-o dispoziţie bună. După cum ai sugerat, omul nostru din Paris l-a îndopat cu homari în timpul întâlnirii.

— Şi cu votcă Moskovskaya? Aia e preferata lui.

— Cu litri. Şi am făcut rost şi de vreo două roşcate.

— Şi?

— Şi ne-a spus că-şi aminteşte un zvon cum că Lesya a *trebuit* să se căsătorească.

— A *trebuit* să se căsătorească? întrebă Gray cu un aer confuz.

Directorul îşi duse mâna la burtă.

— Era însărcinată? zise Gray imediat.

— Evident, asta e ce crede Gregori.

Gray se lăsă în scaun. „Fiul lor e cel care omoară oameni.“

— Deci, bazându-ne pe cronologia aproximativă cu care lucrăm, copilul ar trebui să aibă astăzi cam treizeci şi cinci de ani?

Directorul încuviinţă din cap.

— Dar mă îndoiesc că poartă numele de familie Solomon.

— Dar, dacă Lesya şi Solomon s-au căsătorit în Rusia, în vremea când sarcina Lesyei se vedea, unde s-a născut copilul? Dacă au părăsit Rusia imediat după nuntă, naşterea ar fi putut avea loc în Polonia, Franţa, Groenlanda şi, desigur, Canada.

— Canada? Ultima oprire cunoscută era Groenlanda. De unde şi până unde Canada?

Gray îl studie pe bărbatul care era în fruntea celei mai importante agenţii de informaţii a ţării. Îşi începuse cariera la CIA, apoi intrase în politică unde rămăsese până când un preşedinte cu o judecată îndoielnică îi aruncase prietenului său un os şi-l făcuse director CIA. „Dumnezeu să ajute ţara aceasta.“

— De ce s-ar duce cineva spre Vest, în Groenlanda, dacă nu să treacă în Canada? Chiar şi pe vremea aia erau multe zboruri directe către Statele Unite. Şi era o escală preferată a spionilor. Când lucram şi eu, mă opream adesea în Groenlanda înainte să mă întorc acasă. În Groenlanda îţi dădeai imediat seama dacă eşti urmărit. Oamenii ieşeau în evidenţă în tundra aia îngheţată!

— Bine, dar putea să fi venit *la noi* în ţară ca să nască?

Asta ar însemna că e cetăţean american. Ar fi mai uşor.

— Nu cred, nu ca să nască. Şi ar fi fost mai puţin complicat ca să treacă pe furiş în Canada şi să nască acolo decât în State. Documentele puteau fi falsificate mai târziu.

— Chiar şi aşa nu prea avem de ce să ne legăm.

— Dimpotrivă. Locurile de intrare din Groenlanda în Canada sunt limitate, şi pe atunci chiar mai mult decât acum. Montreal? Toronto? Ottawa? Poate Nova Scoţia şi Newfoundland? Putem începe de-acolo.

— Ce să începem mai exact?

— O să ne limităm la o perioadă de douăsprezece luni. Gray îi spuse anul. Şi vom verifica registrele de naşteri de-acolo. Doar pentru băieţi deocamdată.

— De ce nu şi fete?

— Doar pentru băieţi deocamdată, repetă Gray.

— Chiar şi aşa e o cercetare enormă. Şi mai avem şi exerciţiul de pregătire în caz de dezastru pe Dealul Capitoliului, pe care ni l-au cerut cei de la DSI şi apoi ne-au lăsat cu partea leului în privinţa muncii. Ne consumă o grămadă de timp.

— Registrele de naşteri trebuie să fie computerizate acum. Asta ar trebui să simplifice mult lucrurile.

— Da, dar totuşi resursele necesare pentru a…

Gray se aplecă spre el şi-l reduse la tăcere cu una dintre privirile sale intimidante.

— Consecinţele *ne*îndeplinirii acestor sarcini s-ar putea să fie catastrofale pentru ţara noastră.

Capitolul 56

Annabelle aşteptă afară până când tatăl său se întoarse cu Caleb de la magazinul din apropiere. Fără nicio explicaţie, îi spuse lui Paddy să o urmeze cu camioneta până la hotelul ei. Când ajunseră acolo, îşi conduse tatăl sus, în camera ei.

Mintea lui Annabelle alerga. Contase pe Stone ca s-o ajute. Şi acum omul o abandonase pur şi simplu, închizându-i la propriu uşa în faţă. N-ar fi trebuit să aibă încredere în el. Trebuia să fi învăţat până acum că nu poţi să te încrezi decât în tine însuţi.

— Annie? zise Paddy în cele din urmă. Vorbeşte, fetiţo, ce naiba se întâmplă?

Ea îi aruncă o privire tatălui său de parcă uitase de prezenţa lui.

— Se întâmplă că ne-au tras-o. Ajutorul pe care credeam c-o să-l primim cu Bagger nu mai vine.

— Nu mai avem cavalerie?

— Nu mai avem cavalerie.

— Tipu’ ăla, Oliver. Reuben mi-a povestit un pic despre el. El e tipu’ care trebuia să ne ajute s-o facem?

— Da, dar n-o s-o mai facă. Se pare că are probleme mai urgente.

El lovi spătarul scaunului cu palma.

— Şi acuma?

— Acuma fugim. Bagger o să supravegheze aeroporturile şi gările, dar nu are destui oameni ca să acopere şi drumurile. Trebuie să scăpăm de camioneta ta. Apoi o luăm din loc.

— Încotro?

— Mai contează? Atâta timp cât nu suntem aici?

— Şi îl lăsăm pur şi simplu pe Jerry să scape?

— Mai bine decât să *nu-i* scăpăm noi, nu crezi? Vom supravieţui să luptăm încă o zi. De îndată ce rosti cuvintele, se uită la tatăl ei. Îmi pare rău, n-am vrut să…

— Eu nu mai am încă o zi. Fie o fac acum, fie n-o mai fac deloc.

— Ţi-am spus, nu mai avem cavalerie.

— Atunci o să mă gândesc la altceva.

— Nu poţi să-l înfrunţi singur pe Jerry.

— Te am pe tine, nu?

Ea privi pe fereastră scuturând din cap.

— Ştii cât mi-a luat să pregătesc lovitura împotriva lui Jerry?

— Probabil mai mult decât am eu de trăit. Da’ nu renunţ. Nu *pot* să renunţ.

— Ieri nu făceai nimic ca să-l prinzi pe Jerry. Ce s-a schimbat?

El se ridică şi o apucă de braţ.

— *Tu* ai schimbat lucrurile. Acuma ştii că eram la închisoare când au omorât-o pe mama ta. Tot un nenorocit sunt, da’ nu atât de mare pe cât credeai tu.

— Ce vrei să spui, că faci asta pentru mine?

— Nu, adică nu doar pentru tine. O fac pentru Tammy, pentru că nu merita să moară aşa. Şi o fac şi pentru mine, pentru că Bagger mi-a luat singura persoană pe care am iubit-o.

Annabelle îşi eliberă braţul şi îşi feri privirea.

— N-am vrut să sune aşa, Annabelle.

Ea arătă spre cicatricea de pe obraz.

— Să spunem doar că nu mi-am făcut iluzii că m-ai iubi.

Paddy întinse mâna să-i atingă faţa, dar ea se dădu înapoi.

— N-aveam nici un drept să fac una ca asta, zise el. Da’ te învăţam o lecţie pe care nu voiam s-o uiţi niciodată. Ai dat-o-n bară cu ridicarea banilor la cazinou. Sigur, erai tânără, şi tinerii fac greşeli. Da’ pun rămăşag că n-ai mai făcut niciodată greşeala aia.

— Nu.

— Puţin mi-a păsat de oamenii din echipele cu care am lucrat. Să fiu al naibii, nu m-am obosit să le las cicatrice. Dacă greşeau ceva, le spuneam, sigur, da’ nu mă interesa dacă mai târziu o dădeau în bară cu altcineva şi se alegeau

cu genunchii zdrobiţi.

— Deci, cicatricea mea a fost o lovitură din dragoste?

— Mama ta nu a vrut niciodată să te bagi şi tu în escrocherii. Da’ nu aveam destui oameni vara aia şi a fost ideea mea să te folosesc pe tine. Te-ai prins repede, mai repede decât mine la anii tăi. Zece ani mai târziu erai mai bună decât am fost eu vreodată. Ai avansat la escrocherii elaborate, în vreme ce eu am rămas tot cu cărţile la colţul străzii. Pe nimica toată.

— A fost alegerea ta.

— Nu, nu chiar. Adevărul e că nu eram destul de bun pentru escrocherii mari. Se zice că fie te naşti cu asta, fie nu. Eu nu.

— Bine, şi atunci unde suntem de fapt? Tu nu te pricepi la escrocherii elaborate, şi tocmai de asta e nevoie ca să-l prindem pe Jerry.

— Nu pot s-o fac fără tine, Annabelle. Da’, dacă nu vrei să mă ajuţi, eu tot o să-ncerc.

— Dacă o faci, o să te omoare.

— Oricum sunt mort. Şi mă îndoiesc că Jerry însuşi ar putea găsi un mod mai dureros să mă omoare decât ce mă aşteaptă pe mine.

— Îmi complici grozav viaţa.

— Mă ajuţi?

Annabelle nu-i răspunse.

— Uite, nu poţi să mai vorbeşti cu prietenu’ tău? Poate s-a răzgândit.

Annabelle vru să refuze, dar ezită. Se gândea că s-ar putea întoarce la cabana lui Stone. Dacă era acasă, putea să mai încerce să-i ceară ajutorul. Dar, dacă nu avea să fie, după cum bănuia ea, Annabelle avea să ia toate „dosarele” pe care Stone le adunase despre ea şi necazurile sale cu Jerry. Nu voia ca aşa ceva să rămână la vedere şi să le găsească cineva, poliţiştii sau băieţii răi.

— O să mai încerc o dată.

Mergând spre maşină, îşi dădu seama că nu-l putea lăsa pe tatăl său să se descurce singur cu Jerry. Ceea ce însemna că aveau să moară amândoi.

Halal alegere!

Capitolul 57

După ce Annabelle şi Paddy plecară, Stone îl urcă pe Caleb într-un taxi împreună cu nişte haine vechi de-ale sale şi-i dădu şoferului adresa unui hotel din apropiere.

— Oliver, de ce nu pot sta aici? întrebă Caleb evident înspăimântat.

— N-ar fi inteligent. Te sun eu mai târziu.

Numai după ce taxiul se îndepărtă şi rămase în sfârşit singur, Stone începu să se gândească la ce-i făcuse lui Annabelle.

— Am abandonat-o, zise el. După ce i-am promis că o ajut. După ce i-am spus să rămână. Dar ce putea să facă? Şi, oricum, probabil în câteva ore avea să fie într-un avion în drum către o insulă din Pacificul de Sud. Avea să fie în siguranţă acolo.

Dar dacă n-a fugit? Dacă s-a decis ca o încăpăţânată să o ia pe urmele lui Bagger? Fără nici un ajutor? Îi spusese că are nevoie de cavalerie. Putea încă s-o mai ajute?

În clipa următoare, sună telefonul. Era Reuben. Acesta îl anunţă:

— Nu am primit nimic de la oamenii mei de la Afaceri Interne, Oliver. Nu ştiau despre chestia de la cimitir. Dar Milton a găsit ceva pe net. Stai, ţi-l dau la telefon.

La telefon se auzi vocea lui Milton.

— Nu cine ştie ce, Oliver, dar erau ştiri de ultimă oră despre un sicriu dezgropat la Arlington. Nici un oficial nu a vrut să comenteze.

— Au menţionat şi numele de pe placă?

— Cineva pe nume John Carr, zise Milton. E vreo problemă?

Stone nu se obosi să răspundă. Închise.

După toţi aceşti ani, John Carr revenise brusc la viaţă. În mod ironic, Stone nu se simţise niciodată mai mort decât acum.

Dar de ce acum? Ce se întâmplase? Adevărul îl lovi

tocmai când intră cu paşi domoli pe poarta cimitirului şi se aşează pe veranda cabanei.

Cineva îl lucrase.

Dacă John Carr nu mai era mort, atunci persoana care ucidea foşti membri ai Triple Six avea să-l adauge din nou pe lista de ţinte.

„Eu sunt momeala“, îşi spuse Stone. „O să se folosească de mine ca să-l ademenească pe criminal. Şi, dacă mă omoară înainte să apuce să-l prindă, cui îi pasă?! Şi chiar dacă aş reuşi să supravieţuiesc? N-o să ţină foarte mult timp.“ John Carr nu ar fi făcut decât să stânjenească guvernul. Propria ţară avea multe motive să-l vrea mort, şi Stone nu se putu gândi la nici unul pentru care să-l ţină în viaţă. Planul era absolut genial în simplitatea sa. Condamnarea sa la moarte fusese semnată.

Şi nu exista decât un singur om care ar fi putut să plănuiască aşa ceva, Stone ştia.

„Carter Gray! E în viaţă.“

Îşi împachetă câteva lucruri într-o geantă mică, încuie cabana şi o luă la fugă prin pădurea din spatele cimitirului.

Harry Finn balansa cu grijă un cuţit de unt pe o masă la care şedea în aşa fel încât acesta să stea drept pe margine. Era mai greu decât părea, dar Finn reuşea de fiecare dată şi în doar câteva secunde. Făcea asta de fiecare dată când era nehotărât. Căuta echilibrul. Dacă reuşea cu un cuţit, putea s-o facă şi în viaţă. Cel puţin aşa gândea el. În realitate, nu era niciodată atât de uşor.

— Harry?

Îşi ridică privirea spre unul dintre membrii echipei sale. Discutau proiectul de la Capitoliu în timp ce luau prânzul în biroul lor.

— Ai apucat să revezi planurile sistemului de ventilaţie? întrebă femeia.

El încuviinţă din cap. Obţinuseră documentele printr-o ingenioasă combinaţie tactică ce presupusese să spargă maşina arhitectului angajat să lucreze la Centrul pentru Vizitatori de la Capitoliu. De acolo copiaseră informaţiile

necesare pe care le folosiseră apoi să „pescuiască” la telefon alte detalii ale noii construcţii.

— Planurile arată că are să fie legată de clădirea Capitoliului, dar am nevoie de confirmare. O să mergem în seara asta, de fapt, ca s-o obţinem. Şi ar trebui să avem acces din tunelul de livrări, dar am să verific şi asta. Se uită la bărbatul de lângă el care studia nişte schiţe şi specificaţii tehnice. Cum stăm cu transportul?

— Totul e gata. Bărbatul îi prezentă detaliile lui Finn.

Finn aruncă o privire ecusonului pe care-l furase mai devreme din maşina de teren. Ecusonul acesta îi deschisese multe drumuri. Cu ajutorul codului încorporat putea să schimbe pur şi simplu informaţia de suprafaţă – fotografie, nume etc. –, şi ecusonul avea să-i ofere acces într-o mulţime de locuri unde nu i-ar fi fost permis să se afle. Auzise că guvernul începea să descopere acest neajuns al sistemului de securitate, dar Congresul se târa cu viteza melcului când venea vorba despre astfel de lucruri. Finn se gândi că vor rezolva problema pe când avea să iasă el la pensie. Şi chiar şi asta era o prognoză optimistă.

Şedinţa se încheie, iar el se duse în biroul său şi lucră tot restul zilei.

Mai târziu, se schimbă în uniforma de poliţist la Capitoliu, îşi modifică insigna şi porni spre D.C. în acea noapte, unde se întâlni cu un prieten îmbrăcat la fel. Erau o mie şase sute de ofiţeri în poliţia Capitoliului care patrulau aproximativ un kilometru şi jumătate de teren. Era o distribuţie la care visa orice alt oraş din lume. Celor din Congres le plăcea să se simtă în siguranţă şi, la urma urmei, ei erau cei care controlau punga statului.

Şi totuşi, toţi acei bani nu le ofereau mai multă securitate tipilor ăstora, se gândea Finn în timp ce patrula în jurul Capitoliului în acea seară. De fapt, avea să dovedească adevărul acestei afirmaţii diseară.

O luară spre şantierul Centrului pentru vizitatori şi intrară prefăcându-se că patrulează. Se muncea douăzeci şi patru din douăzeci şi patru, aşa că el şi amicul său pălăvrăgiră cu

câţiva muncitori, apoi merseră mai departe. Trecură pe lângă un coleg cu care se salutară şi dădură mâna. Finn îl informă pe poliţist că tocmai fusese transferat de la Poliţia Parcurilor din San Francisco.

— Locuinţele sunt mai ieftine aici, zise Finn. La San Francisco sunt din cale-afară. Mi-am cumpărat o casă în oraş cu ce am dat acolo pe-o garsonieră.

— Ai avut noroc, făcu celălalt. Eu am fost poliţist la poştă în Arkansas înainte să mă mut aici, acum cinci ani. Încă mai locuiesc într-un apartament cu trei camere din Manassas, pe care abia mi-l permit, şi am patru copii.

Finn şi prietenul său merseră mai departe şi ajunseră în cele din urmă la locul ce reprezenta singurul motiv al prezenţei lor acolo în acea seară.

Era chiar acolo unde indicaseră planurile. Acces imediat din tunel şi, din câte se vedea, era deja operaţional. Asta avea să le uşureze sarcina. Finn sparse încuietoarea unei uşi şi se strecurară înăuntru. Studie panourile de pe perete şi fotografie diagrama de flux. Făcu apoi schema locului pe un carneţel, marcând toate uşile de acces, coridoarele şi punctele de control de care trecuseră. Apoi străbătură mai multe coridoare şi ajunseră într-o mică încăpere de la sistemul de ventilaţie şi aer condiţionat. Calea de întoarcere a aerului era în tavan. Deschiderea era prea îngustă pentru Finn, dar partenerul său era mai mic. Finn îl ridică şi tipul dispăru în sistemul de conducte. După treizeci de minute se întoarse.

— Cum credeam şi noi, Harry, duce exact la Capitoliu. Omul îi dădu lui Finn o descriere exactă a rutei pe care o urmase, iar Finn o trasă pe hârtie.

Se strecurară înapoi afară, se îndepărtară de Capitoliu şi o luară pe o stradă către Clădirea Hart a Senatului. Partenerul său făcu la dreapta, iar Finn la stânga. Trecu pe lângă clădire unde, la etajul nouă, se afla biroul lui Roger Simpson. Numărând ferestrele până la cea care ştia că era a senatorului de Alabama, Finn îşi aţinti degetul într-acolo şi zise:

— Bum.

De-abia aştepta.

Ajunse la maşină şi porni. Deschizând radioul pe postul local de ştiri, îl auzi pe crainic vorbind despre un mormânt care fusese dezgropat la Cimitirul Naţional Arlington în acea dimineaţă. Şi totuşi, nimeni nu ştia de ce.

— John Carr, se auzi la radio. Acesta e numele soldatului al cărui mormânt a fost dezgropat.

— John Carr, repetă cu o voce copleşită de neîncredere. Cu siguranţă, mama lui atotştiutoare va fi auzit ştirile până acum.

Şi începu să se întrebe dacă acest coşmar avea să se termine vreodată.

Capitolul 58

Alex Ford era acasă făcându-şi griji. Încercase să dea de Stone, dar acesta nu răspundea la telefon. Povestea despre mormântul dezgropat de la Arlington nu era ştire de prima pagină, dar lumea vorbea. Alex nu ştia ce se găsise în sicriu. Ştia însă că nu era cadavrul lui John Carr. Aflase multe despre trecutul lui Stone odată, când amândoi aproape muriseră într-un loc numit Muntele Ucigaş, nu foarte departe de Washington. Şi totuşi, Alex simţea că Oliver Stone/John Carr avea o latură pe care nici el, nici altcineva nu aveau s-o cunoască vreodată.

Încercă să-l mai contacteze telefonic încă o dată, şi atunci îi sună lui mobilul. Răspunse. Era chiar Stone.

— Oliver, ce naiba se petrece?

— Nu prea am timp să vorbesc, Alex. Ai auzit despre mormânt?

— Da.

— A fost mâna lui Carter Gray.

— Dar e…

— Nu, nu e. E în viaţă şi încearcă să-mi vină de hac pentru o serie de crime din trecutul meu.

— Oliver, ce nai…

— Ascultă! Eu pot să-mi port singur de grijă. Reuben şi Milton s-au dat la fund. La fel şi Caleb. Dar am nevoie de o favoare de la tine.

— Ce anume?

— Prietena mea, Susan Hunter. O mai ţii minte?

— Înaltă, picioare frumoase, bună de gură.

— Are necazuri şi m-am oferit să o ajut, dar acum nu pot. Poţi s-o faci tu în locul meu?

— Din cauza ei am fost chemaţi aseară?

— A fost vina mea, nu a ei. Dar, dacă o s-o ajuţi, trebuie să-mi promiţi ceva.

— Ce? făcu Alex prudent.

— Trecutul ei nu e tocmai fără pată. Dar e un om bun şi

are motive bune. Nu săpa prea adânc.

— Oliver, dacă e o infractoare…

— Alex, noi doi am trecut prin multe împreună. Mi-aş încredinţa viaţa în mâinile femeii ăsteia. Sper că asta înseamnă ceva pentru tine.

Alex se lăsă pe spate şi expiră adânc.

— Ce vrei să fac?

— Du-te la mine la cabană. Pe birou sunt nişte notiţe. Te vor ajuta să înţelegi mai bine situaţia. O să-ţi dau numărul de telefon al lui Susan. Poţi să o contactezi şi să-i spui că eu te-am rugat s-o ajuţi.

— Ţii mult la chestia asta, nu-i aşa?

— Nu ţi-aş cere o favoare atât de mare dacă nu ar fi aşa.

— Bine, Oliver, o s-o fac.

— Apreciez asta, Alex. Mai mult decât îţi poţi închipui.

— Eşti sigur că nu pot să te ajut *pe tine?*

— Nu. Asta e o treabă de care trebuie să mă ocup singur.

Alex conduse până la cabana lui Stone. Părea goală, dar îşi scoase totuşi arma înainte să descuie uşa folosindu-se de o cheie pe care Stone i-o dăduse cândva. Nu-i luă mult să-şi dea seama că nu era nimeni acolo. Urmând instrucţiunile lui Stone, se aşeză la birou şi începu să se uite peste hârtiile de acolo, toate scrise citeţ de Stone.

Erau câteva nume: Jerry Bagger, Annabelle Conroy înconjurat, Paddy Conroy, Tammy Conroy şi cineva pe nume Anthony Wallace. Se găseau şi însemnări despre recenta călătorie a lui Stone în Maine, alături de câteva rânduri care detaliau conversaţii cu Reuben, Milton şi Caleb. Şi, aparent, Milton şi Reuben fuseseră în Atlantic City, la Cazinoul Pompei.

Locul lui Bagger.

Alex îndesă notiţele în buzunar, se ridică şi-şi întinse trupul atletic de unu nouăzeci, masându-şi muşchii gâtului. Îşi rupsese gâtul cu ani în urmă într-un accident, în timp ce era însărcinat cu protecţia preşedintelui, iar metalul inserat chirurgical îi crea probleme câteodată. Următorul pas era să o contacteze pe Susan Hunter, dacă ăsta era numele ei adevărat, deşi, după ce văzuse notiţele, era destul de sigur

că nu aşa stăteau lucrurile.

În clipa următoarea, îngheţă. Venea cineva. Se strecură lângă uşa de la baie şi aşteptă.

Intrusul intră, se îndreptă numaidecât spre birou şi păru foarte supărat că nu era nimic acolo.

Alex ieşi şi-i puse arma la cap.

Fără să se piardă cu firea, Annabelle Conroy nu ţipă, dar zise:

— Sper că ai siguranţa trasă.

El lăsă arma şi se dădu înapoi. Annabelle era îmbrăcată cu o fustă scurtă, sandale şi o geacă de blugi; părul ei lung şi blond era prins în coadă de cal şi parţial ascuns de o şapcă de baseball. Ea îşi scoase ochelarii şi-l privi pe impunătorul agent federal.

— Eşti de la Serviciul Secret, aşa-i?

El încuviinţă din cap.

— Alex Ford. Eu te cunosc, eşti…

— Şomeră. Se uită în jur. El nu-i aici?

Alex fixa cu privirea cicatricea în formă de cârlig de sub ochiul drept al lui Annabelle. Îşi dădu seama ce face şi zise:

— Nu, nu e.

— Ai idee unde o fi?

— Nu prea.

— La revedere atunci.

Ea se îndreptă spre uşă, dar Alex o strigă brusc.

— Annabelle!

Ea se întoarse rapid.

Alex zâmbi.

— Annabelle Conroy, încântat de cunoştinţă. Lasă-mă să ghicesc, tatăl tău se numeşte Paddy, iar numele mamei sau poate al surorii e Tammy? Scoase notiţele din buzunar. Şi se pare că asta căutai.

Annabelle aruncă o privire la hârtii şi zise:

— Credeam că Oliver e mai discret de-atât.

— Chiar este. Mi-am dat seama de unul singur.

— Bravo ţie. Ei bine, eu o să plec.

— Vrei să-i transmit ceva lui Oliver în caz că-l văd? o întrebă Alex.

— Nu, nu cred că am ceva să-i spun. Nu mai am.

— Dar ai venit ca să-l vezi?

— Şi ce-i cu asta? *Tu* de ce eşti aici? zise ea.

— Pentru că suntem prieteni şi-mi fac griji pentru el.

— Îşi poate purta singur de grijă.

— Ai vreo idee de ce a dispărut? întrebă Alex, deşi ştia răspunsul.

— Pentru că au dezgropat un mormânt în Cimitirul Arlington. Mormântul lui se pare. Îl privi pe Alex cu atenţie, probabil ca să-i vadă reacţia. Am trecut testul?

El încuviinţă.

— Înseamnă că Oliver are mare încredere în tine dacă ţi-a spus despre asta.

— Să zicem că am crezut că are încredere în mine, dar s-a dovedit că nu e aşa.

— Am auzit că Bagger poate să fie fără milă.

Dacă replica o sperie, Annabelle nu lăsă să se vadă.

— Ce Bagger? Adică un tip care pune marfa în pungi la magazin?

El îi întinse o carte de vizită.

— Oliver m-a sunat şi mi-a spus să te ajut cât se ocupă el de alte probleme.

Vestea asta chiar o făcu să tresară.

— Ţi-a cerut să mă ajuţi?

— A insistat chiar, de fapt.

— Şi tu faci ce-ţi spune el? zise ea.

— Mi-a zis că şi-ar încredinţa viaţa în mâinile tale. Nu sunt mulţi cei despre care ar spune aşa ceva. Eu sunt unul dintre ei. Avem grijă unii de alţii.

Ea ezită înainte de a pune cartea de vizită în geantă.

— Mersi.

Alex o privi în tăcere în timp ce ea se îndrepta spre maşină.

Capitolul 59

Camp David, deşi era adesea folosit ca refugiu de lucru, era şi un loc care-i permitea preşedintelui Statelor Unite să scape de stresul celei mai imposibile slujbe de pe pământ. Biroul de Presă al Casei Albe dăduse jurnaliştilor o declaraţie în care se preciza că preşedintele avea să-şi dedice weekendul acesta familiei sale. Era o minciună sau cel puţin un subterfugiu, cum erau câteodată declaraţiile biroului de presă. Preşedintele primea un oaspete, unul foarte special, şi era nevoie ca totul să fie strict secret.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, că m-aţi primit atât de repede, zise Carter Gray, aşezându-se vizavi de acesta, în biroul său privat din reşedinţă. Oricât de mult ajunsese să-i placă lui Gray viaţa din buncăr, era plăcut să mai ieşi din când în când la suprafaţă.

— Mă bucur că eşti bine, zise preşedintele. Ai scăpat ca prin urechile acului.

— Ei bine, n-aş putea spune că a fost prima dată, dar sper să fie ultima. Şi vă sunt recunoscător pentru libertatea pe care mi-aţi acordat-o, neoficial, desigur, ca să investighez această chestiune.

— Am simţit cât era de urgentă când am vorbit la telefon. Dar aş vrea să înţeleg mai bine.

— Desigur. Gray îi vorbi preşedintelui pe scurt despre Lesya, despre trădarea lui Ray Solomon şi despre cei trei membri Triple Six ucişi. Şi acum am ajuns la ultimul membru al unităţii: John Carr.

— Cel pe care l-au dezgropat la Arlington? Am fost informat.

— Da, ei bine, sicriul nu conţinea rămăşiţele lui John Carr.

— Dar ale cui, atunci?

— N-are importanţă, domnule. Ceea ce e important e că John Carr a scăpat acum treizeci de ani.

— A scăpat? Era deţinut?

— Nu, un trădător. A lucrat pentru noi, dar am avut

motive să punem punct colaborării sale cu CIA din pricina acţiunilor sale.

— Să puneţi capăt? De ce nu l-aţi adus în faţa justiţiei?

— Au existat circumstanţe atenuante. Un proces public nu ar fi fost în interesul ţării. Aşa că a trebuit să luăm lucrurile în propriile mâini. Cu autorizaţia necesară de la predecesorul dumneavoastră, desigur.

Preşedintele se lăsă pe spate şi-şi trecu degetele peste cana de ceai.

— Erau alte vremuri pe-atunci, cred. Murdară afacere.

— Da, domnule. Aşa ceva nu se mai face acum, se grăbi Gray să adauge. Totuşi, încercarea de eliminare a eşuat. Şi acum cred că s-a întors să ne bântuie.

— Cum aşa?

— Pare clar că omul din spatele morţii celor trei foşti agenţi CIA e Carr.

— De ce crezi asta?

— Ei au fost cei care l-au denunţat. Şi acum se răzbună.

— De ce ar fi aşteptat treizeci de ani ca s-o facă?

— În acest sens pot doar să speculez şi n-aş face decât să vă răpesc timpul. Totuşi, un singur om le purta pică tuturor celor trei, şi acela e John Carr.

— Şi a încercat să te ucidă şi pe tine? De ce?

— Eu eram şeful unităţii. Eu am fost cel care l-a consemnat pe baza unor acuzaţii *de natură internă,* de fapt.

— Tu ai ordonat să fie eliminat?

— Superiorii mei au făcut-o, cum spuneam, cu toate autorizaţiile necesare. Gray îi spuse minciuna aceasta ca şi cum ar fi fost cât se poate de adevărată. Poate că se convinsese pe el însuşi că aşa era.

— Superiorii ăştia mai trăiesc?

— Nu, toţi sunt morţi. Cum este, după cum ştiţi, şi preşedintele în funcţie la acea vreme.

— Şi ce legătură are asta cu Solomon şi acea Lesya?

— Din cauza lor a fost Carr eliminat. Credeam că a fost corupt de Solomon şi Lesya.

— Dar Solomon a murit. Sinucidere cred că scria în raport.

— Da, dar probabil că Lesya e încă în libertate. Şi-mi amintesc că Lesya şi Carr se apropiaseră în mod deosebit. E posibil să lucreze împreună acum.

— De ce l-ar ajuta această Lesya pe Carr să-i ucidă pe foştii agenţi CIA din Triple Six?

Gray suspină. Preşedintele nu era atât de prost ca alţii sub care servise.

— Hai să ne gândim astfel, domnule. În mod oficial, Rayfield Solomon s-a sinucis. Dar asta e doar varianta oficială. Se poate să fi avut ajutor.

— Ajutor? De la noi?

— A fost un trădător, domnule. I-a costat pe mulţi americani viaţa. Oricum ar fi fost executat. E pe „Peretele Ruşinii“ la Langley, lângă Aldrich Ames şi alţi spioni. Vieţile pe care ţara le-a pierdut din cauza lor, incalculabile. Un trădător veninos ca nimeni altul. Chiar şi conştiinţa înrăită a lui Gray resimţea durere când spunea aceste lucruri despre prietenul său răposat, dar Solomon era mort. Gray voia să rămână în viaţă.

— Aşa că l-am eliminat şi pe *el!*

— Lumea era, cum spuneaţi, alta atunci. Eu, unul, aplaud faţa mai deschisă şi mai publică pe care CIA-ul şi guvernul o au în ziua de azi. Dar în vremea aceea luptam împotriva unei posibile anihilări a lumii.

— Deci, Carr şi Lesya ar putea fi încă în libertate. Mai e altcineva pe lista de ţinte?

— Doar unul: Roger Simpson.

— Aşa e, a lucrat pentru CIA pe vremuri. Deci, şi Roger era implicat în asta?

— Doar tangenţial. Am luat măsurile care se impun pentru a-l proteja.

— Aşa sper. Nu avem cine ştie ce majoritate în Senat. Fiecare vot contează.

Gray rămase impasibil, dar reflectă un moment la grija preşedintelui de a menţine majoritatea în Senat care prima asupra vieţii unui singur senator.

— Desigur, zise el. Înţeleg de ce e important pentru dumneavoastră.

Preşedintele zise repede:

— Desigur că viaţa unui om trebuie să aibă prioritate.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, zise Gray. Se întrebă deodată dacă nu cumva erau microfoane în cameră şi comandantul suprem făcea acea declaraţie pentru posteritate.

— Şi ce propui? Numele lui John Carr e peste tot la ştiri. Omul probabil că a auzit până acum. Eu nu cred că aş fi procedat aşa, Carter. Aş fi păstrat tăcerea şi l-aş fi vânat.

Preşedintele nu ştia că Gray cunoştea exact unde locuia John Carr şi că acum trecea sub numele de Oliver Stone. Stone aflase, cu siguranţă, până acum că sicriul îi fusese dezgropat şi secretul dezvăluit. Fără îndoială, acum fugea. La cât de ager la minte era, probabil dedusese că Gray era în viaţă şi complota împotriva lui. Gray *ar fi putut* să păstreze tăcerea şi apoi să meargă pur şi simplu la cabana lui Stone să-l aresteze. Sau să-l ucidă. Dar nu putea să facă asta, deoarece Stone deţinea o dovadă incriminatoare la adresa lui. Şi Gray o voia înapoi. Acum avea cu ce să se târguiască: dovada în schimbul vieţii lui John Carr. Voia ca John Carr să ştie. Voia ca acesta să fugă, şi oamenii lui să-l ţină ca legat cu o lesă mai lungă. L-ar fi făcut mai favorabil negocierii.

Gray zise:

— În retrospectivă, asta ar fi fost probabil strategia cea mai bună. Dar să nu uităm că trebuie să evităm să dezgropăm o grămadă de istorie a Războiului Rece, cu Solomon, Lesya şi ceilalţi. Rusia este un stat fragil în momentul de faţă şi ultimul lucru pe care îl vrem e să iasă la suprafaţă poveşti despre vechile conflicte. Sincer vorbind, domnule, ambele părţi jucau murdar pe vremea aceea, şi sentimentele publicului trebuie ţinute sub control şi aici, şi în Rusia. I-am contactat pe ruşi şi înţeleg şi ei ce e în joc. Ne-au promis ajutor în eliminarea problemei.

— Desigur. Ei bine, poţi conta şi pe sprijinul meu fără rezerve, Carter. Mă bucur să te avem din nou printre noi. Niciodată n-am înţeles de ce ai demisionat.

— Poate că nici eu.

„Şi nu aş fi făcut-o niciodată, dacă nu era John Carr.“

Gray fu dus cu elicopterul înapoi, în buncăr. Privi pe geamul acestuia în timp ce zbura pe deasupra zonei rurale din Maryland. Acolo jos, Carr fugea din răsputeri, cu oamenii lui Gray pe urme. Şi fiul Lesyei punea probabil la cale următorul atac: asupra aceluiaşi John Carr. Din care cauză voise Gray ca afacerea să devină publică; *voia* ca John Carr să devină o ţintă.

Acum tot ce trebuia să facă era să ajungă primul la Carr, să se prefacă doar că-i dă înapoi viaţa în schimbul dovezii, şi apoi fiul Lesyei putea să-l aibă. Pe urmă avea să-i ucidă şi pe fiu, şi pe Lesya şi să pună în sfârşit capăt afacerii o dată pentru totdeauna. Cât despre Roger Simpson, nu-i păsa dacă omul supravieţuieşte sau nu.

Ce-i drept, era un plan complicat. Însă în lumea lui Gray nimic nu părea simplu.

Capitolul 60

Când Annabelle se întoarse la hotel, Paddy o aştepta în camera ei.

Ea mirosi aerul.

— Nu ai fumat.

— Le-am aruncat la gunoi.

— De ce?

— Trebuie să fiu pregătit de luptă când pornim împotriva lui Bagger.

Arăta atât de hotărât, dar atât de fragil, ca un băieţel încăpăţânat, gata să înfrunte un bătăuş, că Annabelle se înduioşă. Fără să vrea întinse mâna şi-l atinse pe umăr. Apoi momentul trecu, iar ea îşi retrase degetele.

Da, era pe moarte. Da, nu o lăsase propriu-zis pe mama ei să moară. Dar asta nu-l făcea dintr-odată cel mai grozav tată de pe pământ. Şi în şase luni avea să fie mort. Nu avea să-şi permită să se gândească la asta. Îşi jelise îndelung şi cu durere mama, nu avea să facă la fel şi pentru el.

— Ai avut ceva baftă să ne găseşti ajutoare? întrebă el.

— Poate.

— Povesteşte-mi şi mie.

— Un agent de la Serviciul Secret, Alex Ford. Oliver l-a rugat să intervină.

— Tipu' ăsta, Oliver, are nişte cunoştinţe al naibii de faine. Cine naiba e? Adică cum de locuieşte la cimitir şi toate alea?

— Nu ştiu exact cine e, răspunse Annabelle cu sinceritate.

— Dar zici că poţi să ai încredere în el.

— Am încredere în el.

Paddy păru să capete speranţă.

— Serviciul Secret, asta e treabă bună. Poate pot să atragă şi FBI-ul.

Ea îşi scoase sandalele şi se aşeză pe un scaun vizavi de el.

— N-am crezut să te văd vreodată atât de entuziasmat să ai agenţi federali pe lângă tine.

— Circumstanţele se schimbă. Acum mi-ar conveni ca toţi nenorociţii de poliţişti din ţară să mărşăluiască în rând cu noi.

— Cu Bagger s-ar putea să fie nevoie de asta. Şi, dacă ne ajută cavaleria, cum procedăm? Acum am nevoie de detalii, nu de generalităţi. Cum îl facem să mărturisească?

— Ai stat mult în preajma lui Jerry ca să-l fraiereşti.

— Aşa, şi?

— Deci, trebuie să ai numărul lui de telefon.

— Îl am. Încă o dată, şi?

— Am să-l sun şi am să-i propun un târg pe care nu poate să-l refuze. Am să te vând duşmanului, Annabelle. O să-mi ofere bani cu lopata. Da' o să-i spun că nu asta vreau.

— Deci, care e *totuşi* motivaţia ta?

— M-ai vorbit de rău după ce mama ta a murit. N-am mai prins o afacere bună de ani de zile.

— Va trebui să fii sută la sută convingător.

El o fixă cu privirea.

— Nici o problemă, se întâmplă ca ăsta să fie adevărul.

— Deci, mă arunci în gura lupului, şi apoi?

— Aici intervine cavaleria. Apoi adăugă: Evident, asta e partea critică a planului.

Ea îl privi bănuitoare.

— Evident.

— M-am gândit cum o să facem livrarea.

Annabelle se aplecă în faţă.

— Spune-mi fiecare detaliu ca să-ţi spun că n-o să ţină.

— Nu uita, am făcut şi eu câteva şmecherii la viaţa mea.

Când termină, ea se lăsă în scaun, impresionată. Existau şi lipsuri, ca la orice plan iniţial, dar nimic care să nu poată fi remediat suficient. Era chiar un plan destul de bun.

— Am câteva idei pe care le-am putea adăuga, zise ea. Dar conceptul de bază e solid.

— Sunt flatat.

— Jerry va face tot ce-i stă în putere ca să se asigure că nu vor fi urmăriţi după ce pleacă de la locul de livrare.

— Mi-am dat seama.

— Ei bine, având în vedere că eu sunt momeala, am un motiv mai puternic să mă asigur că *vom putea* să-l urmărim.

— O să-şi trimită băieţii la întâlnire. El n-o să fie acolo, în caz că e o înscenare, sublinie Paddy.

— Ştiu. Şi tocmai asta e portiţa noastră.

— Cum adică?

Răspunsul care-i trecuse prin minte o făcu pe Annabelle să zâmbească.

— Ajungem noi primii la Jerry.

— Şi cum o să facem asta?

— Tu o s-o faci.

— Eu? Paddy îşi pocni degetele. Ne folosim de telefon?

— Ne folosim de telefon.

— Da’ tot avem nevoie de cavalerie, altfel, nimic din toate astea nu ne ajută, adăugă el.

Ea îşi puse sandalele în picioare şi luă cheile de la maşină.

— Atunci merg s-o chem.

Capitolul 61

Erau aşezaţi la o masă într-o cafenea, în apropierea intersecţiei dintre M Street şi Wisconsin Avenue, nu mai mult de un kilometru jumătate de cabana părăsită a lui Stone. Annabelle privea pe fereastră în vreme ce Alex nu-şi lua ochii de la ea. Fusese antrenat să citească mimica oamenilor şi limbajul corporal. Doamna asta era greu de descifrat, dar în mod clar era foarte stresată.

— Cum de m-ai sunat dintr-odată? întrebă el. Nu mă gândeam că o să te mai revăd.

— Ce pot să spun, am o slăbiciune pentru poliţişti înalţi.

— Ăsta se traduce ca un strigăt după ajutor?

— Cât de multe ştii?

— Oliver m-a rugat să fac nişte săpături în privinţa lui Bagger şi am făcut-o. Se pare că Milton şi Reuben au fost în Atlantic City, probabil la cazinoul Pompei. Oliver zicea că s-au dat la fund acum. Sunt şi prietenii mei, aşa că, dacă au necazuri, aş vrea să ştiu, ca să-i pot ajuta pe ei în timp ce te ajut pe tine.

— Asta e ocupaţia ta, ajutatul oamenilor?

— Asta e trecută în fişa postului. Dar spune-mi despre tine şi Bagger. Şi de ce s-a dus Oliver în Maine?

— Se pare că ştii deja totul.

— Totul şi nimic. Dar, dacă vrei într-adevăr ajutorul meu, va trebui să ai încredere în mine. El îşi înălţă capul, în timp ce ea privi morocănoasă în altă parte. Să înţeleg că nu prea te pricepi să ai încredere în oameni.

— E o filosofie care mi-a servit de minune de-a lungul anilor.

— Nu mă îndoiesc. Dar, ca să ştii, i-am păzit spatele lui Oliver, şi nu doar o dată. Şi mi-aş încredinţa viaţa în mâinile lui.

— Ştiu, mi-a spus. A zis că ar pleca oricând la război alături de tine.

Alex se lăsă pe spate.

— Păi vezi. Deci, probabil *te pot* ajuta, dacă reuşeşti să ai încredere în mine.

Annabelle respiră adânc. Obţinerea ajutorului lui Alex era esenţială pentru planul tatălui său de a-l prinde pe Bagger. Totuşi, chiar şi cu ţelul acesta în minte, îi era al naibii de greu. Stătea în faţa unui poliţai – nu, nu un simplu poliţai, un poliţai federal! Cineva care o putea sălta într-o clipă dacă spunea ceva greşit. Pe drum i se păruse simplu. Acum i se părea imposibil.

„Haide, Annabelle, poţi s-o faci.“

Trăgând încă o dată adânc aer în piept, decise să facă ceva ce nu făcea aproape niciodată. Renunţă la principii şi decise să spună adevărul. Sau cel puţin o parte.

Trecu repede în revistă punctele principale. Uciderea mamei sale de către Bagger. Faptul că acesta se afla acum în oraş. Că făcuse echipă cu tatăl său ca să-i vină de hac. Alex ştia deja că fuseseră opriţi şi aproape omorâţi de oamenii lui Bagger. Ea adăugă:

— Nu am nici o dovadă pentru toate astea. Nimic care să ţină în faţa justiţiei. Dar ăsta e adevărul.

— Te cred. Dar prietenii mei poliţişti s-au enervat un pic când s-au prezentat să-i aresteze pe tipi şi n-au găsit pe nimeni acasă.

— Nu mai puţin decât mine.

— Şi de ce te urmăreşte Bagger acum?

Annabelle comută automat pe modul minciuni.

— Ştie că încerc să-l acuz de moartea mamei. A aflat că am fost în Maine, unde s-a întâmplat. Nu vrea să găsesc ceva care l-ar putea băga la zdup pe viaţă.

Alex sorbi din cafea şi o studie în continuare. Fie era cea mai bună mincinoasă pe care o întâlnise, fie ce spunea era adevărat.

— Aşa că faci echipă cu tatăl tău? Şi cum vreţi mai exact să-i veniţi de hac lui Bagger?

— Tata o să se prefacă deodată că vrea să mă trădeze în favoarea lui Bagger. Bagger mă prinde, eu îl fac să mărturisească, iar poliţiştii o să fie acolo ca să-l prindă.

— Ăsta e planul tău?

— Da, de ce?

— Pentru că are un milion de găuri, de-aia. Şi toate duc la moartea ta.

— Ăsta e doar conceptul mare. Totul stă în detalii. Întotdeauna e aşa.

— Chiar crezi că poţi face planul ăsta să funcţioneze?

— Mă pricep destul de bine. Şi nici tata nu e mai prejos.

— Îhî. O să am nevoie de mai multe detalii ca să-ţi pot obţine întăririle de care ai nevoie.

— Hai să-ţi spun cum facem. Noi punem totul cap la cap, tu pui o panglică mare şi frumoasă pachetului şi-l duci oamenilor tăi, apoi decideţi. Şi, dacă refuzaţi, eu o să mor. Aşa e bine, uriaşule?

— Ei, eu încerc doar să fiu realist.

— Nu, te comporţi ca un birocrat tipic. Te uiţi la cum *nu poţi* face ceva în loc să vezi cum poţi.

Alex reuşi să zâmbească uşor.

— De fapt în Serviciul Secret sunt oameni de acţiune.

— Bine. Arată-mi şi mie.

— Ai putea să mă iei mai uşor. Eu îţi fac ţie o favoare. Mă hazardez pe marginea unei prăpăstii şi e mult până jos.

Annabelle îşi făcu nervoasă şerveţelul cocoloş.

— Ştiu, îmi pare rău. Doar că…

— Vestea bună e că Departamentul de Justiţie chiar îşi doreşte ceva de care să-l acuze pe Bagger. Dacă le arăt un morcov suficient de tentant, ar trebui să putem obţine ceva ajutor de la FBI. Bagger a fost implicat în multe chestiuni dubioase. Mai multe crime, de fapt, dar pur şi simplu nu s-au găsit dovezi.

— Ştiu şi eu despre câteva, dar, dacă nu se dă singur de gol, nu e nimic util.

— Ca să ne înţelegem, am crezut doar jumătate din ce mi-ai spus.

Ea dădu să spună ceva, însă Alex o întrerupse.

— Dar nu o să insist.

Annabelle îl privi curioasă.

— De ce nu?

— Pentru că Oliver mi-a spus să nu pun prea multe

întrebări. Mi-a spus că eşti o persoană bună, dar cu un trecut nu tocmai perfect.

Annabelle îl studie îndeaproape.

— Deci, cine a fost John Carr?

— A lucrat pentru guvernul Statelor Unite, a fost un bun specialist.

— Omora oameni, nu-i aşa?

Alex se uită în jur, dar localul era gol şi fata de la tejghea era prea ocupată să citească despre ultima revenire a lui Britney Spears în revista *People,* ca să-şi piardă timpul trăgând cu urechea la ei.

— Nu mai face aşa ceva. Decât dacă e nevoit. Decât dacă cineva încearcă să-l ucidă pe el sau pe prietenii lui.

— L-am văzut omorând un om, zise Annabelle. Cu un cuţit. Doar o mişcare din încheietură, şi omul a căzut mort. Dar tipul încerca să ne ucidă. Îşi făcu de lucru cu ceaşca de cafea. Ai idee ce se petrece de fapt cu el?

— Ai auzit ştirea despre casa lui Carter Gray care a fost aruncată în aer seara trecută?

— Da, am citit în ziar.

— Ei bine, Oliver şi Gray se cunosc de mult, şi nu într-un sens pozitiv. Oliver a fost la Gray acasă, la cererea acestuia, cu puţin înainte de explozie. Şi nu a fost vorba despre un accident. Oliver nu a avut nici o legătură, dar cineva a făcut-o. Cineva care s-ar putea să-l aibă şi pe Oliver pe lista de ţinte.

— Deci, şi pe el încearcă să-l omoare cineva?

— Aşa se pare. De aceea nu a vrut să rămână în preajma noastră.

— Şi eu am fost foarte supărată că m-a abandonat.

— Ei, m-a chemat pe mine să-l înlocuiesc. Oi fi eu doar un înlocuitor, dar am dat şi eu câţiva pumni la viaţa mea.

— În legătură cu ce ţi-am zis mai înainte, că te comporţi ca un birocrat…

— Cred că expresia exactă era ca un birocrat *clasic.*

— Ei bine, îmi retrag cuvintele. Îţi sunt recunoscătoare pentru ajutor.

— Trebuie să dau câteva telefoane. Şi apoi pot să te ajut

să completezi detaliile, acum, că am stabilit *conceptul.*

Ea îi întoarse zâmbetul larg.

— N-am mai întâlnit niciodată un agent federal ca tine, Alex Ford.

— Nu-i nimic, şi tu eşti o experienţă nouă pentru mine.

Capitolul 62

Noaptea se lăsă şi Oliver Stone ştia că încă era urmărit. Ei bine, venise momentul să spună la revedere umbrelor. Fugi la un taxi şi-i dădu şoferului o adresă din Alexandria. Cu oameni extrem de periculoşi pe urmele sale, Stone se îndreptă spre o bibliotecă de cărţi rare.

Taxiul îl lăsă în faţa magazinului de pe Union Street, la un cvartal de râul Potomac. Cu vânătorii pe urme, Stone se grăbi înăuntru, salutându-l din cap pe proprietarul locului, Douglas. Tipului i se spunea pe vremuri simplu Doug şi se ocupase cu vânzarea cărţilor pornografice din portbagajul Cadillacului. Însă acesta nutrea o pasiune secretă pentru cărţile rare şi o dorinţă de a se îmbogăţi. Visul acesta îi rămăsese neîndeplinit până când Stone îl pusese în legătură cu Caleb. Acum *Douglas* era patronul unui magazin scump de cărţi rare. Ca parte a înţelegerii, lui Stone i se permitea oricând accesul în librărie şi avea o cameră la subsol, unde îşi depozita unele dintre posesiunile sale cele mai importante. Şi îi mai oferea ceva ce Stone avea să folosească chiar acum.

Stone ajunse în pivniţă, descuie o uşă şi intră într-o cameră unde se afla un vechi şemineu nefolosit de mult. Băgă mâna pe gura şemineului unde, lângă comutatorul electric, era un mic cablu. Trase de el şi se deschise o uşă către o cameră de tipul unei ascunzători secrete. Camera era plină de cutii aranjate ordonat pe etajere, deasupra nivelului de inundare.

Stone deschise o cutie şi scoase un jurnal pe care-l îndesă în geantă. Dintr-o altă cutie scoase un rând de haine, inclusiv o pălărie cu boruri largi, şi se îmbrăcă apoi cu ele. Dintr-o cutie mică de metal luă un obiect care era mai preţios pentru el decât tot aurul din lume. Era un telefon mobil. Un telefon mobil cu un mesaj foarte special, stocat cu grijă pe dispozitivul de înregistrare încorporat.

La plecare, nu o luă pe unde venise, pe scări în sus. O luă

pe un alt culoar, spre râu. Descuie încă o uşă, trase cu putere de un inel de fier fixat în podea, şi o trapă din pardoseală se ridică în balamale. Îşi dădu drumul prin deschizătură, traversă un tunel întunecat care mirosea a râu, peşte mort şi mucegai, urcă în grabă nişte scări şubrede, descuie o altă uşă şi ieşi în spatele unui pâlc de copaci. Străbătu o cărare de lângă râu şi sări într-o mică barcă deţinută de Douglas, care era ancorată la unul dintre docuri.

Porni motorul extern marca Merc şi se îndreptă spre sud, lumina albă de la pupa fiind singurul semn al prezenţei sale în întuneric. Trase barca la mal, la vreo trei kilometri nord de Mount Vernon, locul de origine al lui George Washington, şi-i legă frânghia de un copac. O luă pe jos până la o benzinărie şi sună un taxi de la un telefon public.

Pe drumul de întoarcere spre oraş, Stone citi din jurnal. Aceste însemnări reprezentau o parte importantă din trecutul său îndepărtat. Începuse să ţină un jurnal aproape imediat după ce fusese recrutat în divizia Triple Six de către CIA. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă CIA mai ţinea divizia în funcţiune şi nu ştia dacă oamenii care încercaseră să-l urmărească în această seară făceau parte din ea. Totuşi, presupunea că, dacă li se ordonase să-l ucidă, aveau să-şi îndeplinească sarcina cu o pricepere mulţumitoare.

Stone întoarse pagină după pagină amintindu-şi cu durere de munca sa din trecut pentru guvernul Statelor Unite. Se concentră apoi asupra unor fotografii pe care le lipise pe o pagină, alături de câteva însemnări de mână şi câteva frânturi din dosarul „neoficial“ pe care reuşise să le strecoare.

Se uită la fotografiile celor trei camarazi ai săi din Triple Six, toţi morţi acum: Judd Bingham, Bob Cole şi Lou Cincetti. Apoi privi la bărbatul mai în vârstă, cu ochelari, în poza din josul paginii.

— Rayfield Solomon, vorbi el singur. Lovitura fusese rapidă şi eficientă, dar totuşi una dintre cele mai ciudate din cariera lui Stone. Se întâmplase în Sao Paulo. Primise

ordine clare. Solomon era spion, corupt de legendara agentă rusă Lesya, nume de familie necunoscut. Nu trebuia să se ajungă la arestare şi proces; ar fi fost prea stânjenitor pentru publicul american să suporte aşa ceva; nu că de obicei echipa Triple Six ar fi primit explicaţii elaborate.

Stone îşi aminti expresia omului când ei dăduseră năvală pe uşă. Nu era frică, îşi aminti el. Era cel mult o surpriză uşoară, apoi trăsăturile îi deveniseră inflexibile. Îi întrebase politicos cine ordonase eliminarea sa. Bingham râsese, dar, în calitate de şef al echipei, Stone intervenise şi-i răspunsese lui Solomon. Nu exista nici o prevedere oficială în acest sens. Stone credea pur şi simplu că fiecare condamnat merita să ştie.

Rayfield era un om de înălţime şi greutate medie, mai mult profesor decât agent secret în aparenţă. Dar şi în ziua de azi Stone îşi amintea ochii aceia extraordinari care-l ardeau când ridicase pistolul. Era o privire care mărturisea despre o minte genială ce se ascundea în spatele ei şi despre un om care nu se temea de moartea ce-i bătea la uşă. Nu era un trădător, zisese Solomon.

— Mă veţi omorî, desigur, dar să înţelegeţi că omorâţi un om nevinovat.

Stone fusese impresionat de calmul cu care vorbea omul înconjurat de patru bărbaţi înarmaţi.

— Probabil vi s-a spus să înscenaţi o sinucidere, desigur, făcuse Solomon. Şi asta îl uimise pe Stone pentru că exact aşa erau ordinele. Eu sunt dreptaci. După cum puteţi vedea, mâna dreaptă este mai mare, mai puternică, aşa că nu vă mint. Prin urmare, trageţi în tâmpla dreaptă. Dacă doriţi, ţin eu pistolul şi pun degetul pe trăgaci ca să fie amprentele mele pe armă. Apoi se întorsese către Stone cu o privire care-l îngheţase chiar şi pe asasinul veteran. Dar n-am să apăs pe trăgaci. Voi va trebui să comiteţi crima. Oamenii nevinovaţi *nu* se sinucid.

După ce totul se sfârşise, oamenii plecaseră în linişte, la fel cum veniseră. Un zbor de noapte cu un avion american de marfă, pus la dispoziţie de o companie-paravan a CIA, îi dusese a doua zi la Miami. Bingham, Cincetti şi Cole

ieşiseră să sărbătorească în seara aceea, fiindcă echipa primise câteva zile libere ca recompensă pentru o treabă bine făcută. Stone nu mersese cu ei. Nu mergea niciodată. Avea soţie şi un copil mic. Stătuse singur în camera sa de hotel în acea noapte. Fusese treaz toată noaptea de fapt. Imaginea lui Rayfield Solomon îi stăruia în minte. De fiecare dată când închidea ochii, nu vedea decât privirea sfredelitoare a omului, cuvintele acestuia care-i rodeau sufletul.

„Sunt un om nevinovat.“

Stone nu voise să recunoască atunci, dar, după atâţia ani, putea s-o facă. Solomon spusese adevărul. Stone *chiar* ucisese un om nevinovat. Cumva ştiuse că moartea acestuia avea să-l bântuie. De fapt, cazul Solomon fusese unul dintre motivele pentru care hotărâse să părăsească echipa. Fusese o decizie care în cele din urmă îi distrusese familia.

Îl făcuseră trădător, ca şi pe Solomon. Şi, ca şi Solomon, fusese nevinovat. Oare câţi Rayfield Solomon muriseră nevinovaţi de mâna lui?

Închise jurnalul şi coborî din taxi câteva minute mai târziu. Îl sună pe Reuben, fiindcă, dacă Gray nu-l putea găsi pe el, avea să se folosească de toate mijloacele posibile ca să-l scoată la lumină, inclusiv răpirea prietenilor săi.

Stone îi vorbi calm.

— Mahărul pe care-l credeam mort e încă în viaţă. Telefonul e pe numele tău? Stone crezu că ştie răspunsul fiindcă-l cunoştea pe Reuben foarte bine.

— Nu, parazitez de fapt serviciul unui prieten al meu, zise Reuben evaziv.

— Din fericire, te-ai mutat de curând şi nu ai o adresă oficială. Altfel, te-aş fi mutat deja.

— Am fost *evacuat* de dincolo, Oliver. Am plecat în miez de noapte pentru că am vrut să evit o dispută pe teme de chirie.

— Acum toată lumea trebuie să stea liniştită, întrucât prietenii mei sunt valoroşi pentru el. Te sun mai târziu.

Avea nevoie de informaţii din interior şi avea nevoie de

ele acum. Exista un singur om care putea să i le ofere. Stone nu-l mai văzuse pe tip de treizeci de ani, dar se gândi că acum era un moment bun să reia legătura. Chiar aşa, se întreba acum de ce nu făcuse această vizită cu zeci de ani în urmă. Poate că-i fusese frică de răspuns. Acum nu-i mai era.

Se concentrase pe cazul lui Rayfield Solomon, deoarece, în lunga sa carieră, era cel pe care Stone îl regreta cel mai tare. După ce primise misiunea de a-l elimina, Stone îi verificase trecutul. Nu prea semăna cu un trădător, dar treaba lui Stone nu era să vină cu argumente. Auzise despre legătura lui cu legendara spioană Lesya. Iar dacă aceasta supravieţuise şi era încă în viaţă, s-ar fi putut să-şi ducă la bun sfârşit răzbunarea pe cei care îl uciseseră pe Solomon. Un om nevinovat.

Capitolul 63

Max Himmerling îşi închise cartea, căscă şi se întinse. De când soţia sa, Kitty, murise de cancer cu doi ani în urmă, rutina sa varia rareori. Lucra, se întorcea acasă, lua o masă simplă, citea un capitol dintr-o carte şi se culca. Era o viaţă neinteresantă, dar avea parte de destulă agitaţie la lucru. Se îngrăşase şi chelise în slujba ţării sale. Veteran al CIA de aproape patruzeci de ani – începuse să lucreze aici imediat după facultate –, slujba sa era cu adevărat unică. Binecuvântat cu o minte foarte ordonată, el era ca un oficiu central pentru chestiuni dintre cele mai diverse. Ce impact ar avea o lovitură de stat orchestrată de Statele Unite în Brazilia sau Venezuela asupra intereselor occidentale în Orientul Mijlociu sau China? Sau dacă preţul petrolului mai scădea cu un dolar la baril ar fi fost în interesul Pentagonului să deschidă o bază militară pe faţă în cutare sau cutare ţară? Într-o epocă a supercomputerelor şi serverelor pline cu trilioane de bytes de informaţie şi a sateliţilor care-ţi furau secretele din spaţiu, Max se simţea bine să ştie că exista încă o componentă umană puternică în munca agenţiei sale.

În afara coridoarelor de la Langley rămânea un necunoscut, în interior era considerat doar un funcţionar oarecare şi nu avea să se bucure vreodată de bogăţie sau onoruri. Dar în ochii oamenilor importanţi Max Himmerling era o achiziţie indispensabilă pentru cea mai de elită agenţie de adunare de informaţii a ţării. Şi asta îi era de-ajuns. Într-adevăr, după moartea soţiei sale, nu-i mai rămăsese altceva. Importanţa pe care o avea pentru agenţie se vedea în cei doi oameni înarmaţi care-i păzeau locuinţa când era acasă. Himmerling avea să se pensioneze în doi ani şi visa să călătorească în unele dintre locurile pe care le analizase în toate aceste decenii. Era îngrijorat totuşi ca nu cumva banii să i se sfârşească înaintea vieţii. Guvernul îi oferea un pachet salarial bun şi îngrijire

medicală de primă clasă, dar nu economisise prea mult şi, ca să continue să locuiască în zonă, lucru pe care şi-l dorea foarte mult, era costisitor. Dar presupunea că o să treacă hopul când va ajunge la el.

Îşi ridică trupul obosit şi cărnos din scaunul rotativ şi o luă în sus, spre scări, către dormitor. Nu mai ajunse la destinaţie.

Silueta se ivi de nicăieri. Şocul de a vedea un bărbat în sufragerie aproape că-i provocă lui Max un atac de cord. Asta fu nimic însă pe lângă şocul pe care-l resimţi când intrusul vorbi.

— Nu ne-am văzut de mult, Max.

Max se sprijini cu mâna de perete. Vorbi cu o voce tremurătoare:

— Cine eşti? Cum ai trecut de paznici?

Stone păşi în lumina slabă care venea de la lampa de pe masă.

— Mai ţii minte echipa Triple Six, aşa-i Max? Dar pe John Carr? Îţi spune ceva numele ăsta? Dacă da, chiar şi după atâţia ani, o să-ţi dai seama cum am trecut de cei doi idioţi care zac fără cunoştinţă afară şi cărora tu le spui *paznici.*

Max se uită cu frică la chipul bărbatului înalt, atletic, din cealaltă parte a camerei.

— John Carr? Nu se poate. Eşti mort.

Stone păşi mai aproape.

— Tu ştii tot ce se întâmplă la CIA. Aşa că ştiai că John Carr nu se afla în mormântul pe care l-au dezgropat.

Max căzu înapoi în scaun şi se uită la Stone cu o privire jalnică.

— Ce naiba cauţi aici?

— Tu eşti cel cu creierul mare. Tu găseşti întotdeauna cea mai bună cale de desfăşurare a misiunilor. Aproape întotdeauna mergeau ca unse. Şi, când nu se întâmpla aşa, tu erai la mii de kilometri depărtare. Aşa că ce naiba îţi păsa ţie? Fundurile noastre erau la bătaie, nu al tău. Aşa că spune-mi, creier mare, de ce mă aflu aici? Şi să nu mă dezamăgeşti. Ştii cât urăsc să fiu dezamăgit.

Max îşi trase repede răsuflarea.

— Vrei informaţii.

Stone veni mai aproape şi-i strânse lui Max braţul ca într-o menghină.

— Vreau adevărul.

Max făcu o grimasă din pricina strânsorii, dar nu avea ce să facă. Puterea sa era mintală, nu fizică.

— În legătură cu ce?

— Rayfield Solomon. Carter Gray. Şi toţi cei pe care-i ştii că şi-au vârât coada în toată tărăşenia aia.

Max tresărise la auzul numelui lui Rayfield Solomon.

— Gray e mort, zise el repede.

Degetele lungi ale lui Stone se strânseră mai tare în jurul braţului lui Max până când acestuia îi apăru o broboană de sudoare pe frunte.

— Nu la asta m-am referit când am zis să spui adevărul.

— Casa i-a fost aruncată în aer, fir-ar să fie!

— Dar el nu era în casă. Acum e undeva pe-acolo, complotând şi plănuind, cum a făcut întotdeauna. Doar că eu sunt ţinta. Din nou. Şi nu-mi face plăcere, Max. Mi-a ajuns o dată. Stone îl strânse mai tare.

— Uite ce e, poţi să-mi zdrobeşti braţul dacă vrei, dar n-am cum să-ţi spun lucruri pe care nu le ştiu.

— N-o să-ţi zdrobesc *braţul.* Stone îi dădu drumul şi scoase un cuţit din mâneca hainei.

Max începu să se tânguiască.

— John, nu mai eşti un ucigaş. Ai renunţat. Tu mereu ai fost diferit. Cu toţii am ştiut asta.

— Asta nu m-a ajutat atunci. Faptul că am vrut să renunţ aproape m-a costat viaţa.

— Lucrurile stăteau altfel pe vremea aceea.

— Asta-mi spune toată lumea. Dar criminalul tot criminal rămâne. Am făcut-o chiar foarte de curând, de fapt. Autoapărare. Dar totuşi am ucis un om. I-am tăiat gâtul de la trei metri distanţă. Şi era fost membru al Triple Six. Nu mai sunt nici ei precum cei de pe vremuri.

— Dar eu sunt lipsit de apărare, zise Max rugător.

— O să te omor, Max. Şi o să fie autoapărare. Pentru că, dacă nu mă ajuţi, sunt un om mort. Dar n-o să mă duc

singur. Puse lama cuţitului la carotida lui Max.

— Pentru numele lui Dumnezeu, John, gândeşte-te la ce faci! Şi mi-am pierdut soţia de curând. Am pierdut-o pe Kitty.

— Şi eu mi-am pierdut soţia. Iar eu nu am avut-o lângă mine nici pe departe cât ai avut-o tu pe Kitty a ta. Dar, de altfel, probabil că tu ai fost cel care a plănuit detaliile atacului împotriva mea pe hârtiuţa ta frumoasă.

— N-am avut nimic de-a face cu asta. Am aflat doar după ce s-a întâmplat.

— N-ai alergat însă să alertezi autorităţile, nu-i aşa?

— Ce naiba voiai să fac? M-ar fi omorât şi pe mine.

Stone apăsă mai tare lama de carnea bărbatului.

— Pentru un geniu, spui uneori chestii cam stupide. Vorbeşte-mi despre Rayfield Solomon până nu-mi pierd răbdarea. Pentru că totul se învârte în jurul lui, nu-i aşa?

— A fost un trădător şi voi l-aţi ucis, la ordin.

— Chiar aşa am făcut, la ordin. Roger Simpson a zis că ordinul a venit de la vârf. Dar e evident că e mai mult decât atât. Mult mai mult. Solomon a fost nevinovat? Şi, dacă a fost, de ce ni s-a ordonat să-l ucidem?

— Fir-ar să fie, John, renunţă! Trecutul e mort.

Cuţitul lui Stone tăie pielea lui Max la un milimetru de arteră şi o picătură de sânge se prelinse.

— A fost Solomon nevinovat?

Himmerling nu zise nimic. Stătea pur şi simplu acolo, cu ochii închişi şi pieptul zbătându-i-se.

— Max, dacă-ţi tai artera asta, o să mori de hemoragie în mai puţin de cinci minute. Iar eu o să stau aici şi o să te privesc.

Himmerling îşi deschise în sfârşit ochii.

— Am păstrat secrete timp de patruzeci de ani şi nu am de gând să încep să vorbesc acum.

Stone măsură camera cu privirea, oprindu-se la nişte fotografii de pe şemineu: un băieţel şi o fetiţă.

— Nepoţi? întrebă el cu o voce tăioasă. Ce frumos!

Max, tremurând tot, îi urmări privirea.

— Nu… N-ai îndrăzni!

— Voi i-aţi ucis pe toţi cei pe care i-am iubit. De ce să aveţi parte de o purtare mai bună? O să te ucid pe tine mai întâi. Arătă înspre poze. Apoi pe ei. Şi n-o să fie o moarte lipsită de durere.

— Ticălosule!

— Aşa e. Sunt un ticălos. Construit, deţinut şi condus de CIA. O ştii la fel de bine ca oricine, nu-i aşa? Stone se uită încă o dată la fotografii. Ultima şansă, Max. N-o să te mai întreb încă o dată.

Şi aşa, pentru prima dată în patru decenii, Max Himmerling lăsă să-i scape un secret.

— Solomon nu a fost un trădător. Ştia unele lucruri, dar nu ştia totul. Unora le era frică de faptul că, dacă află adevărul, are să vorbească.

— Care unii? Gray? Simpson?

— Nu ştiu.

Stone mai făcu o crestătură pe pielea lui Himmerling.

— Max, îmi pierd răbdarea.

— A fost *fie* Gray, *fie* Simpson. Nu am ştiut niciodată care.

— Şi secretul?

— Nici măcar eu nu ştiam asta. Avea de-a face cu o misiune executată de Solomon şi de rusoaica Lesya împotriva Uniunii Sovietice. Toată treaba a revenit în actualitate. Nu ştiu de ce.

— Încă o întrebare. Asta ar trebui să fie uşoară. Cine a ordonat lovitura împotriva mea?

— John, te rog…

Stone îl apucă cu violenţă de gât.

— Cine?

— Tot ce pot să-ţi spun e că ai aceleaşi variante ca şi la ultimul răspuns, răsuflă Himmerling.

Deci, Gray sau Simpson. Nu că ar fi fost surprins.

Stone îşi puse cuţitul la loc şi zise:

— Dacă încerci să spui cuiva că am fost aici, ştii ce-o să se-ntâmple. Gray va afla şi-o să creadă că mi-ai spus unele lucruri. Şi pe el nu poţi să-l minţi. Ştie cum să scoată adevărul de la cei mai duri oameni, cu atât mai mult de la

cineva ca tine. Şi, când o să afle ce mi-ai spus, ghici ce, Max? Stone îi puse un pistol imaginar la cap şi se prefăcu că apasă pe trăgaci. Să ai o seară plăcută în continuare.

— Chiar mi-ai fi ucis nepoţii? întrebă Himmerling cu o voce tremurătoare.

— Bucură-te că nu trebuie să afli.

Capitolul 64

După ce Stone plecă, Max Himmerling scoase un suspin de uşurare; îi rămase însă în gât. *Paznicii. O să ştie că a venit cineva. O să contacteze...* Fugi să-şi împacheteze o valiză. Îşi pregătise de mult un scenariu de apocalipsă în care ar fi trebuit să fugă. Zece minute mai târziu se îndrepta spre uşă, cu biletul de îmbarcare printat şi actele false în buzunar. Sunetul telefonului îl făcu să se oprească. Să răspundă? Ceva îi spunea să o facă. Ridică receptorul. Vocea de la celălalt capăt îi era foarte cunoscută.

— Bună, Max. Ce i-ai spus?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Max, eşti un om genial, dar un mincinos foarte prost. Nu te învinovăţesc. Sunt sigur că te-a ameninţat şi ştim amândoi cât e de periculos. Deci, ce i-ai spus?

Încă o dată, Himmerling spuse tot ce avea pe suflet.

— Mulţumesc, Max. Ai făcut ceea ce trebuie. Legătura se întrerupse.

Himmerling scăpă telefonul din mână când uşa din spate se deschise.

— Vă rog, zise el. Vă rog.

Arma cu amortizor se declanşă şi glonţul îl lovi în frunte. Cadavrul fu pus într-un sac negru. Într-un minut, camionul îl şi luase. Oficial, Himmerling avea să primească pe neaşteptate un post în străinătate. Când următorul elicopter american avea să se prăbuşească undeva în lume, se va menţiona la dosar că Max Himmerling fusese la bordul acestuia şi arsese, făcând imposibilă identificarea. Astfel, se vor încheia cei aproape patruzeci de ani pe care bărbatul îi petrecuse în slujba ţării.

Măcar nu trebuia să-şi mai facă griji că n-o să-i ajungă pensia.

În buncărul său, Carter Gray îşi lovi palma cu pumnul. Pierderea lui Himmerling era grea, chiar dacă inevitabilă.

Gray ar fi trebuit să o anticipeze, dar nu o făcuse.

Se uită din nou la ecranul calculatorului din faţa sa. Primise certificatele de naştere de la spitalele din oraşele canadiene mai mari, emise în anul respectiv. Chiar şi în format electronic erau voluminoase. Trebuia să separe grâul de neghină. Din fericire, îl cunoscuse bine pe Rayfield Solomon. Fuseseră buni prieteni şi rivali în acelaşi timp. Într-adevăr s-ar putea spune că Solomon era singurul om al generaţiei sale care putea egala abilităţile lui Carter Gray. Gray trebuia să recunoască faptul că, pe teren, Solomon i-ar fi putut fi superior. Aşa că descoperirea urmelor sale nu avea să fie uşoară, dar deţinea avantajul de a-l fi cunoscut îndeaproape.

Îşi concentrase atenţia asupra numelui tatălui înscris în registre. Lesya nu şi-ar fi folosit propriul nume, desigur. Nici numele fiului nu ar fi fost de ajutor, deoarece Gray era sigur că şi-l schimbase. Aşa că totul se reducea la tată. Rayfield Solomon era foarte mândru de originea sa evreiască. Deşi datorită muncii sale nu-şi permisese să practice religia în mod tradiţional – misiunile importante nu puteau fi întrerupte nici chiar de sărbători –, Solomon era un bun cunoscător al religiei sale. El şi Gray purtaseră numeroase discuţii pe teme teologice. Soţia lui Gray fusese o catolică devotată. Gray nu fusese un om prea religios până când soţia şi fiica lui fuseseră ucise pe 11 septembrie. Solomon îi spusese adesea:

— Găseşte ceva în care să crezi, Carter, altceva decât munca ta. Fiindcă, atunci când vei părăsi viaţa asta, laşi munca în urmă. Dacă asta e tot ce ai, atunci nu ai nimic. Iar o eternitate fără nimic e lungă.

Înţelepte cuvinte rostise omul, deşi atunci Gray nu le dăduse neapărat crezare.

Degetele sale alergară pe tastatură încercând diverse combinaţii de căutare. Lista de nume se reducea vertiginos. Continuă să citească numele până când privirea i se opri pe unul dintre taţii mândri.

„David P. Jedidiah, II.“

Zâmbi. „Ţi-ai dat în petic, Ray. Ai lăsat convingerile

personale să câştige în faţa celor profesionale.“ După moartea familiei sale, Gray devenise un cititor pasionat al Bibliei, aşa că numele *acestui* tată avea o relevanţă specială pentru el.

Solomon era *cel de-al doilea* fiu al lui David, primul lui copil legitim cu Bathsheba. Jedidiah era numele pe care Nathan, învăţătorul viitorului Rege Solomon, îl striga. Iar în ebraică, Solomon însemna *pace,* de unde iniţiala *P.* Rayfield Solomon folosise numele de David P. Jedidiah, II, în registrul de naşteri. Carter Gray se uită la numele mamei, apoi la cel al fiului. Puse mâna pe telefon şi transmise informaţia mai departe.

— Daţi de urma fiului! ordonă el.

Închise telefonul şi zise cu voce tare.

— Deci, unde eşti tu acum, fiu al lui Solomon?

Capitolul 65

Era dimineaţă şi în aer se simţea răcoarea. Harry Finn stătea singur, cu mâinile în buzunare, şi se uita la groapa goală din Cimitirului Naţional Arlington, unde ar fi trebuit să se odihnească John Carr pentru eternitate. Asta fusese o minciună. Şi de ce era Finn surprins? Guvernul minţea întotdeauna în legătură cu cele mai importante lucruri.

Deşi crezuse iniţial că John Carr era mort, Finn îi cercetase totuşi istoria personală. Ca puşcaş marin, colaborase cu CIA la colectarea de informaţii. Folosindu-se de aceleaşi abilităţi cu care azi îşi câştiga existenţa, el dezgropase, încetul cu încetul, mare parte din istoria ultimelor zile din viaţa tatălui său, precum şi trecutul oamenilor care fuseseră implicaţi în uciderea sa.

Poveştile lui Judd Bingham, Bob Cole şi Lou Cincetti erau aproape la fel. Lucraseră pentru CIA, îşi făcuseră datoria, până când se pensionaseră, ducând o viaţă de confort şi plăcere. Viaţă pe care Finn o curmase brusc.

Doar Carr era diferit. Oficial, acesta fusese omorât în timp ce făcea parte dintr-o unitate militară, într-un conflict de genul celor care se iscau din când în când în lume şi la care Statele Unite trebuiau să răspundă, dacă nu direct, cel puţin din obligaţie morală. Înainte să devină membru al Diviziei Triple Six, John Carr fusese unul dintre cei mai decoraţi veterani ai Războiului din Vietnam, incluzând patru Inimi Purpurii şi nici una dintre ele degeaba. Se vorbise chiar să primească Medalia de Onoare a Congresului, cea mai înaltă distincţie militară. Fiecare soldat care o câştiga dobândea instantaneu un loc nemuritor în ochii celorlalţi soldaţi, deşi multora li se acordase onoarea postum. Acest fapt îi făcuse pe unii să o poreclească „Medalia pe care n-ai s-apuci vreodată s-o vezi“.

Carr păruse cu siguranţă un om ideal pentru armată, echivalent unui medaliat de aur olimpic. Finn citise raportul original cu încântare şi groază în acelaşi timp. Carr îşi

salvase de unul singur plutonul prins într-un schimb de focuri ucigaş cu un număr mult mai mare de nord-vietnamezi susţinuţi de artilerie. Sergentul John Carr purtase personal patru oameni răniţi în spate spre un loc sigur, întorcându-se în mod repetat în bătaia focului. Fusese lovit de două ori de focul inamic şi totuşi reuşise cumva să omoare o duzină de membri Viet Cong, trei în luptă corp la corp, iar pe alţi câţiva împuşcându-i din copaci cu un talent de lunetist pe care raportul îl descria ca fiind aproape supranatural.

În cele din urmă, folosindu-se de o mitralieră fixă, Carr respinsese atacuri repetate, supravieţuise mai multor salve de mortier care explodau în jurul poziţiei sale şi mai reuşise să cheme un atac aerian care-i făcuse pe inamici să dea înapoi, permiţându-le astfel oamenilor lui să se retragă în siguranţă. Părăsise câmpul de bătălie cu propriile picioare, în ciuda faptului că uniforma îi era îmbibată de sânge. Finn nu avea cum să nu-l respecte pentru asta. Se considerase întotdeauna un soldat excepţional, dar se gândea că poate John Carr îl depăşea.

Şi totuşi, nu i se acordase medalia lui John Carr. Finn nu ştia că motivul era mai degrabă politic decât legat de faptele eroice de pe câmpul de bătălie. Nu ştia că poziţia tot mai ambivalenţă a lui John Carr în privinţa războiului îi întorsese pe superiori împotriva sa. Comandantul său nici măcar nu-l recomandase pentru medalie până când nu interveniseră alţii. Însă, undeva în acest proces, oameni mai sus-puşi în ierarhia de comandă împiedicaseră un soldat merituos să primească cea mai înaltă onoare militară.

În schimb, Carr dispăruse din rândurile armatei până când, ani mai târziu, reapăruse doar ca să moară în acel conflict minor şi să fie îngropat, chipurile, la Arlington. Finn ştia ce făcuse Carr în acest timp. Ucidea oameni la ordinul guvernului. Şi totuşi, era un om care se confruntase şi el cu moartea.

Doi ani căutase prin baze de date la care nu ar fi trebuit să aibă acces, dar Finn aflase în cele din urmă că soţia lui

Carr murise într-o noapte când se presupune că cineva le-a jefuit casa. Cuplul avea o fată, dar aceasta dispăruse pur şi simplu. Finn era destul de deştept ca să citească printre rânduri. „Jaful” purta semnătura CIA. Probabil că John Carr îşi supărase cumva superiorii. Iniţial Finn se bucurase să afle că John Carr era mort. Nu era interesat să omoare eroi de război care nu-şi primiseră niciodată recompensa cuvenită şi nici pe un om care avusese curajul să se pună cu cea mai puternică agenţie de spionaj din lume.

Dar poate că John Carr nu era mort. Şi, dacă nu era, Finn ştia ce are de făcut. Ce aştepta mama lui de la el. Fie că-i plăcea, fie că nu. Şi indiferent ce fel de om ar fi fost John Carr, îl omorâse pe tatăl lui Finn. Degeaba.

Finn părăsi cimitirul. Avea de lucru.

Deocamdată, John Carr va trebui să mai aştepte.

Capitolul 66

Era o misiune de pătrundere neconvenţională, aşa că Finn îi luă pe doi tipi de la firmă care, în mod normal, stăteau în spatele biroului şi analizau datele pe care de obicei le adunau el şi echipa sa de specialişti. Însă clientul din acest caz dorea oameni fără antrenament, conduşi de cineva care ştia ce face – adică de Finn. Asta fiindcă instituţia care producea vaccinuri împotriva unor germeni biologici creaţi artificial nu era considerată o ţintă de prioritate înaltă pentru terorişti. Totuşi, voiau să vadă cum face faţă. Intrară Finn şi compania.

Nu întâmpinară probleme la trecerea gardului nepăzit din spatele clădirii, deşi unuia dintre tipii de la birou, un băiat corpolent, pe nume Sam, nu-i fu uşor să-şi ridice greutatea peste. În cele din urmă, cu ajutorul lui Finn, reuşi.

Intrară prin spatele clădirii, pe o uşă descuiată. Ca o uşă să fie descuiată într-o clădire care adăposteşte vaccinuri de valoare sună imposibil, dar cu toate astea se întâmplă în fiecare zi în ţări din lumea-ntreagă. Într-adevăr, de ce ar lua cineva acasă un laptop cu datele personale a milioane de veterani, doar ca să-l vadă furat în timpul unui jaf? Asta le dădea de lucru băieţilor răi şi-i făcea pe cei buni dependenţi de antidepresive.

Ajunşi înăuntru, se despărţiră, având pregătite dinainte poveştile care să le acopere prezenţa acolo. Finn îşi pusese un halat alb pe care-l scoase dintr-un rucsac. De şnurul de la gât avea agăţată o legitimaţie. Avea la el şi o agendă electronică, pentru notiţe. Astfel echipat, îşi croi drum către zona intrării principale. Paznicului de acolo îi menţionă numele unui om de ştiinţă care lucra în clădire. Finn luase numele de pe internet, ştiind foarte bine că tipul era în vacanţă. Informaţia asta o obţinuse căutând prin gunoiul omului într-o seară şi văzând o copie detaliată a itinerarului de călătorie pentru el şi familia sa, pe care „geniul“ o aruncase. Când fu informat că savantul era plecat, zise:

— Aşa e. Bill mi-a zis că merge cu familia în Florida.

Menţionă apoi încă un nume pe care-l luase din anuarul instituţiei. Făcuse manevra aceasta cu paznicul pentru a câştiga credibilitate şi, de asemenea, pentru a-l linişti pe tipul de la securitate. Ambele ţinte erau de obicei îndeplinite prin plăsmuirea unei legături personale cu cineva care lucra în locul vizat.

— Pot să trec să-l văd doar două minute, îi zise el agentului de la firma de securitate privată. Ştiu drumul. Am nişte rezultate de la testele comparative pe care le-au făcut săptămâna trecută, pentru cele două vaccinuri antimicrobiene noi. Eşti la curent cu asta?

Paznicul, un tip abia trecut de douăzeci de ani, care purta cu mândrie la şold arma din dotare, zise:

— Nu, nu sunt la curent, şi se întoarse la cafeaua sa şi la ecranul computerului unde Finn zări pentru o clipă cele mai noi oferte ale unui serviciu de matrimoniale.

Finn aşteptă cu răbdare în cabina liftului până când mai veni cineva. Ridică un card de plastic pe care tocmai îl trecuse prin fanta de la lift:

— Afurisitul ăsta de RFID iar nu merge, zise el, referindu-se la un card cu cip codificat de care era nevoie ca să porneşti liftul. A treia oară pe luna asta. Şi de fiecare dată au zis că l-au reparat. Da, vezi să nu.

— Ştiu cum e, încuviinţă celălalt, trecând cardul său prin slot şi închizând astfel uşile. La ce etaj mergi? întrebă acesta.

— La cinci, răspunse Finn, punând înapoi în buzunar permisul de bibliotecă al fiului său.

Coborî la etajul cinci şi găsi uşa pe care o căuta chiar lângă cele două lifturi. Şi acolo aveai nevoie de un card cu cod ca să intri. Se strecură într-o baie din apropiere şi se stropi cu apă pe piciorul pantalonului. În momentul în care auzi sunetul liftului, deschise uşa de la baie, prefăcându-se că-şi şterge mâinile ude tocmai când se deschiseră şi uşile liftului. Femeia coborî şi trecu cardul prin uşa securizată, în timp ce Finn stătu în spatele ei cu permisul de bibliotecă în mână.

Femeia îi aruncă o privire şi zâmbi.

— Se pare că ţi-am luat-o înainte.

Finn îşi băgă cardul în buzunar.

— Nu am avut o dimineaţă prea grozavă. Mi-am vărsat cafea pe pantaloni în maşină, pe drum încoace. Arătă spre pata umedă.

Femeia zâmbi din nou.

— Pariez că asta te-a trezit.

— O, da, făcu Finn, intrând în urma ei.

— Vii la cineva anume? întrebă ea.

Finn scutură din cap şi-i arătă legitimaţia falsă de la Departamentul de Securitate Internă.

— Doar o vizită inopinată. Federalii vor să ştie cum se cheltuiesc banii din impozite.

— Ştiu cum e. O zi bună să ai! adăugă ea îndepărtându-se.

Finn trecu prin laborator, făcând pe ascuns poze cu camera de la butonieră şi salutând personalul cu o mişcare a capului în timp ce-şi lua notiţe în tableta electronică cu *stylus*-ul din dotare. Era într-adevăr uimit. Dacă te încadrai în peisajul locului, nimeni nu te lua la întrebări. Le ceruse chiar câtorva persoane să-i dea detalii despre calităţile unor vaccinuri. Reuşi să coboare la parter mulţumită unui alt bun samaritean care nu bănuia nimic. Când intră însă în holul principal, îngheţă.

Sam, tipul grăsuţ de la el de la birou, era ţintuit la perete, iar paznicul îi făcea o percheziţie corporală foarte neprofesională. Orice om cu antrenament ar fi putut lua arma paznicului într-o clipă, fără nici un fel de problemă.

— Ce se întâmplă aici? strigă Finn îndreptându-se într-acolo.

— Un spion, răspunse paznicul. L-am prins în flagrant. Chem poliţia.

Finn nu avea de ales decât să scoată scrisoarea de acreditare şi să-l alerteze pe omul de legătură din clădire că fuseseră descoperiţi. Nu-i plăcea să dea astfel de telefoane, dar când aduceai boboci cu tine se mai întâmpla uneori. Cel puţin Finn ajunsese până unde trebuia să ajungă. Şi aşa s-

ar fi sfârşit lucrurile dacă Sam nu ar fi făcut ceva incredibil de prostesc. Speriindu-se la vederea armei, îl împinse pe paznic şi o luă la fugă.

Paznicul îndreptă pistolul spre spatele lat al lui Sam şi strigă:

— Stai!

— Aşteaptă, urlă Finn repezindu-se înainte. Paznicul trase un foc tocmai când Finn se izbi de el. Într-o clipă, Finn îi luă arma şi-i băgă scrisoarea de acreditare în faţă. Sună-l pe John Rivers, de la securitate, el ştie despre…

Se opri şi se uită de-a lungul holului. Sam zăcea pe podea, cu sângele scurgându-i-se din rana din spate.

— Fir-ar al naibii! Finn se ridică şi o luă la fugă spre Sam.

Capitolul 67

Ambulanţa plecă treizeci de minute mai târziu. Finn oprise sângerarea, apoi făcuse manevrele de resuscitare când colegul său încetase să mai respire şi inima i se oprise, poate din cauza şocului. Paramedicii sosiseră şi preluaseră pacientul. Sam avea să supravieţuiască, dar recuperarea avea să dureze ceva timp, deoarece se părea că glonţul îi afectase destul de grav câteva organe.

Finn privi luminile de semnalizare ale ambulanţei până când acestea dispărură. Lângă el se afla John Rivers, şeful pazei, care-şi ceruse în mod repetat scuze pentru că paznicul îl împuşcase pe Sam în spate, deşi acesta nu îl ameninţa.

— Slavă Domnului că te aflai aici, Harry, zise Rivers, altfel ar fi fost mort.

— Da, mă rog, dar nici nu l-ar fi împuşcat nimeni dacă nu l-aş fi târât eu aici.

— Nu ni se alocă nici bani, nici timp ca să ne instruim paznicii, se plânse Rivers. Cheltuiesc milioane pe *tehnologia* clădirii şi a sistemelor de securitate, iar apoi pun o armă în mâna unui golan care câştigă zece dolari pe oră. Nu e logic.

Finn nu-l asculta. Nu i se mai întâmplase aşa ceva niciodată. Sam era băiat de treabă, dar strict un om de birou. Lui Finn nu-i plăcuse niciodată să ia cu el în astfel de ieşiri oameni lipsiţi de experienţă şi-şi exprimase această opinie de mai multe ori. Poate că acum aveau să-l asculte.

Se întoarse acasă cu maşina şi mai târziu îl duse pe Patrick la antrenamentul de baseball, urmărindu-l în tăcere pe atleticul său copil mijlociu trimiţând lung toate mingile care i se aruncaseră şi apoi lovind fără milă mingile lansate automat în cuşca de antrenament. Finn nu zise mare lucru pe drumul spre casă, lăsându-l pe Patrick, care era foarte însufleţit, să-i povestească despre cum a fost la şcoală. În timpul cinei, Susie recită partea ei din viitoarea piesă – deşi

se părea că nu li se dăduseră copacilor prea multe replici, fapt pentru care cei doi fraţi o tachinară. Ea primi gluma fără nazuri la început, dar în cele din urmă le spuse amândurora:

— Gura, tocilarilor!

Comentariul îi atrase un avertisment din partea lui Mandy, care avusese mult de furcă cu cei trei în ultima vreme din cauză că Finn fusese atât de prins cu munca.

David zise:

— Hei, tati, vii la meci vineri după-amiază? Antrenorul mă lasă să stau în poartă.

Finn răspunse absent.

— O să încerc, fiule. S-ar putea să fiu ocupat.

Trebuia să-şi viziteze mama. Soţia sa nu avea să se bucure.

Mandy îi dădu lui David bani de buzunar pentru a doua zi dimineaţa, când mergea în excursie cu clasa în centru. Luă o mică înghiţitură din mâncare şi-şi privi soţul care, evident, era cu gândul în altă parte.

— Harry, eşti bine?

El tresări.

— Chestii la muncă.

Incidentul nu apăruse la ştiri, deşi chemaseră poliţia, întrucât cei de la Departamentul de Securitate Internă interveniseră ca să pună căluşul. Expunerea lui Finn în presă ar fi împiedicat serios munca de celulă roşie pe care firma sa o făcea pentru Departamentul de Securitate Internă, muncă vitală pentru securitatea naţională. Avându-i pe aceştia de partea lui, poliţia locală se dăduse rapid la o parte. Tânărul paznic nu fusese acuzat decât pentru prostie şi instructaj insuficient şi i se confiscase arma. I se dăduse o slujbă de birou şi îi spuseseră că, dacă va vorbi cu cineva despre cele întâmplate, avea să regrete tot restul vieţii.

După cină, merse la spital să-l vadă pe Sam. Se afla la Terapie Intensivă după operaţie, dar starea sa era stabilă. I se administraseră medicamente puternice şi nici măcar nu ştia că Finn era acolo. Părinţii săi fuseseră aduşi de la New York în acea după-amiază şi se aflau în sala de aşteptare de

la Terapie Intensivă. Finn stătu cu ei timp de o oră, explicându-le situaţia şi minimalizând contribuţia lui Sam la accident prin faptul că fugise în mod stupid de un puştan speriat, cu o armă mare.

Plecă de la spital şi se plimbă o vreme cu maşina, ascultând postul de ştiri. Îl închise în cele din urmă, după ce ştirile rele se transformară în ştiri îngrozitoare şi apoi de-a dreptul sinistre. Ce lume mai lăsau pentru generaţia următoare!

Se îndreptă spre centru, pentru că nu voia să meargă încă acasă, în suburbiile Virginiei. Îşi dăduse seama după expresia lui Mandy la cină că ea voia să discute cu el, dar el chiar nu avea chef. Nu ştia cum o să-i dea vestea că trebuie să-şi viziteze din nou mama. Cu programul încărcat al copiilor, plecările sale o lăsau pe soţia sa alergând în stânga şi-n dreapta. Şi, cu toate acestea, trebuia să o facă, având în vedere ce descoperise în legătură cu John Carr.

Trecu Podul Theodore Roosevelt şi apoi pe lângă insula numită după acelaşi preşedinte. O ţinu drept pe Constitution Avenue, probabil cea mai faimoasă stradă a capitalei, după cea cu numele de Pennsylvania. Virând stânga, se îndreptă spre Casa Albă înainte de a o lua pe F Street şi a-şi croi drum printr-un district aglomerat, cu magazine şi firme, cu o bogată viaţă de noapte. La dreapta, se înălţa scheletul de beton şi oţel al unei construcţii al cărei finanţator dăduse faliment. În timp ce aştepta la semafor, privi la noua clădire rezidenţială de apartamente din stânga sa. Privirea-i urcă şapte etaje şi-i rătăci apoi spre apartamentul de pe colţ al înaltei clădiri de lux, şi atunci trupul i se încordă uşor. Nu venise până acolo din întâmplare, ci cu un scop.

Luminile erau aprinse şi o siluetă înaltă trecu prin faţa uneia dintre ferestre.

Senatorul Roger Simpson din marele stat al Alabamei era acasă.

Capitolul 68

Annabelle stătea în picioare lângă Paddy, prăbuşit pe un scaun în camera ei de hotel. Fiica îi făcu un semn din cap tatălui şi, ca la un semnal, acesta ridică receptorul.

Înainte să formeze numărul, ea puse o mână pe umărul lui Paddy.

— Sigur eşti pregătit pentru asta? îl întrebă ea.

— Sunt pregătit de ani de zile, zise el gata de acţiune, însă vocea i se înmuie uşor.

Nu părea pregătit, se gândi ea. Omul părea obosit şi speriat.

— Mult noroc! îi ură Annabelle.

De îndată ce numărul fu tastat, Annabelle ridică un alt receptor şi ascultă.

— Bună, Jerry, zise Paddy. Sunt Paddy Conroy. A trecut multă vreme de la ultima crimă. Sau poate că nu e tocmai aşa. Am auzit că ai fost ocupat pe frontul ăsta.

Annabelle îşi fixă tatăl cu privirea. Întreaga comportare a lui Paddy se schimbase. Avea un zâmbet larg şi vocea încrezătoare. Stătea măreţ şi neînfricat în scaun.

Bagger nu era omul care să se şocheze uşor. Dar, când auzi numele, simţi cum i se înmoaie puţin genunchii. Următorul sentiment care-l încercă îi era mult mai familiar. Aproape că zdrobi telefonul în mână şi ţipă.

— Cum naiba ai dat de mine, ticălosule?

— Am căutat în cartea de telefoane la litera N, de la nemernici.

La această remarcă, Annabelle trebui să-şi stăpânească râsul.

— Ai mai văzut-o pe târfa de fiică-ta în ultima vreme?

— Am auzit că te-a secat serios. Îndeajuns încât să ajungă vestea la Comisia de Control din Jersey. Înseamnă că am învăţat-o bine.

— Da, poate că tu eşti în spatele afacerii. Şi, dacă e aşa, tot ce pot să-ţi promit e o jupuială care o să dureze vreo

două zile.

— Nu-mi mai vorbi murdar, Jerry, mă exciţi.

— Ce vrei?

— Vreau să-ţi dau o mână de ajutor.

— Nu am nevoie de la un escroc de rahat căruia i-a trecut vremea.

— Nu sări aşa să tragi concluzii, Jer. Definiţia ajutorului e atunci când eu am ceva ce vrei tu. Şi chiar aşa e.

— Ce anume?

— Vrei să ghiceşti?

— Vrei să-ţi smulg coaiele?

— O am pe Annabelle. O mai vrei sau ţi-a trecut supărarea că te-a făcut să pari cel mai mare idiot din lume?

— Ţi-ai da fata pe mâinile mele ştiind ce am să-i fac?

— Nu cumva surzeşti? Asta am zis.

— Şi de ce faci asta, că ai o inimă bună?

— Mă cunoşti mai bine de-atât, Jerry.

— Deci, cât vrei pentru fetiţa ta?

— Nici un ban.

— Pardon? făcu Bagger, nevenindu-i să creadă.

— Nu mai am nevoie de bani.

— Atunci ce vrei?

— Trebuie să-mi promiţi că, dacă ţi-o dau pe Annabelle, n-o să mă mai urmăreşti niciodată. Mai am puţin timp rămas pe planeta asta şi nu vreau să-l petrec uitându-mă peste umăr după cei ca tine.

— Stai să mă lămuresc. Mi-o dai pe Annabelle dacă te las în pace?

— Exact. Ştiu că ai fost cu ochii în patru după mine după ce te-am făcut de nenorociţii ăia de zece mii de dolari. Şi m-am săturat.

Bagger urlă la telefon:

— *Tu* te-ai săturat?

— Avem o înţelegere? Şi vreau cuvântul tău. Pentru că ştiu că ai multe hibe, dar nu ţi-ai luat niciodată cuvântul înapoi. O primeşti pe Annabelle şi mă laşi în pace pentru totdeauna.

Bagger se uită fix în podea, cu venele pulsându-i în gât.

— Vreau să aud asta de la tine, Jerry. *Trebuie* s-o aud de la tine.

— O să-ţi dau milioane pentru ea.

— Da, sigur. Spune-o, Jerry. Spune-o sau înţelegerea cade.

Paddy se uită la Annabelle care-şi ţinea respiraţia, cu mâna încleştată pe telefon.

— De ce o urăşti aşa de mult? zise Bagger în cele din urmă.

— Pentru că m-a învinovăţit în toţi aceşti ani pentru ce i s-a întâmplat maică-sii. Tu ai ucis-o, iar eu am plătit preţul. Nimeni din lumea escrocheriilor nu m-a mai băgat în seamă de-atunci. Mi-a distrus viaţa. A venit vremea răzbunării. Răzbunarea *mea.* Paddy îi aruncă o privire lui Annabelle şi zâmbi slab.

— Cum ai de gând s-o păcăleşti? Nu e proastă. Aşa că ştiu că nu are încredere în tine.

— Lasă asta în seama mea.

— Nu am fost de acord cu nimic.

— Dar o să fii. Eşti prea deştept ca să refuzi.

— Pot s-o prind singur. Am fost aproape seara trecută. Şi poate şi pe tine dacă am noroc.

— Atunci dă-i drumul. Şi, peste două săptămâni, când o să-ţi dai seama că ea a plecat de mult, n-o să poţi zice că bătrânu' Paddy nu ţi-a spus adevărul. Deoarece cu cât aştepţi mai mult, cu atât are mai mult timp să se ascundă, şi amândoi ştim că fata se pricepe. Nu te grăbi, gândeşte-te. O să sun din nou.

— Când?

— Când vreau eu.

Cu o mişcare la unison, Paddy şi Annabelle puseră jos receptoarele.

Ea îl strânse de umăr.

— Te-ai descurcat grozav. L-ai momit exact cum trebuie.

El îşi aşeză mâna peste a ei.

— O să-i lăsăm puţin timp ca să rumege chestiunea. Asta o să-i ofere şi prietenului tău timp să bage treaba în viteză. Tre' să zic că am fost surprins că a fost de acord să ne

ajute, fără întrebări.

— Cum ţi-am spus, nu e un agent obişnuit. Un singur lucru. Annabelle se opri o clipă, îngrijorată. „Oare tatăl ei chiar nu era în stare de asta?“ N-ai încercat să afli unde stă Jerry.

El o privi cu un zâmbet pe buze.

— Nu mi-am pierdut priceperea, Annie, dacă la asta te gândeşti. Nu forţezi nota în prima rundă. Un profesionist bătrân ca Jerry o să-şi dea întotdeauna seama. La următorul apel, îl las să vorbească primul. Apoi trec la atac.

— Scuze, nu am vrut să spun că nu ştii ce faci.

— Nouăzeci la sută din munca asta stă în pregătire. Cealaltă parte de zece la sută e cum ştii să te mişti, să te adaptezi din mers.

— Dar fără acel zece, procentul de nouăzeci nu valorează nimic.

— Exact.

— Chestiile alea pe care i le-ai zis lui Bagger. Că ţi-am distrus viaţa?

— Mi-am distrus-o singur, Annie. Acum încerc doar să iau înapoi o bucăţică.

O apucă strâns pe fiica sa de mână. Acum arăta bătrân, bolnav şi speriat; trupul i se prăbuşi din nou în scaun.

— Chiar crezi că o să reuşim?

— Da, minţi ea.

Capitolul 69

Îmbrăcat în uniforma unui îngrijitor din echipa Capitoliului, Harry Finn stătea lângă Clădirea Hart a Senatului cu detonatorul în mână. Privi în sus la faţada edificiului până când ochii i se opriră pe biroul lui Simpson. În cealaltă mână avea un dispozitiv care semăna cu un iPod. De fapt, era unitatea de recepţie a imaginilor de la camera miniaturală pe care o ascunsese în biroul lui Simpson. Imaginile de pe micul ecran erau clare ca lacrima. Simpson era într-o întâlnire cu câţiva membri ai personalului, raportându-le, fără îndoială, despre misiunea sa vitală „de investigaţie” în Caraibe.

Finn aştepta ca Simpson să rămână singur în birou, fiindcă doar Simpson avea să moară astăzi. Se încordă când angajaţii se ridicară şi plecară. Îl privi apoi pe senator verificându-şi părul şi faţa în oglindă, ajustându-şi cravata şi aşezându-se la birou.

Sfârşitul venise. Degetul lui Finn era pe BlackBerry. Avea să trimită e-mail prima dată. O să-şi dea seama după reacţia lui Simpson de pe ecran dacă văzuse fotografia lui Rayfield Solomon, chiar înainte de a muri.

Degetul lui Finn coborî pe tasta BlackBerry-ului. „Adio, Roger.”

— Hei, tată!

Finn ridică privirea, recunoscând vocea.

— Fir-ar să fie, şopti el.

David Finn alerga spre el zâmbind.

— Ce faci aici?

Finn strecură repede dispozitivele în rucsacul de pânză de pe umăr.

— Hei, Dave, ce faci *tu* aici?

Fiul său îşi dădu ochii peste cap.

— Devii senil, tati? Vizita cu şcoala de la Capitoliu? Tu ai semnat biletul de voie. Mami mi-a dat banii aseară, la cină, ţi-aminteşti?

Faţa lui Finn deveni palidă. „O, fir-ar.“

— Îmi pare rău, am o groază pe cap, fiule.

David observă hainele tatălui său.

— Care-i treaba cu uniforma?

— Lucrez, zise el încet.

David se lumină la faţă.

— Mişto, vrei să zici că eşti sub acoperire?

— Chiar nu pot să vorbesc despre asta, fiule. De fapt, ai face bine să pleci. Nu e prea bine că eşti aici. Inima lui Finn bătea atât de repede, încât era un miracol că fiul său nu părea să o audă.

David păru dezamăgit.

— Hei, sigur. Am înţeles. Chestii secrete.

— Îmi pare rău, David. Uneori mi-aş dori să am o slujbă normală.

— Da, şi eu. David se întoarse în fugă la prietenii săi.

Când Finn se uită din nou la ecran, Simpson plecase de la birou.

Se uită la David şi la prietenii săi. Fiul său îşi mai privi tatăl o dată, apoi îşi întoarse capul. Grupul de elevi mărşălui pe trotuar spre Capitoliu.

Finn porni în direcţia opusă. Va trebui să încerce în altă zi. Acum trebuia să se vadă cu mama sa. Sperase să-i poată raporta vestea morţii lui Simpson. Atât era de concentrat la ceea ce făcea, că nu-l văzu pe bărbatul care se ivi de după un copac din apropiere şi porni în urmărirea lui.

După ce îi spusese Max Himmerling noaptea trecută, Oliver Stone venise şi el să vadă biroul lui Roger Simpson, cel puţin de la distanţă. Fie Gray, fie Simpson ordonase moartea lui Solomon şi lovitura împotriva lui Stone. De vreme ce nu putea ajunge la Gray, Simpson era cea mai bună opţiune. Acum însă se ivise ceva neprevăzut. Stone îl auzise şi văzuse pe Finn suficient timp ca să devină mai mult decât curios. Experimentatului Stone Finn i se păru bun. Alţii din acea zonă, chiar şi poliţiştii, nu ar fi observat nimic suspect la tip. Dar Stone nu era ca alţii. Urmărise multe piste care nu duseseră nicăieri. Instinctul îi spunea că

de data asta nu va fi aşa.

Când Finn urcă în metrou din staţia Capitol South, Stone făcu la fel. Cei doi bărbaţi merseră până la Aeroportul Naţional. Stone îl urmă pe Finn înăuntru. Acesta din urmă intră într-o toaletă şi ieşi îmbrăcat în haine de stradă, cu rucsacul tot pe umăr. Acum Stone îşi dădu seama că intuiţia îl dusese la aur curat.

Finn cumpără un bilet dus-întors pentru un zbor scurt în nordul statului New York. Aflat la o distanţă de la care putea să-l audă, Stone făcu apoi acelaşi lucru, folosind actele false şi banii pe care îi dăduse Annabelle. Trecu prin verificarea de securitate, cu inima bătându-i un pic mai tare când agenţii îi priviră cu atenţie poza de pe buletin. Îi dădură drumul să treacă, iar el îl lăsă pe Finn să se îndepărteze din raza lui vizuală. Ştia spre ce poartă se îndreaptă, la urma urmei.

Stone cumpără o cafea şi o revistă. Zborul fu anunţat. Finn avea loc în faţă în avionul plin, iar Stone în spate. Patruzeci de minute mai târziu, roţile se ridicaseră. După mai puţin de o oră, aterizară. Acum problema se agrava. Aeroportul era mic şi companiile aeriene puţine. Finn părea preocupat, dar Stone nu putea fi sigur. Dacă el era tipul care alerga încoace şi-ncolo ca să ucidă alţi asasini abili, Stone nu-l putea subestima.

Stone se gândea ce să facă atunci când o să-l surprindă Finn. Trecu pe lângă micul ghişeu al companiei de închiriat maşini, ignoră staţia de taxi din faţă şi se îndepărtă pe jos de aeroport.

Rămânând cu un ochi la el, Stone se apropie de un taxi şi se aplecă pe geam.

— Am nevoie de un popas. E ceva în apropiere?

— Câteva locuinţe, nişte magazine, un sanatoriu, zise şoferul, citindu-şi leneş ziarul.

— Sanatoriu?

— Da, vrei să te duci acolo pentru o mică hârjoneală în timpul popasului? chicoti acesta.

Stone se strecură pe bancheta din spate.

— Condu deocamdată, *încet.*

Şoferul ridică din umeri, lăsă ziarul, iar taxiul demară.

Capitolul 70

Herb Daschle era un vechi angajat al CIA. Făcuse muncă de teren ani de zile, văzuse lumea, lucrase la birou în ultimii zece ani şi apoi acceptase postul actual. Nu era prea interesant şi publicul habar n-avea de existenţa sa, dar era vital pentru securitatea CIA şi, prin urmare, a naţiunii. Sau cel puţin aşa zicea manualul intern al Agenţiei.

De trei luni încoace, Daschle venea la acest sanatoriu de trei ori pe săptămână şi stătea pe un scaun din camera privată a unui om care zăcea inconştient pe pat. Tipul avea o poziţie înaltă în CIA, iar el cunoştea o mulţime de secrete care nu puteau fi niciodată dezvăluite publicului. Din nefericire, suferise un accident vascular cerebral şi nu mai era el însuşi. Putea să spună unele lucruri fără să-şi dea seama, dezvăluind fără să vrea secrete de stat.

Aşa ceva nu putea fi permis, deci oameni ca Daschle veneau şi-i supravegheau pe angajaţii agenţiei care nu se mai aflau în deplinătatea facultăţilor şi care posedau astfel de cunoştinţe critice. Avuseseră un om în sala de operaţie când se făcuse intervenţia pentru a reduce presiunea asupra creierului. Postaseră apoi un agent în salonul postoperatoriu, iar acum, la cămin, unde sperau că se va recupera, beneficia de supraveghere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nici măcar cei din familie nu aveau voie să rămână singuri cu el. Aceştia resimţiseră vestea ca pe un şoc, deoarece nici măcar nu ştiau că acest soţ, tată şi bunic lucra pentru CIA.

Se făcu ora douăsprezece, şi Daschle se ridică de pe locul său pentru ca un coleg, cel care venea să-l înlocuiască în tura următoare, să se aşeze în locul lui. Cei doi bărbaţi se salutară, iar Daschle menţionă câteva chestiuni din timpul turei sale, nimic de importanţă. Ieşi din salon şi, murind de poftă să tragă o ţigară, o luă pe hol spre camera cu aparatele de snackuri ca să cumpere o doză de suc şi nişte biscuiţi înainte să plece. Vocile care se auzeau dintr-o

cameră pe lângă care trecu îl făcură să de oprească. Păreau să vorbească în rusă. Daschle cunoştea bine limba, fiindcă lucrase nouă ani la Moscova. Deşi, dacă ceea ce auzea era rusă, era o versiune foarte ciudată. Suna de fapt ca un amalgam de mai multe limbi slave. El fusese detaşat şi în Polonia şi Bulgaria o vreme. Se dădu mai aproape de uşa camerei, care era doar puţin întredeschisă, şi mai ascultă un pic. Ce auzi fu destul ca să-l facă să iasă în goană din clădire. Şi nu ca să fumeze.

De îndată ce omul plecă, Oliver Stone ieşi de după colţul de unde asculta şi el. Îl văzu pe bărbatul care o luase la fugă.

„Fir-ar să fie.“

În cameră, Lesya vorbea în vreme ce Finn stătea tăcut în scaun.

— Deci, acum John Carr s-a ridicat din morţi ca pasărea Phoenix, bolborosi ea în rusă.

— Aşa se pare, făcu Finn. Dar nu ştiu sigur.

— Şi senatorul e încă în viaţă.

— Nu pentru mult timp.

— Dar Carr?

— Mă ocup de asta, ţi-am mai spus. Dar habar nu am unde se află sau dacă e într-adevăr în viaţă. Doar ce i-au dezgropat mormântul. Nimeni nu ştie nimic mai mult.

Ea tuşi cu putere.

— Timpul se scurtează.

„Pentru tine sau pentru mine?“ se întrebă Finn. Se gândea încă la întâlnirea cu fiul său. *Cât pe ce. Mult prea aproape.*

— Dar vei afla. Te voi ajuta eu.

— Lasă-mă pe mine să mă descurc.

— Pot să-ţi spun ce ştiu despre omul acela.

— Ştiu şi eu deja multe despre el. Se opri o clipă. Nu cred că e ca toţi ceilalţi.

Ea îl privi aprig.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cred că agenţia a încercat să-l ucidă. Şi că i-au omorât

soţia. Şi poate şi pe fiica sa. Cred că a suferit mult. A fost şi el erou de război.

— E *exact* ca toţi ceilalţi. Un om rău. Un ucigaş!

— De ce, pentru că a urmat ordinele şi l-a ucis pe tatăl meu şi soţul tău?

— Habar nu ai despre ce vorbeşti, Harry. Habar nu ai.

— Ştii, eram pe punctul de a-l ucide pe Simpson în dimineaţa asta, când a apărut David. Aproape că m-a prins.

— David, fiul tău? Finn încuviinţă din cap, iar mama sa se lovi cu mâna peste gură. Dumnezeule! A avut vreo bănuială?

— Nu, dar mi-am promis că n-am să las niciodată această parte a vieţii mele să se amestece cu cealaltă. Şi acum tocmai asta s-a întâmplat!

Lesya se aşează lângă el şi-i luă mâna cu mâna ei osoasă. Finn simţi o uşoară repulsie acum.

— Harry, fiul meu, fiul meu iubitor, totul o să se sfârşească în curând.

— N-ai de unde şti. Şi s-ar putea să se sfârşească şi cu mine mort.

Ea îşi retrase încet mâna de pe a lui.

— Şi acum ce-o să urmeze?

— Simpson şi apoi Carr.

— O s-o faci. Juri?

Finn încuviinţă din cap.

Mama sa îl mai cercetă o vreme cu privirea, apoi îşi târî picioarele mai încolo, deschise sertarul şi scoase o fotografie. I-o întinse lui.

— Pentru Carr, zise ea cu amărăciune, scuipând pe podea. Apoi se întinse pe pat. Hai să-ţi spun o poveste, Harry.

El se lăsă în scaun, dar pentru prima dată n-o asculta.

Când uşa camerei se deschise, amândoi se întoarseră să se uite.

— Ce vrei? făcu Lesya furioasă în engleză. E cineva la mine.

Când omul începu să vorbească în rusă, respiraţia i se opri în gât.

— Cine eşti tu? întrebă Finn în engleză.

— Mi se spunea John Carr, răspunse Oliver Stone. Se uită la Finn. Ai dreptate. Eu nu sunt ca toţi ceilalţi. Şi trebuie să plecaţi amândoi de aici cât de repede puteţi.

Capitolul 71

Când Paddy îl sună din nou, Bagger răspunse la al doilea apel.

— Da? făcu Bagger.

— Ai avut destul timp ca să-ţi dai seama că am dreptate? începu Paddy politicos.

— Ştii de câte ori te-am ucis în mintea mea de când am vorbit?

— E plăcut să fii popular. Dar am nevoie de un răspuns.

— Cum vrei să procedăm? întrebă Bagger fără ocolişuri.

— Nu facem nimic până nu aud de la tine ce vreau să aud.

— Hai la mine la hotel şi-o să-ţi spun în persoană. Ştiu că ea e în D.C., aşa că şi tu trebuie să fii tot aici.

Paddy zâmbi şi zise:

— Da, după ce mi-ai tras un glonţ în cap? Nu prea cred. În plus, nu merg în părţile slinoase ale oraşului, Jerry. Voi, bulangiii ăştia de cazinou, tot timpu' trageţi către mocirlă.

— Da? Eu fac mai mulţi bani într-o secundă decât faci tu în întreaga viaţă.

— Banii nu-s totul, Jerry. Nu pot cumpăra clasa. Nu-mi pasă nici dacă stai la Casa Albă, deşi mă îndoiesc că-i lasă pe alde tine să intre pe uşă.

— Banii sunt totul dacă vrei să ai *vedere* la Casa Albă, cum am eu. Face o mie de parai pe noapte.

Paddy zâmbi şi arătă spre Annabelle, care îi făcu semnul de OK.

— Îmi dai cuvântul tău sau închid? Fiin'că odată ce am închis, nu te mai sun înapoi.

Bagger înjură printre dinţi şi apoi zise foarte încet:

— Dacă mi-o aduci pe Annabelle, îţi dau cuvântul meu că nu o să te mai urmăresc niciodată, bine?

— Vreau să te aud, Jerry.

— De ce?

— Pentru că ştiu că, odată ce ai rostit vorbele astea, sunt

într-adevăr în siguranţă.

— Nici eu, nici oamenii mei n-o să-ţi facem vreun rău niciodată. Îţi dau cuvântul meu. Partea asta fu atât de dificilă pentru Bagger, încât izbi cu pumnul în masa de lângă el.

— Mulţumesc.

— Încă nu mi-ai explicat cum pun mâna pe ea.

— O să vină direct în braţele tale, Jerry. Am eu grijă.

Paddy închise şi o privi pe Annabelle în timp ce un zâmbet i se furişa pe faţă.

— O mie de dolari pe noapte, cu vedere frumoasă la Casa Albă. Nu pot fi prea multe locuri din astea.

— Nu, fu Annabelle de acord.

Capitolul 72

— Poţi să-mi faci rost de o listă cu hoteluri din D.C. care au vedere la Casa Albă şi costă o mie de dolari pe noapte? îl întrebă Annabelle pe Alex în timp ce se aflau amândoi în aceeaşi cafenea ca la ultima întâlnire.

— De ce?

— Face parte din detaliile despre care ţi-am vorbit.

— O să fac rost. Ai nevoie de ajutor?

Annabelle dădu să refuze, dar se răzgândi.

— Cât de bine te descurci cu improvizatul?

— Poftim?

— Gândeşti repede?

— Sunt agent în Serviciul Secret. Cu asta ne ocupăm.

— Atunci poţi să mă ajuţi.

Mai târziu în aceeaşi zi, Annabelle intră în al doilea hotel de pe lista pe care i-o dăduse Alex. Se apropie de recepţie şi-i arătă discret legitimaţia falsă de FBI angajatului de acolo.

— Despre ce e vorba? întrebă acesta neliniştit.

— Posibil o mare problemă pentru hotelul vostru, dar s-ar putea s-o evităm dacă veţi coopera. Am o echipă de intervenţie care aşteaptă afară.

Angajatul uimit se uită numaidecât peste umărul lui Annabelle.

— Nu-i poţi vedea, zise ea. Asta ne-ar cam da de gol, nu-i aşa?

— Cred că ar trebui să-l chem pe şeful meu, făcu recepţionerul emoţionat.

— Nu, cred că ar trebui să rămâi pe loc şi să-mi răspunzi la întrebări, William, zise ea încet, cu ochii la ecusonul acestuia.

— Ce fel de întrebări?

— Aveţi un oaspete cu numele de Jerry Bagger?

— Nu vă pot oferi o asemenea informaţie. E confidenţial.

— Bine atunci, cred că va trebui să alegem calea cea grea. Annabelle scoase o mică staţie de emisie-recepţie pe care o cumpărase de la un magazin de articole sport. Bravo One către echipa X-Ray. Sunteţi gata să interveniţi pe toate intrările? Afirmativ. Şefule, aplicăm regulile de intervenţie, se trage doar dacă e absolută nevoie. Repet, doar dacă e absolută nevoie. Posibile victime colaterale în hol.

— Ce e asta? O glumă? sări recepţionerul.

La un semn al lui Annabelle, Alex, care se ascunsese în spatele unui stâlp din hol, veni lângă ea. Agentul înalt îl privi de sus pe recepţioner.

Îşi scoase legitimaţiile de agent de la Serviciul Secret şi lăsă să se vadă insigna şi arma de la curea.

— E vreo problemă?

Angajatul arătă spre Annabelle.

— A zis că e de la FBI şi că îl caută pe un tip, şi că o să trimită nu ştiu ce echipă.

Alex se aplecă spre bărbatul mai scund.

— Nu e nu ştiu ce echipă. E o echipă *de intervenţie.* Şi eu sunt şeful. Facem parte dintr-o unitate antitero comună. Am douăzeci şi cinci de agenţi echipaţi în armură din Kevlar, cu pistoale-mitralieră MP-5, gata să dea năvală înăuntru, fiindcă acest „tip“ e numărul doi pe lista celor mai căutaţi criminali, chiar sub Osama. Am fost pe urmele „tipului“ doi ani de zile din viaţa mea şi n-am de gând să las un sfrijit ca tine să-mi strice treaba. Aşa că fie pui mâna pe calculator şi ne spui dacă e aici, fie te arestez pe tine primul pentru obstrucţionarea justiţiei.

— Mamă! exclamă recepţionerul. Poţi să faci aşa ceva?

— Cu zâmbetul pe faţă.

Alex se întoarse spre Annabelle şi-i făcu un semn din cap.

— Daţi-i înainte, agent Hunter.

Annabelle scoase nişte hârtii din buzunar.

— Avem un mandat de percheziţie şi arestare pentru domnul Bagger şi asociaţii săi. Îl privi cu asprime pe recepţioner. Nu ne place să punem oameni nevinovaţi în pericol, William, dar Bagger ăsta e un criminal, face trafic de arme, de droguri şi toate relele din lume. Dar, dacă vei

coopera, putem să-l urmărim şi să-l prindem pe ticălos *în afara* hotelului. Cred că şeful tău ar fi de acord.

William o fixă cu privirea câteva momente, apoi începu să apese mouse-ul.

— Nu avem nici un Bagger pe listă, zise el cu o voce tremurândă.

— M-aş mira să-şi fi folosit numele adevărat. Annabelle i-l descrise pe Bagger în detaliu. Tot timpul umblă cu nişte matahale după el.

Alex adăugă:

— Mă gândesc că un astfel de tip ar ieşi în evidenţă aici, nu-i aşa?

William dădu din cap.

— E *într-adevăr* cazat aici, sub numele de Frank Walters. Are cel mai bun apartament din hotel. O vedere minunată la Casa Albă.

— Sunt sigur. Bine, mulţam de ajutor, William. Dar să nu sufli o vorbă nimănui! M-ai înţeles?

— Absolut! Noroc, domnule ofiţer! zise el c-o voce slabă.

Alex răspunse cu o înclinare a capului, îl bătu puternic cu palma pe braţ şi plecă cu Annabelle.

Afară, Alex chemă o echipă să se ocupe de supravegherea hotelului. Acum, unde mergea Bagger mergeau şi ei.

Când să plece cu maşina lui Alex, Annabelle îi zise:

— Chiar *ştii* să improvizezi. Te-ai descurcat grozav înăuntru.

— Venind din partea ta, ăsta e un adevărat compliment. Şi acum ce facem?

— Acum apăsăm pe trăgaci.

Capitolul 73

Finn, Lesya şi Stone nu făcură mult timp decât să se uite unul la altul. Apoi Lesya rosti o înjurătură şi se ridică încet de pe scaun. Apucă o cutie mică de lemn de pe noptieră şi păru gata să o arunce în capul lui Stone.

— John Carr, izbucni ea. Tu? Aici? Criminalule!

Stone se întoarse către Finn.

— Un om asculta la ceea ce vorbeaţi. După expresia lui, a înţeles parţial sau în totalitate despre ce era vorba. A fugit. Am văzut din ce cameră a ieşit. M-am uitat înăuntru „din greşeală“. Mai era un tip acolo care-l supraveghea pe un pacient.

Finn nu mişcase nici un muşchi.

— Cine era bărbatul?

— La CIA le spuneam paznici de criptă. Un agent care a suferit leziuni cerebrale e supravegheat de alţi agenţi până când moare sau îşi revine. Cred că asta e situaţia şi aici.

— CIA aici? şuieră Lesya, cu o expresie de neîncredere pe faţă.

— Iar celălalt bărbat era tot un paznic de criptă care probabil ieşea din tură. Ne-a auzit şi a înţeles ce spuneam? se miră Finn.

— Limba pe care o vorbeaţi era o acoperire bună. Aproape nimeni nu ar înţelege nimic.

— Dar tu ai înţeles? se interesă Finn.

Stone încuviinţă.

— Trebuie să ai talent pentru limbi în meseria asta. Şi de asta trebuie să plecăm. Acum.

Finn îi aruncă o privire mamei sale care încă îl fixa pe Stone cu ură.

— Şi de ce am avea încredere în tine? S-ar putea să ne atragi într-o capcană.

— Exact, făcu Lesya. O capcană. Exact cum au făcut şi cu tatăl tău.

— Dacă asta mi-ar fi fost intenţia, aş fi aşteptat pur şi

simplu până ai fi plecat *tu,* zise Stone arătând spre Finn. Şi te-aş fi împuşcat pe drumul către aeroport. E un petic de pădure foarte convenabil pe ruta aceea. Cât despre mama ta, locul nu e bine păzit. O uşă descuiată, o pernă, o zbatere scurtă. Ridică din umeri. Şi dacă aş fi lucrat pentru CIA, nu aş fi venit să vă avertizez. I-aş fi lăsat să vă ia pur şi simplu.

— Cum de ai ştiut să vii aici? întrebă Finn.

— Te-am urmărit de la Washington. Te-am văzut în faţa biroului senatorului Simpson azi-dimineaţă. Mi-ai părut suspect.

— Nu credeam că sunt aşa de evident.

— Nici nu ai fost. Am fost antrenat cum să mă uit.

— Şi de ce erai la biroul lui Simpson?

— Pentru că cineva mi-a spus, după ce l-am forţat, că problema lui Rayfield Solomon a devenit din nou o prioritate pentru CIA.

— Şi de ce, mă rog? întrebă Finn, prudent.

Stone îl măsură din priviri. Şi-şi făcu o impresie clară. „Îmi aminteşte de mine însumi, cu mulţi ani în urmă."

— Dacă ucizi din răzbunare, vrei ca victima să ştie de ce. Aşa că fie le trimiţi ceva din timp, fie le dai chiar înainte de a apăsa pe trăgaci. Cred că aşa s-a procedat cu Cincetti, Bingham şi Cole. Şi la fel cu Carter Gray. Iar acesta ştia că are legătură cu Rayfield Solomon. Dar, desigur, Gray n-a murit.

— Ce? strigă Lesya privind apoi acuzator către fiul său.

Finn nici măcar nu clipi.

— Carter Gray e încă în viaţă? întrebă el.

Stone încuviinţă.

— Şi nu încape îndoială că omul care a fugit de aici are să…

— Să-i transmită mesajul lui Gray, îi termină Finn fraza.

Apucă apoi geanta mamei sale de sub pat şi-i îndesă în ea puţinele lucruri pe care le avea.

— Ce faci? îl întrebă femeia.

Finn o apucă de braţ.

— Să mergem.

— Unde?

— Plecăm de-aici, îi răspunse Stone.

Finn îi aruncă o privire.

— Cu avionul?

Stone scutură din cap.

— Fără îndoială că e deja sub lupă. Despre mine nu ştiu, cel puţin nu încă. O să închiriez o maşină de la aeroport. Mai ştii peticul de pădure despre care vorbeam? Vă iau de-acolo în douăzeci de minute.

— Nu poţi avea încredere în el, Harry! E un criminal. Ţi-a ucis tatăl. Lesya rosti asta în rusă pură.

Stone îi răspunse la fel.

— Tot ce spui e adevărat. Eu am condus echipa care ţi-a ucis soţul. Acum ştiu că era nevinovat. Şi eu *mi*-am pierdut fiica şi soţia într-un mod violent din cauza muncii pe care am făcut-o pentru ţara mea. Mi-am petrecut ultimii treizeci de ani din viaţă încercând să mă revanşez. Mă îndoiesc că mai am suficienţi ani rămaşi ca să-mi plătesc datoria. Ştiu că nu ai de ce să te-ncrezi în mine. Dar îţi jur că o să-mi sacrific viaţa ca să vă salvez pe amândoi.

— De ce? De ce ai face asta? zise Lesya, deşi vocea ei era mai calmă acum şi vorbea în engleză.

— Pentru că am urmat ordinele fără să le pun la îndoială. Pentru că am luat viaţa unui om şi nu aveam nici un drept. Şi pentru că ai suferit destul.

Cinci minute mai târziu, părăseau sanatoriul pe o uşă din spate. Chiar şi cu cadrul, Lesya reuşea să meargă destul de sprinten. Nu era pe-atât de neputincioasă în mişcări pe cât lăsase să se creadă.

Stone îi lăsă ascunşi în pădure, se grăbi la aeroport şi închirie o maşină folosindu-se de cartea de credit pe care i-o dăduse Annabelle. Vedea deja în jurul său o agitaţie subtilă care nu le prezicea o evadare uşoară. Demară, îi luă pe cei doi în maşină şi apoi, cu Finn citind o hartă şi dându-i indicaţii, ajunseră, pe drumuri necirculate, la autostradă.

— Şi acum încotro? întrebă Finn.

— Spre Washington, răspunse Stone.

Capitolul 74

Jerry aproape tocise covorul din cameră de cât se plimbase de colo colo.

Când telefonul sună, sări să răspundă, apoi se calmă imediat. El era Jerry Bagger, iar familia Conroy era un nimic. Va trebui să se mulţumească însă cu fata, pentru că Paddy era de neatins acum. Gândul îl înnebunea pe Bagger. O să se răzbune pe Annabelle, provocându-i destulă durere cât pentru doi.

— Bună, Jerry, făcu Paddy. Eşti gata să dansezi cu prinţesa?

— O ai? Dovedeşte-o, răspunse Bagger.

— O s-o vezi destul de curând.

— Dă-mi-o la telefon.

— Ei bine, e puţin prinsă acum. Şi legată cu bandă.

— Atunci dezleag-o, ceru Bagger hotărât. Vreau să-i aud vocea.

Un minut mai târziu, aceasta vorbea la telefon, cu o voce sfârşită.

— Se pare că ai câştigat, Jerry. Mai întâi Tony, apoi eu.

Jerry zâmbi şi se aşeză.

— Annabelle, nici să nu vorbeşti despre tine în aceeaşi propoziţie cu ratatul ăla. Voiam doar să ştii că aştept cu nerăbdare să te văd.

— Du-te dracului, nemernicule!

— Te zbaţi până la sfârşit. E păcat, chiar e. Am fi putut face o echipă grozavă.

— Nu am fi putut. Mi-ai omorât mama.

— Iar tu m-ai jecmănit de patruzeci de milioane, târfo! urlă el. M-ai făcut să-mi pierd respectul. Toate lucrurile pentru care am muncit o viaţă-ntreagă.

— Şi tot nu mi-a fost de-ajuns. Tot ce vreau e capul tău gras şi urât într-o ţeapă.

Cu un efort imens, Jerry se calmă.

— Hai să-ţi spun ceva. O să trec remarca asta cu

vederea. Oamenii care se apropie de moarte spun vrute şi nevrute. Şi să-ţi mai spun ceva. Aveam de gând să te fac să simţi dureri cum n-ai simţit în viaţa ta. Însă o să te termin repede, nu încet. *După* ce îmi spui unde sunt banii mei. Ştii de ce fac asta? Din respect. Pentru talentul tău. Talentul tău *irosit.* Dacă ai fi învăţat ce e respectul, poate că ai fi trăit mai mult.

— Spune-mi ceva. Cu cât l-ai plătit pe bătrânul ca să mă tragă pe sfoară?

— Asta e cea mai bună parte. Nu m-a costat nimic. Eşti o marfă ieftină.

— La revedere, Jerry!

— Nu, nu la revedere, iubito. Ăsta e doar începutul.

Paddy reveni la telefon.

— Gata, Jerry, aţi sporovăit destul. Acum e timpul să trecem la afaceri.

— Unde şi când? Şi să nu-mi zici în faţă la Casa Albă sau Monumentul lui Washington sau alte porcării gen Hollywood, că înţelegerea cade. Pentru că am fost de acord să te las să scapi, vreau şi eu puţină discreţie.

Paddy zise:

— Se construieşte un nou stadion în oraş lângă râul Anacostia.

— Am auzit. Ce legătură are asta?

— Se demolează ceva clădiri şi cartiere pe-acolo. O groază de locuri abandonate. La unsprezece diseară te sun să-ţi dau adresa unei clădiri de parcări. O să fie o maşină albă oprită la etajul doi. Înăuntru o să fie Annabelle învelită frumos într-un covor rulat. Cheile o să fie în contact.

Bagger închise şi-şi privi oamenii.

Mike Manson interveni:

— Ar putea fi vreo înscenare, şefu’.

— Serios, Mike, să mori tu? Nu că aş crede că pe Paddy îl interesează altcineva decât propria persoană, dar nu sunt prost. Se poate să-i poarte pică fiică-sii pentru moartea mamei. Şi se poate ca din cauza asta să vrea să mi-o ofere ca să-l las în pace. Dar nimic nu e sigur cu ticălosul ăla.

— Deci, cum procedăm?

— Aşteptăm adresa. Apoi voi mergeţi s-o luaţi la miezul nopţii. S-o duceţi undeva unde o să vă aştept eu. Un loc mai intim decât o parcare abandonată.

— Şi plecăm pur şi simplu cu ea în maşină? Dacă ne urmăresc?

Bagger zâmbi şi luă ziarul.

— Zice aici că e o conferinţă a Băncii Mondiale azi în centru şi apoi dineuri simandicoase şi discursuri peste tot în oraş. Mahări care vin de peste tot din lume.

— Şi?

— Şi aş zice că e un moment grozav dacă ai o strategie de ieşire bună.

Capitolul 75

Carter Gray ieşise din nou din buncărul său şi se întreba dacă iubita sa agenţie devenise atât de slabă şi de incompetentă încât să fie nevoit să apese el însuşi pe trăgaci ca să-i ucidă pe Lesya şi pe fiul ei. După o căutare la nivel naţional fără nici un rezultat, avuseseră o oportunitate minunată, de aur, la un sanatoriu chiar din nordul statului New York, şi nu ieşise nimic. Camera era goală, mama şi fiul – plecaţi. Şi o a treia persoană fusese văzută cu ei. Ceva îi spunea lui Carter Gray că John Carr i se punea din nou de-a curmezişul după ce scăpase de oamenii lui şi ajunsese la Himmerling. Şi acum Gray trebuia să-şi schimbe planul iniţial ca să-i prindă pe toţi trei.

Descrierea bătrânei nu lăsa loc de îndoială în mintea lui Gray că era vorba despre Lesya Solomon. Vârsta nu fusese blândă cu ea, nu mai era frumoasa şi ispititoarea spioană sovietică. Dar era Lesya, Gray o ştia pur şi simplu.

Însă ce o fi căutat John Carr tocmai cu oamenii care voiau să-l ucidă? Îi minţise în legătură cu identitatea sa? Îi luase cu forţa? Îşi uniseră forţele? „Asta s-ar putea chiar să-mi facă treaba mai uşoară.“

Gray privea pe geamul elicopterului în timp ce acesta zbura peste zona rurală a Virginiei în drum spre Langley. Arzând de nerăbdare să folosească forţa copleşitoare autorizată de preşedinte, avea să preia comanda căutărilor. Nimeni n-o să-i pună întrebări. Totuşi, misiunea impunea delicateţe, acţiune în secret şi, când ţinta avea să fie găsită şi ochită, o desfăşurare de forţe de neoprit. Avea să le dea o lecţie celor din armată cu privire la ce înseamnă şocul şi groaza.

Studie topografia zonei. Carr, Lesya şi copilul ei se aflau acolo, jos, undeva. Doar trei oameni se uniseră împotriva lui, unul dintre ei fiind o femeie de şaptezeci de ani. Gray avea oameni, resurse şi fonduri nelimitate. Avea să fie doar o chestiune de timp. Fiul lui David P. Jedidiah era căutat

acum cu puterea combinată a întregului imperiu de informaţii din America. Şi mai exista o modalitate de a grăbi procesul. De îndată ce elicopterul ateriză la CIA, Gray începu implementarea atacului.

Cu Finn la volan, trecură în Maryland în acea seară. Lesya stătea pe bancheta din spate, arătând obosită şi înspăimântată. Stone o auzea mormăind întruna în rusă.

— O să ne omoare pe toţi.

Se uită la Finn, care privea drept înainte, dar Stone observă că îşi tot arunca ochii în oglinda retrovizoare.

— Ai familie? întrebă Stone.

Finn ezită, apoi spuse:

— Haide să ne concentrăm pe ce avem de făcut aici.

Lesya se aplecă spre locurile din faţă.

— Şi ce anume e asta? Pe ce ne concentrăm acum? Spune-mi.

— Să rămânem în viaţă, răspunse Stone. Şi cu Carter Gray pe urmele noastre nu o să fie uşor.

— Ţi-au dezgropat mormântul, zise Finn în timp ce treceau pe centura capitalei.

— E mâna lui Gray, ca să mă scoată la lumină.

— Ştia că eşti în viaţă?

— Da. În ultima vreme am ajuns la o înţelegere. El mă lăsa pe mine în pace şi eu pe el.

Lesya ridică un deget acuzator împotriva lui Stone.

— Vezi, vezi? Toţi sunt aliaţi, fiule. Lucrează împreună. Suntem în mâinile duşmanului.

Stone se întoarse pe scaun ca s-o privească.

— Lesya, ai fost unul dintre cei mai mari spioni ai Uniunii Sovietice din toate timpurile. Se spunea că ai corupt mai mulţi agenţi decât oricine altcineva.

— Sunt rusoaică. Am lucrat pentru ţara mea. Cum ai lucrat şi tu pentru a ta, John Carr. Şi ai dreptate, am fost cea mai bună.

Pe faţa ei scofâlcită se putea citi mândria. Carr o lăsă câteva secunde să se bucure de sentiment, apoi izbucni:

— Atunci *comportă-te* ca atare! Încetează cu comentariile

stupide şi isterice, pentru că, dacă e să supravieţuim, o să avem nevoie de tot ajutorul pe care ni-l poţi da. Sau o să stai pur şi simplu cu mâinile-n sân şi să-ţi laşi fiul să moară? încheie el abrupt.

Ea îl fixă cu răceală, ochii îngustându-i-se din pricina valului brusc de furie. Apoi expresia i se înseninã. Se uită la Finn şi apoi din nou la Stone.

— Ai dreptate, zise ea, practică. Mă comport prosteşte. Se lăsă pe spate. Trebuie să construim un plan, având în vedere că Gray are la dispoziţie resurse nelimitate. Doar că uneori resursele enorme nu se pot mişca rapid, dar noi putem. S-ar putea să-i surprindem cu o şmecherie sau două la care nu se aşteaptă.

Finn îşi privi mama în oglindă. Nu mai auzise niciodată tonul ăsta în vocea ei, atât de plin de încredere şi calm. Accentul rusesc îi dispăruse în întregime. Era parcă mai tânără cu treizeci de ani. Chiar stătea şi mai dreaptă.

Lesya continuă:

— Se poate să nu ştie de implicarea fiului meu, cel puţin nu încă, dar o să ştie în curând.

— Cum? întrebă Finn.

— Vor verifica zborurile care au sosit pe aeroport astăzi. O să facă potrivirea între descrieri. E un oraş mic, n-o să dureze mult.

— Nu mi-am folosit numele real. Am avut un buletin fals.

— Camerele video de la aeroport, zise Stone. O să-ţi caute faţa în vreo bază de date. Presupun că se găseşte cel puţin într-una. Finn încuviinţă. Atunci familia ta ar putea fi în primejdie.

— Sună-i acum! îl îndemnă Lesya.

Stone îşi dădu seama de presiunea sub care trăia bărbatul mai tânăr când apucă telefonul.

Cu o voce tremurândă, Finn zise la telefon:

— Te rog, draga mea, fără întrebări acum. Ia copiii şi du-i la un motel. În sertarul de la biroul meu e un telefon. Foloseşte-l pe acela ca să mă suni. Nu poate fi urmărit. Retrage bani de la bancomat. Nu-ţi folosi cartea de credit sau numele adevărat la motel. Stai acolo. Fără şcoală,

jocuri de baseball, fotbal sau înot. Şi să nu spui nimănui. Te rog. O să-ţi explic mai târziu.

Stone şi Lesya putură auzi răspunsurile disperate ale femeii.

O picătură de sudoare se prelinse pe fruntea lui Finn. Vocea îi deveni tot mai joasă şi, în cele din urmă, soţia sa se calmă.

— Te iubesc, draga mea. O să îndrept lucrurile. Îţi jur!

Închise şi se lasă în scaun. Lesya întinse o mână şi-l strânse de umăr.

— Îmi pare rău, Harry. Îmi pare rău că-ţi fac aşa ceva. Eu… Eu… Vocea i se stinse. Îşi retrase mâna şi-l privi pe Stone.

— Şi zici că Gray ştie că eşti în viaţă, Carr? Te-a scos din mormânt cum s-ar spune. E cineva de care se poate folosi să ajungă la *tine?* Ca să te scoată din nou la lumină? Fiindcă, după cum spuneam, fără îndoială cineva de la sanatoriu ne-a văzut plecând împreună şi a dat deja o descriere. Va şti că eşti cu noi. Va şti că cea mai uşoară cale să ajungă la noi e prin tine. Deci, spune-mi, e cineva?

— Sunt oameni de care se poate folosi, dar i-am avertizat *înainte* de a merge la sanatoriu.

Ea scuturăă din cap.

— Un avertisment nu înseamnă nimic dacă nu se acţionează cu pricepere. Sunt oameni capabili, care pot să-şi poarte de grijă, să execute ordine, prietenii ăştia ai tăi? îl întrebă ea privindu-l atent. Nu înfrumuseţa adevărul. Trebuie să ştim exact cum stau lucrurile.

— Unul dintre ei da, şi e împreună cu un alt prieten al meu. Dar mai e un al treilea…

„Caleb, te rog să nu faci vreo prostie.“

— Deci, acela e flancul pe care-l va exploata Gray. Spune-mi, cât de mult ţii la prietenul ăsta?

— Foarte mult!

— Atunci îmi pare rău pentru tine şi prietenul tău.

Stone se sprijini cu spatele de scaun şi-şi simţi bătăile inimii. Nu-i plăceau cuvintele femeii, dar ştia că are perfectă dreptate.

Aceasta continuă:

— Şi, dacă se va ajunge la asta, ai să ne dai în schimbul prietenului tău?

Stone se întoarse şi-i întâlni privirea. Nu mai văzuse una atât de sfredelitoare precum cea cu care îl ţintuia Lesya acum. Nu, se înşela. Mai văzuse o asemenea privire o dată: la Rayfield Solomon, chiar înainte ca Stone să-l omoare.

— Nu, zise, n-o voi face.

— Atunci să ne asigurăm că nu se va ajunge la asta, John Carr. Şi poate chiar *poţi* să te revanşezi pentru că mi-ai omorât soţul.

Ea privi pe geam şi zise:

— Şi *chiar* am fost cel mai bun agent al Uniunii Sovietice. Dar Rayfield era şi mai bun.

— De ce? întrebă Stone.

— Pentru că eu m-am îndrăgostit de el. Şi el m-a făcut pe mine să schimb taberele.

— Ce? sări Stone.

— Nu ştiai? Eu lucram pentru americani când l-aţi omorât.

Capitolul 76

Jerry Bagger dăduse întruna telefoane de când vorbise cu Paddy Conroy. Patronul de cazinou cugetase mult în ultimele ore şi ajunsese la o decizie. În mod normal, în orice confruntare, instinctul Bagger îi spunea lui Bagger să dea lovitură după lovitură până când el sau oponentul său cădea. De data asta nu avea să acţioneze aşa, din mai multe motive. Cel mai important era faptul că o văzuse pe Annabelle în acţiune. Ştia cât de bună, cât de convingătoare putea fi. Şi ceva în adâncul minţii sale îi reamintea că mai multe directe mergeau de minune urmate de un croşeu de stânga, o lovitură de knock-out care-i pusese pe mulţi dintre adversarii săi la pământ permanent. Nu voia să fie el cel care le primea.

Însă nu putea să se convingă să *nu* accepte oferta, pentru că oportunitatea de a pune mâna pe Annabelle – în cazul în care Paddy era sincer – era prea bună ca s-o rateze. Dacă avea o şansă de-a o prinde pe doamnă, trebuia să profite. Însă trebuia să ai întotdeauna un plan de rezervă, fiindcă primul plan nu mergea aproape niciodată perfect. Şi uneori mergea atât de rău, încât nu ştiai dacă te mai trezeşti a doua zi. Annabelle îl învăţase o lecţie preţioasă jecmănindu-l. Imprevizibilul era o forţă puternică.

Îl sună mai întâi pe tipul care se ocupa de banii lui şi-l instrui să transfere pe numele lui o sumă de bani într-un cont din străinătate, dar pe care nimeni să nu o poată găsi. Cu bani puteai face orice. Îşi trimise avionul înapoi la Atlantic City ca să-i mai aducă unele lucruri, inclusiv paşaportul, şi să aterizeze apoi pe o pistă privată din Maryland.

Apoi îl sună pe un altul dintre asociaţii săi, un coleg de mare încredere, cu un talent unic. Putea face orice să explodeze. Bagger îi explică ce vrea, iar omul îi zise că i-l poate pregăti şi livra în două ore. Bagger se oferi să-i plătească atât cât îi ceruse şi adăugă un bonus de cinci mii

pe deasupra.

— Înseamnă că ai mare nevoie de asta, îi zise colegul.

Aşa era, Bagger avea, într-adevăr, mare nevoie de o explozie. În mod ironic, astfel de dispozitive aproape întotdeauna omorau oameni, mulţi oameni. Însă, în cazul acesta, ar putea salva pe cineva.

„Pe mine.“

— Bine, le zise Annabelle lui Alex şi tatălui său. Trebuie să mă duceţi la maşina aia.

Paddy se ridică şi scuturǎ din cap.

— Mă tem că nu, Annie.

— Ce? făcu ea repede, aruncându-i o privire tăioasă lui Alex. Acesta părea la fel de nedumerit ca şi ea.

— Nu tu vei fi în maşina aia, ci *eu,* explică Paddy.

— Asta nu face parte din plan. Jerry mă vrea pe mine, nu pe tine.

— O să-i spun că m-ai păcălit. O să mă creadă. Ştie foarte bine cât eşti de isteaţă.

— Paddy, nu-l las pe Jerry să se apropie de tine.

— Tu ai întreaga viaţă în faţă, Annie. Dacă ceva merge prost şi eu mi-o iau în freză, ce mai contează?

— De ce nu mi-ai spus dinainte despre partea asta?

— Pentru că am ştiut că nu ai să fii de acord, de-aia. Acum am ajuns prea departe ca să mai dăm înapoi.

— Alex, vorbeşte tu cu el.

— Ei bine, ce zice el e logic, Annabelle.

— O să mă puneţi în maşină, continuă Paddy. O să câştig ceva timp povestindu-i lui Jerry că m-ai păcălit, da’ că pot încă să ajung la tine dacă-mi mai dă o şansă.

— Paddy, o să te omoare cum o să pună ochii pe tine.

— Îl cunosc pe Jerry de mai mult timp decât tine. Ştiu cum să-l joc, va trebui să ai încredere în mine.

— N-o să te las să faci…

— Trebuie să fac asta. Din multe motive.

Ea îşi plimbă privirea de la tatăl ei la Alex, apoi din nou la Paddy.

— Şi dacă ceva merge prost?

— Atunci asta e, zise Paddy. Acu’ hai să-i dăm drumu’. Nu întineresc stând aici. Ridică un deget către Alex. Un singur lucru. Fără cavalerie până când nenorocitu’ recunoaşte că a ucis-o pe Tammy.

La ora unsprezece primi telefonul cu adresa. La miezul nopţii oamenii lui Bagger intrară în parcarea supraetajată şi găsiră dubiţa albă la nivelul doi. În spate, ascunsă frumos într-un covor rulat, se afla o persoană.

— Căcat! făcu Mike Manson când îndreptă lanterna spre capul persoanei. E un babalâc.

Desfăcură covorul şi dădură de Paddy Conroy. Părea să fie atât de slăbit de la strânsoare, că trebui să-l sprijine ca să stea în picioare.

Manson îi băgă arma în faţa transpirată.

— Ce dracu’ se petrece? Cine dracu’ eşti tu?

— Se întâmplă că afurisita de fiică-mea mi-a făcut-o.

Un zâmbet se furişă pe faţa lui Manson.

— Tu eşti Paddy Conroy?

— Nu, sunt regele Irlandei, idiotule!

Manson îl aruncă în maşină, iar Paddy se lovi de peretele lateral şi se chirci acolo. Manson puse mâna pe telefon şi-i transmise ştirile lui Bagger.

Patronul de cazinou fu încântat să pună mâna pe vechiul duşman, dar nu-i plăcu schimbarea asta bruscă de planuri. Nu, nu-i plăcu defel, fiindcă asta însemna că Annabelle era încă în libertate.

— Aduceţi-l la mine! îi ordonă el lui Mike.

Manson închise.

— Acum mergem la o plimbărică. Dar mai înainte…

Cei doi bărbaţi îl percheziţionară cu pricepere, căutând dispozitive de supraveghere.

Un minut mai târziu, dubiţa albă ieşi în trombă din parcare, viră brusc la stânga, o luă pe o alee, apoi făcu dreapta şi se opri în spatele a trei SUV-uri parcate în coloană.

Paddy fu împins de Mike Manson în cel din mijloc. Toate trei maşinile demarară şi părăsiră în viteză aleea. Una o luă

la stânga, a doua la dreapta, iar cea de-a treia drept înainte.

Vehiculele ajunseră toate la drumuri principale şi atunci planul lui Bagger deveni repede evident. Peste tot erau parade de SUV-uri negre care-i duceau pe participanţii la conferinţa Băncii Mondiale la şi de la evenimente importante. Cele trei SUV-uri ale lui Bagger se amestecară repede în puzderia de maşini oficiale.

La zece treizeci în acea seară, Bagger plecase de la hotel împreună cu oamenii săi. Merseră cu maşina până la un depozit dezafectat pe care oamenii lui îl localizaseră într-o zonă industrială din Virginia. Acolo aşteptară până când sosi SUV-ul negru, cu Paddy Conroy şi Mike Manson.

De îndată ce dădu cu ochii de Paddy, Bagger se apropie de el şi-i trase una drept în figură. Paddy căzu pe spate, lovindu-se de maşină, şi apoi încercă să ajungă la Bagger, dar oamenii acestuia îl ţinură.

— Asta a fost pentru cele zece miare pe care le-ai furat de la mine. Aştept de mult timp să-ţi plătesc pentru asta.

Paddy scuipă sânge.

— Cea mai bună captură a mea.

— Da, o să vedem ce părere o să ai în câteva minute. Habar n-ai cât de bine mă simt. Vezi tu, fără Annabelle, înţelegerea de a te lăsa în pace e *nulă şi neavenită,* cum zic bulangiii ăia de avocaţi.

Studie trăsăturile cenuşii şi sfrijite ale lui Paddy şi hainele jerpelite.

— Se pare că viaţa a fost bună cu tine. Eşti bolnav, sărac sau amândouă?

— Ce treabă ai tu?

— Sunt jignit. Tu chiar şi când erai în floare poate nu erai suficient de bun. Crezi că a fost o mişcare deşteaptă să vii după mine tot în zdrenţe şi cu un picior în groapă?

Paddy se uită la bărbaţii înarmaţi care-l înconjurau.

— În momentul ăsta, nu, nu pare o mişcare prea deşteaptă.

Bagger se aşează pe o ladă, fără să-şi desprindă privirea de la faţa lui Paddy.

— Deci, Annabelle te-a păcălit? Cum a reuşit, Paddy?

— Cum am mai zis, cred că am învăţat-o bine.

— Eşti sigur de asta?

— Ce vrei să zici?

— Poate că tatăl şi fiica şi-au unit puterile ca să mi-o tragă. Ce zici de teoria asta?

— Fata mea nu mă poate vedea în ochi.

— Aşa zici tu.

— *Ştiu* că e aşa. Da' dacă aveai altă părere, de ce te-ai băgat în înţelegere?

— Ştii de ce. Dar acum iată-te pe tine şi nici urmă de Annabelle. Deci, ea unde e?

— Habar n-am, Jerry.

Bagger se ridică încet.

— Cred că poţi mai mult de-atât. Deci, noi doi o să stăm puţin la taclale.

— Nu prea am chef de vorbe.

Bagger scoase un cuţit zimţat din buzunarul hainei şi-şi puse o mănuşă de plastic.

— Pot fi foarte convingător. Se uită la oamenii săi şi le făcu un semn din cap. O clipă mai târziu, pantalonii şi lenjeria lui Paddy dispăruseră, iar Bagger îi ochea părţile intime ca să le taie.

— Am folosit tehnica asta cu un nenorocit pe nume Tony Wallace, în Portugalia, după ce am *discutat* cu oamenii pe care i-a angajat să-i ţină vila pe *banii* mei. Şi, dă-mi voie să-ţi spun, a tot vorbit până i-am zdrobit creierii. De fapt, aşa am reuşit să dau de urma lui Annabelle. Şi acum tu o să-mi faci acelaşi serviciu, bătrâne. Ştii unde e Annabelle şi o să-mi spui şi mie. Şi după aceea o să te omor repede, fără durere. Şi dacă nu vorbeşti? Ei bine, nu vrei să se ajungă acolo, crede-mă.

Paddy se zbătu în mâinile răpitorilor, dar aceştia erau prea puternici. În vreme ce cuţitul se apropia din ce în ce mai mult de un loc unde nici un bărbat nu şi-ar dori un obiect ascuţit, Paddy strigă:

— Pentru Dumnezeu, nu! Trage-mi pur şi simplu un glonţ în cap!

— Spune-mi unde e Annabelle şi-ţi promit că te omor repede. Ăsta e singurul târg la care sunt dispus acum. Şi, dacă îţi urăşti într-adevăr fiica, n-ar trebui să-ţi fie greu să-mi spui unde e, nu-i aşa?

— Dacă aş şti, crezi că m-aş afla aici, idiotule?

Bagger îl plesni peste faţă.

— Arată-mi puţin respect.

— Poftim respect. Paddy îl scuipă în faţă. Asta a fost pentru Tammy.

— Exact, doamna ta pe care ai lăsat-o în urmă ca s-o găsesc eu.

— Eram în închisoare în noaptea în care ai omorât-o, nenorocitule! Altfel ar fi trebuit să treci mai întâi de mine. A fost singura fiinţă pe care am iubit-o în viaţa mea. Şi jur în faţa lui Dumnezeu din ceruri, înainte să se termine totul, plănuiam să-ţi trag şi *ţie* un glonţ în cap, cum ai făcut tu cu ea.

— Înainte sau după ce aveam să-ţi omor fiica?

— Orice preţ ar fi trebuit să plătesc ca să ajung la tine eram dispus să-l plătesc, urlă Paddy la el.

— Dar Annabelle a stricat totul, nu-i aşa? Nu-i aşa, bătrâne?

— N-o pot învinovăţi că m-a tras pe sfoară.

— Fiindcă tot plănuiai să-mi faci felu', pentru că ţi-am ucis soţia, ce-ar fi să-ţi povestesc ultimele minute din viaţa ei? Ţi-ar plăcea?

— O să găsesc eu o cale să te omor, Jerry. Îţi jur!

— Să înţeleg că da. Am intrat în casă şi ea m-a recunoscut imediat. Şi ştii ce mi-a zis? Mi-a zis: „De ce faci asta, Jerry? De ce ai să mă omori? Eu nu ţi-am făcut nimic". Şi ştii ce i-am spus eu? I-am zis: „Pentru că găinaţul de soţ al tău m-a jecmănit şi te-a lăsat pe tine cu punga în braţe. Aşa te-a iubit el, muiere proastă". Ş-apoi i-am tras un glonţ drept în creier. Acu', mai vrei să ştii şi altceva înainte să încep să te ciopârţesc?

— Nu, cam asta e tot, zise o voce de femeie.

Toţi se întoarseră şi-i văzură pe Annabelle şi pe Alex ieşind din spatele unui morman de lăzi. Alex avea arma

îndreptată spre Bagger, în timp ce opt pistoale, ţinute de oamenii lui Bagger, îi ţinteau pe el şi pe Annabelle.

Bagger zise:

— Cum naiba ai ajuns aici?

— Am venit cu cei de la FBI, răspunse Annabelle.

— Nu se poate să-i fi urmărit cineva pe băieţii mei.

— Nu pe ei. Pe *tine.* Locul e înconjurat, Jerry. N-ai cum să scapi.

— Da? Mai nou lucrezi pentru FBI? Uite ce e, iubito, mă păcăleşti o dată, e vina ta, da' să mă ia naiba dacă mă păcăleşti de două ori. Vocea bărbatului părea încrezătoare, dar privirea nu prea.

— Doamna spune adevărul, labagiule, strigă Alex. Aşa că puneţi armele jos înainte să n-o mai puteţi face de bunăvoie.

— Omorâţi-i, zise Bagger.

O sutime de secundă mai târziu toate uşile depozitului se deschiseră şi două duzini de bărbaţi cu veste antiglonţ dădură năvală înăuntru, cu pistoale-mitralieră în mână.

— FBI, jos armele. Acum!

Bagger scăpă cuţitul, iar oamenii săi puseră repede armele pe podea în faţa copleşitoarei desfăşurări de forţe a federalilor.

Privirea lui Bagger se plimbă de la Annabelle la Paddy.

— Doi escroci care lucrează cu federalii?

— Faci ce e nevoie, Jerry, zise Paddy, trăgându-şi în grabă hainele pe el.

Bagger se uită la unul dintre agenţii FBI şi-şi recăpătă aplombul.

— Târfa aia mi-a luat patruzeci de milioane. S-a deranjat să vă spună şi asta în timp ce se juca de-a turnătoarea?

— Asta nu e treaba mea.

— O, da, şi de ce sunt acuzat, mai exact?

— Pe lângă răpire şi ultraj, eşti acuzat de uciderea lui Tammy Conroy, a trei oameni în Portugalia şi a lui Tony Wallace, care a murit ieri.

Bagger pufni.

— Am o duzină de martori oculari care o să declare că

nici nu eram prin preajmă când oamenii ăia au fost uciși.

Annabelle îi arătă un dispozitiv de înregistrare video.

— Avem mărturia ta chiar aici, Jerry. Trebuie să recunosc, vorbeşti foarte clar. Îi înmână dispozitivul agentului-şef.

Bagger se uită la agenţii FBI, la Paddy, Alex, şi apoi privirea i se opri la Annabelle.

— Păi înseamnă că asta a fost tot. Îşi strecură mâna în buzunar.

— Stai aşa, făcu un agent FBI. Scoate mâna încet.

Bagger se supuse. Ţinea ceva în pumn. Zise:

— Ăsta e un detonator, oameni buni. Dacă iau degetul de pe el, în SUV-ul din spatele meu e o bucată de C4 care o să ridice la ceruri pe toţi şi toate pe o rază de o sută de metri. Îi făcu un semn cu capul agentului-şef. Vezi şi tu dacă nu mă crezi.

Agentul-şef îi făcu un semn unuia dintre oamenii săi. Acesta verifică portbagajul maşinii. Privirea pe care i-o aruncă superiorului spunea totul.

Bagger continuă:

— Acum uite cum facem. Cu mâna liberă arătă spre Paddy şi Annabelle. Ei vin cu mine.

— N-o să pleci din clădirea asta, zise comandantul.

— Atunci ne trimit pe toţi în viaţa de apoi.

— Nu prea cred, făcu agentul FBI.

— Tot ce pot spera e injecţia letală, nu-i aşa? Ei bine, n-am să mă duc de unu' singur. Aşa că, dacă nu crezi c-o s-o fac, înseamnă că nu-l cunoşti pe Jerry Bagger. Aruncă o privire la cei doi lunetişti care-i fixaseră punctele roşii pe frunte. Şi dacă băieţii tăi mă împuşcă, n-o să mai pot ţine oricum degetul pe detonator.

Comandantul îi privi încurcat pe Alex şi Annabelle.

Aceasta făcu un pas în faţă.

— Bine, Jerry, ai câştigat. Să mergem.

Alex făcu şi el un pas înainte.

— Merg şi eu.

— Ba nu, Alex, sări Annabelle.

Bagger zâmbi maliţios.

— Alex? Alex te cheamă, nu? Se pare că ţi-ai găsit în

sfârşit un prieten, Annabelle. Şi eu nu vreau să te despart de prietenii tăi. Se uită la Alex. Felicitări, *labagiule,* vii şi tu cu noi.

Bagger îi aruncă o privire comandantului.

— Ca să ştii şi tu, eu sunt un tip corect, aşa că poţi să-i reţii pe câţiva dintre băieţii mei ca să faci impresie bună. Arătă spre Mike.

— Domnu' Bagger! dădu Mike să protesteze.

— Gura! izbucni Bagger înainte să se întoarcă spre Annabelle şi spre ceilalţi. Treceţi în maşină. Câţiva dintre oamenii săi îşi recuperară armele şi toată lumea urcă.

Alex, Annabelle şi Paddy se strecurară pe locurile din mijloc. Bagger şi cu un om al său intrară în faţă, şi alţi trei în spate.

Bagger lăsă geamul jos.

— Dacă văd vreo maşină în spatele nostru sau aud vreun elicopter, o să încep să-i găuresc pe ăştia, ne-am înţeles? Le făcu cu mâna agenţilor FBI în timp ce maşina ieşea din depozit.

— Încotro, domnule Bagger? întrebă şoferul.

— La aeroportul privat din vestul Marylandului, unde le-am spus să parcheze avionul. M-am gândit că poate o să fie nevoie să plec la repezeală. Sun acum ca să le spun din timp să-l încălzească. Îi aruncă o privire lui Annabelle. Îmi pare rău să vă spun că voi trei *nu* veţi veni cu noi.

Capitolul 77

Carter Gray era un pescar remarcabil. Doar că nu prinsese peştele pe care şi-l dorea ce-l mai mult, şi asta din cauză că nu găsise momeala potrivită. Consumase mii de ore de muncă ale agenţilor şi se uitase la un munte de dosare digitale până aproape i se închiseră ochii. Şi, după toate aceste eforturi, nu se alesese decât cu un nume: Harry Jedidiah, fiul lui Lesya şi Rayfield Solomon, cunoscut şi ca David P. Jedidiah al doilea.

Încercase să găsească şi trupa asortată de ciudaţi ai lui Oliver Stone: solidul Reuben Rhodes, fostul soldat pe care Gray şi-l amintea de la Muntele Ucigaş; sfiosul librar Caleb Shaw, care nu mai trecuse pe-acasă sau pe la slujbă, la Librăria Congresului, în ultimele zile; şi pe Milton Farb, geniul angelic care suferea de tulburare obsesiv-compulsivă. Gray avea un dosar despre fiecare dintre ei, dar aceştia dispăruseră pur şi simplu. Farb şi Shaw nu-şi folosiseră telefoanele, iar Rhodes nu avea unul înregistrat pe numele său. Rhodes se mutase de curând şi nu lăsase nici o adresă de corespondenţă. Adresa lui actuală nu figura în nici un registru al proprietarilor, oamenii lui Gray verificaseră. Totuşi, cu resursele lui Carter Gray, nimeni nu trebuia să poată dispărea pur şi simplu. Nu-i de mirare că celule inactive de terorişti se dovedeau aproape imposibil de descoperit. America era prea al naibii de mare şi de *liberă.* Într-un fel, sovieticii făcuseră bine: *Spionează pe toată lumea, fiindcă nu ştii când un prieten îţi poate deveni duşman.*

Îşi îndreptă atenţia asupra fiului Lesyei. Până acum se concentrase pe un aspect pe care-l considera cu rezistenţa cea mai slabă. Se ridică de pe scaunul din buncărul său şi deschise televizorul. Apoi şeful serviciului de informaţii apăsă un buton al telecomenzii pe care o ţinea în mână.

Scena pe care o urmărea era din Clădirea Hart a Senatului. Roger Simpson era în mod clar o ţintă pentru fiul

Lesyei. În acest caz, putea să-l atace pe senator acasă ori la birou. Gray verificase deja camerele de supraveghere din blocul lui Simpson şi nu găsise nimic folositor. Acum se ocupa de birou.

Se uită la ore întregi de filmări cu oameni care intrau şi ieşeau din clădire. Erau mulţi şi numărul lor îi reducea pe toţi la siluete fără importanţă. Apoi Gray se gândi să încerce din alt unghi. Puse un alt DVD, se aşeză în scaun şi începu să urmărească holul din faţa biroului lui Simpson. Petrecu astfel trei ore, verificând metodic fiecare persoană care intra în cadru.

În sfârşit. Se ridică în picioare şi derulă. Omul care meşterea la uşa biroului lui Simpson. Apropie faţa omului. Demascarea deghizărilor era un domeniu în care Gray se pregătise îndelung. Se vedea oare în oasele obrajilor puţin din Solomon? Bărbia, ochii Lesyei? Contrar cu ceea ce-i spusese preşedintelui, o ştia bine pe femeie.

Dădu o serie de telefoane şi povestea se clarifică în curând. Nimeni de la biroul lui Simpson nu chemase un meşter de la guvern ca să repare uşa. Recepţionera lui Simpson însă povestise că asta îi spusese bărbatul – că i se ceruse să vină. Însă nu se vedea să fi intrat în birou pe filmarea pe care o avea Gray, iar vizionarea altor DVD-uri de la securitate nu dezvălui nimic în acest sens. Un câine poliţist fu adus, dar nu găsi nimic. Nimeni nu se deranjă să verifice dacă sunt microfoane, pentru că microfoanele nu omoară pe nimeni.

Următorul pas era să ia fotografia lăcătuşului, să o reducă la trăsăturile esenţiale şi să o treacă prin toate bazele de date guvernamentale. Se procedase la fel şi cu înregistrările de la aeroport, şi cu descrierile pe care le primiseră de la sanatoriu. Chiar dacă era computerelor grăbea infinit procesul, tot avea să dureze ceva timp, iar Gray nu avea prea mult. Capturarea Lesyei de către autorităţi nu era o opţiune. Putea să spună mult prea multe. Cu siguranţă, îi transmisese cunoştinţele fiului său. Iar dacă Carr era cu ei, nici unul nu mai trebuia lăsat în viaţă. Ar fi fost un cataclism pentru ţară, pentru întreaga lume. Şi

pentru Carter Gray.

Capitolul 78

Bagger îi ordonă omului său să o ia pe o rută care trecea prin oraş, în loc să ocolească pe centura care ducea în Maryland. Se opriră o dată şi schimbară plăcuţa de înmatriculare a SUV-ului, în cazul în care cei de la FBI aveau numărul maşinii. Apoi îşi continuară drumul, în rând cu zeci de alte vehicule asemănătoare.

Bagger se lăsă pe spate cu o expresie mulţumită şi apăsă un buton al detonatorului dezamorsând bomba.

Paddy stătea nemişcat pe locul lui, cu ochii la Bagger. Annabelle privea înainte. Ca şi Paddy, Alex se uita la Bagger sau, mai exact, la degetul acestuia.

Annabelle zise:

— O bombă, Jerry? Nu pare stilul tău să fugi aşa.

El zâmbi.

— Tu m-ai învăţat lecţia asta. Imprevizibilă. Câteodată înveţi mai mult când ţi-o iei pe cocoaşă decât când câştigi. Tu ai venit la mine cu farsa ta, în loc să ţinteşti cazinoul. Aşa că ţi-am întors şi eu jocul. Jerry Bagger nu dă niciodată înapoi, întotdeauna stă şi luptă. Ei bine, nu de data asta, iubito. Şi cât de bine e!

— Mă bucur că ţi-am fost un exemplu atât de bun, zise ea sec.

— Şi care-i planul? interveni Alex. Ne laşi în pădure pe drum către avion?

— Ce dracu' te mai interesează? O să fii mort.

— Dar, odată ce scapi de noi, n-o să mai ai ostatici. Crezi c-o să te lase să-ţi iei pur şi simplu zborul?

— Nu au nici cea mai mică idee unde e avionul meu sau că e aici. O să ies de sub jurisdicţia federalilor în câteva ore.

— Avem contracte de extrădare cu aproape toată lumea.

— Ştiu care sunt golurile, crede-mă.

— Şi Pompei se duce la naiba.

Bagger se întoarse şi rânji la el.

— Crezi că un tip ca mine nu are destui bani puşi

deoparte?

— Sunt sigur că ai. Dar tot n-o să scapi.

— Da, sigur. Cine zice?

— Eu.

— Chiar te afli în poziţia să zici aşa ceva! Bagger se uită la Annabelle şi se bătu pe tâmplă. Chiar ai un talent de clasa întâi, Annabelle. Mai întâi Tony Wallace şi acum bulangiul ăsta.

— Vrei să ştii de ce n-ai să scapi, Jerry? zise Alex.

— Da, spune-mi, mor să aflu.

Alex se uită pe geam. Traversau râul Potomac.

— Pentru că FBI-ul ştie exact unde mergi.

— Da? Cum? Au puteri telepatice mai nou?

Alex şi Paddy schimbară o privire, şi trupul irlandezului se încordă.

Alex desfăcu câţiva nasturi de la cămaşă şi o deschise. Dedesubt se afla un fir.

— Ţi-a trecut prin cap să verifici dacă ostaticii n-au microfoane, *tâmpitule?*

— La dracu', strigă Bagger tocmai când Alex se aruncă în faţă şi-l izbi pe patron de şofer, lovindu-l pe acesta din urmă cu capul de geam. Paddy se întinse şi smulse detonatorul din mâna lui Bagger. Şoferul căzu grămadă peste volan, piciorul apăsându-i în continuare pe acceleraţie. SUV-ul deraie, scăpat de sub control, şi zbură pe cealaltă bandă.

Cu aceeaşi mişcare, Alex deschise uşa pasagerului izbind-o cu piciorul, o apucă pe Annabelle şi sări. Annabelle se întinse după mâna tatălui său şi o apucă strâns. O secundă mai târziu ea se rostogolea afară din maşină, în timp ce tatăl ei, cu o putere care o uimise pe fiica sa, îşi eliberă mâna.

Ultimul lucru pe care îl văzu Annabelle înainte să se lovească de asfalt fu tatăl ei privind-o cu detonatorul în mână.

În clipa următoare ea şi Alex se izbiră de trotuar, ea aterizând deasupra lui. O secundă mai târziu, SUV-ul se izbi de marginea podului de beton, trecu prin aceasta şi căzu în

gol.

Alex şi Annabelle săriră în picioare în timp ce explozia cutremură aerul. SUV-ul fu făcut bucăţi în timp ce se îndrepta spre râul de dedesubt.

Alex o acoperi pe Annabelle cu trupul său când în jurul lor începu să plouă cu bucăţi din SUV. După treizeci de secunde se ridicară, plini de vânătăi şi de sânge. Tremurând pe picioare, se îndreptară clătinându-se spre marginea ruptă a podului şi priviră în jos. Ce mai rămăsese din SUV şi din oamenii dinăuntru dispărea deja în râul Potomac.

Când ultima parte a maşinii dispăru în apă, Annabelle se întoarse şi o luă încet pe drum. Părea în stare de şoc.

Oamenii opreau maşinile pe pod şi se grăbeau să se holbeze peste margine. Alţii alergară spre Alex şi Annabelle.

Unul dintre ei zise:

— Eşti rănit, domnule?

Altul, un bătrânel, exclamă:

— Ce naiba s-a întâmplat, doamnă?

Alex le arătă insigna.

— Serviciul Secret. Urcaţi în maşini şi vedeţi-vă de drum. Acum! Apoi se grăbi înainte, o înconjură protector cu braţul pe Annabelle, arătă insigna unui alt grup de gură-cască, pentru a-l da la o parte, şi perechea se îndepărtă cu paşi repezi în noapte.

Capitolul 79

Cei trei se aflau în pivniţa unei clădiri care nu mai fusese locuită de mai bine de un deceniu. Era un loc urât mirositor, plin de şobolani, dar deocamdată era singurul loc unde se simţeau în siguranţă. Lumina venea de la o lanternă pe baterii, iar scaune le erau nişte mormane de vechituri. Ăsta era refugiul final al lui Oliver Stone. Venea aici doar când nu mai avea unde altundeva să meargă.

Stone se sprijini de un perete de cărămidă rece şi ud şi se uită la Lesya care şedea pe un morman de covoare vechi, evident pierdută în gânduri. Finn rămăsese lângă uşă, în alertă. Stone îşi întoarse ochii către bărbatul mai tânăr.

— I-ai ucis pe Cincetti, Bingham şi Cole şi ai încercat să-l omori pe Carter Gray aruncându-i casa în aer cu un glonţ incendiar după ce ai umplut-o cu gaz. Ai urcat pe stânci ca să ajungi la casă şi apoi ai sărit de-acolo ca să scapi.

— Nu-i răspunde, zise Lesya tăios, aruncându-i lui Stone o privire suspicioasă. Am fost de acord să lucrăm cu omul acesta ca să rămânem în viaţă, dar asta nu înseamnă că trebuie să avem încredere în el.

— Nu aşteptam un răspuns, continuă Stone. Îmi exprimam admiraţia. Nu e uşor să elimini astfel de ucigaşi.

— Deci, crezi că şi tu meriţi să mori? făcu Lesya tăios. Şi tu ai fost unul dintre ei.

— Sincer să fiu, eu sunt mort de mult.

— Ţi-au omorât soţia, nu-i aşa? îl întrebă Finn.

— Pentru că am vrut să renunţ. Şi m-au ucis şi pe mine. De parcă asta nu ar fi fost de-ajuns, Roger Simpson mi-a adoptat fetiţa. N-a ştiut niciodată că eu sunt tatăl ei.

— Simpson! Lesya scuipă pe podea. Asta cred eu despre Roger Simpson.

— Ziceai că lucrai pentru noi pe-atunci, zise Stone. Dar ni s-a spus că tu l-ai corupt pe Solomon şi că lucraţi amândoi pentru sovietici. De asta s-a hotărât eliminarea lui, pentru

că a fost un trădător.

— Te-au minţit, zise Lesya simplu.

— Acum ştiu asta. Dar, dacă lucraţi amândoi pentru noi, de ce ar fi vrut să te ucidă pe tine? Sau pe el?

— Din pricina unei misiuni periculoase şi confidenţiale pe care o primisem eu şi Solomon. Am dus-o la capăt cu succes, cu ajutorul unui grup de ruşi care-mi erau loiali.

— Despre ce misiune e vorba?

— Nu am spus nimănui în toţi aceşti ani, nici măcar fiului meu.

— De ce?

— Am fost spioană. Nu ne dezvăluim cu uşurinţă secretele.

— Dacă vrei să vă ajut, trebuie să ştiu adevărul.

— Tu, ucigaşul soţului meu, tu ai pretenţii de la mine?

— Nu avem cum să-l batem pe Carter Gray în materie de resurse. Însă împreună s-ar putea să fim mai deştepţi decât el. Dar, înainte să te ajut, trebuie să ştiu *tot* adevărul.

Lesya nu părea convinsă.

Finn se puse în faţa mamei sale.

— Deja mi-am speriat familia de moarte. Habar n-am dacă sunt într-adevăr în siguranţă. Dacă încerc să merg la ei, s-ar putea să-l conduc pe Gray la uşa lor.

— Ţi-am spus că vor exista riscuri multe.

— De parcă ar fi putut fi vreodată vorba să-ţi întorc spatele, zise Finn furios. Toată viaţa m-ai pregătit pentru asta. Că era de datoria mea să fac dreptate. Că eu eram singurul care o putea face.

— Fiecare om are de ales, răspunse Lesya. Arătă spre Stone. Ca omul ăsta. A ales să urmeze ordinele, în loc să le pună la îndoială, şi a ucis un om nevinovat.

— Era soldat. A fost *antrenat* să urmeze ordine.

— La fel şi Bingham, Cole şi Cincetti, observă mama sa. De ce e el diferit?

— Pentru că a venit să ne avertizeze. Dacă nu era el, eram mort acum. Asta e diferenţa. Cred că ne-a câştigat încrederea. Şi pe a *ta.*

— Nu am avut în viaţa mea încredere în nimeni, în afară

de tatăl tău.

— Şi de mine, zise Finn.

— Şi de tine, admise ea.

— Ei bine, dacă ai încredere în mine, ascultă-mă! Nu poţi să trăieşti întreaga viaţă crezând că toată lumea e împotriva ta.

— Filosofia asta mi-a servit de minune mulţi ani.

— Şi dacă nu ai fi avut încredere în Rayfield Solomon?

Lesya rămase tăcută studiindu-şi fiul îndeaproape, apoi îşi îndreptă încet atenţia spre Stone.

— Cât de bine cunoşti istoria Uniunii Sovietice?

— Am petrecut mult timp acolo, dacă ajută la ceva.

— Ştii cine erau cei doi conducători ai Partidului Comunist înainte să vină Gorbaciov la putere?

Stone încuviinţă.

— Yuri Andropov şi Constantin Cernenko. De ce?

— Liderii sovieticii erau renumiţi pentru longevitatea în funcţie. Totuşi, Andropov a rezistat doar treisprezece luni, Cernenko cam tot pe-atât.

— Erau bătrâni şi cu sănătatea şubredă, replică Stone. Pe post de umplutură după moartea lui Brejnev. Nimeni nu se aştepta să reziste prea mult.

Lesya îşi împreună mâinile.

— Exact. Nimeni nu se aştepta ca ei să reziste mult, aşa că, atunci când au murit, nimeni nu s-a mirat.

— Vrei să zici că au fost ucişi? întrebă Stone.

— Nu e aşa de greu să ucizi nişte oameni bătrâni şi bolnavi. Nici măcar dacă sunt prim-secretari sovietici.

— La ordinele cui au fost asasinaţi?

— Ale guvernului tău.

Finn o privi uluit.

— Aşa ceva e imposibil. Legea Statelor Unite prevede că e ilegal să asasinezi un şef de stat.

Ea pufni.

— Ce valoare are asta când încerci să previi un război nuclear care îi va ucide pe toţi oamenii de pe planetă? Andropov şi Cernenko erau bătrâni, desigur, dar nişte comunişti convinşi. Stăteau în cale. Nici o schimbare reală

nu era posibilă sub conducerea lor. Iar Uniunea Sovietică se destrăma. Era cu spatele la zid. Se vorbea tot mai mult despre nişte măsuri foarte disperate pe care conducerea Partidului Comunist le avea în vedere pentru a-i recâştiga locul de superputere. Aşa ceva nu putea fi lăsat să se întâmple. Trebuia deschisă calea pentru Gorbaciov. Fiindcă, deşi la început Gorbaciov părea la fel ca toţi ceilalţi lideri comunişti, *noi* ştiam că era foarte diferit. Ştiam că lucrurile se vor schimba sub conducerea lui. Tot comunist era şi ştiam că nu o să dizolve Uniunea Sovietică, dar ştiam, de asemenea, că ameninţarea războiului va scădea considerabil cu el la putere. Apoi a venit Elţîn, la mult timp după Gorbaciov. Nimeni nu ar fi putut prezice asta, dar sub Elţîn s-a destrămat Uniunea Sovietică. Dar a trebuit să scăpăm de vechii lideri ai Partidului Comunist. Am fost nevoiţi! Şi le-am împărtăşit şi americanilor vederile noastre în această privinţă. Au fost de acord cu noi. Şi Rayfield gândea la fel. Ştia la fel de multe despre cum mergeau treburile în interiorul Uniunii ca orice american de pe vremea aceea. Dar nu noi am pus la cale planul asasinării. Americanii au făcut-o. Se uită la Stone. Mă crezi că ăsta e adevărul, nu?

— Au mai fost asasinaţi şefi de state şi înainte, admise Stone. Dar vrei să spui că Gorbaciov ştia de complot?

— Sigur că nu. Doar câţiva dintre noi ştiau.

— Cum aţi primit ordinele? se interesă Stone.

— De la omul de legătură cu americanii.

— Cine era ăsta?

— Nu ţi se pare evident? Roger Simpson.

— Iar tu şi echipa ta i-aţi ucis pe Andropov şi Cernenko?

— Să zicem doar că i-am ajutat să ajungă prematur în mormânt, da.

— Şi Rayfield Solomon a fost implicat?

— Foarte. Sovieticii credeau că lucrează pentru ei.

— De unde ştii că guvernul SUA a aprobat aşa ceva?

— Ţi-am spus. Am primit instrucţiunile de la Simpson. El se ocupa de caz. Iar el îi raporta lui Carter Gray. Şi Gray, şefului CIA.

— Deci, aţi urmat ordinele, fără întrebări.

— Da.

— Şi i-aţi ucis pe Andropov şi Cernenko, doi oameni nevinovaţi?

Lesya şi Stone schimbară o privire.

— Da, zise ea încet.

Finn zise:

— De ce l-ar fi ucis americanii pe tata şi ar fi încercat să te ucidă şi pe tine dacă v-aţi îndeplinit misiunea cu succes? De ce ar fi încercat să vă scoată trădători?

Stone fu cel care răspunse.

— Pentru că guvernul american *nu* a ordonat asasinatele. Se poate să fi fost CIA sau poate că Simpson şi Gray au făcut-o de capul lor. Şi, odată fapta comisă, trebuiau să-i discrediteze şi apoi să scape de toţi cei care ştiau de crime. Se uită la Lesya. Nu-i aşa?

— Da, zise Lesya. Şi de ce crezi că ar fi în stare ca să împiedice *acel* adevăr să iasă la iveală acum? Ar putea provoca un război între Rusia şi Statele Unite. Ce crezi că ar fi în stare să facă? întrebă ea din nou.

Finn răspunse:

— Ar omorî pe oricine ar fi necesar.

— Şi, din nefericire, noi suntem David, iar ei – Goliat, adăugă Lesya cu amărăciune. Americanii sunt întotdeauna Goliat.

— Dar David l-a înfrânt pe Goliat. Şi noi o putem face dacă ajungem la ei primii, replică Stone.

— Doar noi trei? întrebă Lesya sceptică.

— Nu suntem singuri, zise Stone. Am prieteni.

Dacă mai sunt în viaţă.

Capitolul 80

Alex chemase un taxi, iar el şi Annabelle plecară. Hotărâse să nu aştepte până apăreau şi ceilalţi agenţi. Maşina carbonizată şi cadavrele plutitoare care-i aşteptau aveau să le explice singure situaţia. Îl sunase totuşi pe comandantul unităţii şi-i spusese ce se întâmplase şi că el şi Annabelle erau singurii supravieţuitori.

— Dacă e nevoie de noi, o să fim la mine acasă, îi spuse acestuia. Mă găseşti în registru.

Comandantul protestă, dar Alex îl întrerupse.

— Ne-a ajuns pentru o singură zi. Du-te şi fă curat şi vorbeşti cu noi mai târziu. Doar n-ai să-l duci pe Bagger în instanţă. Acum o să se prezinte în faţa unui alt Judecător.

Taxiul îi lăsă la casa lui Alex din Manassas, o construcţie fără etaj, în stilul fermelor californiene, cu un garaj pentru o singură maşină, izolat la capătul unei alei cu pietriş. Înăuntru se afla Corvetteul roşu aprins al lui Alex, din ’69, complet refăcut, singura extravaganţă pe care şi-o îngăduise vreodată agentul de la Serviciul Secret. Maşina de serviciu era parcată în faţă.

— Ţi-e foame? o întrebă pe Annabelle, dar aceasta scutură doar din cap. Să te întreb dacă eşti bine ar fi cam stupid acum.

— O să-mi revin.

— Îmi pare rău, Annabelle.

Ea se aşeză pe un scaun.

— Toţi anii ăştia mi-am urât tatăl pentru că am crezut că a lăsat-o pe mama să moară. Apoi aflu că nu e aşa… Vocea i se stinse.

— Şi acum l-ai pierdut şi pe el, termină Alex fraza. Dar cel puţin ai aflat înainte să moară, Annabelle. Şi el a ştiut că ştii adevărul.

— Ar fi putut să iasă din maşină. Ar putea fi în viaţă acum.

— Pentru încă şase luni în care să-l roadă cancerul?

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Pentru încă şase luni pe care să le petreacă împreună cu mine. Aş fi avut grijă de el. Probabil a crezut că e o alternativă mai bună să se arunce în aer.

— Nu, poate că a vrut să-l omoare pe Bagger mai mult decât tine. Poate că a vrut să moară ca să-şi răzbune soţia. Pe mama ta. Şi cel puţin trebuie să admiri curajul tipului.

— Îl admir, zise ea în cele din urmă. Dar tot îmi doresc să n-o fi făcut.

— Şi ţi-a mai lăsat şi o cicatrice. Nu era cel mai grozav tată din lume.

— Dar era tatăl meu, zise ea încet.

— Şi un infractor.

— Alex, şi *eu* sunt o infractoare.

— Nu şi pentru mine. Urmă o pauză stânjenitoare înainte ca Alex să adauge: Ai zis că nu ţi-e foame, dar o să fac nişte cafea. Şi, când o să fii pregătită să vorbeşti, o să vorbim. Cum ţi se pare?

— Pot să fac un duş mai întâi? Mă simt foarte, foarte murdară.

O conduse la baia în care se intra din dormitorul lui şi apoi merse în bucătărie, se spălă, puse de cafea şi se curăţă un pic. Pe când termină, ieşi şi ea de la duş. Intră în bucătărie înfăşurată în unul dintre halatele sale.

— Sper că nu te deranjează, zise ea.

Părul îi era ud şi atârna drept.

— Te simţi mai bine după duş?

— Nici pe departe.

Băură cafeaua mai mult în tăcere. Apoi Alex făcu focul în şemineul din sufragerie şi Annabelle se aşeză pe podea în faţa lui, încălzindu-şi mâinile la flacără.

Ea vorbi pe un ton scăzut.

— Bănuiesc că FBI-ul va avea o grămadă de întrebări pentru mine.

— Câteva. Dar o să te ajut să faci faţă, dacă vrei.

— Mulţumesc pentru că m-ai ajutat.

— Şi tu ţi-ai riscat viaţa.

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Vrei să stai cu mine? Doar un pic?

Alex se aşeză pe podea şi rămaseră tăcuţi în faţa şemineului, în vreme ce flăcările se stingeau încet.

Carter Gray era posomorât. Nici unul dintre oamenii lui Carr nu fusese localizat. Apoi îi veni în minte o altă posibilitate: agentul de la Serviciul Secret, Alex Ford. El şi Stone erau apropiaţi. Fuseseră împreună la Muntele Ucigaş. Ştia la fel de multe ca şi Stone despre ce făcuse Gray. Dacă ar pune mâna pe Ford să-l folosească pe post de momeală? Ar fi fost cam dificil. Tipul era agent federal. Nu putea să-l răpească pur şi simplu. Sau poate că ar fi putut dacă l-ar fi discreditat mai întâi. Asta era tactica favorită a lui Gray. Să distrugă reputaţia victimei mai întâi – chiar aşa, să-l facă să pară un infractor – şi apoi să-l înhaţe când e mai vulnerabil. Se putea face mult mai uşor decât ai fi crezut. Şi până când se lămurea situaţia, nu mai conta. Gray dădu câteva telefoane şi puse operaţiunea pe roate.

Fu repede sunat de o cârtiţă a sa de la FBI. Tipul avea veşti interesante. Îi spuse ce se întâmplase în acea seară cu Ford şi Jerry Bagger. Şi, de asemenea, că Ford avea o femeie cu el, după toate aparenţele una cu un trecut îndoielnic. Tocmai plecaseră de la locul unei explozii din Washington. Ford le spusese celor de la FBI că avea să vorbească a doua zi cu ei. Se presupunea că a mers acasă cu femeia.

Gray îi mulţumi spionului şi închise.

Noua informaţie schimba lucrurile într-un mod remarcabil.

Cariera lui Alex Ford avea să o ia în curând la vale.

Capitolul 81

După ce Annabelle se duse la culcare, Alex rămase în bucătărie şi mai bău încă o ceaşcă de cafea. Din când în când, mai arunca o privire în direcţia dormitorului, cugetând. Dar la ce era de cugetat? Cazul era încheiat, băieţii răi fuseseră învinşi. Aici se încheia filmul, rula genericul şi poate se mai prezentau nişte scene de la filmări. În lumea reală însă nu era atât de simplu. Trebuia să tai o mică pădure ca să ai destulă hârtie pentru toate documentele ce vor trebui completate. Şi apoi o anchetă internă care să determine că nimic din ceea ce făcuse Alex nu a condus într-un mod nepotrivit la explozia care a ucis câţiva oameni pe podul peste Potomac. Se vor da explicaţii care apoi vor fi confirmate, şi Alex era sigur că relativ curând, peste câteva luni, totul se va termina.

Însă el nu voia să se termine. Nu chiar. Pentru că în acest scenariu Annabelle va pleca. Oftă. Probabil că va pleca oricum. Şi poate că era un lucru bun, cel puţin oficial. La urma urmei, ea era o escroacă, el poliţist, ulei şi apă în variantă umană.

Privi încă o dată în direcţia dormitorului. „Nu, nu e aşa de simplu, nu?“

Când se va trezi, ce putea el să facă? Să o roage să mai stea? Ar fi putut inventa o minciună. „Trebuie să rămâi până se încheie investigaţia oficială.” Chiar şi lui i se părea o aberaţie. Annabelle şi-ar fi dat imediat seama.

În secunda următoare nu se mai gândea la problema asta. Erau pe cale să primească oaspeţi şi, din câte se vedea, unii nepoftiţi.

Alex se lăsă în jos, merse la fereastră şi se uită afară. La capătul aleii, aproape ascunsă vederii, era o maşină pe care nu o recunoscu. Era o dubiţă neagră oarecare. Lui Alex nu-i plăceau dubiţele negre oarecare. Înăuntru se aflau adesea oameni oarecare cu arme mari şi maniere proaste. Îngrijorarea sa fu confirmată când luă un binoclu de noapte

de pe o etajeră şi-l folosi ca să se uite mai bine. Pe acoperişul dubiţei era o mică antenă de satelit. Şi, dacă mai persistau unele îndoieli, mişcările din tufişurile de lângă casa lui le făcură să dispară. Oameni în tufişuri, dube cu antene, poate sclipirea unei lunete în lumina lunii – nimic din toate acestea nu îl bucurau pe Alex acum. Crezuse că era suficient că aproape murise în seara asta.

Ce se întâmpla acum însă era un pic diferit de altercaţia cu Jerry Bagger. Aici se vedea că e vorba despre o echipă de intervenţie a guvernului. Şi de ce s-ar deranja guvernul să facă aşa ceva unui om de-ai lor? Alex îşi răspunse aproape instantaneu la întrebare.

Carter Gray nu-l găsise pe Oliver Stone şi se hotărâse să arunce plasa în larg. Fie că era adevărat, fie că nu, Alex nu avea de gând să aştepte să afle. Mai avusese o confruntare aproape fatală cu Carter Gray la Muntele Ucigaş; nu voia să se înscrie în runda a doua.

Apucă un set de chei de pe un cui de deasupra telefonului din bucătărie şi alergă spre dormitor. Acoperindu-i mâna cu gura, în cazul că ar striga, fiind trezită dintr-un somn profund, îi şopti lui Annabelle:

— E cineva afară. Îmbracă-te. Repede. Trebuie s-o luăm din loc.

Annabelle de-abia aruncase pe ea câteva haine şi-şi luase geanta, când doi oameni intrară pe uşa din faţă, şi încă o pereche pe cea din spate. Aveau veste antiglonţ şi MP5-uri, iar pistolul lui Alex nu avea cum să le facă faţă. Aşa că optă să iasă pe uşa care ducea din bucătărie la garaj.

— Stai pe loc! strigă după ei unul dintre bărbaţii în echipament din hol.

Alex nu intenţiona să facă altceva decât să fugă mâncând pământul. Nu se deranjă să deschidă uşa garajului decât suficient cât să iasă Corvette-ul, poate doi, trei centimetri mai mult. Schimbă viteza şi trecură ca fulgerul pe aleea de pietriş, pe lângă dubă, tocmai când uşa de la intrare se deschise violent. În vreme ce Corvette-ul împroşca pietriş în toate direcţiile, focuri de mitralieră

răpăiră deasupra capetelor lor. Annabelle se lăsă în scaun.

— Fir-ar să fie! strigă Alex.

— Eşti rănit? zise Annabelle neliniştită ridicându-se din nou.

— Nu, dar cred că un glonţ a lovit maşina.

Intră cu scrâşnet de roţi pe drumul principal, ţinând piciorul la podea. Se uită în oglindă şi respiră uşurat. Nu se vedea nimeni.

— Alex, ce se petrece?

— Aş vrea să ştiu, Annabelle.

— Unde mergem?

— Şi asta aş vrea să ştiu. Aşteaptă.

Sună pe apelare rapidă unul dintre prietenii săi de la BTW sau Biroul Teritorial Washington, unde era el staţionat.

— Bobby, Alex sunt. Se petrece ceva tare ciudat, omule.

— Cum adică?

Alex îl puse la curent.

— Nu ştiu cine erau tipii, da' aveau echipamente, nu glumă. Află ce poţi şi apoi sună-mă.

Închise şi o privi pe Annabelle.

— Bobby e bun, o să găsească ceva care să ne ajute.

— De ce nu mergem la sediu sau cum îi spui tu? Ar trebui să fim în siguranţă acolo.

— Aşa aş face, doar că e o mică problemă.

— Care anume?

— Am mai văzut undeva uniformele pe care le purtau tipii ăia.

— Unde?

— La un exerciţiu comun la care a participat şi Serviciul la Camp Peary.

— Şi asta e ceva rău? întrebă ea privindu-l neliniştită.

— E una dintre locaţiile de antrenament CIA, cunoscută sub numele de Ferma.

— CIA!

— Unităţile lor paramilitare poartă genul ăsta de echipament.

— CIA are unităţi paramilitare?

— Da, e cumva un secret în afara capitalei?

— Deci, vrei să spui că se poate ca propriul guvern să fie pe urmele noastre?

— Exact.

— Am scăpat de un proprietar de cazinou psihopat, tata tocmai s-a aruncat în aer şi acum CIA e pe urmele noastre?

— Cam ăsta ar fi rezumatul.

— Trebuie să-ţi spun că eşti destul de calm.

— Dacă nu altceva, măcar Serviciul îşi învaţă agenţii să rămână calmi. Dar trebuie să recunosc, e tot mai greu cu fiecare minut.

— E plăcut să aflu că eşti şi tu om. Şi-acum?

— Oricât de mult mi-ar displăcea, trebuie să abandonăm maşina mea şi să găsim un loc să ne adăpostim. Apoi aşteptăm să primim veşti de la Bobby şi să sperăm că e de bine. Dar mă cam îndoiesc că va fi aşa.

Capitolul 82

Abandonară Corvette-ul, luară un taxi spre cartierul Old Town din Alexandria şi apoi merseră pe jos până la un motel din apropiere. Annabelle se cază plătind cu bani gheaţă şi folosind o identitate falsă, în timp ce Alex se ascunse afară. Urcară în cameră şi traseră zăvorul.

O oră mai târziu, Bobby îi sună. Faptul că şoptea îi spuse totul lui Alex.

— Povestea oficială pe care tocmai am primit-o e că ai deschis focul împotriva unor agenţi federali care voiau să facă o arestare la tine acasă. Şi că adăposteşti o fugară anonimă. Nimeni nu crede asta, Alex, dar directorul o ia razna. Umblă vorba că tocmai s-a răfuit cu directorul CIA la telefon.

— Acei *agenţi federali* încercau să mă omoare sau să mă răpească *pe mine,* Bobby! Şi singurul lucru pe care-l „adăpostesc“ e o dorinţa puternică să tăbăcesc fundul cuiva ca să primesc nişte răspunsuri.

— Hei, eu sunt de partea ta. Nu ai plecat pur şi simplu azi de la birou şi te-ai transformat în infractor. Dar tot ar fi mai bine să vii şi să spui varianta ta. Se opri o clipă. Alex, *e* cineva cu tine?

Alex se uită la Annabelle care-l privi şi ea neliniştită.

— Mersi, Bobby. Ţinem legătura.

Închise şi aruncă telefonul pe pat cu dezgust.

— Deci, e clar că am fost teleportaţi cu toţii într-un univers paralel, unde toţi băieţii buni se duc la naiba.

Annabelle se aşează lângă el pe pat.

— Mulţumesc.

— Ştii ce, nu prea am nevoie de sarcasm acum.

— Nu eram sarcastică. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa în seara asta. *De două ori!*

— Îmi pare rău, Annabelle. Nu mi-am dat seama ce turnură iau lucrurile până când nu a fost prea târziu.

— Dar de ce ar veni CIA după noi?

— Singurul lucru care îmi vine în minte e fiindcă am o legătură cu Oliver.

— Dar de ce să pornească după Oliver tocmai acum?

— Cu ceva timp în urmă, când preşedintele a fost răpit şi Statele Unite se aflau în pragul unui atac nuclear…

— Oliver a fost implicat în asta!

— Amândoi am fost. Şi nu pentru că ne-am dorit. Dar, când s-a întâmplat, Carter Gray era şi el amestecat. Şi nu în sensul bun. Din cauza lui Oliver a trebuit să demisioneze în cele din urmă.

— Deci, Oliver ştia ceva despre Gray şi s-a folosit de asta ca să-l determine să demisioneze?

— Exact.

— Dar Gray e mort.

— Nu i-au găsit cadavrul.

— Poate că omul complotează de dincolo de mormânt.

— Aşa s-ar părea. Iar noi suntem prinşi la mijloc.

— Trebuie să-l găsim pe Oliver.

— N-o să fie aşa de uşor. Dacă CIA e implicată, poţi fi sigură că au constrâns celelalte agenţii fie să colaboreze, fie să se retragă.

— Dar tocmai i-am ajutat pe cei de la FBI, argumentă Annabelle.

— Nu contează. Securitatea naţională e mai importantă decât orice. Asta înseamnă că mişcările noastre vor fi foarte restricţionate. Şi, spre deosebire de seriale şi filme, e aproape imposibil să fugi de poliţie. Milioane de ochi privesc şi cineva va vedea ceva, şi atunci gata. Şi ştiu prea bine cum arăt.

Annabelle îşi luă geanta.

— Pot face ceva în legătură cu asta. Treci în cabina de probă. Îl aşează pe Alex pe comodă în baie, în timp ce ea scoase o cutie mică din geantă şi pregăti câteva articole. Dură o oră, dar la sfârşit, Alex Ford nu mai arăta ca Alex Ford.

Acesta se privi în oglindă.

— Te pricepi la chestii din astea.

— Îmi e de ajutor. Mâine-dimineaţă putem găsi un

magazin cu peruci şi să mai luăm ceva haine şi alte chestii, ca să îmbunătăţim deghizarea. Mai dă-mi un pic de timp să lucrez la tine şi mă îndoiesc că doamna Ford o să-şi mai recunoască soţul.

— Asta n-o să fie prea greu de vreme ce nu există o doamnă Ford.

Ea împachetă trusa.

— Tocmai mi-am dat seama că mor de foame.

— Am văzut un McDonald’s mai încolo pe stradă.

— O porţie supersize, vă rog, făcu Annabelle.

În drum spre McDonald’s primi un apel de la Stone.

— Bagger s-a dus, dar Gray aproape ne-a prins, îi spuse el lui Stone. Paddy a murit. Annabelle e destul de afectată.

— Îmi pare sincer rău să aud asta, dar mă tem că am nevoie de ajutorul tău, din nou.

Alex ascultă timp de câteva minute, apoi îi spuse lui Stone că el şi Annabelle se vor întâlni cu el peste două zile, seara, când lucrurile se vor mai linişti puţin.

Închise telefonul şi grăbi pasul spre McDonald’s, unde luă porţii mari pentru amândoi. Pe drumul de întoarcere, cu braţele pline de mâncare nesănătoasă, se întrebă dacă asta ar putea fi una dintre ultimele sale mese.

Capitolul 83

Ca în puţine dăţi în cariera sa, Carter Gray strigă, cuprins de o furie incontrolabilă, când i se spuse că Alex Ford scăpase.

Cu o privire dezgustată, îi concedie pe bărbaţii cu trăsături impasibile care stăteau în faţa lui. Îi pierduseră pe Carr, Lesya şi pe fiul ei, şi acum asta! Aşa incompetenţă nu ar fi existat pe vremuri, îşi spuse el. Când avea oameni ca John Carr…

După ce trase de trei ori adânc aer în piept, Gray era din nou stăpân pe situaţie. Era doar un obstacol, doar atât. Primise o informaţie revoluţionară cu doar treizeci de minute în urmă. Descoperise de-a lungul anilor că veneau cu toptanul când veneau.

Găsiseră faţa bărbatului într-una dintre bazele de date. Domnul care se afla împreună cu Carr şi Lesya se numea Harry Finn, fost puşcaş marin care acum făcea muncă de consultanţă pentru Departamentul de Securitate Internă, ca membru al unei celule roşii. Sau că *făcuse* parte dintr-o asemenea echipă. Gray nu putea vedea o continuare a carierei sale, fiindcă era, fără doar şi poate, fiul Lesyei Solomon. Şi asta însemna că e un ucigaş. Şi trebuia să moară înainte să ajungă în faţa instanţei.

Gray trimisese deja o echipă acasă la Finn. Locuia într-o casă confortabilă din suburbie; avea o soţie frumoasă şi trei copii adorabili. Era antrenor de fotbal în timpul liber şi, din toate punctele de vedere, un cetăţean model. Şi Gray era sigur că, atunci când oamenii săi vor ajunge acolo, casa va fi goală. Un telefon pe care-l primi zece minute mai târziu îi confirmă presupunerea.

Totuşi, echipa sa nu se întoarse cu mâna goală. Într-un seif din garaj descoperiră nişte detalii interesante. Găsiră, de asemenea, şi documentele de la un mic depozit. Când ajunseră acolo, dădură peste oala cu galbeni. Locul era plin de informaţii despre trecutul lui Bingham, Cole şi Cincetti.

Şi despre Carter Gray şi Roger Simpson. Şi, în sfârşit, despre John Carr. Deşi nu se găsi nici cea mai mică menţiune despre Rayfield şi Lesya, Harry Finn era, fără îndoială, omul pe care îl căutau. Doar că unde se afla el acum? Şi unde se aflau soţia şi copiii săi? Se ascundeau, desigur. Şi era treaba lui Carter Gray să-i scoată din ascunzătoare. Spera doar să aibă mai mult noroc data asta.

Şi simţea că aşa va fi. Deşi împotriva oricărei logici, Gray simţea totuşi că Stone, Lesya şi Harry se aflau în apropiere. Şi, dacă era aşa, la un moment dat aveau să facă o greşeală. Nu neapărat ei. Mai era un factor demn de luat în seamă: familia foarte normală a lui Finn.

Ridică receptorul.

— Pune în urmărire toate cărţile de credit şi de debit şi toate mobilele şi telefoanele fixe înregistrate pe numele familiei Finn. Ştiţi unde lucrează, aşa că ţineţi-i sub supraveghere pe toţi colegii săi, la fel şi biroul. Supravegheaţi şcolile copiilor şi clubul de carte al mamei. Dacă ies la vedere, ridicaţi-i. Căutaţi sub fiecare piatră, dar găsiţi-i.

Capitolul 84

Mai trecuse o zi de când stăteau în pivniţa lor, şi acum se lăsa seara. Stone, Finn şi Lesya îşi petrecuseră timpul punând la cale un plan de acţiune. În noaptea următoare, echipa lui Stone avea să se întrunească şi să pună în aplicare acest plan.

Finn, care se plimba în sus şi-n jos într-o stare de agitaţie crescândă, zise dintr-odată:

— Trebuie să-mi văd familia. Acum.

Lesya dădu să protesteze, dar Stone întrebă:

— Unde sunt?

Finn îi spuse. Stone se întoarse spre Lesya.

— Rămâi aici. Eu o să merg cu el.

— Mă lăsaţi aici, singură? se plânse bătrâna.

— Numai puţin, adăugă Stone. O să fii în siguranţă.

Cei doi bărbaţi ieşiră din pivniţă.

— Cât de gravă e situaţia cu soţia ta? întrebă Stone, odată ajunşi afară.

— Gravă! Şi cum s-o învinovăţeşti?

— Putem să ajungem la ei cu metroul şi apoi mergem puţin pe jos.

— Ai fost în Forţele Speciale ale Armatei în Vietnam, zise Finn. M-am interesat.

— Şi tu?

— De unde ştii că am fost şi eu undeva?

— Îmi dau seama.

— Puşcaşi marini. Uite ce e, avem nevoie de arme. Sigur mi-au percheziţionat casa până acum. Am un depozit cu nişte chestii, dar sigur l-au găsit şi pe ăla.

— Am eu nişte arme undeva, răspunse Stone.

Treizeci de minute mai târziu, Stone aştepta afară, în timp ce Finn intra într-o cameră de motel dintr-o zonă sărăcăcioasă din sudul Alexandriei.

Copiii alergară imediat la el, aproape zdrobindu-l de perete. Chiar şi George, câinele, intră în joc, lătrând şi

sărind la stăpânul său. În vreme ce Finn îşi îmbrăţişa strâns copiii şi lacrimile tuturor se amestecau, îşi văzu soţia printr-o mică deschizătură între David şi Susie. Mandy suspina şi ea, dar nu făcu nici o mişcare spre el.

După câteva minute de îmbrăţişări şi plânsete, Finn reuşi să-i facă pe copiii săi să se aşeze pe pat. Susie strânse la piept ursuleţul pe care i-l dăduse bunica sa, cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii grăsuţi. Patrick îşi muşca neliniştit unghiile sângerânde, mâncate până-n carne. Făcea asta înainte de fiecare test şi de fiecare meci de baseball, Finn ştia. Şi îl durea că fiul său se comporta acum astfel din cauza faptelor tatălui său.

David îşi privi neliniştit tatăl.

— Tată, ce se întâmplă?

Finn trase adânc aer în piept. Era la fel de uşor să spună adevărul ca şi să sară de la pământ la lună. Pe drum se gândise la ce minciună să recurgă, dar acum nu i se mai părea aşa de plauzibilă. N-ar fi putut niciodată să le spună: „Sunt un asasin, copii, şi mă urmăreşte poliţia”.

Nu, n-o să le poată spune niciodată asta, pentru că ei erau copiii lui. Ei şi Mandy erau tot ce avea pe lume. Să invoce pur şi simplu dreptatea nu ar fi fost o apărare suficientă pentru ce făcuse.

— S-a întâmplat ceva la lucru, Dave, începu el în timp ce Mandy îi privea. În ochii ei se citea o frică extremă, dar încă ceva care-l tulbură pe Finn: neîncrederea. Întinse mâna spre ea, dar ea se retrase uşor.

Decise să abandoneze minciuna pregătită. Se ridică şi se sprijini de perete. Când fu în cele din urmă gata să vorbească, îi privi direct în ochi.

— Tot ce ştiaţi despre bunicii voştri, despre mama şi tatăl meu, e o minciună. Bunicul vostru nu a venit din Irlanda şi nu a murit într-un accident de maşină cu mult timp în urmă. Bunica voastră nu era canadiancă. Şi nu se află într-un cămin de bătrâni pentru că acolo trebuie să fie. Mai trase o dată adânc aer în piept şi încercă să nu se concentreze pe nedumerirea unanimă a familiei sale.

Şi apoi le povesti. Numele adevărat al bunicului lor era

Rayfield Solomon. Fusese spion american. Numele bunicii lor era Lesya, o rusoaică, spionând pentru ţara ei până când trecuse de partea americanilor cu Solomon şi se şi căsătorise cu acesta.

— Li s-a înscenat ceva de către nişte oameni de la CIA, zise el. Poza lui Rayfield Solomon e agăţată la Langley, pe „Peretele Ruşinii“, cum îl numesc ei. Dar nu merită să fie acolo. Aceiaşi oameni l-au şi ucis, ca adevărul să nu iasă niciodată la iveală. Bunica ta a supravieţuit, dar de atunci a trăit ascunsă.

Spre lauda lor şi uşurarea lui Finn, copiii săi părură să-i accepte cu uşurinţă explicaţiile, fiind chiar emoţionaţi de descoperire.

— Dar care e adevărul? întrebă David. Ce li s-a înscenat?

Finn scutură din cap.

— Nu pot să-ţi spun, fiule. Aş vrea, dar nu pot. Şi eu am aflat doar de curând.

— Unde e bunica? întrebă Patrick.

— O să mă întorc la ea după ce plec.

Susie se agăţă de piciorul lui Finn.

— Tati, nu poţi să pleci. Nu poţi să ne laşi, se tângui ea.

Sunetul îi sfâşie inima în două. Abia de mai putea respira văzând lacrimile care şiroiau pe obrajii fiicei sale. O ridică şi o ţinu în braţe.

— Îmi pare rău, puiule, dar îţi promit ceva. Mă asculţi? Îl asculţi un pic pe tati? Te rog, puiule, te rog…

Susie se opri în cele din urmă din plâns. Ea şi fraţii săi îşi priviră tatăl. Erau atât de liniştiţi, încât păreau că nici nu respiră.

— Vă promit ceva: tati o să rezolve totul. Şi apoi o să vin să vă iau pe toţi şi o să ne întoarcem acasă, şi totul o să fie ca şi înainte. Vă jur că aşa va fi.

— Cum?

Toate privirile se întoarseră spre Mandy care acum se apropie de soţul său.

— Cum? zise ea din nou ridicând tonul. Cum o să rezolvi totul? Cum o să faci să fie totul ca înainte? Cum ai putea să rezolvi acest… coşmar?

— Mandy, te rog… Finn se uită la copii.

— Nu, Harry. Nu! M-ai minţit pe mine, pe copii, de câtă vreme? De câtă vreme, Harry?

— De prea multă, zise el încet, apoi adăugă: Îmi pare rău. Dacă aţi şti…

— Nu, nu vrem să ştim. O luă din braţele sale pe Susie, care se zbătu. Am sunat-o pe Doris, vecina de vizavi. Mi-a zis că astăzi au venit nişte oameni şi ne-au percheziţionat casa. Când a încercat să afle ce se întâmplă, i-au spus că te caută pe tine, Harry. Că eşti un infractor.

— Nu! Nu! strigă Susie. Tati nu e infractor. Nu e, nu e!

Începu să-şi lovească mama. Finn o smulse pe Susie şi o ţinu strâns.

— Susie, să nu mai faci niciodată aşa ceva, să-ţi loveşti mama. Te iubeşte mai mult decât oricine pe lumea asta. Să nu mai faci aşa ceva. Promite-mi.

Susie, în lacrimi, zise:

— Dar nu eşti un om rău, aşa-i?

Finn privi cu disperare la Mandy şi apoi la fiii săi care îl fixau cu privirea, palizi la faţă şi cu ochii măriţi de frică.

— Nu, nu e, Susie. Tatăl tău nu e un om rău.

Se întoarseră cu toţii spre Oliver Stone, care tocmai intrase în linişte pe uşă. Câinele nu scosese nici un sunet. Stătea pur şi simplu lângă Stone, privind în sus la el.

— Cine eşti tu? întrebă Mandy cu frică.

— Lucrez cu soţul tău ca să încercăm să reparăm nişte greşeli. E un om bun.

— Ţi-am spus eu, mami, zise Susie.

— Cum te cheamă? îl întrebă Mandy.

— Asta nu contează. Ce contează însă e că Harry v-a spus adevărul sau cel puţin atât cât a putut ca să vă ştie în siguranţă. A fost incredibil de periculos pentru el să vină aici în seara asta, dar a insistat. Şi-a lăsat chiar şi mama, care e bătrână şi slabă, ca să vină să vă vadă, fiindcă era atât de îngrijorat. Trebuia să vă vadă. Se uită la Mandy. Trebuia.

Privirea lui Mandy trecu de la Stone la soţul său. Finn îşi întinse încet mâna. Ea i-o luă. Degetele lor se prinseră într-

o strânsoare tare ca oţelul.

— Se mai pot îndrepta greşelile astea? întrebă Mandy privind neliniştită la Stone.

— O să ne străduim din răsputeri, zise el. E tot ce putem face.

— Şi nu puteţi merge la poliţie, continuă ea.

— Aş vrea, dar nu putem. Nu încă.

Finn o lăsă pe Susie din braţe şi ridică ursuleţul pe care aceasta îl scăpase.

— I-am spus bunicii tale cât de mult îţi place ursuleţul. Susie îl cuprinse strâns cu o mână, şi cu cealaltă – piciorul tatălui ei.

După douăzeci de minute, Stone îi spuse lui Finn că trebuie să plece. La uşă, Mandy îşi petrecu mâinile în jurul soţului său şi se îmbrăţişară, în vreme ce Stone şi copiii păstrară o tăcere respectuoasă.

— Te iubesc, Mandy, mai mult decât orice pe lume, îi şopti Finn la ureche.

— Îndreaptă lucrurile, Harry. Îndreaptă-le şi întoarce-te la noi. Te rog.

După ce plecară, Finn se întoarse către Stone.

— Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut acolo.

— Familia e cel mai important lucru.

— Pari să vorbeşti din experienţă.

— Aş vrea să fie aşa, Harry, chiar aş vrea. Dar nu e cazul.

Capitolul 85

David Finn era foarte supărat din pricina evenimentelor din seara precedentă, aşa că primi cu bucurie oportunitatea de a ieşi din camera de motel ca să meargă la magazin. Camera în care stăteau avea o chicinetă şi mama lor le pregătea mesele acolo.

Aşteptând la coadă ca să plătească, îşi dădu seama că nu avea destui bani, aşa că scoase cartea de debit pe care mama sa i-o dăduse spre păstrare, dar pe care îi spusese să n-o folosească. Dar ce rău putea să facă? se gândi el.

Mult, după cum avea să se dovedească.

De îndată ce cardul fu trecut prin cititor, un semnal electronic fu primit într-o cameră la trei mii de kilometri depărtare. Apoi fu retrimis la sediul CIA şi, de acolo, aproape instantaneu la Carter Gray. Într-un interval de două minute, trei bărbaţi fură trimişi la locul unde se folosise cardul.

David abia ajunsese la jumătatea drumului către hotel, când maşina se opri şi din ea coborâră doi bărbaţi. Băiatul înalt fu înghiţit între trupurile lor masive, aruncat în maşină şi aceasta porni, totul în mai puţin de cinci secunde. Treizeci de minute mai târziu se afla la treizeci de kilometri depărtare, într-o cameră întunecată, legat de un scaun. Inima îi bătea atât de tare, încât abia mai respira.

Băiatul rosti cu voce scăzută:

— Tată, te rog, vino să mă ajuţi. Te rog.

O voce îi răspunse din întuneric.

— Tata nu vine, David. Tata n-o să se mai întoarcă niciodată.

Stone, Finn, Lesya, ceilalţi membri ai Clubului Camel, Alex şi Annabelle se adunaseră în pivniţă. Stând în picioare în mijlocul camerei, Stone făcu prezentările şi le spuse întreaga poveste. Toţi ascultară vrăjiţi. Câţiva dintre ei le aruncau din când în când câte o privire Lesyei şi lui Finn.

— Eu şi echipa mea l-am ucis pe Rayfield Solomon, încheie Stone. Am ucis un om nevinovat.

— Nu ştiai asta, Oliver, protestă Milton, un răspuns pe care Reuben şi Caleb îl susţinură.

Stone observă cu recunoştinţă că tovarăşii săi din Clubul Camel acceptaseră fără prea mare surpriză mărturisirea lui sinceră despre poziţia sa de asasin al guvernului în cadrul diviziei Triple Six.

După cum remarcă şi Caleb:

— Ştiam că nu eşti vreun librar la pensie, Oliver. Eu îi miros pe tipii ăştia destul de uşor.

Lesya interveni.

— De ce-ţi spun Oliver? Te cheamă John Carr.

Milton, Reuben şi Caleb schimbară priviri curioase. Stone o privi pe Lesya şi zise:

— Tu ţi-ai păstrat numele adevărat în toţi anii ăştia? Lesya scutură din cap. Ei bine, nici eu. Din motive evidente.

Stone îşi mută apoi privirea la Alex Ford.

— Alex, tu eşti singurul om al legii de aici. Şi, pentru că ceea ce vă propun eu nu e tocmai legal, poţi să te retragi acum.

Alex ridică din umeri.

— Şi eu ţin la adevăr, ca oricare om. Îi aruncă o privire Lesyei. Dar, ca să fac pe avocatul diavolului pentru o clipă, de unde ştim că povestea ei e adevărată? Nu avem decât cuvântul ei că toate astea s-au întâmplat. Dar dacă Solomon a fost într-adevăr spion? Dar dacă ea nu a trecut de partea americanilor? Vreau să zic, şi eu am auzit de Rayfield Solomon. Şi se pare că tipul era vinovat de toate acuzaţiile.

Toţi ochii se întoarseră spre Lesya.

Stone interveni.

— Am motivele mele s-o cred, inclusiv pe cineva la CIA care trebuie să ştie.

— Să zicem, admise Alex. Dar cu toţii riscăm tot ce avem în situaţia asta. Aşa că aş vrea să ştiu că e pentru o cauză dreaptă. Adică, dacă era o spioană aşa de grozavă, trebuie să fie şi o mincinoasă bună.

Stone dădu să spună ceva, dar Lesya îl opri cu o mişcare a mâinii şi se ridică.

— O să mă apăr singură, dacă nu te superi. Sunt chiar surprinsă că nu s-a ridicat întrebarea până acum. Apucă apoi cadrul, îl întoarse cu susul în jos, scoase capătul de spumă şi desfăcu capacul tubului de plastic. Dinăuntru căzură două hârtii făcute sul.

— Acestea sunt ordinele scrise primite de la CIA. Am insistat să ni le trimită aşa din pricina magnitudinii însărcinării.

Le citiră cu toţii. Erau toate cu antetul CIA, adresate Lesyei şi lui Rayfield Solomon. Prima le ordona să execute asasinarea lui Yuri Andropov; cea de-a doua, pe cea a succesorului lui Andropov, Constantin Cernenko. Amândouă aveau semnătura lui Roger Simpson la sfârşit. Toată lumea părea uluită.

— Să înţeleg că nu aveai încredere în Simpson, observă Stone.

— Nu aveam încredere decât unul în celălalt, răspunse ea.

— E semnătura originală a lui Simpson, constată Stone. O cunosc bine.

— Nu apare şi contrasemnătura preşedintelui? zise Alex neîncrezător. Vrei să zici că aţi ucis *doi* şefi ai Uniunii Sovietice la ordinele cui, ale unui manager de caz de nivel inferior?

— Tu crezi că preşedintele Statelor Unite şi-ar pune semnătura pe un astfel de ordin? i-o întoarse Lesya cu aceeaşi neîncredere. Ne bazam pe ierarhie. Dacă primeam ceva pe cale ierarhică, trebuia să contăm pe faptul că venea de sus. Dacă nu ne puteam baza pe asta, nu ne puteam face treaba.

— Are dreptate în privinţa asta, confirmă Stone. Triple Six funcţiona în acelaşi fel.

Examină scrisoarea la lumina becului. Îi aruncă o privire Lesyei.

— E o linie de cod lângă filigran.

Ea încuviinţă.

— Hârtia asta specială cu cod era disponibilă doar cel puţin un nivel deasupra lui Simpson.

— Carter Gray?

— Da. Ştiam că ordinele veneau, de fapt, prin Gray. Şi ştiam din experienţă că, dacă veneau de la Gray, veneau de sus. Nu aveam chiar atât de multă încredere în Simpson. Era cam necontrolat.

— Dar se poate că şi Gray v-a folosit pe post de ţapi ispăşitori, observă Stone. Se poate ca preşedintele să nu fi autorizat asasinatele.

Ea ridică din umeri.

— Se poate şi asta. Îmi pare rău, dar nu am avut ocazia să merg la Casa voastră Albă şi să-l întreb personal pe preşedinte dacă vrea să ucid doi lideri sovietici, adăugă ea pe un ton enervat.

— De ce nu ai adus atunci scrisoarea autorităţilor? se interesă Alex.

— Nu aveam motiv nici să mă gândesc la asta înainte ca Rayfield să fie ucis. Nici măcar după asta nu am ştiut că a fost ucis de americani decât mult mai târziu. Apoi cineva a încercat să mă ucidă când Harry era încă mic. La momentul acela ştiam că am fost trădaţi. A trebuit să ne ascundem. Am petrecut zeci de ani căutând adevărul, pe cei responsabili. Dar, chiar şi aşa, cum aş fi putut folosi dovezile? Eram o spioană rusă. Doar Rayfield, Simpson şi Carter Gray ştiau că eram agent dublu. Dacă aş fi apărut din senin, chiar şi cu dovezile astea, nimeni nu m-ar fi crezut. M-ar fi omorât pur şi simplu. Ea se opri şi-i privi pe fiecare în parte, în vreme ce ei o priveau la rândul lor cu oarecare neîncredere. Credeţi că unii de-ai voştri ar avea reţineri în a face aşa ceva? Se uită la Stone. Întrebaţi-l pe el.

— Te cred, Lesya, făcu Stone. Ştiu că lucrurile s-ar fi putut petrece exact *aşa.*

— Eu şi Rayfield ne-am căsătorit în Uniunea Sovietică. Eu eram deja însărcinată cu Harry. Nu puteam spune nimănui că ne căsătoriserăm, nici sovieticilor, nici americanilor. Ne-am asumat vieţi duble, nume noi, ne-am stabilit în cele din

urmă în America. Rayfield petrecea cât de mult timp putea cu noi. Când Harry era încă mic, Rayfield a întrerupt aproape orice legătură cu noi. Cineva era pe urmele lui. Era conştient de asta. Temerea sa a fost confirmată la Sao Paulo. Lucra încă pentru americani, pentru ţara lui. Iar ei l-au omorât.

— Nu s-a deschis o anchetă? adăugă Alex.

— Ce-mi păsa mie de anchete care n-aveau să ducă nicăieri? Nu voiam ca adevărul să fie ascuns. Voiam răzbunare. Îi luă mâna lui Finn. Amândoi voiam asta.

Alex zise:

— Oliver, nu am putea duce acum dovada autorităţilor?

— La asta mă gândeam şi eu, interveni Annabelle.

Stone scutură din cap.

— Nu ştim că CIA-ul şi preşedintele de la acea vreme nu au ordonat asasinatele. Dacă e adevărat, s-ar putea ca şi alţii, care sunt încă la putere, să ştie.

— Iar noi ne facem apariţia cu dovada în mână, zise Alex încet.

— Şi n-o să ne mai audă nimeni de nume, adăugă Lesya. Uite ce-a păţit soţul meu, bietul.

— Şi să faci informaţia asta publică acum ar putea însemna să începi un Al Treilea Război Mondial, remarcă Stone. La starea în care e Rusia acum şi cu imaginea pătată pe care Statele Unite o au momentan la nivel global, mă îndoiesc că ruşii o să reacţioneze prea bine la faptul că le-am ucis doi conducători, chiar dacă asta a condus la căderea Uniunii Sovietice.

— Deci, care e planul? se interesă Alex.

— Trebuie să ajungem la Carter Gray, răspunse el. Şi cred că ştiu cum să facem.

Stone tocmai începuse să-şi expună planul, când telefonul lui Finn sună. Acesta ascultă, închise şi-i privi pe ceilalţi. Faţa îi devenise foarte palidă.

— Era Mandy, David nu s-a întors de la magazin.

Lesya zise încet:

— Carter Gray a pus mâna pe el. Să-l folosească pe post de momeală.

Finn se ridică în picioare.

— Atunci înseamnă că s-a terminat totul. O să mă predau în schimbul fiului meu.

— Cu asta n-o să obţii alt rezultat decât că o să muriţi *amândoi,* îl contrazise Stone. Gray nu lasă niciodată martori în viaţă, dacă are de ales.

— Trebuie să-mi recuperez fiul, izbucni Finn.

— O să-l recuperăm, Harry. Îţi promit, îl asigură Stone.

— Cum? exclamă Lesya. Cum o să faci asta dacă Gray îl ţine prizonier? Tocmai ai zis că omul nu lasă supravieţuitori.

— Avem nevoie de altcineva pe care să-l oferim în schimbul lui David, cineva în afară de tine şi de Harry.

— Şi cine ar fi persoana asta? întrebă Reuben.

— Cineva pe care Gray nu-şi permite să-l piardă.

— Roger Simpson, replică Lesya instantaneu.

Finn se întoarse brusc ca să-l privească pe Stone.

— Şi ştiu exact cum să ajungem la ticălos.

Capitolul 86

Roger Simpson stătea la biroul său din Clădirea Hart, lucrând la ceva, când ecranul computerului se întunecă. O secundă mai târziu, pe acesta apăru o poză.

Simpson rămase cu gura căscată. Era imaginea lui Rayfield Solomon care se configura pe computerul său. *Cum era posibil aşa ceva?*

Dedesubtul ei se iviră apoi nişte litere: „Sper că-l mai recunoşti pe vechiul tău prieten”.

— Ce naiba? făcu Simpson uitându-se în jur. Ce naiba e asta?

— Ce naiba e asta? se auzi o voce făcându-l pe Simpson aproape să cadă de pe scaun. Venea de la unitatea wireless pe care Finn o ascunsese când intrase prin efracţie în biroul senatorului.

— Cine eşti? *Unde* eşti? întrebă senatorul temător.

— Ceea ce e important e că ai o bombă ascunsă în computer.

— Ce! exclamă Simpson, ridicându-se pe jumătate din scaun.

— Şi, dacă încerci să ieşi din cameră, o să se detoneze.

Simpson căzu imediat la loc.

— Dar mi-au verificat biroul de bombe.

— Desfă partea din spate a computerului. E o şurubelniţă în sertarul de la birou, am verificat când am fost acolo.

— Dar eu…

— Fă-o!

Cu mâini tremurânde, Simpson scoase şurubelniţa, deschise capacul din spate şi se holbă la dispozitivul pe care Finn îl pusese acolo.

— E proiectat să se folosească de componentele chimice şi electronice din unitatea centrală, ca să declanşeze o reacţie în lanţ şi apoi o mare bubuitură. Apropo, să ştii că văd tot ce faci, aşa că, dacă încerci să dezarmezi bomba, te arunc în aer. Înţeles?

Simpson încuviinţă încet din cap.

— Nu da din cap, vreau să te aud. Ai înţeles?

— Am înţeles, pentru Dumnezeu, am înţeles!

— În curând o să vină un bărbat la tine la birou. O să-l urmezi fără să opui rezistenţă. Dacă încerci să avertizezi pe cineva, o să detonez bomba, şi întregul tău birou dispare. Odată ce ai ieşit din birou, dacă încerci ceva, dacă spui ceva cuiva ca să încerci să scapi, soţia ta e ca şi moartă. Ai înţeles?

— Donna e cu tine?

— Fosta Miss Alabama se simte foarte bine deocamdată. Situaţia asta se poate schimba, în funcţie de nivelul tău de cooperare. Ai înţeles?

— Da, răspunse Simpson pe un ton înfrânt.

— Bun. Acum adună-te şi aşteaptă să vină omul. Eu o să ascult şi o să te privesc până atunci. O să-ţi explice că te va conduce la o întâlnire de urgenţă la Langley, unde se discută o criză recent apărută, una de la care preşedintele Comisiei Speciale nu poate lipsi. O să le confirmi oamenilor tăi că e adevărat. Ai înţeles?

— Da.

Câteva minute mai târziu, se auzi o bătaie în uşa biroului lui Simpson. La scurt timp după, senatorul, palid, dar stăpân pe sine, fu escortat la lift de către Stone, îmbrăcat într-un costum negru; purta şi ochelari de soare. Urcară într-o maşină condusă de Reuben. Când maşina demară, Stone îşi scoase ochelarii şi-l privi ţintă pe Simpson.

— Bună, Roger, nu ne-am văzut de mult.

— Te cuno...? răsuflarea i se opri în gât, sub privirea sfredelitoare a lui Stone.

— Văd că nu m-am schimbat atât de mult pe cât credeam, zise Stone. De fapt, cred că n-am îmbătrânit decât când lucram pentru tine şi pentru Gray.

Simpson se bâlbâi.

— John, trebuie să mă crezi, nu am avut nici o legătură cu ce ţi s-a întâmplat ţie sau soţiei tale. Apoi adăugă repede: Şi am avut grijă de Jackie. Am iubit-o foarte mult.

Stone îi trase un cot în coaste.

— Pe fiica *mea* o chema *Elizabeth,* nu Jackie.

— Gray ne-a dat-o nouă. Nu ne-a spus că e fiica ta. Mi-a spus adevărul doar de curând.

— Deci, cine a ordonat lovitura împotriva mea?

— Am unele bănuieli, răspunse Simpson.

— Gray?

Simpson zise încet:

— Se poate. A zis că voiai să ieşi din Triple Six. Nu a fost deloc încântat. Ăsta e adevărul…

— Se pare că nici alţii. Tu ai ordonat lovitura împotriva lui Andropov şi a lui Cernenko, nu-i aşa?

Simpson aproape că se înecă.

— Cine ţi-a spus asta?

— Aşa a fost?

— Asta s-a întâmplat în trecut. Dar, dacă aş fi făcut ceva de o asemenea magnitudine – ceea ce nu recunosc că e aşa –, aş fi avut autorizaţiile corespunzătoare de la cel mai înalt nivel posibil.

— Sunt sigur că ţi-ai acoperit spatele. Am vorbit cu Max Himmerling înainte să moară.

Tâmpla stângă a lui Simpson începu să pulseze.

— Himmerling?

— Da. Presupun că Gray a ordonat să fie omorât pentru că era conştient că mi-a spus totul. Şi Max ştia unde sunt îngropate toate cadavrele.

— Şi ce ţi-a spus? îl întrebă Simpson neliniştit.

— Tot ce aveam nevoie să ştiu, răspunse Stone cu voce joasă. Că fie tu, fie Gray aţi ordonat lovitura împotriva mea.

Simpson abia putea să mai vorbească acum.

— Ai de gând să mă omori?

— Asta depinde de tine, nu-i aşa? Stone îşi puse din nou ochelarii şi se făcu mai comod. *Şi* cât de mult preţuieşte Carter Gray *prietenia* ta? Dacă nu muşcă momeala, nu valorezi nimic pentru mine.

— Aş putea foarte bine să fiu următorul preşedinte al ţării! izbucni Simpson.

— Cum ziceam, nu valorezi nimic pentru mine.

Capitolul 87

Simpson vorbea încet în telefon. Citea de pe un bilet. Dacă l-ar fi încercat cumva dorinţa de a devia de la scenariu, Stone îi ţinea o armă la cap, ca să-l descurajeze.

— Vor să se întâlnească cu tine, Carter, zise el cu o voce încordată.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Carter. La *cine* te referi?

— Ştii la cine!

— Ei bine, să le spui, oricine ar fi ei, că, dacă cineva înregistrează conversaţia, le urez mult succes în a o folosi împotriva cuiva.

— Carter, fir-ar să fie, m-au răpit!

— Pot să sun la 112 dacă vrei. Ai idee unde te ţin?

— Au ceva ce tu îţi doreşti.

— Chiar aşa?

— Ştiu că l-ai luat pe David.

— Repet, nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Au ordinele pe care eu le-am semnat, ştii tu care.

— Nu, chiar nu ştiu.

Simpson izbucni furios.

— Tu ai autorizat ordinul, Carter.

— Încă o dată, fără să pot şti despre ce vorbeşti, pot încerca să aranjez un schimb.

— Eu în schimbul băiatului.

— Nu, în schimbul ordinelor.

— Şi eu?!

— Ce-i cu tine?

— O să mă omoare.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Dar ai trăit o viaţă destul de lungă şi de împlinită. Unde vor să facă schimbul?

— Ticălosul naibii!

Stone îi luă telefonul.

— Te vom suna ca să-ţi comunicăm locul şi ora. Şi o să ţi-l dăm pe Simpson gratis. N-am nici cea mai mică dorinţă

să-l păstrez.

— John, mă bucur să te aud. Ai idee ce greutăţi mi-ai creat?

— Se pare că ăsta e singurul motiv pentru care mai trăiesc.

— Desigur, n-o să stai la pândă ca să mă ataci prin surprindere.

— Va trebui să-ţi asumi riscul, la fel ca mine.

— Şi dacă nu vin?

— Atunci ordinele de asasinare a lui Andropov şi Cernenko vor fi trimise la cinci oameni din D.C., dintre care nici unul nu se numără printre prietenii tăi. Şi apoi o să-l lăsăm pe distinsul senator să te vândă ca să-şi salveze pielea. Cred că o să fie un martor grozav.

— După atâţia ani crezi că-i mai pasă cuiva?

— Bine, dacă nu crezi că are vreo importanţă, de ce să te mai deranjezi să vii? Noi o să le trimitem şi ce-o fi o fi. Numai bine, Carter!

— Aşteaptă!

Câteva clipe de tăcere trecură.

Stone zise:

— Nu aud nimic.

— De unde ai ordinele? De la Lesya?

— N-ai nevoie să ştii. Roger le-a văzut. Şi, judecând după paloarea pielii sale, aş zice că le consideră foarte importante.

— El a fost mereu un pic emotiv. Nu ca noi doi. În regulă, John, dar, dacă vrei într-adevăr să facem o înţelegere, trebuie să mai pui ceva de la tine. Vreau înregistrarea originală pe care ai făcut-o la Muntele Ucigaş.

— Asta nu se negociază.

— O, ba da. M-a costat cariera. O vreau înapoi. Şi nu încerca să dai fuga să faci o copie. În ziua de azi avem tehnologia care ne arată asta.

— Şi dacă nu vreau?

— Nu cred că trebuie să-ţi enumăr consecinţele, nu?

Stone se uită la Finn.

— Bine. Te sun înapoi cu ora şi locul. Şi trebuie să fii

acolo personal, altfel, înţelegerea cade.

— Atunci aş prefera să aleg eu locul.

— Ştiu, tocmai de asta o aleg *eu.* Încă ceva. Dacă David Finn păţeşte ceva, nu mai pleci de acolo viu.

— Nu mai eşti ce erai odată, John. Am cincizeci de oameni la fel de buni cum erai tu.

— Mai bine-zis patruzeci şi nouă. M-am întâlnit cu unul dintre *cei mai buni* acu' vreo lună, un fost Triple Six care-a devenit spion.

Gray puse jos receptorul şi-şi şterse câteva picături de sudoare de pe frunte.

Capitolul 88

Mandy şi restul familiei Finn fură mutaţi la o altă adresă de către Reuben, Caleb şi Alex în acea seară, după ce îşi luară toate precauţiile să se asigure că nu-i urmărea nimeni. O aduseră şi pe Lesya să stea cu ei. Caleb fu lăsat de pază, cu instrucţiuni stricte să sune imediat dacă i se părea ceva suspect. Apoi Reuben şi Alex plecară ca să-i ajute pe ceilalţi cu pregătirile pentru schimbul lui Simpson cu David Finn.

Când se adunară toţi în pivniţă, Stone le explică foarte clar şi fără întârziere că doar el şi Finn aveau să fie direct implicaţi în schimb.

— Oliver, interveni Alex, nu ştii câţi oameni o să aducă Gray. Dacă mai ţii minte, pe Muntele Ucigaş au fost o grămadă cu pistoale-mitralieră.

Stone zise însă:

— De data asta noi o să avem avantajul. Se uită la Annabelle. Avem nevoie de cineva care să-l conducă pe David afară. Din mai multe motive, tu ai fi bună. Te bagi?

Alex interveni:

— Aşteaptă o clipă. Dacă merge cineva cu voi, acela o să fiu eu, nu Annabelle.

— Ea n-o să facă altceva decât să-l scoată pe David din clădire. Există o cale să facem asta evitând o confruntare cu Gray şi oamenii săi. Se uită din nou la Annabelle. Ştiu că ai tupeu grămadă. Dar nu ţi-aş cere să faci asta, dacă m-aş putea gândi la o altă cale. Apoi adăugă cu voce scăzută: Şi nu ai nici un motiv să mă ajuţi. Eu te-am abandonat la nevoie.

Annabelle se uită la el şi apoi la Alex.

— Păi, înlocuitorul pe care l-ai ales cu mâna ta s-a descurcat destul de bine. Aşa că mă bag. Unde se va desfăşura toată tărăşenia?

Finn răspunse:

— La Centrul pentru Vizitatori al Capitoliului.

— Nu e terminat încă, observă Milton.

— Tocmai de aceea îl folosim, răspunse Stone.

Finn le explică:

— Compania pentru care lucrez eu l-a luat în colimator ca să încerce o spargere. Facem asta în baza unui contract cu cei de la Securitatea Internă, ca să evaluăm siguranţa unui anumit obiectiv. Ne infiltrăm în aeroporturi, porturi comerciale, centrale nucleare; operaţiuni strategice şi foarte sensibile de acest gen.

— Dar centrul pentru vizitatori nici măcar nu e deschis încă, aşa cum zicea şi Milton, adăugă Reuben. De ce ar vrea cei de la Securitatea Internă să-i testeze acum apărarea?

— Pentru că exact aşa ar putea gândi un terorist. Să lovească acum, până nu e dat în funcţiune. Dar motivul şi mai important e că centrul pentru vizitatori e conectat prin tuneluri şi de clădirea Capitoliului, şi de Librăria Congresului. Teroriştii l-ar putea folosi ca să atace oricare din aceste clădiri din subteran. Am fost deja în mai multe misiuni de recunoaştere acolo. Ştiu o cale de intrare şi o alta ca să-l scot pe fiul meu.

— Şi când o s-o facem? se interesă Annabelle.

— Mâine-seară, îi răspunse Stone.

Alex adăugă:

— Dar aia e seara în care o să avem simularea unui atac terorist pe Dealul Capitoliului. Ne-au anunţat cu ceva timp în urmă. Locul va fi un haos, Oliver. Ambulanţe, poliţie, maşini de pompieri, victime, balamuc total.

— Haosul face evadările mai uşoare, observă Stone.

— *Dacă* aveţi să reuşiţi, făcu Annabelle. Voi doi o să intraţi într-o clădire neterminată, cu puţine căi de ieşire, ca să daţi piept cu o forţă de asasini guvernamentali înarmaţi până-n dinţi şi conduşi de un tip, după toate aparenţele, cum nu se poate mai inteligent şi mai lipsit de scrupule.

— Cam ăsta ar fi rezumatul, fu de acord Stone.

— De unde ştii că Gray n-o să-l omoare pur şi simplu pe Simpson? Se poate preface că e de acord cu schimbul, şi apoi oamenii lui o să vă omoare pe toţi. Toţi ochii se

întoarseră spre Milton care tocmai îşi termina replica. Dacă petreci suficient timp în preajma lui Oliver, tinzi să devii un pic paranoic.

Stone zâmbi înainte să răspundă.

— Milton, ai absolută dreptate. De fapt, nu cred că Gray ar avea vreo problemă să-l omoare pe Simpson şi să dea vina pe noi. Dar am ceva ce-şi doreşte foarte tare. Şi ştiam c-o să-mi ceară asta.

— Dovada pe care-ai folosit-o ca să-l faci să demisioneze, vorbi Alex.

— Ăsta e de fapt singurul motiv pentru care vine. Ordinele pe care le avem îl leagă doar pe Simpson de asasinarea lui Andropov şi Cernenko.

— Deci, Gray vine cu o armată de oameni şi se face schimbul. Odată ce are ce şi-a dorit, cum o să-l scoateţi pe David şi să ieşiţi şi voi de-acolo în siguranţă? vru Annabelle să ştie.

— Există o cale, îi răspunse Stone. Şi vom avea nevoie de ajutorul tuturor ca să reuşim.

Capitolul 89

Celula roşie din care făcea parte Finn pregătise un TIR ca să-l folosească în misiunea de la Centrul pentru Vizitatori. Planurile acestea fuseseră amânate din pricina incidentului în care fusese implicat Sam. Camionul însă era gata pregătit, şi când Finn îi spuse lui Stone de ce era în stare acesta, fostul membru Triple Six răspunse scurt:

— Du-te şi adu-l.

Şi Finn făcu întocmai, fără prea mare dificultate, ţinând cont că avea cheile de la TIR şi acces la depozitul unde era parcat.

Traversa acum centrul capitalei cu el. Virând pe intrarea de la centru, văzu că pregătirile pentru simulare erau în plină desfăşurare în jurul său.

Opri camionul pe o alee de la aprovizionare şi coborî. Purta uniforma cerută şi avea actele necesare şi foaia de drum, toate false, dar destul de bune ca să păcălească un „pistolar“ al guvernului foarte plictisit. Îi arătă paznicului avizul de expediţie şi apoi deschise uşa din spate a TIR-ului. Paznicul inspectă încărcătura, ridicând chiar capacele de pe câteva cutii şi aruncând o privire înăuntru înainte de a le închide la loc.

Finn sosise la şase şi jumătate, ştiind că muncitorii erau programaţi să plece exact la ora şase, din pricina simulării de atac terorist. Tura următoare avea să intre a doua zi de dimineaţă. Schimbul cu Stone avea să fie stabilit pentru miezul nopţii, de îndată ce Stone avea să-l sune, peste două ore. Asta le va oferi o şansă pentru a-şi pune la cale planul de ieşire şi îi va lăsa lui Gray foarte puţin timp ca să se pregătească şi el.

Mai încolo, pe stradă, Milton aştepta într-o maşină parcată, cu un telefon mobil în mână. El era observatorul. Dacă i se părea că totul se duce de râpă, trebuia să sune la poliţie, la FBI, la pompieri şi la cine i-ar mai fi trecut prin minte. De vreme ce toţi se aflau în apropiere, timpul de

răspuns ar fi trebuit să fie foarte scurt, deşi posibil nu destul de scurt. Caleb se afla în ascunzătoare, păzindu-i pe Lesya şi pe restul familiei Finn. Reuben şi Alex se postaseră în apropiere, aşteptând ordinele lui Stone.

— O să dureze ceva, îl avertiză Finn pe paznic. Nu trebuie numai să descarc echipamentul, trebuie să-l şi despachetez. Şi ajutorul meu a sunat că e bolnav.

— Cât de mult înseamnă ceva? se interesă paznicul.

— Probabil o să fie după miezul nopţii când termin.

— Păi atunci mai bine te-ai apuca de treabă, concluzionă paznicul, îndepărtându-se fără a se oferi să-l ajute.

Finn se folosi de un cărucior pe două roţi să descarce cutiile cu echipamente pentru sistemul de aer condiţionat şi să le ducă în interiorul centrului.

Patru dintre lăzi aveau compartimente ingenios ascunse pe fund. Dintr-una ieşi Stone, iar din alta, Annabelle. Dintr-o altă ladă îl scoaseră pe Simpson, legat şi cu căluş la gură. Dintr-o a patra ladă, Stone şi Finn îşi luară armele, inclusiv puşti cu lunetă pe care Stone le folosise pe vremea când făcea parte din Triple Six. Finn le privi cu îndoială.

— O să funcţioneze foarte bine, îl asigură Stone. În ciuda… aerului vintage.

— Fără echipament de vedere nocturnă?

— Fără.

— Oamenii lui Gray o să aibă ultimul răcnet, zise Finn încet.

— Chiar mă bazez pe asta.

— Şi echipament antiglonţ de ultimă generaţie.

— Eu ţintesc întotdeauna la cap.

Îl puseră pe Simpson, legat, în spatele unei lăzi cu plăci de tavan, iar Finn le arătă lui Stone şi Annabelle încăperile din interior, dintre care cele mai multe neterminate.

Stone se opri la una dintre încăperi şi privi în sus.

— Balconul?

Finn încuviinţă din cap.

— Aici e Sala Principală. Are vedere de sus la zona principală pentru vizitatori. Mai e şi atriumul, amfiteatrul, galeria de expoziţii, cinematografele şi restaurantele.

— Îmi place camera asta, zise Stone hotărât, uitându-se la zidul de beton înalt până la brâu care înconjura balconul. Locurile înalte sunt întotdeauna bune. Arată-mi unde e cea mai apropiată sursă de curent.

După ce terminară, Finn îi conduse printr-o serie de uşi care duceau la un hol închis.

— Ăsta e coridorul subteran care duce la Capitoliu. E complet închis pentru moment.

— Deci, cum îl scot pe David de aici? întrebă Annabelle.

Finn făcu un semn din cap şi arătă spre tavan.

— Conductele de aerisire. Asta urma să fie punctul central al pătrunderii. Conducta aia de-acolo te duce direct în Capitoliu. Am desenat o hartă. I-o întinse lui Annabelle şi-i explică mai multe chestiuni, inclusiv faptul că respectiva conductă dădea într-o mică încăpere de depozitare.

— Nu trebuie decât să străbaţi un coridor scurt şi apoi e o uşă de ieşire. Nu e păzită şi poţi s-o deschizi dinăuntru. L-am pus pe unul dintre colegii mei să iasă pe-acolo în timpul uneia dintre incursiuni. A încăput cam greu, dar el e mai mare decât tine şi David. Voi nu ar trebui să aveţi probleme; sunteţi foarte slăbuţi amândoi.

Stone o privi pe Annabelle.

— De asta erai tu potrivită. Reuben şi Alex nu ar fi încăput acolo. Caleb şi Milton sunt destul de mici, dar…

— Ştiu, zise Annabelle. Dacă dăm de necaz, pot încerca să-i duc cu vorba.

— Alex şi Reuben o să fie postaţi lângă ieşirea respectivă. În caz de nevoie, Alex poate să-şi folosească legitimaţia de la Serviciul Secret ca să treceţi de punctele de securitate.

— Şi unde vrei să stau eu, Oliver? întrebă Annabelle.

— Chiar acolo, lângă gura conductei. Noi o să-l aducem pe David la tine.

Annabelle îi privi pe Finn şi pe Stone, amândoi bărbaţi înalţi şi cu umeri largi.

— Dar nu pricep. E evident că tu şi Harry nu încăpeţi în conducte, deci cum aveţi de gând să ieşiţi?

— Lasă-ne pe noi să ne facem griji în privinţa asta, Annabelle, o linişti Stone.

Capitolul 90

În următoarele două ore, Stone şi Finn stabiliseră ce aveau să facă mai târziu în acea seară. Finn avea multă experienţă în genul acesta de activitate, dar trebui în cele din urmă să recunoască faţă de sine însuşi că, atunci când venea vorba de a-i ucide pe alţii punându-te pe tine însuţi în cea mai bună poziţie pentru a supravieţui, Oliver Stone îi era clar superior.

Când, într-un sfârşit, lucrurile fură puse la punct, Stone îl sună pe Gray, îşi ocupară amândoi poziţiile şi aşteptară. Stone ştia că Gray avea să trimită avangarda în recunoaştere. Cum era de aşteptat, două ore mai târziu, apărură câţiva oameni care „amuşinară“ în stânga şi-n dreapta, agenţii de pază din faţă fiind, fără îndoială, legaţi sau suficient intimidaţi de insignele acestora.

Apoi apăru omul nostru în persoană. Carter Gray arăta mai solid decât de obicei. De la postul său de tragere, Stone îşi dădu imediat seama de ce: echipament antiglonţ. Faptul nu-l deranja câtuşi de puţin pe Stone, deoarece, cum îi spusese şi lui Finn, el ţintea întotdeauna la cap. Oamenii nu au cum să supravieţuiască fără creier. Deşi se părea că erau destule persoane în Washington care se descurcau de minune şi fără.

Lângă Gray se afla un om care împingea un cărucior de marfă cu o geantă pe el. Deschise fermoarul genţii şi-l ajută pe băiat să iasă. David Finn era legat la ochi şi avea căşti antifonice pe urechi. Clătinându-se, stătu lângă Gray, care privi în jur la vastul interior în lucru al Sălii Principale.

— Ei bine, făcu Gray către sala goală. Am venit.

Harry Finn intră în încăpere, ţinându-l pe Simpson încă în legături.

— Dă-mi băiatul.

Gray păru uşor enervat că i se vorbea astfel.

— Harry Finn, fiul Lesyei şi al lui Rayfield. Semeni mai mult cu mama decât cu tatăl tău.

— Dă-mi-l pe fiul meu!

— Unde sunt ordinele? Şi unde mi-e înregistrarea?

Finn scoase nişte hârtii şi un telefon din buzunarul de la haină. Le ridică la vedere.

— Vreau să vină David lângă mine.

Finn îl împinse pe Simpson către Gray. Senatorul făcu în fugă ultimii paşi. Când ajunse la Gray, acesta ordonă imediat să i se scoată legăturile şi căluşul.

Agentul de securitate îl împinse pe David spre tatăl său. Finn îşi îmbrăţişă fiul.

— E în ordine, Davey. Te-am luat. Îi scoase legătura de la ochi şi căştile.

— Tată! făcu David cu o voce tremurătoare, strângându-şi cu putere tatăl în braţe.

Gray întinse mâna.

— Dă-mi-le. Acum!

Finn i le aruncă. Gray se uită la ordine.

— E greu de crezut că au supravieţuit atâţia ani.

— Multe lucruri au supravieţuit atâţia ani, inclusiv mama mea, zise Finn aşezându-se în faţa lui David. Simţi că degetele tuturor se îndreptau spre trăgace.

Gray ascultă înregistrarea pe telefon, apoi i-o dădu tipului de lângă el care o introduse într-un mic dispozitiv electronic şi o rulă din nou. Citi rezultatul afişat pe ecranul LED de pe marginea aparatului.

— E originalul, copiat o dată.

Stone îi mai dăduse lui Gray o copie înainte.

Gray zâmbi, puse telefonul în buzunar şi se uită la Finn.

— Şi ce mai face mama ta?

— E văduvă, mulţumită ţie.

Gray privi în jur.

— John, ştiu că eşti acolo. Poate că ai şi regimentul tău pestriţ cu tine. Dar, ca să înţelegi cum stă jocul, locul e înconjurat şi închis etanş. Şi am interzis accesul poliţiei, FBI-ului, Serviciului Secret şi oricărei alte organizaţii pe care tu poate te bazai. Sunt sigur că ştii că afară se desfăşoară o simulare de atac terorist. Probabil că de aceea ai şi ales locul acesta în seara asta. Ai sperat, fără îndoială, că te va

ajuta să scapi. Însă, dacă se trag focuri înăuntru, nimeni de afară nu le va auzi, şi dacă le vor auzi, nu se vor deranja să investigheze.

Gray îşi întoarse din nou privirea spre Finn.

— Şi poate că vrei să-i mulţumeşti tânărului de aici, John. L-a ucis pe Bingham, Cincetti şi Cole. Nu ai de unde să ştii asta, dar cei trei foşti colegi ai tăi au făcut parte din echipa trimisă să te ucidă. Au ratat, desigur, dar au prins-o pe soţia ta. Cole a pretins că el a ucis-o, dar Bingham şi-a asumat meritul. De fapt, s-au oferit să facă treaba voluntar. Se pare că nu te prea plăceau.

Lovitura directă a lui Gray nu primi răspuns.

Gray aşteptă un moment, apoi adăugă:

— Şi poate că ai vrea să vezi peste cine am dat venind încoace.

Capitolul 91

Lui Finn i se strânse inima când îl văzu pe Milton adus de doi oameni de-ai lui Gray.

În spatele zidului de beton al balconului, degetul lui Stone se ridică de pe trăgaci. Îi putea împuşca pe amândoi înainte să apuce să-l atingă pe Milton. Singura problemă era că nu ştia unde se află restul echipei de intervenţie a lui Gray. Trebuia să-i scoată la lumină.

Finn vorbi pe-un ton scăzut.

— Cred că aici se încheie schimbul nostru.

Gray scutură din cap.

— De fapt, Harry, de-abia începe.

Le făcu un semn din cap oamenilor săi, iar aceştia se îndepărtară împreună cu Simpson. Când ajunseră la un loc sigur, Simpson strigă:

— Apropo, John, eu am ordonat lovitura împotriva ta. Nimeni nu pleacă din Triple Six de bunăvoie. Singurul meu regret a fost că nu te-am prins atunci. Dar lucrurile bune merită aşteptate.

De la balcon, Stone privea locul de unde vorbea Simpson. Senatorul fusese destul de deştept încât să interpună un perete gros între ei. Pentru o clipă, mintea lui Stone se goli de orice gând, dar apoi îşi reveni. Avea o treabă de făcut şi nimic din ce-ar fi putut spune Simpson nu avea să-i stea în cale. Alergă la o macara electrică pe care o instalaseră mai devreme.

La un semnal, Finn îl apucă pe fiul său şi îl aruncă la pământ, scoţând o armă de la brâu şi ferindu-l pe David cu trupul său. În clipa următoare, un obiect înalt căzu din tavan. Era o barieră de trafic grea pe care o ridicaseră ei mai devreme. Stone îi dădu doar drumul şi reveni în poziţie de tragere.

Bariera lovi perfect locul marcat, aterizând la treizeci de centimetri de Finn şi fiul său. Impactul aproape o rupse în jumătate, dar se adăpostiră imediat în spatele ei.

Cei doi oameni ai lui Gray îl ochiră pe Milton, ţinta cea mai uşoară. Înainte ca degetele lor să apese trăgaciul, două focuri trase de Stone la o secundă distanţă îi răpuseră.

Lângă Stone era un cablu conectat la un prelungitor. Apăsă un buton şi întreaga încăpere rămase în întuneric.

Stone coborî în fugă din balcon. Memorase numărul de trepte şi întoarceri, aşa că întunericul nu-l încetinea prea mult. Sări pe un pat pe roţi pe care-l găsiseră într-o cameră de depozitare, de genul celor pe care-l folosesc mecanicii ca să intre sub maşini. Alunecă pe podeaua Sălii Principale, îndreptându-se spre Milton. Planul original fusese să-i dea la o parte pe Finn şi pe fiul său. Dar Milton se afla acum în pericol imediat.

Strigă:

— Finn! Acoperă-mă!

Finn începu pe loc să tragă.

Alunecând spre destinaţie, Stone clipi des, ca ochii să i se adapteze în absenţa luminii. Dădu peste un cadavru şi agăţă cu degetele o pereche de ochelari pentru vedere nocturnă de la centura mortului. Punându-i pe ochi, strigă:

— Milton!

— Aici, răspunse acesta slab.

Stone porni ochelarii şi se uită în dreapta sa. Milton era întins pe jos, cu mâinile pe cap. Celălalt mort căzuse pe jumătate peste el.

Stone îl întrebă:

— Eşti rănit?

— Nu.

Stone săltă cadavrul şi, „suprapuşi“ pe patul cu role, alunecară prin încăpere spre scările balconului, în vreme ce Finn mai goli două magazii de gloanţe ca să le acopere manevra de ieşire.

Stone i se adresă lui Milton:

— Te duc la Annabelle. Ea, tu şi David o să ieşiţi printr-o conductă care duce la Capitoliu. O să fie cam strâmt, dar încapi.

— Oliver, nu pot ieşi pe-acolo.

— De ce nu?

— Sufăr de claustrofobie.

Stone oftă.

— Bine, atunci vii cu mine.

— Fără locuri strâmte, insistă Milton neliniştit.

— Aici suntem oricum la strâmtoare, Milton, se enervă Stone. Ai văzut câţi oameni a adus Gray cu el?

— Doisprezece.

— Atunci i-au mai rămas zece.

Stone ştia că următoarea fază a planului de scăpare implica traversarea în fugă a unui spaţiu deschis destul de mare. Oamenii lui Gray aşteptau, fără îndoială, să-i vadă cu ochelarii lor de vedere nocturnă. Stone conta de fapt pe asta. Ochelarii erau o unealtă grozavă, doar că aveau un călcâi al lui Ahile.

Stone îşi scoase ochelarii, se încordă şi apăsă din nou butonul prelungitorului. Lumina invadă locul. Auzi voci care strigau de durere. Oamenii lui Gray. Când se aprindea o lumină puternică şi te prindea cu ochelarii pe ochi, rezultatul era că nu mai vedeai nimic în afară de stele verzi cel puţin un minut.

El şi Milton îşi încercară norocul şi o luară la fugă.

De-abia ajunseră la adăpost, că oamenii lui Gray îşi reveniră şi deschiseră focul, cu o forţă nimicitoare. Stone îl lăsă pe Milton şi fugi din nou înapoi. Finn şi fiul său erau încă în spatele barierei, ţintuiţi de rafale. Stone apucă de căruciorul de marfa motorizat, încărcat cu echipament pentru sistemul de aer condiţionat, şi se îndreptă spre Finn şi David. Gloanţele trase de oamenii lui Gray ricoşau de metalul greu.

În spatele acestui scut ajunseră din nou la o poziţie de securitate relativă şi-l luară şi pe Milton. Alergară pe un coridor trecând de mai multe uşi şi îl lăsară pe David, îngrozit, în grija lui Annabelle.

Annabelle îl văzu pe Milton şi zise:

— Dumnezeule, tu ce cauţi aici?

— E o poveste lungă şi n-avem timp, zise Stone. Tu şi David ieşiţi pe conducte. Milton vine cu noi.

Finn îşi îmbrăţişă fiul care plângea şi-l strângea în braţe.

În sfârşit, Finn îi dădu drumul lui David şi-i spuse băiatului că trebuie să meargă cu Annabelle.

— Trebuie să o ajuţi pe mama, îl încurajă Finn. Eu o să mă întorc cât de repede pot.

— Tată, o să te omoare. O să te omoare.

— Am fost în situaţii şi mai rele, crede-mă, îl asigură Finn reuşind să zâmbească.

Annabelle se uită la Stone, îi luă mâna şi i-o strânse.

— Să nu mori, Oliver. Te rog să nu mori.

O ajutară să intre cu David pe conductă. Finn îi conduse pe Stone şi pe Milton la un alt tunel paralel cu cel în care fuseseră. Fusese construit în caz că muncitorii ar fi trebuit să evacueze locul de urgenţă.

Se opriră în faţa unei uşi securizate. Stone trase un glonţ în încuietoare, iar Finn deschise uşa, dând la iveală un pasaj lung.

— O să ne ducă la Clădirea Jefferson, zise Finn.

Stone încuviinţă din cap.

— Caleb mi-a arătat cum să ieşim de-acolo fără să ne vadă nimeni. Harry, tu mergi primul, Milton în mijloc, iar eu în spate.

Milton privi de-a lungul coridorului întins şi întunecat.

— Eşti sigur că nu e nici un pericol?

— Pe cât se…

Stone nici nu ştiu de unde veni lovitura. Abia dac-o auzi. Nu-l văzu pe Finn ridicând arma şi trăgând. Nu-l văzu pe lunetist căzând.

Nu văzu decât expresia de pe chipul lui Milton. Ochii i se măriseră puţin, ca în faţa unei uşoare surprize. Apoi căzu în genunchi, cu privirea încă la Stone. Sângele începu să-i picure din gură. Nu zise decât un cuvânt.

— Oliver?

Apoi Milton Farb căzu cu faţa înainte pe podeaua tare, trupul i se zvârcoli o dată, apoi rămase nemişcat, cu sângele scurgându-i-se din gaura din mijlocul spatelui.

Stone mai văzuse multe răni ca asta, toate fatale.

Milton era mort.

Finn privi cadavrul.

— Dumnezeule!

Stone îngenunche, ridică trupul prietenului său, îl duse într-un colţ şi-l lăsă încet jos. Îi închise ochii goi şi-i puse mâinile mici, slabe peste pieptul nemişcat. Apoi se ridică, îşi încleştă degetele pe armă şi trecu pe lângă Finn fără un cuvânt. Nu mergea spre adăpost. Se îndrepta înapoi spre centrul pentru vizitatori.

Harry Finn aruncă o privire la uşa către Clădirea Jefferson şi către libertate. Fiul său era în siguranţă. Putea să fie alături de el în scurt timp dacă pleca acum. Nu mai era lupta lui. John Carr îi ucisese tatăl. Ce-i datora el acestui om?

„Totul. M-a salvat pe mine, pe mama şi pe fiul meu. Îi datorez totul.“

Îşi apucă strâns arma şi fugi după Oliver Stone.

Capitolul 92

Omul care intrase în bătălie în acea seară nu era blândul îngrijitor de morminte, de vârstă mijlocie, pe nume Oliver Stone. Era o maşină de ucis, cu numele de John Carr, cu treizeci de ani mai tânăr, cu abilităţile şi ferocitatea unei existenţe petrecute curmând vieţile altora prin metode inimaginabile pentru majoritatea oamenilor. Îşi folosi toate acele abilităţi în seara respectivă. Însă părea să fie şi puterea divină la mijloc. Gloanţe care ar fi trebuit să-i curme viaţa de multe ori trecură la câţiva centimetri de el. Dezastrul care ar fi trebuit să lovească nu mai veni. Poate că era în sfârşit vremea să i se facă şi lui dreptate. Însă la asta se va gândi doar mai târziu. În seara aceea, nu făcu decât să omoare. Iar Centrul pentru Vizitatori, neterminat încă, se înroşi de sângele scurs. Finn mai ucise doar un om. Stone îi termină pe ceilalţi şase, pe doi cu nişte lovituri cum Finn nu mai văzuse vreodată cuiva. Tot nu putea să-şi dea seama cum o făcuse. Se părea că bărbatul ghida gloanţele cu puterea voinţei ca să-şi găsească ţinta.

Exista o altă explicaţie a felului în care Stone supravieţuise. Fără îndoială, oamenii lui Gray erau mai tineri, mai puternici, mai rapizi şi admirabil antrenaţi. În vremurile astea se asigurau întotdeauna că au o forţă copleşitoare înainte să atace. Uciseseră de mii de ori – la antrenamente.

Era însă cu totul altceva când trebuia să o faci de-adevăratelea. Şi, incluzând şi Vietnamul, Stone probabil ucisese mai mulţi oameni decât toţi agenţii lui Gray la un loc. Şi niciodată nu avusese o forţă copleşitoare la dispoziţie. De multe ori nu se avea decât pe sine. Chestiile astea te făceau pur şi simplu mai bun decât oricine.

Când şi ultimul om fu la pământ, Finn şi Stone o luară pe ieşirea de urgenţă, ajungând la Clădirea Jefferson şi plecând de acolo aşa cum le explicase Caleb. Stone, îndurerat, purta trupul lui Milton pe umăr. În vreme ce el aşteptă în

spatele unor tufişuri împreună cu cadavrul, Finn reuşi să se strecoare şi să şterpelească o uniformă de paramedic dintr-o maşină de recuperare a cadavrelor, staţionată în apropierea epicentrului simulării atacului terorist. Puse apoi ochii pe o ambulanţă parcată lângă bibliotecă, ce avea cheile încă în contact. Câteva minute mai târziu, trupul lui Milton fu urcat de către Stone şi Finn cu targa într-o ambulanţă, faţa fiindu-i acoperită cu un cearşaf. Cu tot haosul din jur, nimeni nu putea deosebi un cadavru fals de unul real. Cu Stone în spate, Finn demară cu luminile ambulanţei pornite.

Finn privi în oglinda retrovizoare. Stone stătea lângă prietenul său, cu capul plecat. Nu scăpase nevătămat din luptă. Un glonţ îi despicase braţul drept, lăsând o tăietură însângerată. Un altul lăsase o rană în partea stângă a capului. Omul nici nu le băga în seamă. Finn trebui să i le bandajeze cu pansament şi bandă din stocul ambulanţei, în vreme ce Stone privea doar în jos la prietenul său mort.

Stone ridică cearşaful, luă mâna caldă încă a lui Milton într-a sa şi o strânse. Începu să rostească vorbe pe care Finn nu le putea auzi clar, dar ştiu instinctiv ce zicea acesta.

— Îmi pare rău, Milton. Îmi pare atât de rău.

O lacrimă se scurse pe faţa lui Stone, arsă de soare, şi căzu pe cearşaf.

Finn nu voi să întrerupă acest moment foarte intim, dar nu avu de ales.

— Unde vrei să-l duci pe Milton?

— Acasă. Îl ducem acasă, Harry.

Lăsând ambulanţa la vreo trei străzi de casă, cărară trupul lui Milton prin pădurea din spatele cartierului. Stone îl aşeză uşor pe pat şi se întoarse spre Finn.

— Lăsă-mă un pic, te rog.

Finn încuviinţă respectuos din cap şi se retrase din cameră.

Stone era un om care suferise mai multă durere în viaţă decât ar fi meritat orice fiinţă omenească. Suferise însă cu stoicism, încercând să privească mai degrabă înainte decât

către trecut. Însă, privind trupul prietenului său, amintirea tuturor tragediilor personale din viaţa sa îl asaltară din întuneric.

Şi, ca de foarte puţine ori în viaţa sa, Stone plânse fără reţinere. Plânse atât de tare, încât genunchii i se înmuiară şi căzu la podea, cu trupul strâns ca al unui copil îndurerat, suferind angoasa a milioane de coşmaruri care se adunaseră înlăuntrul său în atâtea zeci de ani, coşmaruri eliberate dintr-odată ca năvala apei peste un baraj prăbuşit.

Treizeci de minute mai târziu, nu mai avu lacrimi de vărsat. Stone se ridică şi atinse faţa prietenului său cu mâna.

— La revedere, Milton!

Capitolul 93

După ce se făcuse schimbul, Gray şi Simpson părăsiseră rapid zona Capitoliului.

Simpson zise:

— Cât de repede o să ştii dacă John Carr şi fiul Lesyei sunt morţi?

— Nu mai durează mult. Ştii, ai fost destul de tupeist să-i mărturiseşti lui Carr că tu ai fost cel care i-a ordonat execuţia.

— Nu voiam să moară fără să ştie. M-aş fi simţit neîmplinit.

— Totuşi, eu n-aş fi făcut-o, reluă Gray.

Simpson luă vechile ordine de la Gray şi le studie.

— Lumea o duce mai bine graţie a ceea ce am făcut noi.

— Sunt de acord cu tine. Doi conducători sovietici morţi. Am deschis drumul către pace.

— Nu am primit însă niciodată recunoaşterea pe care o meritam.

Gray zise:

— Asta pentru că ordinul nu a fost autorizat. Am luat chestiunea în propriile mâini.

— Patrioţii trebuie să-şi facă datoria. Şi acum ce urmează?

— Ordinele şi telefonul vor fi distruse. Luă înapoi hârtiile de la Simpson.

— Ce e pe telefon? Nu am auzit.

— Fii bucuros că s-a întâmplat aşa. Altfel ar fi trebuit să te omor şi pe tine.

Simpson îl privi cu o expresie neîncrezătoare.

— Glumeşti.

— Sigur că da, minţi Gray.

La ora patru dimineaţa, Carter Gray primi veştile. Oamenii săi fuseseră eliminaţi. Carr şi Finn scăpaseră. Carr, maşina de ucis, nu-şi ieşise din mână, evident. Îl sună

imediat pe Simpson.

— Ei bine? îl întrebă acesta.

— Exact cum am plănuit, Roger. Carr şi Finn sunt morţi. N-o să apară nimic la ştiri. O să muşamalizăm noi totul.

— Excelent. Acum putem să trecem în sfârşit peste toate astea.

Gray închise. *Sigur.*

Se întâlni cu preşedintele mai târziu, după ce avu grijă să cureţe centrul pentru vizitatori.

Comandantul-şef nu era prea fericit în privinţa celor întâmplate.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo aseară? Mi s-a spus că au găsit sânge acolo şi urmele unei răfuieli armate.

— Domnule, am reuşit să dăm de John Carr şi de fiul Lesyei la centrul pentru vizitatori.

— Dumnezeule, în mijlocul Capitoliului!

— Nu ştiu cum au intrat acolo, dar au reuşit cumva. Am primit un pont, ne-am deplasat acolo cu un detaşament paramilitar şi am avut o confruntare armată puternică.

— Şi ce naiba s-a întâmplat?

— Cei care trebuia au fost eliminaţi, răspunse Gray vag.

— Au fost victime şi de partea noastră?

— Da, din păcate. Acum le anunţăm familiile.

— Unde sunt cadavrele?

— Le-am trimis cu avionul în străinătate, pentru discreţie. Trebuie să trecem asta sub tăcere, domnule. Presa ar muri de bucurie să prindă aşa ceva.

— Uite ce e, Carter, eu sunt preşedintele. Vreau să ştiu ce e *asta.* Şi vreau să ştiu chiar acum.

Gray se relaxă în scaun. Desigur că se aşteptase la asta. Scoase ordinele din buzunar. Distrusese telefonul, dar ordinele erau prea preţioase. Preţioase mai ales pentru că nu aveau numele lui înscris pe ele.

Preşedintele citi documentele.

— Roger Simpson?

Gray încuviinţă din cap.

— Daţi-mi voie să vă spun întreaga poveste, domnule. Fură mai mult invenţii, dar Gray o relată cu atâta autoritate

şi siguranţă de sine, încât, atunci când preşedintele se lăsă pe spătarul scaunului, era clar că le acceptase ca adevărate.

— Dar implicarea Lesyei şi a lui Rayfield Solomon? întrebă preşedintele. Solomon a fost declarat trădător de ţară. Chiar aşa a fost? Dacă nu, trebuie să îndreptăm lucrurile cumva.

Gray ezită.

— N-aş putea spune cu siguranţă că a fost un trădător.

— Dar tu ai zis că a fost eliminat. Ai zis că era un trădător.

— Pe vremea aceea părea clar că aşa e. Acum, poate mai puţin. Va trebui să mai investighez.

— Aşa să faci, Carter. Aşa să faci. Şi, dacă adevărul e că omul ăsta era nevinovat, o să îndreptăm lucrurile, m-ai înţeles?

— Nici nu se poate altcumva. Ray Solomon mi-a fost prieten.

— Dumnezeule, doi lideri sovietici asasinaţi de ţara noastră. Nu-mi vine să cred.

— Puţini ar crede, domnule.

— Vrei să zici că tu nu ştiai? făcu preşedintele tăios.

Gray îşi alese cu grijă cuvintele.

— Lucrurile mergeau altfel pe vremea aia. Aveam dovezi în legătură cu existenţa unor comploturi sovietice de a ucide preşedinţi americani, din când în când, dar am luat măsuri să le contracarăm. Adevărul nu trebuia scos la iveală pentru că ar fi putut conduce la un război nuclear. Nu au existat niciodată comploturi oficiale ale conducerii sovietice, înţelegeţi, dar miza era mare în Războiul Rece.

— Şi atunci cine naiba a ordonat asasinarea lui Andropov şi Cernenko?

— Ordinele nu au venit prin mine.

— Vrei să spui că Roger Simpson care, dacă îmi amintesc bine, era doar un agent, a făcut asta de unul singur?

— Nu, deloc. Nu ar fi făcut niciodată aşa ceva singur. Trebuie să fi primit autorizaţia pe alte canale superioare.

— Canale care te-au ocolit pe tine? De ce? Tu erai

superiorul lui, nu-i aşa?

— Nu în toate cazurile, domnule. Iar părerea mea despre asasinarea liderilor străini era cunoscută. Exista un ordin executiv care le scotea din legalitate, şi acolo am tras linia.

— Ei bine, poate ar trebui să vorbesc direct cu Roger despre asta.

— Nu ştiu dacă ar fi înţelept, domnule. El candidează pentru Casa Albă. E colegul nostru de partid. Dacă începeţi să faceţi cercetări, vor apărea scurgeri de informaţii către presă şi, în cele din urmă, totul va ieşi la iveală. După cum ştiţi, în ziua de azi e mai greu să păstrezi secrete.

— Informatori nenorociţi; da, ştiu.

— Şi ce ar zice senatorul Simpson? Semnătura lui apare pe ordine. Va pretinde că superiorii săi au ordonat asasinatele. Poate va spune chiar că eu am ştiut despre asta. Nu poţi să-l învinovăţeşti că încearcă să-şi acopere urmele. Dar chestiunea s-a încheiat. Doi oameni au fost ucişi. În mod ilegal? Probabil. A justificat rezultatul mijloacele folosite? Cred că omenirea va judeca şi va trage concluzia că da. Eu zic să nu deranjăm câinii care dorm, domnule preşedinte. Să-i lăsăm să doarmă.

— O să mă mai gândesc la asta, Carter. Dar ţine-mă la curent cu ce se întâmplă în continuare.

— Încă ceva, domnule.

— Da?

— Aş vrea să mă întorc la lucru. Ca şef al informaţiilor. Vreau să-mi slujesc din nou ţara.

— Păi, după cum ştii, locul nu e ocupat pentru moment. Aşa că e al tău, dacă într-adevăr îl vrei. Mă îndoiesc că Senatul va avea motive să nu confirme un om decorat cu Medalia Libertăţii.

— Chiar îl vreau, domnule preşedinte.

Acesta îi strânse mâna lui Gray.

— Apreciez sinceritatea de care ai dat dovadă astăzi, Carter. Eşti un adevărat patriot. Mi-aş dori să avem mai mulţi ca tine.

— Îmi fac doar meseria, domnule. De fapt, Gray se gândea că, atâta vreme cât Carr era în libertate, voia să fie

înconjurat de cât de mulţi oameni înarmaţi până-n dinţi cu putinţă.

— Ştii, cred că ai fi un preşedinte bun.

Gray râse.

— Vă mulţumesc, domnule, dar nu cred că am calificările necesare. Ceea ce Gray nu rosti fu faptul că el se credea *supracalificat* pentru post. În plus, îşi dorea o poziţie cu putere *adevărată.* Tot ce putea un preşedinte să facă de fapt era să pornească războaie, şi astea nu erau prea dese. În afară de asta, slujba era lipsită de putere, după părerea lui Gray.

Părăsi Casa Albă şi urcă în elicopterul său. Înălţându-se în aer, ştia că ar trebui să se simtă bine, victorios. Însă nu se simţea. De fapt, rareori se simţise atât de deprimat.

Capitolul 94

Oliver Stone nu participă la înmormântarea lui Milton, deşi majoritatea celorlalţi fură prezenţi şi îndureraţi. Caleb era atât de afectat de moartea prietenului său, încât fără ajutorul lui Alex şi Annabelle nu s-ar fi putut ţine pe picioare. Harry Finn ar fi vrut să vină, dar se ascundea încă împreună cu familia sa.

Alex îşi sunase şeful şi aflase că toate problemele sale dispăruseră.

— Nu ştiu despre ce naiba a fost vorba, zise şeful său, şi nici nu cred că vreau să ştiu.

Se adunară cu toţii o săptămână mai târziu la apartamentul lui Caleb, ca să cinstească memoria lui Milton. De data aceasta, veniră şi Finn cu Lesya.

— Nu pot să cred că Oliver nu a venit la înmormântarea lui Milton, zise Reuben, privind în paharul cu bere. Nu pot să cred, repetă el, cu ochii roşii.

Annabelle se uită la Alex.

— Nu ai nici o veste de la el?

Alex scutură din cap.

— Harry, tu l-ai văzut ultima dată. A zis unde merge? Ce are de gând să facă?

Finn scutură din cap.

— Ştiu că se învinovăţeşte pentru moartea lui Milton.

Caleb zise furios:

— Şi am citit în ziar că Gray va fi iar capul serviciilor de informaţii. Nu-i aşa că-i minunat? Ştim cu toţii ce a făcut. Ştim, dar nu avem nici o dovadă. Se prăbuşi pe un scaun şi-şi fixă privirea pe o fotografie a lui Milton pe care o plasase pe o etajeră, ca s-o vadă toată lumea. Pe obrajii plini i se prelingeau lacrimi.

Finn luă cuvântul:

— Eu şi familia mea va trebui să plecăm din ţară cumva. Gray n-o să se lase până nu ne prinde.

— Nu cred. E vremea să punem capăt acestei nebunii.

Toate privirile se întoarseră spre Lesya care stătea într-un colţ.

Aceasta scoase ceva din geantă, un obiect pe care nu te-ai aştepta să-l aibă la ea o femeie în vârstă. Era un urs.

— Iubitul urs al nepoatei mele. Ursuleţul frumoasei mele Susie, pe care i l-am dat când era foarte mică.

Toată lumea se holbă la ea, întrebându-se, fără îndoială, dacă nu cumva îşi pierduse minţile în acel moment.

— I-am cerut permisiunea lui Susie înainte să fac asta. Scoase un briceag din poşetă şi tăie cusăturile pluşului. Trase de o parte şi de alta a tăieturii, băgă mâna înăuntru şi scoase o cutie mică.

— Mi-a făcut-o un meşter din Rusia. Scoase o cheie, descuie cutia şi scoase un dispozitiv electronic de mărimea unui deget mare de la mână, cu un port USB la capăt. Are cineva un computer?

Scena de pe ecranul computerului se desfăşura într-o cameră mică şi sumar mobilată. Patru oameni erau aşezaţi la o masă de lemn. Lesya şi Rayfield Solomon, mai tineri, stăteau pe-o parte. Vizavi era Roger Simpson pe vremea când era tânăr. Iar lângă Simpson se afla un alt bărbat care nu se schimbase chiar atât de-a lungul anilor.

— Carter Gray! exclamă Alex.

Lesya încuviinţă din cap.

— A fost ideea lui Rayfield să filmăm asta pe-ascuns. Misiunea era monumentală, înţelegeţi.

Ei priviră cum cei patru discutau despre asasinat. Se părea că Andropov fusese deja ucis şi acum se concentrau pe Constantin Cernenko ca singurul om care stătea în calea ascensiunii lui Gorbaciov la putere.

— V-aţi descurcat minunat prima dată, Ray şi Lesya, zicea Gray. Nu a existat nici cea mai mică îndoială că Andropov a murit din cauze naturale.

— Sunt otrăvuri care nu lasă urme, comentă Lesya. Şi mai sunt şi persoane sus-puse în Uniunea Sovietică pe care moartea bietului Yuri nu le-a întristat.

— Poate că la fel va fi şi cu Cernenko, zise Simpson,

acum că a fost numit secretar general.

Gray interveni:

— Dar mai aşteptaţi un pic. Cel puţin un an. Asta ne va da timp să aranjăm lucrurile de partea noastră şi să reducem suspiciunile. Toate indiciile arată că Gorbaciov va prelua puterea după ce moare Cernenko.

— Dacă mai aşteaptă, Constantin s-ar putea să ne facă pe plac şi fără otravă. Nu e un om sănătos, remarcă Solomon.

— Aşa că îi mai dăm un an, zise Gray din nou. Atunci, dacă mai e încă în viaţă, tu şi Lesya vă puteţi asigura că lucrurile nu mai rămân aşa mult timp.

— Şi directorul, şi preşedintele sunt de acord cu asta? întrebă Solomon.

Simpson răspunse:

— Absolut. O văd ca pe o chestiune esenţială pentru pacea mondială şi distrugerea Uniunii Sovietice. După cum ştiţi, sunt mulţi şi de partea sovietică care-şi doresc acest lucru.

Gray le zâmbea larg.

— Veţi fi amândoi eroi, zise el şi se întoarse către Lesya. Faptul că ai trecut de partea noastră a avut un impact major. Dacă va fi pace între Statele Unite şi ce a mai rămas din Uniunea Sovietică, va fi în mare parte mulţumită ţie. Şi, deşi nu vom putea dezvălui asta niciodată publicului larg, tu vei fi câştigat eterna gratitudine a naţiunii tale adoptive. Tu şi Ray v-aţi riscat de nenumărate ori viaţa pentru ţara asta, şi vin cu un mesaj personal din partea preşedintelui, în care îşi exprimă din toată inima recunoştinţa pentru ceea ce aţi făcut voi pentru America.

Filmul mai dură câteva minute, apoi se opri. Lesya zise:

— N-am mai văzut în viaţa mea fiinţe omeneşti care să mintă aşa de bine ca Roger Simpson şi Carter Gray. Pe lângă ei, eu eram o biată amatoare.

— De ce naiba nu ne-ai arătat asta mai înainte? vru Alex să ştie.

— Când ne-ai dat ordinele scrise, adăugă Finn.

— Doar proştii dau tot ce au din prima rundă. Tot timpul

mai păstrezi ceva. Eu am rugat pe cineva să salveze filmul şi să-l pună pe dispozitivul ăsta înainte să-l ascund în interiorul ursului şi să i-l dau lui Susie.

— Dumnezeule, au murit totuşi nişte oameni, a murit şi Milton, interveni Caleb pe un ton şoptit.

— Nu am putut face nimic în privinţa asta, zise ea simplu. Dacă le-am fi dat şi asta, unde am fi fost acum? Oamenii aceia tot morţi ar fi. Şi prietenul tău la fel. Iar noi n-am avea nimic.

— Dar ce o să facem cu asta? se interesă Alex.

— Vreau să mă întâlnesc cu Carter Gray.

— Ce? exclamă Finn.

— Eu şi Gray trebuie să discutăm faţă în faţă.

— Şi dacă nu vrea? zise Alex.

Lesya zâmbi.

— Doar lasă-mă să vorbesc cu el la telefon. Atunci va vrea să mă vadă.

Capitolul 95

— Nu ne-am mai văzut de mult, Lesya, zise Gray, aşezat vizavi de aceasta. Se aflau într-o cameră de hotel din Fredericksburg, Virginia. Te-ai schimbat foarte mult, adăugă el politicos.

— Având în vedere evenimentele recente, e clar că tu nu te-ai schimbat deloc.

— Ziceai la telefon că vrei să-mi arăţi ceva?

— Ştiu că ai oameni afară. Tu întotdeauna ai oameni afară, Carter.

— Da, în meseria mea trebuie să fii precaut. Şi ce voiai să-mi arăţi? Nu am prea mult timp la dispoziţie.

Lesya deschise laptopul pe care-l adusese cu ea. Gray urmări înregistrarea până când ecranul se întunecă. O privi pe Lesya.

— Filmul a fost ideea lui Rayfield?

— Da.

— Dacă bănuia care e adevărul, de ce a mai executat planul?

— Era loial. Tu nu. Dar a făcut-o de fapt ca să mă protejeze pe mine. Ştia cât de vulnerabilă aş fi. El cel puţin avea acoperirea americanilor. Eu nu aveam nimic.

— Am regretat profund ce s-a întâmplat cu tine şi cu Rayfield, Lesya. Din multe puncte de vedere, a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

— A avut încredere în tine. Carter. Eu nu, dar el da. În privinţa lui Simpson era tot timpul mai precaut.

— Ştia să judece oamenii. Gray se aplecă în faţă, părând nerăbdător să spună în sfârşit adevărul. Lesya, nu eu am ordonat executarea lui. A fost mâna lui Roger. Eu nu i-aş fi făcut niciodată aşa ceva lui Ray. Niciodată. Am fost furios când am aflat, dar nu mai puteam face nimic. Şi am încercat din răsputeri să obţin înlăturarea numelui lui Ray de pe Peretele Ruşinii de la CIA. Dar Roger a aranjat prea bine afacerea. A construit o poveste foarte convingătoare a

trădării lui Ray. Şi cum Ray era mort şi incapabil să se apere nu am avut ce să fac.

— N-am nevoie de explicaţiile tale, Carter. Ce s-a făcut s-a făcut. Nimic nu-mi mai poate aduce soţul înapoi.

— Dar s-a obţinut rezultatul care trebuia. Tu, mai ales, înţelegi ce a însemnat asta pentru întreaga lume. Ray ar fi înţeles.

— O, da, aşa e. Dar soţul meu a murit. Iar numele său e acum sinonim cu trădarea în ţara în care s-a născut. A murit pentru ţara lui şi ei îl fac trădător. Cu asta nu mă pot împăca.

— Dacă aş fi putut face ceva în această privinţă, aş fi făcut. Dar aveam mâinile legate. Dacă l-aş fi dat de gol pe Roger, m-aş fi expus şi pe mine. El ştia asta. Poate că e necinstit, însă nu e şi prost.

— Deci, nu te-ai fi demascat ca să salvezi reputaţia celui „mai bun“ prieten *al tău?* Nu ai renunţat la cariera ta pentru asta? Rayfield o fi fost cel mai bun prieten al tău, dar tu în mod clar nu ai fost prietenul *lui.*

— Recunosc că am fost slab şi egoist ca să nu mă sacrific pentru Ray.

— Da, ai fost, zise ea tăios. Deci, asasinatele nu au fost autorizate de guvernul vostru, nu? A fost lucrarea ta şi a lui Simpson şi încă a câtorva. Nici unul în funcţii politice de conducere. Ştiu că n-o să-mi răspunzi la întrebare, dar ăsta e adevărul. Am avut multe decenii la dispoziţie ca să mă gândesc la asta. Ea se lăsă în scaun şi-i cercetă trăsăturile. Atitudinea sa în mod normal încrezătoare pălise considerabil.

El zise:

— Roger se temea că, dacă Ray afla că planul nu era autorizat, l-ar fi dat de gol. Şi adevărul e că asta ar fi făcut Ray. Indiferent de răul pe care şi l-ar fi cauzat lui personal.

— Ai perfectă dreptate. Soţul meu a fost un om de onoare. Şi totuşi, el a fost omorât, iar Roger Simpson are o carieră frumoasă de senator al acestei ţări.

— Lesya, ştii cum stăteau lucrurile pe vremea aceea.

Îl întrerupse cu o mişcare a mâinii.

— Lucrurile pe vremea aceea stăteau exact la fel ca şi azi. Nimic nu s-a schimbat, cu excepţia oamenilor. Şi oamenii care fac jocurile astea sunt toţi la fel. Vorbesc despre cum vor ei să facă bine, să facă lumea un loc mai bun. Nu sunt decât scorneli. E vorba despre putere şi despre protejarea propriilor interese. Doar despre asta e vorba. Întotdeauna!

Gray se lăsă pe spate.

— Şi ce vrei totuşi? Sunt sigur că te-ai gândit şi la asta în toate aceste decenii.

— O, da, m-am gândit. Şi ştiu exact ce vreau. Şi aştept de treizeci de ani ca să ţi-o spun, nemernicule. Şi tu ai să stai acolo şi o să mă asculţi. Şi apoi o să faci *exact* cum îţi spun eu.

Când ea termină, Gray se ridică să plece.

— Aş putea să primesc filmul original şi toate copiile în schimbul a ceea ce mi-ai cerut?

— Nu, n-ai putea. Nu ai decât cuvântul meu că o să-l duc cu mine în mormânt. Iar tu şi Simpson ar trebui să vă consideraţi norocoşi. V-aş putea distruge pe amândoi. Nimic nu m-ar face mai fericită. Dar sunt o persoană care se gândeşte şi la alte lucruri decât la propria fericire. Şi ăsta e singurul lucru care v-a salvat pe tine şi pe mizerabilul de Simpson. Acum lasă-mă. Nu vreau să te mai văd niciodată. A, dar ai putea să-i transmiţi ceva bunului senator din partea mea.

— Ce anume?

— Am auzit că vrea să devină preşedinte.

— Da, intenţionează să candideze.

— Ei bine, poţi să-i spui să-şi schimbe planurile. Doar dacă nu vrea să explice conţinutul acelui film poporului american. Să-i transmiţi asta.

— Aşa o să fac. La revedere, Lesya. Şi, dacă mai contează câtuşi de puţin, îmi pare rău.

Cu o mişcare a mâinii îl concedie pe omul care avea să conducă din nou, în scurt timp, imperiul serviciilor de informaţii din America.

Fotografia lui Rayfield Solomon fu dată jos de pe Peretele Ruşinii de la CIA. Se invocă un motiv fals pentru asta. Era ascuns sub rubrica „Noi dovezi ieşite la lumină”. Apoi CIA secretiză dovezile. Savanţii poate vor avea o şansă să le vadă peste vreo sută de ani sau cam aşa ceva. Lui Solomon îi fu acordat postum cel mai mare premiu al CIA pentru muncă de teren. Numele său nu avea să mai fie asociat niciodată cu cel de trădător.

Lesya Solomon primi Medalia Libertăţii, primul spion rus căruia îi fusese acordată. Încă o dată, motivele din spatele acestei decizii rămaseră secrete, dar ştirea ajunse totuşi pe posturile naţionale. Aceasta dădu chiar un interviu, elogiind progresul în relaţiile ruso-americane. Încheie spunând că şi-ar dori ca şi soţul ei erou, care a făcut atât de multe pentru încheierea Războiului Rece, să fi trăit ca s-o vadă. Refuză orice alt interviu şi, încă o dată, dispăru.

Deloc surprinzător, nominalizarea lui Gray ca şef al informaţiilor trecu fără probleme prin Senat. Un elicopter îl ducea în fiecare zi de la locuinţa sa bine păzită din Maryland până la biroul din Virginia. Viaţa sa fu din nou plină de activităţi clandestine, decizii grele care influenţau lumea întreagă. Un cuvânt din partea lui Carter Gray, şi popoarele tremurau, se spunea. Omul se afla din nou în elementul său.

Dar pentru cei care-l cunoşteau bine, se schimbase. Personalitatea copleşitoare, intoleranţa absolută pentru cea mai mică greşeală, uimitoarea încredere care-l caracterizase în toţi aceşti ani se diminuaseră. Era văzut din când în când stând în biroul său, cu privirea fixată în perete şi cu o fotografie veche în mâini. Nimeni nu văzuse ce fotografie era, fiindcă o ţinea într-un seif.

În fotografie, Lesya, Rayfield Solomon şi Carter Gray erau cu zeci de ani mai tineri şi păreau fericiţi şi plini de viaţă. Făceau o muncă incitantă, îşi riscau vieţile pentru ca miliarde de oameni să poată trăi în pace. Pe chipurile lor se vedea prietenia, chiar afecţiunea pe care şi-o purtau. Stând acolo şi privind fotografia, Carter Gray plângea din când în când.

Capitolul 96

Trecură şase luni şi nimeni nu avea nici o veste de la Oliver Stone. Caleb se întoarse la slujba de la bibliotecă, însă cărţile vechi, care-i oferiseră atâta delectare, acum i se păreau, ei bine, nişte cărţi vechi. Reuben lucra din nou la platforma de încărcare şi apoi venea acasă şi se aşeza pe canapea, cu berea în mână, din care însă nu sorbea niciodată. O turna în chiuvetă şi se ducea la culcare.

Cu un membru mort şi cu liderul dispărut, Clubul Camel părea să se fi desfiinţat oficial.

Harry Finn se alătură din nou celulei roşii şi începu să lucreze iarăşi pentru Departamentul de Securitate Internă. Mulţumită solicitării pe care o făcuse Lesya şi dovezii pe care o deţinea, era sigur că Gray nu avea să mai facă vreodată vreo mişcare împotriva lui sau a familiei sale. Şi tot la fel de sigur era faptul că Finn nu avea să fie niciodată judecat pentru uciderea a trei oameni şi tentativa împotriva lui Carter Gray.

Însă Finn nu avea sufletul unui ucigaş şi faptele comise îl bântuiau. Îşi luă în cele din urmă un concediu de şase luni. Îşi petrecu tot acest timp cu familia, transportându-şi copiii la şcoală şi antrenamente şi ţinându-şi soţia adormită în braţe. Păstră legătura cu mama sa, dar aceasta refuză să vină să locuiască împreună cu ei. El voia să ajungă să o cunoască într-un fel care nu presupunea secrete şi morţi violente, dar, aparent, mama sa nu-şi dorea acest lucru. Dacă Finn se simţea rănit de acest fapt, n-o arăta.

Annabelle ar fi putut să plece din D.C. şi să-şi petreacă restul vieţii trăind din milioanele pe care le furase de la Bagger, dar nu făcu asta. După ce ea şi Alex terminară de dat explicaţii la FBI despre Bagger şi Paddy Conroy, explicaţii care nu incluseră păcăleala de mai multe milioane de dolari în defavoarea lui Bagger, doamna mai puse la cale o escrocherie. De data aceasta, ţinta fu biserica ce deţinea

cabana lui Stone. Îi convinse că era fiica lui Stone şi se oferi să se mute acolo şi să îngrijească de starea cimitirului până când tatăl ei avea să se întoarcă din ceea ce ea numise o vacanţă de care avea multă nevoie.

Repară locuinţa, aduse mobilă nouă, păstrând în acelaşi timp cu grijă lucrurile lui Stone. Apoi începu să se ocupe de cimitir. Alex venea adesea să o ajute. Seara stăteau pe verandă.

— Ai făcut un lucru extraordinar cu locul ăsta, aprecie Alex.

— Au fost oase bune la bază, răspunse Annabelle.

— Ca în majoritatea cimitirelor. Alex îi zâmbi pieziş. Deci, crezi c-o să mai rămâi pe-aici o vreme?

— Nu am avut niciodată un loc căruia să-i spun acasă. Mă luam de Oliver că locuieşte în cimitir, dar îmi cam place aici.

— Pot să-ţi arăt oraşul. Dacă vrei.

— Mai întâi mă salvezi, apoi mă scoţi în oraş? Oferi servicii complete ca poliţist.

— Face parte din meserie.

— Exact. Eu sunt escroaca, ai uitat? E replica mea.

— Hai să zicem că eşti una „pensionată”, bine?

— Absolut. De data asta însă nu părea la fel de convingătoare.

Se lăsară în scaune şi priviră către morminte.

— Crezi că mai e în viaţă? îl întrebă ea.

— Nu ştiu. Sper că da, dar chiar nu ştiu.

— O să se întoarcă, Alex?

El nu zise nimic, fiindcă doar Oliver Stone putea să ia acea decizie. Trebuia să-şi dorească s-o facă. Şi, cu fiecare zi care trecea, Alex devenea tot mai convins că nu avea să-şi mai revadă niciodată vechiul prieten.

Capitolul 97

Când Carter Gray îl informase pe Roger Simpson în legătură cu solicitarea Lesyei, răspunsul iniţial al senatorului fu predictibil.

— Trebuie să putem face ceva, se văită Simpson. Am muncit întreaga viaţă ca să candidez pentru Casa Albă. Îl privi pe Gray cu speranţă.

— Nu văd ce s-ar putea face, răspunsese Gray.

— Ştii unde e ea? Dacă putem…

— Nu, Roger. Lesya a suferit destul. Mai mult decât mine sau decât tine. Apucă şi ea să-şi trăiască restul vieţii în pace.

După expresia lui Simpson, se vedea clar că nu era de acord cu asta. Gray îl mai avertiză o dată să abandoneze chestiunea, apoi plecă.

Trecură luni, dar Simpson era tot posomorât. Numele lui Solomon fusese reabilitat. Lesya primise o medalie! Gray era din nou la putere. Totul era atât de nedrept! Toate astea îl măcinau, făcându-l şi mai ursuz şi mai nesuferit decât de obicei. Într-adevăr, soţia sa începu să petreacă tot mai mult timp în Alabama; prietenii şi colegii îl ocoleau.

Într-o dimineaţă, în orele de dinaintea răsăritului, Simpson stătea prost-dispus, în halat de baie, după ce ridicase ziarul din faţa uşii apartamentului. Soţia sa era în vizită la nişte prieteni din Birmingham. Acesta fusese un alt fapt care-l înfuriase. Nimeni nu-i răpise soţia. Fusese doar o cacealma pe care Finn şi Carr o folosiseră ca să-l ducă în linişte. Odată ieşit din birou şi departe de bombă, ar fi putut să pună să-l aresteze imediat pe Carr. Doar că-i fusese prea frică. Asta nu făcea decât să-l înfurie şi mai tare.

Ei bine, el râsese la urmă. Şi Finn, şi John Carr erau morţi. Simpson nu se deranjase să-l mai verifice pe Finn, iar Carr *chiar* dispăruse. Însă era, de asemenea, adevărat că acum va rămâne doar un senator, şansa la Biroul Oval se dusese. Distrugerea visului său de-o viaţă îl făcu pe Simpson să

izbească în perete cu ceaşca de cafea.

Se lăsă pe un scaun la masa din bucătărie şi privi fix pe fereastră, în întuneric; mai erau câteva ore bune până ca soarele să răsară.

„Trebuie să existe o cale, trebuie, îşi spuse el.“ Nu putea să lase o fostă spioană rusoaică, după orice logică, moartă să-i refuze cea mai înaltă funcţie din ţară, o funcţie pe care se simţea predestinat să o deţină.

Oftă, deschise ziarul şi îngheţă.

Din interiorul ziarului îl privea o fotografie care fusese lipită acolo. Simpson suspină şi apoi se uită în jos, la piept. Sângele se scurgea din locul unde intrase glonţul după ce trecuse prin ziar, ascunzând exact identitatea femeii. După toate standardele, fusese o lovitură grozavă.

Ochii începură să i se zbată privind afară pe fereastră, pe unde sticla fusese crăpată de glonţ. Se uită la scheletul clădirii de vizavi, cea care nu fusese terminată. Căzând înainte, mort, pe masa din bucătărie, Simpson se gândi la cine îl ucisese.

Capitolul 98

Reconstruind în grabă casa lui Carter Gray de pe stâncă, de deasupra golfului Chesapeake, se făcură mari eforturi ca şeful informaţiilor să fie în deplină siguranţă. Scopul, evident, era şi de a preîntâmpina orice încercare de atac asupra clădirii. Având acesta în vedere şi ţinând cont de câteva dintre observaţiile lui Oliver Stone, ferestrele erau acum făcute din sticlă antiglonţ şi regulatorul de gaz nu mai era accesibil din exterior. Paznicii dormeau tot în cabana de lângă casa principală, iar camera subterană şi tunelul de ieşire fuseseră, de asemenea, reconstruite.

Gray se trezea devreme şi se culca târziu în fiecare zi. Făcea mulţi kilometri cu elicopterul personal care ateriza în locuri mai puţin accesibile la orice oră. Avea un avion particular la dispoziţie care îl ducea peste tot în lume unde erau conflicte. Ştia că avea să se pensioneze peste câţiva ani cu reputaţia intactă, ca unul dintre cei mai respectaţi funcţionari publici, şi asta însemna mult pentru el.

Furtuna se apropia repede de peste golf; bubuiturile tunetului ajunseră la Gray, care se îmbrăca în dormitor. Se uită la ceas; era şase dimineaţa. Trebuia să se grăbească un pic. Astăzi nu va putea lua elicopterul; vântul era prea puternic şi imprevizibil, iar fulgerele începeau deja să lumineze cerul.

Urcă într-un convoi de trei SUV-uri; maşina sa era la mijloc. În Cadillacul Escalade se aflau şoferul şi un agent; celelalte două SUV-uri transportau în total şase oameni înarmaţi.

Când maşinile ieşiră de pe proprietatea lui Gray şi intrară pe drum, o ploaie uşoară începu să cadă. Gray studia un raport de informare deschis în poală, pregătindu-se pentru prima întâlnire din acea dimineaţă, dar gândurile îi erau într-adevăr în altă parte.

John Carr era încă acolo, undeva.

Coloana încetini ca să ia o curbă, şi atunci o văzu. Lăsă

geamul jos ca să se uite mai bine.

În iarba de lângă drum se afla o piatră funerară cu un steguleţ al Americii înfipt în pământ, în faţa plăcii albe. Semăna cu cele din Cimitirul Naţional Arlington.

O secundă mai târziu, Gray îşi dădu seama ce făcuse. Înainte să apuce măcar să strige, un glonţ îl lovi în tâmplă, punându-i capăt vieţii.

Paznicii înarmaţi ţâşniră din maşini, cu armele scoase şi rotindu-se în toate direcţiile. Însă nu era nimic de văzut, nici un trăgător de ucis.

În vreme ce câţiva paznici alergară în direcţia de unde venise probabil focul, un altul deschise uşa pasagerului şi Carter Gray, însângerat, căzu într-o parte, cu centura de siguranţă încă fixată.

— Fir-ar să fie, mormăi agentul, înainte să tasteze un număr pe telefon.

Capitolul 99

Oliver Stone îl împuşcase pe Gray de la o distanţă atât de mare, încât nu avu nevoie să fugă de bodigarzii acestuia. La drept vorbind, reuşise lovituri şi mai grele în cariera sa, dar nici una care să fi însemnat mai mult pentru el. O luă încet prin pădure spre casa mortului. Pe drum, ploaia începu să cadă mai cu putere, iar fulgerele acompaniate de bubuiturile tunetelor se înteţiră.

Îl omorâse pe Simpson din clădirea în construcţie de vizavi, cu carabina fixată pe un butoi de ulei. Poza pe care Stone o lipise în interiorul ziarului era cu soţia sa, Claire. Voia ca Simpson să ştie. Plasase fotografia într-un punct fix de pe pagină, ţintise în concordanţă, nemailăsând în urmă nici o dovadă a identităţii femeii din imagine.

Stone venise aici chiar după prima lovitură, pentru că trebuia să-l ucidă pe Gray înainte ca moartea lui Simpson să fie descoperită şi Gray să se ascundă. Verificase prognoza meteo cu o seară înainte. Frontul de furtună care se apropia de pe mare era de-o importanţă vitală. Elicopterele nu decolau pe o asemenea vreme. Asta îl limita pe Gray la maşini. Stone aşezase piatra şi steagul pe marginea drumului, convins că şi un om atât de precaut ca Gray ar fi lăsat geamul jos ca să se uite mai bine. Stone nu avu nevoie de mai mult decât de acele câteva secunde. Cu telescopul şi carabina de încredere şi abilităţile de ucigaş pe care nu le pierzi oricât de mulţi ani ar trece, era aproape sigur că avea să-l nimerească. Şi chiar aşa fusese.

Ocoli marginea proprietăţii lui Gray, cu pas egal, dar fără grabă. Ştia că oamenii acestuia aveau să apară în curând, dar, din multe puncte de vedere, aşteptase acest moment întreaga sa viaţă de adult. Nu voia să-l grăbească.

Ajunse la marginea stâncii şi se uită în jos la apa întunecată de dedesubt. Prin minte i se perinda imaginea unui tânăr îndrăgostit, ţinându-şi cu o mână soţia şi cu cealaltă fetiţa în braţe. Lumea părea să le aparţină.

Potenţialul lor părea nelimitat. Şi totuşi, cât de limitat putuse deveni. Pentru că următoarea imagine care-i veni în minte fu cea a lui John Carr ucigând, fugind de la o crimă la alta, timp de un deceniu.

Îşi construise viaţa pe minciuni, decepţie şi moarte rapidă, violentă, având drept singură justificare „aprobarea guvernului”. În final, îl costase tot ce avea.

Îl minţise pe Harry Finn atunci la sanatoriu. Îi spusese că el, John Carr, era altfel decât Bingham, Cincetti şi Cole. Însă nu era adevărat. În multe privinţe, era *exact* ca ei.

Se întoarse şi se îndepărtă de margine. Apoi, răsucindu-se pe călcâie, fugi drept spre margine şi apoi peste ea. Sări în aer cu braţele şi picioarele larg desfăcute. Era în urmă cu treizeci de ani şi el tocmai mai omorâse un om. Fusese o lovitură reuşită, doar că acum zeci de oameni încercau să-l omoare. Fugise ca vântul; nimeni nu-l putea prinde. Mai sprinten decât o căprioară. Alergase către marginea unei stânci de trei ori mai înaltă decât asta şi, fără să se gândească de două ori, se aruncase în gol. Căzuse în apă, înconjurat de o ploaie de gloanţe. Lovise apa perfect, ieşise la suprafaţă şi trăise ca să mai ucidă încă o zi.

În vreme ce apa gonea înspre el, braţele şi picioarele lui Carr se reuniră într-o poziţie perfectă. Unele lucruri nu se uită niciodată. Creierul nu mai trebuia să transmită un mesaj; trupul său ştia ce să facă. Şi aproape toată viaţa sa John Carr ştiuse ce trebuie făcut.

Cu o clipă înainte de a lovi apa, Oliver Stone zâmbi, apoi John Carr dispăru sub valuri.

Nota autorului

Nu citi înainte de a termina cartea!

Sper că v-a plăcut *Rece ca piatra.* Adaug o notă, ca lumea să nu-mi trimită e-mailuri criticându-mă că am făcut o greşeală flagrantă: m-am jucat cu cronologia punându-i pe Yuri Andropov şi Constantin Cernenko în funcţia de lideri ai Uniunii Sovietice, ca să corespundă carierei lui Oliver Stone ca asasin al guvernului. Ca scriitor de ficţiune, am libertate totală să procedez în acest fel. E un drept acordat mie prin Legea Drepturilor Scriitorului, în subsecţiunea „De ce să te oboseşti să spui adevărul, când poţi pur şi simplu să inventezi?“ Legea a fost aprobată de Congres, un prestigios corp legislativ ce are o experienţă de invidiat în acest domeniu.

Mulţumiri

Lui Michelle, călătoria continuă şi nu aş putea s-o fac alături de altcineva.

Lui Mitch Hoffman, în cinstea primului şi a multor altora care vor urma.

Lui Aaron Priest, Lucy Childs, Lisa Erbach Vance şi Nicole Kenealy care m-au lăsat să mă concentrez asupra scrisului. Şi pentru că au fost mereu sinceri cu mine.

Lui David Young, Jamie Raab, Emi Battaglia, Jennifer Romanello, Martha Otis şi tuturor oamenilor minunaţi de la Grand Central Publishing, pentru că mi-au fost alături la fiecare pas. Un nume nou, aceiaşi oameni minunaţi.

Lui David North, Maria Rejt şi Katie James, de la Pan Macmillan, pentru că m-au ajutat să ajung în vârf, pe celălalt mal al „Heleşteului“.

Lui Grace McQuade şi Lynn Goldberg, pentru un minunat nou parteneriat. Vă mulţumesc pentru toată munca depusă. A dat, într-adevăr, roade.

Lui Shane Drennan, pentru sfaturile de specialitate. Sper că le-am folosit cum se cuvine.

Le datorez scena de la masa de zaruri lui Alli şi Anshu Guleria şi lui Bob şi Marilyn Schule. Mersi, băieţi! Ne vedem la Vegas.

Lui Deborah şi Lynette, echipajul navei stelare *Enterprise.*

Şi milioanelor de fani ai Clubului Camel, pentru că au văzut lumina acolo unde alţii nu vedeau decât întunericul.